RICHARD MORGAN

PORTALUL ÎNGERILOR

Continuarea romanului *Carbon modificat*

PALADIN
SCIENCE-FICTION

„Pe măsură ce Kovacs adună indicii, un mister stăruie ameninţător în jurul acţiunilor violente din fundal. Tocmai de aceea romanul lui Morgan poate fi considerat o aventură noir *cyberpunk* care nu dezamăgeşte.”

www.publishersweekly.com

„Un univers bogat în detalii cinematografice care poate rivaliza cu opera lui Philip K. Dick.”

USA Today

„Stilul lui Morgan este elegant şi convingător. Deşi abundă în scene brutale, surprinde o sensibilitate care te face să pariezi pe succesul său în literatura science-fiction.”

SFX magazine

„Un roman alert, populat cu personaje imperfecte, dar încântătoare.”

Locus

„Continuarea energică a unui debut în forţă, care are acelaşi erou surprinzător de cinic.”

Booklist

„Mai bun decât *Carbon modificat,* al doilea roman al lui Richard Morgan reprezintă o desprindere de influenţele pe care le-a etalat anterior, îndreptând povestea lui Takeshi Kovacs în direcţii noi şi interesante.”

www.sfreviews.net

„Portalul îngerilor este un roman despre război, sau cel puţin un roman care are în centru o misiune de război periculoasă. De la bun început se formulează – pentru a se confirma apoi pe parcurs – adevărul crud şi neliniştitor de actual al faptului că războiul este pur şi simplu o altă formă de comerţ.”

www.theguardian.com

„Încercările lui Kovacs de a trece prin viaţă, de a supravieţui şi a se accepta pe sine reprezintă atuurile cărţii."

www.eyrie.org

RICHARD MORGAN

Seria: Takeshi Kovacs

#2 PORTALUL ÎNGERILOR

Original: *Broken Angels* (2003)

Traducere din limba engleză:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

— 2019 —

Virginiei Cottinelli –
compañera
afileres, camas, sacapuntas

MULŢUMIRI

Le mulţumesc din nou familiei şi prietenilor fiindcă m-au suportat în tot timpul cât am scris *Portalul îngerilor.* Nu cred că le-a fost uşor. Îi mulţumesc din nou şi agentului meu literar, Carolyn Whitaker, pentru răbdarea de care a dat dovadă, şi lui Simon Spanton, ca şi întregii lui echipe, mai ales pasionatei Nicola Sinclair, care au făcut ca primul meu roman, *Carbon modificat,* să aibă o carieră fulminantă.

Deşi este un roman science-fiction, multe dintre cărţile care l-au influenţat aparţin altor genuri. De aceea, aş vrea să-mi exprim respectul nemăsurat faţă de doi autori de non-ficţiune ale căror scrieri m-au inspirat: mulţumiri lui Robin Morgan pentru *The Demon Lover,* probabil analiza cea mai coerentă, completă şi constructivă a violenţei politice pe care am citit-o vreodată, şi lui John Pilger pentru *Heroes, Distant Voices* şi *Hidden Agendas,* cărţi care, împreună, constituie un rechizitoriu ferm, de o onestitate brutală, al barbariilor comise în întreaga lume de cei care pretind că sunt conducătorii noştri. Aceşti scriitori nu au inventat subiectele abordate, ca în cazul meu, fiindcă nici nu a fost nevoie. Le-au văzut şi le-au trăit pe pielea lor, motiv pentru care trebuie să-i ascultăm cu atenţie.

PARTEA I: PĂRŢI LEZATE

Războiul e ca orice relaţie care nu merge. Bineînţeles că vrei să ieşi din ea, dar cu ce preţ? Şi, poate cel mai important lucru, după ce-ai ieşit din ea, te vei simţi mai bine?

QUELLCRIST FALCONER

Jurnale de campanie

CAPITOLUL 1

Pe Jan Schneider l-am întâlnit prima dată într-un spital orbital al Protectoratului, la trei sute de kilometri deasupra norilor miţoşi ai planetei Sanction IV, când îmi venea să urlu de durere. Teoretic, Protectoratul nu avea ce să caute în sistemul Sanction – ce mai rămăsese din guvernul planetar striga din buncăre că asta era o problemă internă şi, pe moment, pentru a nu afecta interesele corporatiste din zonă, se convenise tacit ca orice încălcare a interdicţiei să fie trecută cu vederea.

În consecinţă, navele Protectoratului, care-şi pierdeau vremea prin sistem de când Joshua Kemp îşi înălţase stindardul revoluţionar în Indigo City, îşi modificaseră codurile de recunoaştere, fiind cumpărate în leasing, pe termen lung, de diverse corporaţii şi apoi împrumutate din nou guvernului strâmtorat ca parte din fondul local de dezvoltare – impozabil. Cele care nu fuseseră distruse de bombele magnetice luate de Kemp la mâna a doua, neaşteptat de eficiente, urmau să fie revândute Protectoratului, fără ca perioada de leasing să expire, pierderile nete urmând să fie acoperite de impozite. Mâini curate peste tot. Între timp, persoanele cu funcţii importante, rănite în cursul luptelor cu trupele kempiste, erau scoase din zona de conflict, criteriul principal după care îmi alesesem tabăra. Părea a fi un război în care orice era posibil.

Naveta ne lăsă direct în hangarul spitalului, folosind un dispozitiv asemănător cu o bandă de cartuşe ca să descarce zecile de tărgi-capsulă cu o grabă deloc ceremonioasă. Am auzit cum se stinge încet vaietul ascuţit al motoarelor navei în timp ce tărgile coborau zăngănind peste aripă pe platformă şi, când capsula fu spartă, am simţit cum aerul proaspăt şi rece îmi arde plămânii. Imediat un strat de cristale de gheaţă îmi acoperi totul, inclusiv faţa.

— Hei, tu! se auzi o voce de femeie, asprită de stres. Te

doare ceva?

Am clipit de câteva ori ca să scap de gheaţa din ochi şi mi-am privit uniforma năclăită de sânge.

— Ia ghici, am mormăit eu.

— Asistent! O doză de endorfină şi un antiviral GP!

Femeia se aplecă iar asupra mea şi-mi atinse capul cu degetele, în timp ce hiposprayul rece mă împunse în gât. Durerea mă lăsă brusc.

— Vii de pe frontul de la Evenfall?

— Nu, am îngăimat eu. Din Northern Rim, după asaltul de-acolo. De ce? Ce s-a întâmplat la Evenfall?

— Un cretin din comandament tocmai a cerut o lovitură nucleară tactică, răspunse doctoriţa cu o furie abia reţinută, pipăindu-mă peste tot ca să vadă cât de rău stăteam. Mda, fără traume cauzate de radiaţii. Substanţe chimice?

Am înclinat uşor capul spre rever.

— Exponometrul… trebuie să… fi… înregistrat… ceva…

— A dispărut, constată doctoriţa, răstit. Cu cea mai mare parte din umăr.

— Aoleu! M-am aranjat! Nu se poate o scanare celulară?

— Aici nu. Scanerele la nivel celular sunt fixate în pereţii saloanelor. Poate când se face loc şi pentru voi, o să folosim unul. Unde-i codul de bare? mă întrebă ea, terminând de pipăit.

— În tâmpla din stânga.

Cineva îmi şterse sângele de pe porţiunea indicată şi, în clipa următoare, am simţit, vag, cum laserul îmi trece peste faţă. Apoi maşinăria scoase un ciripit, semn că-şi făcuse treaba, şi mă lăsă în pace. Examenul medical se încheiase.

O vreme am zăcut acolo, mulţumit că doza de endorfină mă scăpa de durere şi totodată mă amorţea, cu râvna unui majordom care îţi ia, îndatoritor, pălăria şi pardesiul. O mică parte din mine se întreba dacă mai putea fi salvat corpul în care mă aflam sau dacă urma să fiu reîntrupat. Ştiam că trupele Wedge conduse de Carrera aveau şi acum în dotare câteva mici bănci de clone pentru aşa-zisul

personal indispensabil şi, ca unul dintre cei cinci foşti agenţi speciali care luptau pentru Carrera, sigur făceam parte din elită. Din nefericire, a fi indispensabil este o sabie cu două tăişuri. Pe de o parte, primeşti tratament medical pe măsură, inclusiv înlocuirea totală a corpului. Pe de alta, singurul scop al tratamentului respectiv este să te arunce din nou în luptă, cât mai curând posibil. Unui soldat prost, la nivel de plancton, al cărui corp nu mai poate fi recuperat, i se extrage memoria corticală din locşorul comod aflat în capătul de sus al coloanei spinale şi se introduce într-un tub, unde va rămâne probabil până la sfârşitul războiului. Departe de a fi o ieşire triumfală şi în ciuda reputaţiei de care se bucurau trupele Wedge, de a le purta de grijă propriilor luptători, reîntruparea nu era sută la sută garantată, dar, uneori, în haosul de nedescris al ultimelor luni, acel pas spre uitare, într-un depozit ferit de ochii lumii, părea mult mai de dorit.

— Domnule colonel! Hei, domnule colonel!

Nu eram sigur dacă pregătirea mea de agent special mă ţinea treaz sau dacă redevenisem conştient datorită vocii de lângă mine. Am întors capul, ameţit, spre cel care vorbea.

Părea să fim tot în hangar. Pe targa alăturată zăcea un tânăr musculos, cu o claie de păr negru, sârmos, şi cu trăsături ce trădau un amestec de şiretenie şi inteligenţă pe care nici măcar privirea confuză, rezultat al dozei de endorfină, nu-l putea ascunde. Purta o uniformă Wedge, ca şi mine, care nu era chiar pe măsura lui, cu găuri care nu păreau să corespundă celor din el. Tâmpla stângă, unde ar fi trebuit să fie codul de bare, îi era acoperită, convenabil, de o arsură cauzată de un blaster.

— Cu mine vorbeşti?

— Da, domnule colonel.

Tânărul se propti într-un cot. Doza care i se administrase trebuie să fi fost mult mai mică decât în cazul meu.

— Se pare că l-am făcut pe Kemp să-şi ia tălpăşiţa…

— Interesant punct de vedere, am răspuns, revăzând în

minte cum plutonul 391 cădea secerat în jurul meu. *Unde* crezi că se retrage? Ţinând cont că asta e planeta lui.

— Păi, credeam că…

— Să nu crezi, soldat. N-ai citit condiţiile de înrolare? Mai bine ţine-ţi gura şi fă economie la vorbe. Curând va trebui să le dai drumul.

— Am înţeles, domnule colonel.

Gâfâia puţin şi, după capetele care se întorseseră de pe tărgile din apropiere, mi-am dat seama că nu era singurul surprins să audă cum vorbeşte un ofiţer care luptase pentru Carrera. Sanction IV, cum se întâmpla în mai toate războaiele, provocase resentimente profunde.

— Şi încă ceva.

— Ascult, domnule colonel.

— Uniforma mea e de locotenent. În trupele Wedge nu există gradul de colonel. Încearcă să nu uiţi asta.

Apoi un val de durere insuportabilă se înălţă dintr-una din părţile mutilate ale corpului meu, trecu peste barierele pe care endorfina le ridicase în faţa creierului şi începu să-şi ţipe, isteric, daunele provocate, celor dispuşi să-l asculte. Zâmbetul pe care mi-l lipisem pe faţă dispăru, la fel cum probabil că dispăruse şi oraşul, la Evenfall, şi brusc m-am limitat la a urla din toţi rărunchii.

Când m-am trezit din nou, apa clipocea undeva, mai jos de mine, iar soarele îmi încălzea faţa şi braţele. Cineva îmi scosese tunica făcută ferfeniţă de schije şi mă lăsase în maioul Wedge. Am mişcat o mână şi mi-am trecut degetele peste o bucată de lemn, netezită de vreme, şi ea caldă. Razele soarelui jucau pe sub genele mele.

Nu simţeam nicio durere.

M-am ridicat în capul oaselor, cu o senzaţie de bine pe care n-o mai avusesem de luni de zile. Stăteam întins pe un debarcader mic, simplu, de vreo zece metri, lângă ceea ce părea a fi un fiord sau un lac. De-o parte şi de alta, apa era străjuită de munţi rotunjiţi, fără creste, iar deasupra se alergau în voie nori albi şi pufoşi. Puţin mai departe, în lac, o familie de foci se iţea din apă şi mă privea serioasă.

Aveam acelaşi corp de luptă, afro-caraibean, pe care-l

purtasem în ofensiva de la Northern Rim, intact, fără niciun fel de cicatrice.

Mda.

Am auzit paşi grei în spatele meu. Am întors capul şi, din reflex, am ridicat mâinile într-un simulacru de gardă. La câteva secunde bune după reflex mi-am dat seama că, în lumea reală, nimeni n-ar fi putut veni atât de aproape fără ca senzorul din corpul meu să reacţioneze.

— Takeshi Kovacs, zise femeia în uniformă, deasupra mea, pronunţând corect terminaţia „ci”, de origine slavă, a numelui meu. Bun venit în faza de recuperare.

— Frumos, am spus eu şi m-am ridicat în picioare, ignorând mâna întinsă. Sunt tot la spital?

Femeia clătină din cap şi îşi îndepărtă părul arămiu, lung şi des, de pe faţa ascuţită.

— Corpul tău este încă la terapie intensivă, dar conştiinţa ta a fost expediată digital la Depozitul Unu Wedge până când îţi revii complet din punct de vedere fizic.

Am privit în jur şi am întors iarăşi faţa către soare. Plouă mult în Northern Rim.

— Şi unde e Depozitul Unu Wedge? Sau e secret?

— Mă tem că e secret.

— Cum de-am ghicit?

— Faptul că ai lucrat de-atâtea ori cu Protectoratul te-a familiarizat cu…

— Las-o baltă. A fost o întrebare retorică.

Îmi făcusem deja o idee cam unde se afla formatul virtual. Procedura standard într-un război planetar era amplasarea câtorva staţii mici, cu albedoul slab, pe orbite eliptice aleatorii, departe, în speranţa că nicio navă militară nu va da de ele. Astfel ai şanse mari să nu te găsească nimeni. Spaţiul cosmic, cum scrie în toate manualele, este imens.

— Cu ce viteză se desfăşoară recuperarea?

— Cu cea din timpul real, răspunse femeia prompt. Deşi, dacă vrei, o pot mări.

Chiar mă tenta gândul de a-mi prelungi convalescenţa

scurtă, fără îndoială, la vreo trei sute de ani, dar, dacă tot urma să fiu aruncat din nou în luptă curând, în timpul real, poate că era mai bine să nu-mi pierd antrenamentul. Pe de altă parte, nici nu eram sigur că eşalonul superior mă va lăsa să lâncezesc prea mult. Câteva luni de hoinăreală, de unul singur, prin acest cadru natural mirific nu putea avea decât un efect dezastruos asupra apetitului pentru un măcel la scară planetară.

— Vei sta în casa de acolo, spuse femeia arătând cu degetul. Te rog să anunţi dacă doreşti vreo modificare.

M-am uitat în direcţia indicată, spre o casă cu două niveluri, din lemn şi sticlă, aflată sub o cornişă ca nişte aripi de pescăruş, la marginea plajei lungi, acoperite cu prundiş.

— Pare în regulă, am zis, simţind cum mă cuprind lujerii excitaţiei sexuale. Tu vei fi idealul meu interpersonal?

Femeia clătină din cap.

— Eu sunt un construct utilitar intra-format pentru supravegherea sistemelor Wedge Unu, bazat, din punct de vedere fizic, pe locotenent-colonel Lucia Mataran din Comandamentul Suprem al Protectoratului.

— Cu părul ăsta? Glumeşti.

— Am libertate de mişcare. Vrei să generez un ideal interpersonal pentru tine?

Ca şi oferta unui format de mare viteză, propunerea era tentantă. Dar după şase săptămâni petrecute alături de comandourile Wedge, necruţătoare şi sinucigaşe, nu voiam decât să rămân singur un timp.

— Mă mai gândesc. Altceva?

— Ai o informare înregistrată de la Isaac Carrera. Vrei s-o vezi în casă?

— Nu. Pune-o aici. Te chem eu dacă am nevoie de ceva.

— Cum doreşti.

Constructul înclină din cap şi dispăru. Locul îi fu luat de o siluetă masculină, în uniforma neagră a trupelor Wedge. Cu părul negru tuns scurt, înspicat, cu o figură de aristocrat, brăzdată de cute, cu ochii negri şi trăsături îmbătrânite de vreme, parcă în acelaşi timp blânde şi

aspre, iar sub uniformă corpul unui ofiţer a cărui funcţie înaltă nu-l îndepărtase de câmpul de luptă. Isaac Carrera, fost căpitan în Comandamentul pentru Spaţiul Cosmic, decorat, şi apoi fondator al celei mai de temut trupe de mercenari din Protectorat. Un militar, comandant şi tactician exemplar. Şi, uneori, când nu avea de ales, un politician competent.

— Salut, locotenent Kovacs. Îmi cer scuze că e doar o înregistrare, dar, după Evenfall, situaţia nu e deloc roz şi n-am avut timp să stabilim o legătură. Potrivit raportului medical, corpul tău va fi reparat în aproximativ zece zile, deci n-avem de ce să apelăm la o bancă de clone. Vreau să revii la Northern Rim cât mai curând posibil. Adevărul e că acolo, cel puţin pe moment, ostilităţile au încetat, deci vreo două săptămâni ne putem descurca şi fără tine. Înregistrarea este însoţită de o actualizare a situaţiei, inclusiv pierderile suferite în cursul ultimei ofensive. Vreau să te uiţi peste ea cât eşti în sistemul virtual şi să-ţi pui la treabă celebra intuiţie de agent special. Avem mare nevoie de idei noi. Într-un context general, ocuparea teritoriilor Rim va fi unul dintre cele nouă obiective majore a căror îndeplinire poate pune capăt conflictului…

Deja o luasem din loc, părăsisem debarcaderul şi acum urcam malul înclinat spre munţii din apropiere. Cerul era plin de nori care se învălmăşeau, dar nu îndeajuns de întunecat ca să anunţe o furtună dinspre apă. Dacă ajungeam destul de sus, puteam vedea lacul în toată splendoarea lui.

În spatele meu, pe debarcader, vocea lui Carrera era purtată de vânt, rostind cuvintele în pustiu sau poate doar pentru familia de foci, asta dacă focile nu aveau altceva mai bun de făcut decât s-o asculte.

CAPITOLUL 2

Până la urmă m-au ţinut acolo mai puţin de o săptămână.

N-am pierdut prea mult. Sub mine, norii îşi făceau de cap peste emisfera de nord a planetei Sanction IV, turnând tone de apă peste bărbaţii şi femeile care se omorau de zor. Constructul m-a vizitat în fiecare zi şi m-a pus la curent cu detaliile mai interesante. Aliaţii din afară ai lui Kemp încercaseră fără succes să spargă blocada Protectoratului, pierzând două transportoare interplanetare. O salvă de bombe magnetice mai inteligente decât media, venită dintr-o direcţie nespecificată, făcuse fărâme o navă de război a Protectoratului. Trupele guvernamentale de la tropice rămâneau pe poziţie, în timp ce, în nord-est, Wedge şi alte unităţi de mercenari se retrăgeau din faţa gărzii prezidenţiale de elită a lui Kemp. Evenfall continua să fumege.

Cum spuneam, n-am pierdut prea mult.

Când m-am trezit în camera de reîntrupare, aveam, din cap până în picioare, o senzaţie de beatitudine, în mare parte indusă chimic. Spitalele militare pompează în trupurile aflate în convalescenţă o grămadă de substanţe relaxante, chiar înainte de a fi descărcate. Este echivalentul unei petreceri de bun venit acasă şi te face să crezi că ai putea câştiga blestematul ăsta de război *de unul singur* dacă superiorii te-ar lăsa să te baţi cu băieţii răi. Un efect util, evident. În plus, în timp ce înotam prin coctailul patriotic, savuram şi plăcerea simplă de a fi intact, cu toate membrele şi organele în perfectă stare de funcţionare.

Asta până să vorbesc cu doctoriţa.

— Te-am scos mai devreme, îmi spuse ea, parcă ceva mai puţin furioasă decât în hangar. Ordin de la comandamentul Wedge. Se pare că nu mai poţi aştepta să ţi se vindece rănile de tot.

— Dar mă simt bine.
— Bineînţeles. Eşti îndopat cu endorfină. După ce dispare efectul, ai să vezi că umărul stâng funcţionează doar la două treimi din capacitate. Şi nici plămânii nu şi-au revenit. Se resimt după Guerlain 20.
Am clipit de câteva ori.
— Nu ştiam că au folosit şi gaze.
— Mda. Nimeni nu recunoaşte. Un triumf al ofensivei mascate, aşa-l consideră, zise ea, strâmbându-se doar pe jumătate, obosită fiind. Am scos tot ce era mai rău, ţi-am pus implanturi bio, de regenerare, în porţiunile cele mai afectate şi am neutralizat infecţiile secundare. După câteva luni de repaus, probabil că te-ai recupera total. Aşa însă… se opri, înălţând din umeri. Încearcă să nu fumezi. Fă exerciţii uşoare. Ce mama mă-sii!
Am încercat exerciţii uşoare. M-am plimbat pe platforma axială a spitalului. Am tras aer în plămânii arşi. Mi-am flexat umărul. Platforma era înţesată de şiruri de câte cinci răniţi, bărbaţi şi femei, care făceau acelaşi lucru. Pe unii îi cunoşteam.
— Domnule locotenent!
Tony Loemanako, cu faţa aproape o mască de carne vie, cu pete verzi care marcau implanturile bio de regenerare rapidă rânjea, dezvelind parcă prea mulţi dinţi pe partea stângă.
— Aţi scăpat cu viaţă, domnule locotenent! Bravo!
Se întoarse spre ceilalţi.
— Hei, Eddie. Kwok. Domnul locotenent a scăpat cu viaţă!
Kwok Yuen Yee, cu găvanele ochilor pline de ţesut gelatinos, portocaliu, strălucitor, în faza de incubaţie. O microcameră externă fixată în craniu îi video-scana creierul. Mâinile i se regenerau pe un schelet din fibră neagră, de carbon. Noul ţesut părea rece şi umed.
— Domnule locotenent. Cu toţii am crezut că…
— Domnul locotenent Kovacs!
Eddie Munharto, proptit într-un costum de mobilitate, în timp ce implanturile bio îi regenerau braţul drept şi

ambele picioare din resturile rămase.

— Mă bucur să vă revăd, domnule locotenent! După cum vedeţi, toţi suntem recuperabili. Fiţi fără grijă, peste doar câteva luni plutonul 391 va fi din nou pregătit să le dea la oase kempiştilor.

De regulă, corpurile de luptă ale trupelor Wedge sunt furnizate de Biosistemele Humalo. Biotehnologia Humalo de ultimă oră include şi câteva promoţii excepţionale, cum ar fi, în primul rând, un sistem de blocare pe bază de serotonină, care stimulează violenţa fără limite, şi, cu cantităţi infime de genă lupească menită să dezvolte viteza şi bestialitatea, alături de tendinţa de a pune loialitatea faţă de grup mai presus de orice, la fel de dureroasă ca lacrimile care stau să ţâşnească. Privind în jur, la supravieţuitorii mutilaţi ai plutonului, am simţit un nod în gât.

— I-am burduşit, nu glumă! spuse Munharto, ridicând, ca pe o aripă, singurul braţ care-i mai rămăsese. Am văzut reportajul de ieri.

Microcamera lui Kwok pivotă, scoţând mici sunete hidraulice.

— Luaţi comanda noului 391, domnule locotenent?

— Nu…

— Hei, Naki. Unde eşti? Uite-l pe domnul locotenent, aici!

După asta m-am ţinut departe de platforma axială.

A doua zi, Schneider mă găsi în salonul ofiţerilor convalescenţi, fumând o ţigară şi privind prin hublou. O prostie, dar ca s-o parafrazez pe doctoriţă, *Ce mama mă-sii!* Ce rost are să mai ai grijă de tine dacă în orice moment o schijă îţi poate smulge carnea de pe oase sau o armă chimică ţi-o jupoaie, lăsându-te fără speranţa de a o mai vedea întreagă?

— A, domnul locotenent Kovacs.

Nu l-am recunoscut imediat. Feţele arată altfel când suferă şi, în plus, amândoi eram plini de sânge. L-am privit peste ţigară, întrebându-mă, brusc posomorât, dacă era

încă un soldat de sub comanda mea care voia să mă felicite pentru o luptă pe viaţă şi pe moarte. Apoi, uitându-mă mai atent, mi-am amintit de rampa de încărcare. Puţin surprins că mai era la bord, chiar şi mai surprins că reuşise să se strecoare aici, i-am făcut semn să ia loc.

— Mulţumesc. Mă... numesc Jan Schneider, zise el întinzând o mână, spre care doar am înclinat din cap şi apoi se servi din pachetul de ţigări de pe masă. Îţi sunt recunoscător că nu m-ai...

— Las-o baltă. Aşa am vrut eu.

— Rănile... rănile pot afecta mintea, memoria.

M-am foit, pierzându-mi răbdarea.

— M-au făcut să confund gradele...

— Uite ce e, Schneider, nu mă interesează, am spus eu şi am tras adânc din ţigară, gest total nerecomandabil, şi am tuşit. Tot ce mă interesează e să-i supravieţuiesc războiului. Dacă începi iar, pun să te împuşte, în rest poţi face tot ce-ţi trece prin cap. Ai priceput?

Înclină din cap. Atitudinea lui se schimbase, la modul subtil. Reuşind să-şi stăpânească starea de agitaţie, începu să-şi roadă unghia de la degetul mare, fixându-mă cu o privire de vultur. Apoi scoase degetul din gură, zâmbi larg şi-l înlocui cu o ţigară. Aproape visător, suflă fumul spre hublou şi spre planeta de dincolo de el.

— Exact.

— Ce anume?

Schneider privi conspirativ în jur, dar cei câţiva pacienţi erau strânşi într-un capăt al salonului şi urmăreau o hologramă porno Latimer. Zâmbi din nou şi se aplecă spre mine.

— Exact ce căutam eu. O persoană cu simţ practic. Domnule locotenent Kovacs, aş dori să-ţi fac o propunere. Un lucru care te va scoate din acest război, nu numai viu, ci şi bogat, mai bogat decât îţi poţi imagina.

— Eu am o imaginaţie bogată, Schneider.

Înălţă din umeri.

— Să zicem. Atunci cu o grămadă de bani. Te interesează?

M-am gândit câteva clipe, încercând să-mi dau seama unde vrea să ajungă.

— Numai dacă nu trebuie să schimb tabăra. N-am nimic personal cu Joshua Kemp, dar cred că va pierde şi…

— Politică, mă întrerupse Schneider, fluturând scurt din mână. Treaba asta n-are nicio legătură cu politica. Nici cu războiul, doar ca decor. E vorba despre ceva solid. Un produs. Pentru care orice corporaţie ar ceda un procentaj dintr-o singură cifră din profiturile ei anuale.

Mă îndoiam că ar fi existat aşa ceva pe o planetă atât de izolată ca Sanction IV, dar şi mai mult mă îndoiam că un tip ca Schneider ar fi avut acces la aşa ceva. Pe de altă parte, Schneider reuşise să urce la bordul unei nave de război a Protectoratului şi să beneficieze de îngrijire medicală după care – potrivit unei estimări pro-guvemamentale – jumătate de milion de oameni ţipau degeaba. S-ar fi putut să aibă *ceva* şi, pe moment, *orice* m-ar fi putut scoate din găoacea aceea înainte să fie spulberată merita toată atenţia.

Am înclinat din cap şi am stins mucul de ţigară.

— În regulă.

— Accepţi?

— Ascult, am zis pe un ton blând. Dacă accept sau nu depinde de ce-mi spui.

Schneider îşi supse obrajii.

— Nu cred că putem porni de la această premisă, domnule locotenent. Am nevoie de…

— Ai nevoie de mine. Asta e clar, altfel n-am mai sta de vorbă acum. Pornim de la premisa asta sau chem agenţii de pază ca să te scoată în şuturi de aici?

Urmă o tăcere încordată, răstimp în care zâmbetul lui Schneider se scurse ca o dâră de sânge.

— Fie, spuse el în cele din urmă. Văd că te-am judecat greşit. În informaţiile despre tine nu se specifică această trăsătură de caracter.

— Informaţiile disponibile nu sunt nici pe jumătate complete. Pentru cultura ta generală, Schneider, să ştii că ultimul meu post militar oficial a fost în cadrul Corpului de

Agenţi Speciali.

L-am privit cum rumegă informaţia, întrebându-mă dacă se va speria sau nu. Agenţii speciali au un statut aproape mitologic în tot Protectoratul şi, în plus, sunt celebri pentru cruzimea lor. Desigur, trecutul meu nu era un secret pe Sanction IV, dar eu vorbeam despre asta numai dacă eram obligat să o fac. Era genul de reputaţie care, în cel mai bun caz, ducea la o tăcere tensionată ori de câte ori păşeam în popota ofiţerilor sau, în cel mai rău caz, la provocări nesăbuite din partea răcanilor, înzestraţi cu mai puţină minte şi cu mai mulţi muşchi şi un neurochim performant. Carrera mă muştruluise bine după cea de-a treia moarte (cu memoria corticală recuperabilă). În general, ofiţerii superiori dezaprobă crima în rândurile propriilor trupe. Genul ăsta de entuziasm trebuie păstrat pentru duşman. Se stabilise ca tot ceea ce se referea la anii pe care-i petrecusem în Corpul de Agenţi Speciali să fie îngropat adânc în baza de date Wedge, un dosar prefabricat urmând să mă prezinte ca mercenar de carieră, cu un stagiu în unităţile de puşcaşi marini ai Protectoratului. O găselniţă destul de comună.

Schneider însă nu arătă defel că l-ar fi speriat trecutul meu de agent special. Se aplecă iar spre mine, cu o mină gânditoare şi în acelaşi timp vicleană.

— Corpul de Agenţi Speciali… Când?

— Cu ceva vreme în urmă. De ce întrebi?

— Ai fost la Innenin?

Capătul ţigării lui se înroşi spre mine. Preţ de o clipă am avut senzaţia că mă prăbuşesc în el. Lumina roşie se prefăcu în trasoare care luminau ziduri prăbuşite şi noroiul de sub picioare, în timp ce Jimmy de Soto se zvârcolea în braţele mele şi murea, urlând de durere, iar capul de pod Innenin se năruia în jurul nostru.

Am închis repede ochii.

— Da, am fost la Innenin. Îmi spui care-i treaba cu sacul ăla de bani sau nu?

Schneider atât aştepta. Se mai servi cu o ţigară din pachetul meu şi se lăsă pe spătarul scaunului.

— Ştiai că de-a lungul coastei Northern Rim, până dincolo de Sauberville, au existat câteva dintre cele mai vechi aşezări marţiene descoperite de arheologii umani?

Iaca na! Am oftat şi am privit pe lângă el, spre hublou, la imaginea planetei Sanction IV. Trebuia să mă fi aşteptat la aşa ceva, dar, într-un fel, eram dezamăgit. În cele câteva minute de când ne cunoşteam, bănuisem că e vorba de o chestie răsuflată, legată de o civilizaţie dispărută şi de o ditamai tehno-comoara îngropată pe undeva.

Chiar dacă au trecut aproape cinci sute de ani de când am descoperit mausoleul civilizaţiei marţiene, arheologii încă nu sunt siguri dacă artefactele lăsate în urmă de vecinii din sistemul nostru planetar, dispăruţi acum, fie sunt ascunse bine, fie n-au mai rezistat timpului. (Sau, foarte probabil, şi una, şi alta, dar noi de unde să ştim?) Singurele obiecte cu adevărat utile pe care am reuşit să le recuperăm sunt hărţile de astronavigaţie, cu un sistem de notaţie vag coerent pentru noi, datorită cărora ne-am trimis navele colonizatoare spre destinaţii terestroide garantate.

Acest succes, ca şi ruinele şi artefactele pe care le-am găsit pe planetele desenate pe hărţile lor, a dat naştere la o sumedenie de teorii, idei şi credinţe. Cât am făcut naveta de-a lungul şi de-a latul Protectoratului, le-am auzit aproape pe toate. În unele locuri domneşte paranoia: toată chestia asta e doar un pretext, folosit de Naţiunile Unite ca să ascundă că hărţile de astronavigaţie au fost, de fapt, opera unor călători în timp veniţi din propriul nostru viitor. Mai e şi credinţa religioasă atent formulată cum că am fi descendenţii pierduţi ai marţienilor; acum nu facem decât să aşteptăm reunirea cu spiritele străbunilor noştri în clipa în care înţelegem pe deplin ce înseamnă karma. Câţiva oameni de ştiinţă susţin teorii vag optimiste cum că Marte a fost, de fapt, doar un avanpost îndepărtat, o colonie izolată de cultura-mamă, şi că centrul civilizaţiei e undeva pe acolo. Teoria mea preferată e că marţienii s-au mutat pe Pământ şi au devenit delfini ca să nu aibă de-a face cu constrângerile civilizaţiei tehnologice.

Până la urmă totul se reduce la un singur lucru: marţienii au dispărut, iar noi avem acces doar la fragmente rămase de la ei.

— Mă crezi nebun, spuse Schneider, zâmbind larg. Că-ţi îndrug o poveste de adormit copiii.

— Cam aşa ceva.

— Măcar ascultă-mă până la capăt.

Trăgea rapid din ţigară, lăsând ca fumul să-i iasă pe gură în timp ce vorbea.

— Din păcate, toată lumea presupune că marţienii erau ca noi, nu neapărat fizic, dar că civilizaţia lor avea aceeaşi bază culturală ca şi a noastră.

Baze culturale? Asta nu părea să vină de la Schneider. O învăţase de la alţii. Am ciulit urechile.

— Chestia e că, atunci când găsim o planetă ca asta, care pare să fi fost locuită, lumea începe să speculeze. Crede că a dat de oraşe. Suntem la aproape doi ani-lumină de principalul sistem Latimer, adică de două biosfere locuibile şi trei care mai trebuie cercetate, toate cu cel puţin câteva ruine, dar, de îndată ce sondele spaţiale ajung aici şi constată că ar fi vorba de oraşe, toţi îşi lasă baltă lucrul şi dau fuga să vadă ce şi cum.

— Aş zice că dau fuga e puţin exagerat.

La viteze subluminice, chiar şi cel mai rapid transportor colonial ar fi avut nevoie de aproape trei ani ca să acopere distanţa dintre sorii binari Latimer şi această steluţă cu un nume atât de lipsit de imaginaţie[1]. Nimic nu se întâmplă cu rapiditate în spaţiul interstelar.

— Nu zău! Ştii cât timp a luat? De la primirea datelor furnizate de sondă prin laser până la instalarea guvernului pe Sanction?

Am înclinat din cap. În calitate de consilier militar era de datoria mea să cunosc astfel de fapte. Corporaţiile interesate rezolvaseră problemele ce ţineau de birocraţie în doar câteva săptămâni. Dar asta se întâmpla cu aproape un secol în urmă şi nu părea să aibă o prea mare legătură cu ceea ce-mi spunea Schneider acum. I-am făcut semn să

[1] Sancţiune (n. tr.).

continue.

— Deci sunt trimişi arheologii, zise el şi se aplecă spre mine, ridicând mâinile de parcă se pregătea să dirijeze o orchestră. Înţelegerea e aceeaşi ca peste tot: primul venit, primul servit, guvernul acţionând ca un intermediar între primii veniţi şi potenţialii clienţi corporatişti.

— În schimbul unui procentaj.

— Bineînţeles, în schimbul unui procentaj. Plus dreptul de a expropria, citez, contra unei compensaţii corespunzătoare orice terenuri care pot fi de o importanţă vitală pentru Protectorat etc. etc. încheiat citatul. Ideea e că orice arheolog experimentat, care vrea să facă o descoperire senzaţională, se duce direct în zonele despre care se crede că ar fi fost locuite; asta au făcut toţi până acum.

— De unde ştii toate astea, Schneider? Doar nu eşti arheolog.

Întinse mâna stângă, îşi trase mâneca şi-mi arătă un şarpe cu aripi, încolăcit, tatuat sub piele cu vopsea din iluminiu. Solzii şarpelui luceau şi străluceau din interior, iar aripile se mişcau, abia vizibil, în sus şi-n jos… mi se părea că aud foşnetul lor hârşâit. Prinsă în colţii şarpelui stătea inscripţia *Ghilda piloţilor interplanetari de pe Sanction,* înconjurată de cuvintele *Solul este pentru cei morţi.* Părea aproape nouă.

Am înălţat din umeri.

— Bine lucrat. Şi?

— Am asigurat transportul pentru un grup de arheologi de pe coasta Dangrek, în nord-vestul zonei Sauberville. Cei mai mulţi erau racleţi, dar…

— Racleţi?

Schneider clipi de câteva ori.

— Da. Nu ştii ce-s ăia?

— Nu sunt de pe planeta asta, am spus eu, calm. Aici doar iau parte la război. Ce sunt racleţii?

— Puştani, replică el, făcând din mână a lehamite. De-abia ieşiţi de pe băncile şcolii, aflaţi la primele săpături. Racleţi.

— Aha. Am priceput. Dar cine nu era?

— Poftim? făcu el, clipind din nou.

— Cine nu era raclet? Ai spus că *cei mai mulţi erau racleţi, dar...* Dar cine?

Schneider se arătă ofensat. Nu-i plăcea să tot fie întrerupt.

— Erau şi câţiva inşi cu experienţă. Dacă racleţii iau de bun tot ce găsesc în urma săpăturilor, întotdeauna există şi veterani care nu se lasă înşelaţi de aparenţe.

— Sau care apar prea târziu ca să se aleagă cu partea leului.

— Mda, făcu Schneider, deloc entuziasmat de încercarea mea de a glumi. Câteodată. Chestia e că noi, ei, au descoperit ceva.

— Ce anume?

— O navă marţiană interstelară, răspunse el şi strivi mucul de ţigară. Intactă.

— Aiurea.

— Serios.

Am oftat din nou.

— Vrei să cred că aţi dezgropat o navă spaţială intactă, scuze, o navă *interstelară,* şi că încă nu s-a aflat de existenţa ei? Nimeni n-a văzut-o. Nimeni n-a observat-o cum stă acolo. Ce-aţi făcut, aţi acoperit-o cu o bulă?

Schneider îşi umezi buzele şi rânji. Brusc părea din nou binedispus.

— N-am spus că am dezgropat-o. Am spus că *am găsit-o.* E cât un ditamai asteroidul de mare şi se află la marginea sistemului Sanction, pe orbita de parcare. Noi am dezgropat un portal care duce la ea. Un sistem de ancorare.

— Un portal? am întrebat, simţind un fior pe şira spinării. E vorba de un hipercaster? Eşti sigur că au interpretat corect tehnoglifele?

— Domnule Kovacs, este chiar un *portal,* replică Schneider de parcă-i vorbea unui copil. L-am deschis. Prin el se vede direct dincolo. E ca un efect special experia, de duzină. O imagine specifică locului. N-a trebuit decât să

păşim dincolo.

— În nava marţiană? am întreba eu, fascinat fără să vreau.

Corpul de Agenţi Speciali te învaţă cum să minţi, la detectorul de minciuni, în condiţii de stres extrem, în orice fel de condiţii, cu toată convingerea. Agenţii speciali mint mai bine decât orice fiinţă omenească din Protectorat, normală sau augmentată. Privindu-l pe Schneider, mi-am dat seama că nu minţea. Indiferent de ce i se întâmplase, credea cu toată convingerea în ce spunea.

— Nu, răspunse el, clătinând din cap. Nu în navă. Portalul este centrat pe un punct aflat la vreo doi kilometri de navă. Descrie o rotaţie la fiecare patru ore şi jumătate, destul de aproape. Ai nevoie de un costum spaţial.

— Sau de o navetă, am zis eu şi am arătat spre tatuajul de pe braţul lui. Ce pilotai?

— O rablă de Mowai, suborbitală, răspunse el, strâmbându-se. Cam cât o casă de mare. Nu încăpea prin portal.

— Cum aşa? am făcut eu, tuşind mai mult decât râzând, cu o durere bruscă în piept. Cum să nu încapă?

— Ai tot dreptul să râzi, spuse posomorât. Dacă nu mă împiedicam de asta, acum nu mai aveam treabă cu războiul. Aş fi în Latimer City, cu un corp făcut la comandă. Clone la gheaţă, înmagazinare de durată, aproape nemuritor. Tot tacâmul.

— Nimeni nu avea costum spaţial?

— Pentru ce? întrebă Schneider desfăcând braţele. Era o navă suborbitală. Nimeni nu se gândea că va trebui să ieşim în spaţiu. De fapt, *aveam voie* să ieşim numai prin porturile interplanetare din Landfall. Tot ce găseam la faţa locului trebuia verificat de Serviciul de Carantină. Un lucru pe care nu şi-l dorea nimeni. Îţi aduci aminte de clauza de expropriere?

— Da. Orice descoperire de o importanţă vitală pentru Protectorat. Nu v-a surâs compensaţia? Sau nu vi s-a părut potrivită?

— Să fim serioşi, domnule Kovacs. Ce compensaţie s-ar

potrivi cu o descoperire ca asta?

Am ridicat din umeri.

— Depinde. În sectorul privat depinde în mare măsură de persoana cu care vorbeşti. Poate un glonţ prin memoria corticală.

Schneider zâmbi strepezit.

— Crezi că am fi putut s-o vindem corporaţiilor?

— Cred că nu v-aţi fi descurcat deloc. Aţi fi supravieţuit numai dacă aţi fi tratat cu persoana potrivită.

— Tu cu cine ai fi tratat?

Am scos o altă ţigară din pachet şi am lăsat întrebarea în aer.

— Nu asta discutăm aici, am răspuns într-un târziu. Cred că onorariul meu de consultant depăşeşte posibilităţile tale. Dacă aş fi partener în afacerea asta, atunci... Am schiţat un zâmbet şi am continuat: Sunt dispus să ascult. Ce a urmat?

Hohotul de râs al lui Schneider sună ca o explozie, îndeajuns de tare ca să întoarcă privirile pacienţilor dinspre holograma porno în care trupurile aerografiate se zvârcoleau în reproducerea tridimensională, la scară normală, din celălalt capăt al salonului.

— Ce a urmat?

Schneider coborî vocea din nou şi aşteptă până când privirile amatorilor de plăceri carnale se întoarseră la spectacolul din hologramă.

— Ce a urmat? Războiul ăsta afurisit a urmat!

CAPITOLUL 3

De undeva auzeam un plânset de nou-născut.

O vreme am rămas agăţat de rama hubloului, lăsând aerul ecuatorial să pătrundă în navă. Deşi fusesem externat cu menţiunea „apt de luptă”, plămânii mei încă nu funcţionau cum mi-aş fi dorit, iar aerul umed îmi îngreuna respiraţia.

— E cald tare.

Schneider oprise motorul navetei şi acum era chiar lângă umărul meu. Mi-am dat drumul jos ca să-l las să iasă şi mi-am pus mâna streaşină la ochi ca să mă apăr de lumina orbitoare a soarelui. De sus, lagărul arătase la fel de inofensiv ca majoritatea zonelor rezidenţiale standard, dar, privit de aproape, ordinea şi curăţenia desăvârşită cedau asaltului realităţii. Bula umflată în grabă crăpa din cauza căldurii, iar lichidul din interior se scurgea prin găurile tot mai mari. Boarea de aer aducea până la mine un miros greu, de polimer ars; asolizarea navetei îngrămădise bucăţi de hârtie şi de plastic în cel mai apropiat gard care marca perimetrul, iar acum curentul electric le prefăcea în scrum. Dincolo de gard, sistemele de pază, robotizate, creşteau din pământul ars de soare ca nişte buruieni de fier. Zumzetul adormitor al condensatoarelor însoţea peste tot zgomotele produse de activitatea deţinuţilor.

O mică unitate a miliţiei locale păşea greoi în spatele unui sergent care îmi amintea vag de tatăl meu, într-una din zilele lui bune. La vederea uniformelor Wedge, miliţienii se opriră brusc. Sergentul mă salută fără tragere de inimă.

— Locotenent Takeshi Kovacs, din trupele Wedge, m-am prezentat scurt. El este caporalul Schneider. Suntem aici ca s-o luăm pe Tanya Wardani, una dintre deţinute, pentru a o supune unui interogatoriu.

Sergentul se încruntă.

— N-am fost informat.

— Te informez eu, sergent.

În astfel de situaţii uniforma era suficientă. Pe Sanction IV se ştia prea bine că cei din Wedge erau, neoficial, durii Protectoratului, care, de obicei, obţineau tot ce-şi puneau în gând. Chiar şi celelalte unităţi de mercenari dădeau înapoi când se punea problema rechiziţionării. Şi totuşi, sergentul părea că stă în dubiu. Ceva din absolutizarea regulamentelor militare, insuflată pe câmpul de instrucţie, când lucrurile mai aveau un sens, înainte ca războiul să se dezlănţuie. Asta sau poate doar priveliştea conaţionalilor săi, bărbaţi şi femei, care mureau de foame în bulele lor.

— Trebuie să-mi arătaţi un document.

Am pocnit din degete către Schneider şi am întins mâna după hârtie. Nu fusese greu de obţinut. Pe fondul unui conflict planetar ca acesta, Carrera dădea, între anumite limite, mână liberă ofiţerilor din subordine, libertate de acţiune pentru care un comandant de divizie al Protectoratului ar fi fost în stare să facă moarte de om. Nimeni nu mă întrebase de ce o voiam pe Wardani. Nimănui nu-i păsa. Până acum cel mai greu făcusem rost de navetă; navetele erau la mare căutare, transportul interplanetar ducând lipsă de ele. Până la urmă fusesem nevoit s-o iau cu forţa, sub ameninţarea pistolului, de la un colonel din trupele regulate, comandant al unui spital de campanie din sud-estul Suchindei, despre care-mi şoptise cineva. Problemele de-abia acum începeau să apară, dar, după cum Carrera însuşi spunea, eram în război, nu într-un concurs de popularitate.

— E suficient, sergent?

Sergentul citi cu luare-aminte documentul, de parcă sperase că, la simpla atingere, să se fărâmiţeze, dovedindu-şi falsitatea. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt cu o nerăbdare nu foarte mimată. Atmosfera lagărului era apăsătoare, iar nou-născutul continua să plângă undeva, dincolo de raza mea vizuală. Simţeam nevoia să plec de acolo.

Sergentul ridică privirea şi-mi înapoie hârtia.

— Trebuie să vorbiţi cu domnul comandant, zise el sec.

Oamenii ăştia se află toţi sub supraveghere guvernamentală.

M-am uitat în stânga şi-n dreapta, apoi în ochii lui.

— În regulă, am replicat, cu un rânjet dispreţuitor, făcându-l să privească în pământ. Atunci să vorbim cu comandantul. Caporal Schneider, rămâi aici. Nu durează mult.

Biroul comandantului era o bulă cu două niveluri, izolată de restul lagărului prin alt gard electric. Unităţi de pază, mai mici, stăteau pe pilonii de susţinere ai condensatoarelor, ca nişte gargui de la începutul mileniului, în timp ce recruţi în uniformă, încă adolescenţi, păzeau poarta strângând în mâini carabinele masive, cu plasmă. Feţele lor tinere păreau jupuite sub căştile de luptă, presărate cu tot felul de dispozitive. Nu înţelegeam cum se justifica prezenţa lor acolo. Fie unităţile de roboţi erau false, fie personalul care asigura paza era mult prea numeros. Am trecut printre ei fără niciun fel de introducere şi am urcat pe nişte trepte dintr-un aliaj uşor, fixate cu răşină cam în dorul lelii. Sergentul sună la uşă. O cameră de luat vederi instalată deasupra ei se dilată scurt şi uşa se deschise. Am păşit înăuntru, inspirând cu nesaţ aerul rece, condiţionat.

Lumina din birou era asigurată în mare parte de un şir de monitoare de securitate fixate pe peretele din faţă. Lângă ele era o masă de lucru din plastic mulabil, dominată, pe o parte, de o hologramă ieftină, cu informaţii, şi de o tastatură. Restul mesei era acoperit de hârtii mototolite, markere şi alte nimicuri administrative. Din harababura aceea se înălţau pahare de cafea abandonate, ca nişte turnuri de răcire pe un teren industrial viran, iar un cablu subţire şerpuia pe masă şi cobora până la braţul insului tolănit în spatele ei.

— Domnule comandant.

Imaginea de pe două monitoare de securitate se schimbă şi, în lumina tremurândă, am văzut licărul de oţel de-a lungul braţului.

— Ce e, sergent?

O voce indiferentă, care nu se ostenea să vorbească desluşit. Am înaintat în semiîntunericul din jur, moment în care insul de la masă ridică puţin capul. Am văzut un ochi fotoreceptor albastru şi proteza din aliaj, făcută de mântuială, care îi acoperea jumătate din faţă şi gât, până la umărul stâng, gros, şi arăta ca armura unui costum spaţial, dar nu era aşa ceva. Mai toată partea lui stângă dispăruse, fiind înlocuită de servo-unităţi articulate, de la şold până sub braţ. Braţul era alcătuit din sisteme hidraulice din oţel şi se termina cu o gheară neagră. Încheietura mâinii şi antebraţul erau prevăzute cu jumătate de duzină de prize din argint, strălucitoare, într-una dintre ele fiind conectat cablul mesei. Lângă priza respectivă o luminiţă roşie pulsa languros, marcând fluxul de curent.

M-am oprit în faţa mesei şi am salutat.

— Locotenent Takeshi Kovacs, din trupele Wedge, m-am prezentat eu pe un ton măsurat.

— Mda, spuse comandantul, chinuindu-se să stea drept. Bănuiesc că vrei mai multă lumină, locotenent. Mie îmi place întunericul, dar am şi un ochi special pentru asta, adăugă chicotind în dosul buzelor lipite. Tu probabil că n-ai aşa ceva.

Bâjbâi pe tastatură şi, după câteva încercări, aprinse luminile principale din colţurile încăperii. Fotoreceptorul păru să scadă în intensitate, lăsând ca, de lângă el, un ochi omenesc, înceţoşat, să mă privească intens. Ce mai rămăsese din faţă avea trăsături fine şi poate că ar fi fost frumoasă, dar purtarea îndelungată a protezei redusese flexibilitatea muşchilor mici, făcându-i să atârne, aşa că-i confereau omului un aer nătâng.

— E mai bine acum? întrebă comandantul, încercând ceva ce aducea mai mult cu un rânjet decât cu un zâmbet. Bănuiesc că este… Doar vii din Lumea Din Afară.

Majusculele răsunară batjocoritor. Arătă spre ecranele monitoarelor.

— O lume dincolo de aceşti ochi minusculi şi de tot ce pot visa nişte minţi neînsemnate. Spune-mi, locotenent,

continuă războiul pentru solul atât de bogat din punct de vedere arheologic, atât de siluit, pardon, scormonit, al iubitei noastre planete?

Ochii mi-au căzut pe jac şi pe lumina rubinie, pulsatorie, apoi au revenit la faţa lui.

— V-aş ruga să fiţi foarte atent la ce spun, domnule comandant.

Mă privi îndelung, apoi lăsă capul jos, într-un gest nefiresc, pe de-a-ntregul mecanic, ca să se uite la cablu.

— A, şopti el. Te referi la asta.

Brusc se răsuci spre sergent, care rămăsese în pragul uşii, cu doi dintre paznici.

— Ieşi.

Sergentul se conformă cu o râvnă care sugera că de-abia aştepta să plece de acolo. Cei doi îl urmară, unul trăgând încet uşa după el. Când uşa se închise, comandantul se lăsă pe spătarul scaunului cu toată greutatea şi duse mâna la interfaţa cablului. De pe buze îi scăpă ceva între un oftat şi o tuse, sau poate un hohot de râs. Am aşteptat să ridice privirea.

— Mai am puţin şi gata, spuse el arătând spre lumina care încă mai pâlpâia. Nu cred că în stadiul ăsta aş supravieţui unei deconectări. Dacă m-aş întinde, probabil că nu m-aş mai putea ridica, de asta şi stau aici. Pe scaunul ăsta. Lipsa de confort mă trezeşte. Periodic.

Era clar că se chinuia să vorbească.

— Aşadar, ce vrea Wedge de la mine? N-avem nimic de valoare aici. Consumabilele medicale s-au terminat de câteva luni, iar cu alimentele pe care le primim de-abia asigurăm raţiile zilnice. Pentru oamenii mei, desigur, mă refer la soldaţii destoinici pe care-i comand aici. Locatarii noştri primesc şi mai puţin.

Un alt gest, de data asta către şirul de monitoare.

— Maşinile bineînţeles că nu au nevoie de mâncare. Au tot ce le trebuie, nu sunt pretenţioase şi nu manifestă o empatie neavenită faţă de cei pe care-i păzesc. Soldaţi faini, unul şi unul. După cum vezi, am încercat să fiu şi eu la fel, dar n-am ajuns prea departe…

— N-am venit după provizii, domnule comandant.

— A, atunci trebuie să dau socoteală pentru ceva. Mi-am depăşit atribuţiile, am stricat vreunul dintre planurile Cartelului? Am afectat cu ceva efortul de război? Ideea părea să-l amuze. Eşti ucigaş de profesie? Gâdele lui Carrera?

Am clătinat din cap.

— Am venit după unul dintre deţinuţi. Tanya Wardani.

— A, da, arheologa.

Am simţit un junghi în inimă. N-am spus nimic, doar am pus hârtia pe masă, în faţa comandantului, şi am aşteptat. Bărbatul o luă stângaci şi îşi lăsă capul pe o parte, într-un unghi nefiresc, ridicând hârtia de parcă era un fel de holojucărie la care trebuia să te uiţi de dedesubt. Părea că murmură ceva în barbă.

— E vreo problemă, domnule comandant? am întrebat eu, calm.

Îşi lăsă braţul jos şi se sprijini în cot, fluturând hârtia spre mine. Mişcarea repetată părea că-i limpezeşte ochiul uman.

— De ce ai nevoie de ea? întrebă el la fel de calm. Micuţa Tanya, racleta. Ce vrea Carrera de la ea?

M-am întrebat, cu tot sângele rece de care eram în stare, dacă urma să-l ucid pe omul ăsta. Greu nu era, probabil că o luam cu câteva luni înaintea instalaţiei care-l ţinea pe linia de plutire, însă rămânea de rezolvat problema sergentului şi a celor doi paznici. Cu mâinile goale, şansele erau destul de mici, în plus nu ştiam parametrii pentru care fuseseră programaţi roboţii.

— Asta, domnule comandant, are mai puţină legătură cu dumneavoastră decât cu mine, am zis eu, punând toată răceala din sânge în voce. Eu am ordinele mele, dumneavoastră le aveţi pe ale dumneavoastră. O ţineţi pe Wardani aici, sau nu?

Comandantul nu întoarse privirea, cum făcuse sergentul. Poate dintr-o sete disperată de viaţă, pornită din străfunduri, poate din amărăciunea îndârjită pe care şi-o descoperise de când era conectat la orbita degradării din

jurul propriei esenţe. Sau poate era doar o bucăţică rămasă din granitul care fusese cândva. Nu avea să cedeze.

La spatele meu, pentru orice eventualitate, mâna mea dreaptă se flexa în aşteptare.

Brusc, antebraţul lui întins căzu peste masă ca un turn dinamitat şi hârtia îi scăpă dintre degete. Am întins mâna la fel de repede şi am lipit hârtia de marginea mesei înainte să ajungă jos. Comandantul îşi drese glasul.

Preţ de o clipă am privit amândoi, în tăcere, mâna care ţinea hârtia, apoi comandantul se lăsă moale pe scaun.

— Sergent! strigă el, răguşit.

Uşa se deschise.

— Sergent, scoate-o pe Wardani din bula 18 şi du-o la naveta domnului locotenent.

Sergentul salută şi ieşi, luminându-se la faţă, ca după un drog care-şi făcea efectul imediat, că decizia nu-i mai aparţinea.

— Vă mulţumesc, domnule comandant.

L-am salutat şi eu, am luat hârtia de pe masă şi am dat să plec. Eram aproape de uşă când l-am auzit din nou.

— Are succes femeia asta.

Am întors capul.

— Poftim?

— Wardani, zise el, privindu-mă lung, cu un licăr ciudat în ochi. Nu eşti primul.

— Nu sunt primul ce?

— Cu mai puţin de trei luni în urmă.

Măriri frecvenţa curentului din braţul stâng şi faţa îi tresări spasmodic.

— Kempiştii au trecut pe-aici. Sunt avansaţi din punct de vedere tehnologic, cel puţin pentru planeta asta… roboţii nu le-au putut ţine piept.

Lăsă capul pe spate, apatic, şi scoase un oftat prelung.

— Avansaţi… Pentru planeta asta… Au venit… După ea.

L-am aşteptat să continue, dar capul i se lăsă uşor pe o parte. Am şovăit. Jos, în lagăr, doi paznici mă priveau curioşi. M-am întors la comandant şi i-am luat faţa în

mâini. Ochiul uman era alb, pupila se lovea de pleoapa de sus ca un balon care ricoşează mereu din tavanul unei încăperi în care petrecerea s-a încheiat demult.

— Domnule locotenent!

Paznicul mă striga de pe treptele de afară. Am privit din nou faţa aceea de înecat. Comandantul respira greoi printre buzele întredeschise, iar în colţul gurii părea că se înfiripă un zâmbet. Cu coada ochiului am văzut cum pulsează lumina rubinie.

— Domnule locotenent!

— Vin acum.

I-am lăsat capul în pace şi am ieşit în arşiţa de afară, închizând uşa încet.

Schneider stătea pe una dintre rampele de aterizare, înveselind un grup de copii zdrenţăroşi cu tot felul de scamatorii. Doi paznici în uniformă îl urmăreau de la distanţă, din umbra celei mai apropiate bule. Ridică ochii la apropierea mea.

— E vreo problemă?

— Nu. Dă-le liber la copiii ăştia.

Schneider înălţă o sprânceană spre mine şi îşi termină scamatoria fără să se grăbească. Apoi, ca de final, scoase câte o mică jucărie din plastic de după urechea fiecărui copil şi, sub privirile lor pline de uimire, le arătă ce fel de jucării erau. Le aplatiza şi, la fluierul lui, figurile reveneau la forma iniţială, ca o amibă. N-ar fi fost rău ca laboratorul genetic al unei corporaţii să creeze asemenea soldaţi. Copiii urmăreau spectacolul cu gura căscată. O adevărată scamatorie şi asta. Din punctul meu de vedere, un loc atât de sumbru mi-ar fi creat coşmaruri când eram de vârsta lor, dar, oricât de amărâtă ar fi fost copilăria mea, prin comparaţie, fusese ca un weekend petrecut într-un parc de distracţii.

— Nu-i ajuţi cu nimic dacă-i faci să creadă că soldaţii nu sunt chiar atât de răi, am remarcat eu calm.

Schneider îmi aruncă o privire curioasă şi bătu tare din palme.

— Gata, copii. Ştergeţi-o de aici. Hai, spectacolul s-a

sfârşit.

Copiii se îndepărtară fără chef, nevrând să părăsească mica lor oază de daruri şi bună dispoziţie. Schneider îşi încrucişă braţele pe piept şi îi privi cum se îndepărtează, cu o figură impenetrabilă.

— De unde ai făcut rost de jucăriile alea?

— Le-am găsit în cală. În nişte pachete pentru refugiaţi. Cred că spitalul de unde am săltat naveta asta n-a mai avut nevoie de ele.

— Nu, deja toţi refugiaţii de acolo au fost împuşcaţi, am răspuns eu şi am arătat spre copiii care se lăudau între ei cu noile achiziţii. Probabil că paznicii le vor confisca jucăriile după ce plecăm.

Schneider înălţă din umeri.

— Ştiu. Dar dădusem deja ciocolatele şi analgezicele. Tu ce vrei să faci?

Era o întrebare raţională, cu o grămadă de răspunsuri iraţionale. Privind spre paznicii cei mai apropiaţi, m-am gândit la câteva soluţii mai sângeroase.

— Uite-o, a zis Schneider, cu mâna întinsă.

M-am uitat într-acolo şi l-am văzut pe sergent, însoţit de alţi doi paznici în uniformă, ducând între ei o siluetă zveltă, cu mâinile încătuşate în faţă. Am mijit ochii şi mi-am ascuţit privirea apelând la neurochim.

Tanya Wardani trebuie să fi arătat mult mai bine pe vremea când îşi făcea meseria de arheolog. Membrele ei lungi trebuie să fi avut mai multă carne pe ele, iar părul negru şi lung trebuie să fi fost bine spălat şi purtat cochet. Era imposibil să fi avut urmele de vânătăi de sub ochi şi poate că ar fi schiţat un zâmbet la vederea noastră, măcar o grimasă cu gura ei mare şi strâmbă, semn că mai credea în ceva.

Se clătină, se poticni şi avu nevoie de ajutorul unuia dintre paznici ca să se ţină pe picioare. De lângă mine Schneider făcu un pas spre ea, dar se opri.

— Tanya Wardani, spuse sergentul, ţeapăn, scoţând o bandă din plastic alb, presărată cu coduri de bare, şi un scaner. Trebuie să vă identific înainte de a o elibera.

Am dus un deget la codul de bare de pe tâmpla mea şi am aşteptat, impasibil, ca lumina roşie să-mi scaneze faţa. Sergentul găsi codul de bare de pe banda din plastic corespunzător Tanyei Wardani şi îndreptă scanerul spre el. Schneider înaintă şi o apucă pe femeie de braţ, urcând-o la bordul navetei cu o detaşare exagerată. Wardani se supuse fără nicio expresie pe faţa ei palidă. În timp ce mă întorceam ca să-i urmez pe cei doi, sergentul strigă cu o voce tremurată, fără rigiditatea de adineauri.

— Domnule locotenent.

— Ce mai e? am întrebat eu pe un ton cât mai impacientat.

— Se mai întoarce?

M-am întors spre el, înălţând o sprânceană, un gest la fel de studiat precum cel pe care mi-l servise Schneider cu câteva minute în urmă. Sergentul îşi depăşise atribuţiile şi era conştient de asta.

— Nu, sergent, am răspuns eu, ca unui copilaş. Nu se mai întoarce. O ducem la interogatoriu. Uit-o!

Am închis trapa.

În timp ce naveta decola cu toată viteza, am privit prin hublou şi l-am văzut tot acolo, în vălătucii de praf stârniţi de plecarea noastră.

Nici măcar faţa nu şi-o ferea.

CAPITOLUL 4

Folosindu-ne de efectul gravitaţional, am zburat la vest de lagăr, peste un amestec de arbuşti deşertici şi porţiuni de vegetaţie mai întunecată, unde flora planetei reuşise să se prindă de straturile acvifere de la suprafaţă. După vreo douăzeci de minute am ajuns deasupra coastei şi am ieşit în largul mării, în zona care, potrivit serviciului militar de informaţii al lui Carrera, era plin de mine inteligente plantate de kempişti. Schneider mergea cu o viteză redusă, mereu subsonică. Uşor de depistat.

Am petrecut prima parte a călătoriei în cabina principală, chipurile verificând baza de date recente, pe care naveta le primea de la unul dintre sateliţii de comandă ai lui Carrera, dar în realitate supraveghind-o pe Tanya Wardani cu ochiul de expert al unui agent special. Şedea trântită pe scaunul cel mai îndepărtat de trapă şi, prin urmare, cel mai apropiat de hublourile din dreapta, cu fruntea sprijinită de geam. Avea ochii deschişi, dar era greu să-mi dau seama dacă privea la ce era dedesubt. N-am încercat să-i vorbesc – anul acesta văzusem aceeaşi mască pe o mie de alte feţe, motiv pentru care ştiam că va renunţa la ea numai atunci când va fi pregătită, lucru care poate că nu avea să se întâmple niciodată. Wardani îmbrăcase echivalentul emoţional al unui costum spaţial, singurul răspuns rămas în armura umană când parametrii morali ai lumii din afară devin atât de variabili, încât mintea expusă nu mai poate supravieţui fără a fi protejată. În ultima vreme starea aceasta primise numele de Sindromul Şocului de Război, un termen atotcuprinzător care, fără menajamente, cu claritate, îi avertizează pe cei care ar vrea să-l trateze. Chiar dacă există o multitudine de tehnici psihologice de recuperare, mai mult sau mai puţin eficiente, scopul suprem al oricărei filosofii medicale – al prevenţiei înaintea vindecării – este, cel puţin în acest caz, imposibil de atins de înţelepciunea umană.

Pentru mine, cel puţin, nu e deloc o surpriză că

încercăm cu uneltele omului de Neanderthal să descoperim cauzele sfârşitului elegant al civilizaţiei marţiene fără să avem habar de modul în care opera această cultură străveche. La urma urmei, un simplu măcelar nu are cum să înlocuiască la masa de operaţii o echipă de neurochirurgi. N-avem de unde şti cât de mult am alterat, poate ireparabil, dovezile privind nivelul ştiinţei şi al tehnologiei lor, pe care marţienii, neinspirat, le-au lăsat în urmă ca să le descoperim. În ultimă instanţă, nu suntem decât o haită de şacali care umblă printre cadavrele şi resturile unui avion prăbuşit.

— Ajungem pe coastă, anunţă Schneider prin intercom. Vrei să urcăm aici?

Mi-am dezlipit privirea de pe display-ul holografic, l-am închis, şi am privit spre Wardani. Îşi schimbase puţin poziţia capului la auzul vocii lui Schneider, dar ochii care găsiseră difuzorul din tavan erau în continuare inexpresivi, apăraţi de scutul emoţional. Nu avusesem nevoie de prea mult timp ca să aflu de la Schneider împrejurările în care o cunoscuse pe femeie, dar tot nu eram sigur în cel fel relaţia lor avea să influenţeze situaţia de acum. Potrivit lui, legătura nu durase mult, fiind întreruptă de izbucnirea războiului, în urmă cu aproape doi ani, şi nu avea cum să creeze probleme. În scenariul meu cel mai pesimist, povestea cu nava interstelară era doar o născocire ingenioasă a lui Schneider menită să asigure eliberarea Tanyei Wardani şi plecarea celor doi spre alte lumi. Se mai încercase eliberarea ei, dacă era să-i dau crezare comandantului, drept care o parte din mine se întreba dacă nu cumva acel comando surprinzător de bine echipat fusese alcătuit din alţi nătărăi trimişi de Schneider să-i recupereze prietena. Dacă aşa stăteau lucrurile, nu mică avea să-mi fie supărarea.

În sinea mea, la nivelul la care conta cu adevărat, ideea nu mi se părea credibilă; prea multe detalii se verificaseră de când părăsiserăm spitalul. Datele şi numele erau corecte – existase un şantier arheologic de-a lungul coastei, la nord-vest de Sauberville, iar Tanya Wardani era

înregistrată ca şef de şantier. Transportul era asigurat de pilotul Ian Mendel, dar faţa era a lui Schneider, iar declaraţia de expediţie începea cu numărul de serie şi cursele unei nave suborbitale greoaie, din gama Mowai Zece. Dacă Schneider mai încercase s-o scoată pe Wardani de acolo, o făcuse mai degrabă din motive materiale decât din simplă afecţiune.

Iar dacă nu încercase, altcineva intervenise în joc.

Oricum, Schneider trebuia supravegheat îndeaproape.

Am închis display-ul şi m-am ridicat în picioare, tocmai când naveta făcea un viraj spre mare. M-am prins de unul dintre dulapurile de deasupra capului şi am privit spre arheologă.

— Pune-ţi centura de siguranţă. În următoarele minute ne vom zdruncina rău.

Femeia nu răspunse, doar îşi frământă mâinile în poală. M-am îndreptat spre carlingă.

Schneider ridică ochii, cu mâinile relaxate pe braţele scaunului de pilotaj manual. Arătă spre display-ul digital pe care îl maximizase aproape de capătul de sus al spaţiului de proiecţie al instrumentelor.

— Contorul de adâncime indică mai puţin de cinci metri. Recifurile se întind pe mai mulţi kilometri, trebuie să trecem de ele, până când marea e îndeajuns de adâncă. Eşti sigur că sperietorile alea nu ajung până aici?

— Dacă ar ajunge până aici, le-ai vedea cum se iţesc din apă, i-am răspuns eu, aşezându-mă în scaunul copilotului. Minele inteligente nu sunt mai mici decât bombele magnetice. Într-un fel, sunt ca nişte mini-submarine automate. Ai zona în vizor?

— Sigur. Pune-ţi masca. Sistemele de tragere sunt pe braţul drept.

Mi-am pus masca elastică, de trăgător, şi am atins pernuţele de activare de pe tâmple. În câmpul meu vizual a apărut marea, în culori primare, vii, albastru-deschis umbrit de cenuşiul-închis al fundului apei. Obiectele din metal erau în nuanţe de roşu, în funcţie de parametrii pe care îi programasem. Cele mai multe erau roz-deschis,

resturi din aliaj, lipsite de orice activitate electronică. M-am lăsat să alunec în reprezentarea virtuală a ceea ce vedeau senzorii, m-am silit să nu mai caut nimic şi m-am relaxat în ultimii milimetri mentali înainte de a intra în starea zen.

Dragajul minelor nu se învăţa în cadrul Corpului de Agenţi Speciali, dar stăpânirea de sine totală cu care trebuie să întâmpini orice lucru neaşteptat era vitală pentru instruirea de bază. Practic, un agent al Protectoratului expediat sub formă digitală via *needlecast* hiperspaţial se poate aştepta la orice în momentul în care se trezeşte. În cel mai bun caz, se trezeşte într-un corp necunoscut, într-o lume necunoscută, unde oamenii trag în el. Chiar şi într-o zi norocoasă nici cea mai bună instruire nu-l poate pregăti pentru o schimbare de mediu atât de radicală, iar în condiţiile mereu imprevizibile, uneori letale, aşa ceva nu-şi are rostul.

Virginia Vidaura, instructorul Corpului de Agenţi Speciali, cu mâinile în buzunarele salopetei, privindu-ne calmă, speculativă. În prima zi de instrucţie.

Întrucât din punct de vedere logistic este imposibil să anticipezi totul, ne spunea ea pe un ton măsurat, *vă vom învăţa să nu anticipaţi nimic. Numai aşa veţi fi pregătiţi pentru orice.*

Pe prima mină inteligentă doar am simţit-o. Cu coada ochiului am văzut o flacără roşie şi imediat mâinile mele au stabilit coordonatele şi au lansat rachetele minuscule. Rachetele lăsară urme verzi pe marea virtuală, se înfipseră în apă ca nişte cuţite ascuţite în carnea cuiva şi perforară mina înainte ca aceasta să se mişte sau să reacţioneze. Mina explodă şi apa zvâcni brusc, ca un corp întins pe masa de interogatoriu.

Cândva, oamenii puneau singuri în funcţiune mijloacele de luptă. Decolau în aparate de zbor nu mai mari şi nici mai bine echipate decât o cadă de baie cu aripi şi trăgeau cu arme rudimentare care de-abia încăpeau în carlingă. Mai târziu, au inventat maşinării care puteau face treaba mai repede şi mai precis decât ei şi, o vreme, pe cer s-au

înfruntat doar ele. Apoi bioştiinţele au evoluat şi, pe neaşteptate, au ajuns şi oamenii la aceeaşi viteză şi precizie. De atunci tehnologiile se iau la întrecere, care poate fi mai eficientă, cea care produce maşinăria sau cea care perfecţionează factorul uman. În această cursă, psihodinamica agenţilor speciali reprezenta marea surpriză, care venea tare din urmă pe culoarul interior.

Există maşini de război mai rapide decât mine, dar, din nefericire, nu aveam aşa ceva la bord. Naveta era un auxiliar spitalicesc, motiv pentru care armamentul ei defensiv se limita la o microturelă amplasată în bot şi artificiile la care n-aş fi apelat în ruptul capului. Eram obligaţi să ne bazăm pe noi înşine.

— De una am scăpat. Celelalte nu pot fi prea departe. Redu viteza şi coboară. Pregăteşte artificiile.

Veneau dinspre vest, croindu-şi drum pe fundul mării ca nişte păianjeni cilindrici, graşi, atraşi de moartea violentă a fratelui lor. Am simţit cum naveta se înclină şi ajunge la aproape zece metri de apă, apoi cum, cu un bufnet surd, bombele sunt pregătite de lansare. Mi-am aruncat privirea peste mine. Erau şapte, din ce în ce mai aproape. De obicei grupul era alcătuit din cinci, deci două din cele zece fuseseră distruse de altcineva. De cine? Mister. Din rapoarte ştiam că, de la începutul războiului, aici nu ajunseseră decât nave de pescuit. Fundul mării era plin de ele.

Am ţintit mina din frunte şi am distrus-o aproape nonşalant. În clipa următoare primele torpile ţâşniră din celelalte şase şi se îndreptară spre noi.

— Se apropie!

— Le-am văzut, zise Schneider scurt şi naveta îşi schimbă cursul.

Am împroşcat marea cu microrachete puse pe autocăutare.

Mină inteligentă este un termen impropriu. Minele inteligente sunt, de fapt, proaste de-a binelea. E şi normal, sunt construite pentru o activitate atât de limitată, încât nu e recomandabil să le dai prea multă minte. Se prind de

fundul mării cu o gheară şi aşteaptă să treacă ceva pe deasupra lor. Unele se îngroapă adânc, ca să se ascundă de spectroscanere, altele se camuflează, dând impresia că sunt rămăşiţe ale unei nave scufundate. Prin definiţie, minele inteligente sunt o armă statică. Aflate în mişcare, pot fi letale, dar suferă la capitolul precizie.

În plus, creierul lor este prevăzut cu un sistem dogmatic sau de definire ţintei de tip ori/ori care, înainte de a deschide focul asupra ei, stabileşte dacă se află la suprafaţa apei sau în aer. Împotriva celor aflate în aer foloseşte microrachete apă-aer, împotriva navelor maritime foloseşte torpile. Torpilele se pot transforma imediat în rachete, renunţând la sistemele de propulsie şi folosind propulsoare rudimentare ca să se ridice în aer, dar sunt *lente.*

Aproape de nivelul apei şi, cu viteza redusă, aproape plutind, minele ne luaseră drept navă maritimă. Torpilele ieşiră la suprafaţă în urma noastră, nu găsiră nimic şi microrachetele pe autocăutare le distruseră în timp ce încercau să-şi abandoneze sistemele de propulsie acvatice. Între timp, salva mea de microrachete a distrus două, ba nu, trei mine. În ritmul ăsta…

Defecţiune.

Defecţiune.

Defecţiune.

Lumina care anunţa defecţiunea pulsa în colţul din stânga sus al câmpului meu vizual, în timp ce datele se derulau cu repeziciune. Nu apucam să le citesc. Manetele de lansare nu mai răspundeau, se înţepeniseră, următoarele două microrachete rămânând cuminţi în lăcaşele lor. *Fier vechi via Naţiunile Unite* fu primul gând care-mi trecu prin minte, ca un meteor în cădere. Am apăsat pe butonul de depanare urgentă. Depanatorul rudimentar al navetei se apucă de circuitele blocate. Nu mai era timp. Reparaţia putea să dureze câteva minute. Ultimele trei mine îşi lansară microrachetele spre noi.

— Sch…

Cu toate defectele lui, Schneider era un pilot priceput.

Întoarse naveta în poziţie verticală înainte să-i rostesc tot numele. M-am izbit cu capul de spătarul scaunului în timp ce nava ţâşnea spre cer, lăsând în urmă un roi de microrachete apă-aer.

— M-am blocat.

— Ştiu, zise el încordat.

— Dă drumul la artificii, am zbierat eu, luându-mă la întrecere cu avertizoarele de proximitate care-mi urlau în urechi.

Cifrele altimetrului urcau fulgerător dincolo de kilometru.

— Gata.

Naveta se cutremură în clipa lansării artificiilor, care explodară după două secunde, împodobind cerul cu paiete electronice minuscule. Microrachetele apă-aer explodară şi ele, degeaba, printre artificii. Pe panoul armelor din câmpul meu vizual o lumină verde începu să pulseze hotărât, semn că lansatorul executa ultima comandă blocată trimiţând cele două microrachete, care aşteptaseră în lăcaşe, în spaţiul gol din faţa noastră. Lângă mine, Schneider scoase un chiuit şi răsuci naveta. În reacţia întârziată a câmpurilor de manevră, am simţit cum volta îmi întoarce stomacul pe dos, ca un talaz care se prăbuşeşte peste mine, şi am sperat că Tanya Wardani nu mâncase de curând.

Preţ de o clipă am fost la cheremul câmpurilor antigravitaţionale ale navetei, apoi Schneider opri ascensiunea şi reluă coborârea abruptă spre mare. Din apă, un al doilea val de microrachete se înălţă spre noi.

— *Artificiile!!!*

Cutiile cu artificii se deschiseră din nou cu zgomot. Ochind cele trei mine neatinse de dedesubt, am golit cutiile şi-am sperat, ţinându-mi răsuflarea. Microrachetele porniră spre noi şi, în acelaşi moment, Schneider acţionă câmpurile gravitaţionale, mica navetă zgâlţâindu-se din toate încheieturile. Artificiile, care cădeau mai rapid decât nava care le lansase, evitând impactul cu microrachetele, explodară la câţiva centimetri în faţă şi sub noi. Vederea

virtuală mi se umplu de măzărichea sângerie a vijeliei provocate de explozia artificiilor şi de cea a microrachetelor apă-aer care se autodistruseră în mijlocul lor. Cele două microrachete pe care le lansasem cu o fracţiune de secundă înainte de explozia artificiilor nimeriseră în plin minele de dedesubt.

Naveta coborî în spirală printre resturile de artificii şi de microrachete lansate greşit. Cu câteva momente înainte să atingem suprafaţa mării, Schneider mai trase două seturi de artificii, armate cu grijă, care explodară tocmai când ne strecuram în apă.

— Am intrat! anunţă el.

Pe ecran albastrul-deschis al mării se întunecă pe măsură ce ne scufundam, cu botul în jos. M-am întors şi am căutat minele, dar n-am văzut decât nişte resturi inofensive. Am răsuflat, în sfârşit, după emoţia pe care o trăisem pe cerul străbătut de microrachete şi m-am aşezat mai bine în scaun.

— Mare porcărie, mi-am zis eu.

Am atins fundul mării, ne-am oprit puţin, apoi, din inerţie, am urcat câţiva metri. În jurul nostru resturile artificiilor se lăsau încet la fund. M-am uitat cu atenţie la bucăţile acelea roz şi am zâmbit. Eu însumi pregătisem ultimele seturi de artificii – îmi luase aproape o oră înainte de a veni s-o luăm pe Wardani, dar şi trei zile pentru a cerceta zonele de război părăsite şi aerodromurile bombardate ca să strângem bucăţelele de metal şi circuitele cu care să le umplem.

Mi-am scos masca trăgătorului de pe faţă şi m-am frecat la ochi.

— Cât mai avem de mers?

Schneider se uită peste instrumentele de zbor.

— În jur de şase ore, dacă păstrăm emersiunea. Dar, dacă ajut curentul cu câmpurile gravitaţionale, am putea ajunge în trei ore.

— Mda, la fel de bine am putea fi aruncaţi în aer. N-am îndurat tot ce s-a petrecut în ultimele două minute ca s-o fac pe ţinta sigură. Lasă câmpurile în pace şi vezi cum poţi

să scapi de rabla asta.

Schneider îmi aruncă o privire încruntată.

— Şi tu ce-ai să faci?

— Reparaţii, am răspuns scurt şi m-am întors spre Tanya Wardani.

CAPITOLUL 5

Flăcările aruncau umbre ce se jucau pe faţa ei, transformând-o într-o mască de camuflaj din lumină şi întuneric. Era o faţă care poate că fusese frumoasă înainte s-o înghită lagărul, rigorile închisorii politice lăsând-o numai piele şi oase. Ochii erau înfundaţi în cap, obrajii supţi. În adâncurile privirii ei lumina focului se reflecta din pupilele fixe. Şuviţe de păr îi acopereau fruntea ca nişte fire de paie. Una dintre ţigările mele îi atârna de buze, neaprinsă.

— Nu vrei să fumezi? am întrebat într-un târziu.

Parcă foloseam o legătură proastă, prin satelit – o întârziere de două secunde înainte ca licărul din ochii ei să se ridice şi să se concentreze pe faţa mea.

— Poftim? întrebă ea cu o voce cavernoasă, ruginită de când nu mai fusese folosită.

— Ţigara. *Site Stevens,* mai bune n-am găsit dincolo de Landfall.

I-am întins tot pachetul. Femeia îl întoarse pe o parte şi pe alta până găsi plasturele de fosfor şi îl atinse de capătul ţigării. Scoase aproape tot fumul pe nări, dus repede de boarea de vânt, dar trase şi în piept, strâmbându-se un pic.

— Mulţumesc, spuse aproape în şoaptă şi ţinu pachetul în mâinile făcute căuş, privindu-l de parcă era un mic animal pe care tocmai îl salvase de la înec.

Mi-am terminat ţigara în tăcere, privind din când în când spre liziera de copaci de deasupra plajei. Dintr-o precauţie programată, nu fiindcă aş fi simţit vreo primejdie, cam ce face un agent special în locul unui ins relaxat, care bate darabana în ritmul muzicii. Un agent special este conştient de posibilele pericole din jur, la fel cum majoritatea oamenilor sunt conştienţi că, dacă dau drumul din mâini unui obiect, acesta cade. Programarea e la acelaşi nivel instinctual. Nu laşi garda jos niciodată, la fel cum un om obişnuit, chiar şi dacă se gândeşte la altceva, nu dă drumul din mână unui pahar plin.

— Fiindcă m-ai ajutat.

Era aceeaşi voce joasă cu care-mi mulţumise pentru ţigară, dar, când am lăsat liziera şi am întors privirea spre ea, ceva i se aprinsese în ochi. Nu era o întrebare.

— Simt, adăugă ea, atingându-şi tâmpla cu degetele întinse. Aici. E ca o… deschizătură.

Am înclinat din cap, căutând cuvintele potrivite. Pe majoritatea planetelor pe unde am fost a pătrunde în mintea cuiva fără a fi invitat e o ofensă morală gravă şi numai agenţiile guvernamentale îşi pot permite aşa ceva. Nu aveam motiv să cred că sectorul Latimer, Sanction IV sau Tanya Wardani ar fi fost excepţia de la regulă. Tehnicile de co-opţiune ale agenţilor speciali folosesc cu brutalitate rezervele de energie psihosexuală care îi stimulează pe oameni la nivel genetic. Exploatată în mod corespunzător, matricea forţei animalice din acele locuri grăbeşte vindecarea psihică cu o viteză uimitoare. Începi cu o hipnoză uşoară, treci la remedierea rapidă a încrederii în sine şi de acolo la contact fizic care, în alt context, ar fi considerat un preludiu sexual. Un orgasm moderat, indus hipnotic, de obicei întăreşte legătura, dar, în ultima fază cu Wardani, ceva mă făcuse să dau înapoi. Procesul prea semăna cu o agresiune sexuală.

Pe de altă parte, voiam ca Wardani să fie stabilă din punct de vedere psihic, ceea ce, în condiţii normale, ar fi luat luni, poate ani de zile. Timp pe care nu-l aveam la dispoziţie.

— E o tehnică, i-am spus eu precaut. Un sistem de vindecare. Am fost agent special.

Femeia trase din ţigară.

— Credeam că agenţii speciali sunt nişte maşini de ucis.

— Aşa vrea Protectoratul să se creadă. Ca să bage frica în colonii. Adevărul e mult mai complex şi, dacă stau bine să mă gândesc, e şi mai înspăimântător, am răspuns înălţând din umeri. Din păcate, oamenilor nu prea le place să gândească. Prea mult efort. Preferă să li se servească doar detaliile picante.

— Zău? Şi care ar fi detaliile picante?

Simţeam cum conversaţia o ia într-o altă direcţie, drept care m-am aplecat spre foc.

— Sharia. Adoracion. Agenţii speciali, răi până-n măduva oaselor, high-tech, călări pe razele hipercast, care trec dintr-un corp biotech într-altul, de ultimă generaţie, ca să înfrângă orice rezistenţă. Am făcut şi din astea, dar ce nu ştie lumea e că cele mai mari cinci realizări ale noastre au fost de natură diplomatică, sub acoperire, desigur, aproape fără vărsare de sânge. Influenţarea regimurilor politice. Am venit şi am plecat fără ca lumea să prindă de veste.

— Pari foarte mândru de asta.

— Nu sunt.

Mă privi lung.

— De aici şi „am fost agent special”?

— Cam aşa ceva.

— Dar cum poţi să nu mai fii agent special?

Greşisem. Nu era o simplă conversaţie. Tanya Wardani încerca să mă descoase.

— Ai demisionat? Sau te-au scos ei?

Am schiţat un zâmbet.

— Prefer să nu discut despre asta, dacă nu te deranjează.

— Preferi să nu discuţi despre asta?

Vocea nu se ridicase, însă acum părea că şuieră de furie.

— Te-n mă-ta, Kovacs! Cine te crezi? Vii pe planeta asta cu armele tale de distrugere în masă şi cu aerele tale de expert în violenţă şi vrei s-o faci pe copilul cu sensibilitatea rănită. Du-te la dracu’ cu durerea ta cu tot. Am fost aproape de moarte în lagărul ăla, am văzut murind o mulţime de femei şi de copii. Mă doare-n cur de greutăţile prin care ai trecut. Răspunde-mi! De ce nu mai eşti agent special?

Am auzit cum trosneşte un lemn. Am scormonit printre tăciuni, privindu-i cum se sting. Am văzut din nou raza laser, cum se joacă în noroi, şi faţa desfigurată a lui Jimmy de Soto. Fusesem cu gândul în acest loc de nenumărate ori, dar fără să-mi fie mai bine. Un idiot spunea cândva că timpul vindecă toate rănile, însă fără să se consulte cu

agenţii speciali. Agentul special este condiţionat să nu uite nimic şi, atunci când şefii se dispensează de el, nu trebuie să le lase memoria.

— Ai auzit de Innenin? am întrebat-o.

— Ba bine că nu.

M-ar fi mirat să nu fi auzit – Protectoratul nu iese şifonat de prea multe ori, dar, atunci când o face, vestea se împrăştie rapid, chiar şi pe distanţe interstelare.

— Ai fost acolo?

Am încuviinţat din cap.

— Am auzit că toţi au murit în urma unei lovituri virale.

— N-a fost chiar aşa. Toţi cei din al doilea val au murit. Au dat drumul la virus prea târziu ca să oprească primul val, capul de pod, dar o parte s-a infiltrat prin reţeaua de comunicaţii şi ne-a atins pe cei mai mulţi dintre noi. Eu am avut noroc. Legătura mea se întrerupsese.

— Ai pierdut prieteni?

— Da.

— Şi ai demisionat?

Am clătinat din cap.

— Am fost declarat inapt din punct de vedere psihic pentru misiunile specifice agenţilor speciali.

— Parcă ai spus că legătura…

— Nu virusul m-a afectat; ravagiile provocate de el, am spus eu rar, încercând să ţin în frâu amărăciunea pe care o simţisem atunci. A fost o anchetă… probabil că ai auzit şi de asta.

— Din câte ştiu, Înaltul Comandament a fost găsit vinovat.

— Mda, vreo zece minute. Acuzaţia a fost retrasă. Cam atunci când am fost declarat inapt. Mai frumos spus, am avut o criză de conştiinţă.

— Impresionant, remarcă ea, brusc obosită, furia solicitând-o prea mult. Păcat că n-a ţinut mai mult, nu?

— Nu mai lucrez pentru Protectorat, Tanya.

Wardani făcu din mână a lehamite.

— Uniforma pe care-o porţi te contrazice.

— De uniforma asta am nevoie doar pe moment.

— Nu prea cred, Kovacs.
— Schneider poartă una la fel.
— Schneider…
Wardani rostise numele şovăitor. Era clar că-l ştia de Mendel.
— Schneider e un dobitoc, continuă ea.
M-am uitat spre locul în care Schneider bocănea prin navetă când mai tare, când mai încet. Tehnicile pe care le folosisem ca să-i echilibrez psihicul lui Wardani nu-i căzuseră prea bine şi chiar se încruntase când îi spusesem să ne lase singuri, lângă focul de pe plajă.
— Zău? Credeam că e ceva între voi…
— Mda, făcu ea privind focul pentru o vreme. Schneider e un dobitoc atrăgător.
— Îl ştiai dinainte de a se deschide şantierul?
Clătină din cap.
— Toţi ne-am cunoscut la faţa locului. Eşti trimis undeva şi speri să te descurci cât mai bine.
— Tu ai fost trimisă pe coasta Dangrek? am întrebat ca din întâmplare.
— Nu, răspunse şi se înfioră de parcă brusc se făcuse frig în jurul nostru. Eu sunt unul dintre Maeştrii Ghildei. Puteam lucra şi pe şantierele din Câmpii, dacă voiam. Am ales însă Dangrekul. Ceilalţi membri ai echipei erau racleţi. Nu mi-au luat de bune motivele pentru care venisem acolo, dar erau tineri şi entuziaşti. Cred că un şantier unde lucrează şi un excentric e mai bun decât nimic.
— Şi ce motive ai invocat?
Urmă o pauză lungă, în care m-am înjurat în gând pentru că mă luase gura pe dinainte. Întrebarea fusese firească – cam tot ce ştiam despre Ghilda Arheologilor provenea din compendiile despre istoria ei şi succesele ei ocazionale. Era prima oară când aveam de-a face cu un Maestru al Ghildei şi tot ce-mi spusese Schneider despre şantier era, evident, versiunea aproximativă a conversaţiilor avute cu Wardani, între două partide de sex, influenţată şi de cunoştinţele lui reduse de arheologie. Eu

voiam toată povestea. Dar lucrul de care Tanya Wardani avusese parte din plin în lagăr fusese, cel mai probabil, interogatoriul. Insistenţa, subtilă ce-i drept, din vocea mea trebuie să fi avut efectul unei bombe magnetice asupra ei.

Căutam ceva cu care să rup tăcerea, dar femeia mi-o luă înainte, cu o voce căreia îi lipsea un micron ca să pară sigură.

— Vrei nava? Mende… Schneider ţi-a povestit despre ea?

— Da, dar nu foarte clar. Ştiai că e acolo?

— Nu chiar. Era totuşi logic. Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. L-ai citit pe Wycinski?

— Am auzit de el. Cel cu teoria centrului, nu?

Wardani îşi permise un zâmbet firav.

— Teoria centrului nu e a lui Wycinski. Doar îi datorează totul. Wycinski spunea, alături de alţii la vremea respectivă, că tot ce-am descoperit până acum despre marţieni arată că societatea lor a fost mult mai atomizată decât a noastră. Ştii tu… cu aripi, carnivori, proveniţi din animale de pradă, aproape lipsiţi de instinctul de turmă.

Cuvintele începeau să curgă de la sine – stilul conversaţional făcând loc, inconştient, specialistului din ea.

— Asta sugerează nevoia de o viaţă personală mult mai intensă decât a oamenilor şi o lipsă generală de sociabilitate. Dacă vrei, poţi să ţi-i imaginezi ca pe nişte păsări de pradă. Solitari şi agresivi. Faptul că au construit oraşe dovedeşte că, cel puţin în parte, au reuşit să-şi depăşească moştenirea genetică, poate la fel cum oamenii îşi stăpânesc, într-un fel, tendinţele xenofobe pe care ni le impune instinctul de turmă. Ceea ce-l deosebeşte pe Wycinski de majoritatea experţilor este convingerea că această tendinţă a fost reprimată doar în măsura în care servea interesele grupului şi că, odată cu dezvoltarea tehnologiei, a devenit ireversibilă. Mă urmăreşti?

— Dacă vorbeşti mai rar.

De fapt, nu aveam nicio problemă, o parte din ideile de bază le mai auzisem, într-o formă sau alta. Wardani însă se

relaxa vizibil în timp ce vorbea şi, cu cât vorbea mai mult, cu atât avea mai multe şanse ca recuperarea ei să devină stabilă. Chiar şi în cele câteva clipe în care îşi începuse discursul, devenise mai volubilă, gesticulând, cu o expresie mai curând concentrată decât distantă. Din când în când, Tanya Wardani redevenea ea însăşi.

— Ai menţionat teoria centrului, care-i un produs secundar, de doi bani; Carter şi Bogdanovich, care speculează fără ruşine pe marginea scrierilor lui Wycinski despre cartografia marţiană. Înţelegi tu, una dintre caracteristicile hărţilor marţiene este că nu au centre comune. Indiferent de locul în care au mers pe Marte, echipele de arheologi întotdeauna s-au trezit în centrul hărţilor pe care le-au descoperit. Fiecare aşezare s-a pus chiar în mijlocul propriilor hărţi, întotdeauna cea mai mare, indiferent de dimensiunile reale sau de importanţa ei. Wycinski susţinea că n-ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni, fiindcă se lega de felul în care funcţiona mintea marţienilor, lucru pe care îl bănuisem deja. Pentru orice marţian care desena o hartă, cel mai important punct trebuia să fie locul unde se afla în acel moment. Carter şi Bogdanovich n-au făcut decât să aplice acest raţionament la hărţile de astronavigaţie. Dacă fiecare oraş marţian se considera centrul hărţii planetare, atunci fiecare planetă colonizată se considera, la rândul ei, centrul hegemoniei marţiene. Prin urmare, obiectiv vorbind, plasarea lui Marte chiar în centrul hărţilor nu însemna nimic. Marte putea fi la fel de bine o planetă oarecare, recent colonizată, iar adevăratul centru al culturii marţiene putea fi, literal, orice alt punct de pe hartă.

Femeia făcu o figură acră şi adăugă:

— Asta e teoria centrului.

— Nu pari foarte convinsă.

— Nici nu sunt, zise ea scoţând un rotocol de fum. Cum spunea Wycinski la vremea aceea: Şi ce dacă? Carter şi Bogdanovich pur şi simplu au judecat greşit. Acceptând validitatea celor spuse de Wycinski despre percepţiile spaţiale ale marţienilor, ar fi trebuit să-şi dea seama că

întregul concept de hegemonie se situa, probabil, în afara sistemului marţian de referinţă.

— Aha.

— Da, făcu ea, cu acelaşi zâmbet firav, mai silit de data asta. De acolo chestia a devenit politică. Wycinski chiar a declarat că, indiferent de locul unde a apărut specia marţiană, nu există motive care să ne facă să credem că marţienii au acordat o importanţă mai mare planetei de origine decât în, citez, problemele absolut esenţiale ce ţin de educaţia factuală de bază, încheiat citatul.

— Adică, mămică, noi de unde venim…

— Întocmai. Poţi să arăţi pe hartă: *de aici am venit cu toţii, cândva,* dar, întrucât *unde ne aflăm acum* este mult mai important în termeni reali, practici, cam la atât s-ar reduce omagiul adus planetei de origine.

— Wycinski s-a gândit vreodată să combată acest punct de vedere ca fiind intrinsec şi ireconciliabil neuman?

Wardani îmi aruncă o privire tăioasă.

— Ce ştii cu adevărat despre Ghildă, Kovacs?

Mi-am apropiat degetul mare de cel arătător, păstrând o distanţă mică între ele.

— Scuze, îmi place s-o fac pe grozavul. Eu sunt de pe Lumea lui Harlan. Minoru şi Gretzky au fost judecaţi când tocmai treceam în adolescenţă. Făceam parte dintr-o bandă. Ca să dovedeşti cât de antisocial puteai fi, condiţia era să scrii graffiti despre proces într-un loc public. Ştiam cu toţii transcrierea stenogramelor pe de rost. *Intrinsec şi ireconciliabil neuman* apăreau des în retractările lui Gretzky. Bănuiesc că era declaraţia standard a Ghildei ca să nu pericliteze acordarea burselor de cercetare.

— A fost, o vreme, zise ea coborând privirea. Dar Wycinski nu a zis aşa ceva. Îi iubea pe marţieni, îi admira, a recunoscut-o şi public. De aceea acum se aude de el doar în legătură cu amărâta aia de teorie a centrului. Din păcate, cei de sus i-au suspendat finanţarea şi i-au confiscat majoritatea lucrărilor, pe care le-au dat lui Carter şi Bogdanovich ca să-i continue cercetările. Cele două curve masculine s-au ridicat la înălţimea aşteptărilor. În

acelaşi an comisia Naţiunilor Unite a votat o majorare cu şapte la sută a bugetului strategic al Protectoratului, bazându-se pe fanteziile paranoice despre o cultură marţiană superioară care de-abia aşteaptă să sară pe noi.

— Deştepţi băieţii.

— Mda, şi imposibil de combătut. Toate hărţile de astronavigaţie pe care le-am recuperat, pentru alte planete, confirmă teoria lui Wycinski – fiecare planetă se plasează în centrul hărţii, exact cum făceau marţienii, şi tocmai acest lucru sperie Naţiunile Unite, făcându-le să aloce un buget strategic consistent şi să asigure o prezenţă militară masivă în tot Protectoratul. Nimeni nu vrea să audă în ce constau descoperirile lui Wycinski, iar cel care vorbeşte prea tare despre asta, sau încearcă să se folosească de ele în propriile cercetări, fie nu mai primeşte fonduri, fie este luat în râs, ceea ce, până la urmă, e acelaşi lucru.

Wardani dădu un bobârnac mucului de ţigară în foc şi îl privi cum arde de tot.

— Asta s-a întâmplat şi cu tine?

— Nu chiar.

Ultimul cuvânt se auzi ca un clic, ca atunci când încui o uşă. Din spate l-am auzit venind pe Schneider, poate la capătul răbdării sau doar terminând de verificat naveta. Am înălţat din umeri.

— Putem vorbi mai târziu, dacă vrei.

— Poate. Ce-ar fi să-mi spui ce-a fost cu manevra aia macho din timpul zborului?

Am ridicat privirea spre Schneider care ajunsese lângă noi.

— Ai auzit? Reclamaţie privind calitatea spectacolului oferit pe parcursul călătoriei.

— Zi pasageri şi trage apa, mormăi Schneider, ţinându-mi isonul pe un ton firesc în timp ce se aşeza pe nisip. Mereu aceiaşi.

— Îi spui tu sau îi spun eu?

— A fost ideea ta. Ai o ţigară?

Wardani ridică pachetul şi i-l aruncă lui Schneider. Apoi

se întoarse spre mine.

— Ascult.

— Coasta Dangrek, indiferent de meritele ei arheologice, face parte din teritoriile Northern Rim, iar Northern Rim e considerat de Carrera drept unul dintre cele nouă obiective principale de care depinde câştigarea războiului. Judecând după pierderile de natură organică de acolo, kempiştii par să fi ajuns la aceeaşi concluzie.

— Şi?

— Şi pregătirea unei expediţii arheologice în timp ce Kemp şi Wedge se bat acolo pentru supremaţia teritorială nu mi se pare cea mai deşteaptă idee. De aceea trebuie să reorientăm lupta.

— *S-o reorientaţi?*

Neîncrederea din vocea ei era ca o mângâiere. Am exploatat-o, înălţând din umeri.

— S-o reorientăm sau s-o amânăm. Să vedem care merge. Ideea este că avem nevoie de ajutor. Şi singurele care ni-l pot acorda, pe scară mare, sunt corporaţiile. Prin urmare, mergem la Landfall şi, dat fiind că eu sunt agent special, Schneider este dezertor kempist şi tu eşti prizonier de război, iar naveta e de furat, mai întâi trebuie să ne pierdem urma. După imaginile luate din satelitul care a surprins mica noastră confruntare cu minele inteligente probabil se va ajunge la concluzia că am fost doborâţi. La o examinare a fundului mării se vor găsi resturi de navă care vor confirma concluzia. Dacă nimeni nu se va uita la probe mai atent, vom fi daţi dispăruţi, poate vaporizaţi, ceea ce-mi convine de minune.

— Crezi că se vor mulţumi cu atât?

— Păi, suntem în plin război. Victimele n-ar trebui să ridice prea multe semne de întrebare.

Am scos un lemn din foc şi m-am apucat să desenez o hartă continentală, aproximativă, pe nisip.

— Sigur, s-ar putea întreba ce căutam aici când trebuia să preiau comanda unei unităţi pe Rim, dar ăsta e un lucru care se poate lămuri după încetarea unui conflict. Pe moment, trupele lui Carrera acoperă un teritoriu mult prea

mare în nord, iar kempiştii le împing spre munţi. Garda Prezidenţială atacă pe flancul ăsta, am zis eu, trăgând o linie cu indicatorul meu improvizat. Iar flota kempistă din Marea de Gheaţă bombardează de aici. Carrera are mai multe pe cap decât felul în care mi-am dat eu obştescul sfârşit.

— Chiar crezi că cei din Cartel vor juca exact cum le cânţi tu? întrebă Tanya Wardani întorcându-şi ochii sfredelitori de la mine spre Schneider. Jan, sper că n-ai fost atât de naiv, încât să înghiţi povestea asta.

Schneider flutură uşor din mână.

— Omul ăsta nu glumeşte, Tanya. Face parte din sistem, ştie despre ce vorbeşte.

— Da, *bine,* zise Wardani şi mă pironi din nou cu privirea. Să nu crezi că nu-ţi sunt recunoscătoare că m-ai scos din lagăr. Nici nu-ţi închipui cât de recunoscătoare îţi sunt. Dar, acum că am scăpat de acolo, aş vrea să trăiesc. Planul *ăsta* e de rahat. E moarte sigură, pentru toţi trei, fie în Landfall, de mâna samurailor angajaţi de corporaţii, fie prinşi în foc încrucişat, la Dangrek. Nu ne iartă…

— Ai dreptate, am replicat calm şi femeia tăcu, surprinsă. Până la un punct ai dreptate. Corporaţiile mari, cele din Cartel, nu s-ar obosi să se uite la planul ăsta a doua oară. Ne pot ucide, ne pot supune interogatoriilor virtuale până le spunem tot ce vor să ştie. Apoi ţin totul secret până se termină războiul şi ies învingătoare.

— Dacă ies învingătoare…

— Ies sigur. Corporaţiile câştigă mereu, într-un fel sau altul. Dar noi nu ne adresăm marilor corporaţii. Nu la uşa lor trebuie să batem.

M-am oprit şi am răscolit focul, în aşteptare. Cu coada ochiului am văzut cum Schneider se apleacă în faţă, încordat. Fără Tanya Wardani planul nostru era mort din faşă, ştiam asta prea bine.

Valurile mării spălau plaja cu şoaptele lor. O bucată de lemn pocni şi trosni, înviorând focul.

— Bine, zise ea într-un târziu, mişcându-se uşor, precum cel care, ţintuit la pat, încearcă o poziţie mai puţin

dureroasă. Continuă. Te ascult.

Schneider scoase un oftat de uşurare. Eu am înclinat din cap.

— Uite ce avem de făcut. Contactăm un operator corporatist, unul dintre cei mai mici şi mai flămânzi. S-ar putea să nu-l găsim imediat pe cel mai potrivit, deşi n-ar trebui să întâmpinăm dificultăţi. După ce-l găsim, îi facem o ofertă de nerefuzat. Unică, pe o perioadă limitată de timp, profit major, satisfacţie garantată.

Am văzut-o cum schimbă o privire cu Schneider; stimulată poate de imaginea câştigului.

— Chiar dacă eşti mic şi flămând, Kovacs, vorbeşti ca un corporatist, spuse şi mă fixă cu privirea. O avere planetară. Iar crima şi interogatoriul virtual nu sunt deloc scumpe. Cum crezi că vei evita această opţiune?

— Simplu. Le speriem.

— Le *speriaţi,* repetă ea şi, o clipă mai târziu, scoase un mic hohot de râs, neconvingător. Kovacs, corporaţiile astea sigur te au în baza de date. Eşti reformatul perfect, aflat în fază post-traumatică. Cum poţi tu să *sperii* ditamai corporaţia? Şi cu ce anume? Cu recuzită din filmele de groază?

Am simţit cum mă încearcă un zâmbet.

— Cam aşa ceva.

CAPITOLUL 6

Lui Schneider îi luă aproape toată dimineaţa să şteargă baza de date a navetei, în timp ce Tanya Wardani dădea ocol navei, târşâindu-şi picioarele prin nisip sau şezând lângă trapa deschisă şi vorbind cu el. I-am lăsat singuri şi m-am dus în celălalt capăt al plajei unde era un promontoriu din stâncă neagră. Am urcat uşor pe el, priveliştea de sus meritând cele câteva julituri. M-am sprijinit cu spatele de stânca plată şi am privit spre linia orizontului, rememorând fragmente din visul pe care-l avusesem cu o noapte în urmă.

Lumea lui Harlan este mică pentru o planetă locuibilă, iar mările ei reacţionează imprevizibil sub influenţa celor trei luni. Sanction IV este mult mai mare, mai mare chiar decât Latimer sau Pământul, şi nu are sateliţi naturali, motive pentru care oceanele ei sunt liniştite şi întinse. Pe fondul amintirilor din copilăria petrecută pe Lumea lui Harlan, acest calm părea uşor ameninţător, de parcă marea îşi ţinea răsuflarea în aşteptarea unui cataclism iminent. Era o senzaţie stranie şi, ca s-o ţină sub control, pregătirea mea de agent special pur şi simplu nu lăsa ca această comparaţie să-mi vină în minte. În somnul cu vise, pregătirea este mai puţin eficientă şi, evident, mintea mea simţea că ceva nu e în regulă.

În vis stăteam pe o plajă acoperită de prundiş, undeva pe Sanction IV, şi priveam valurile uniforme, când, pe neaşteptate, apa a început să se umfle. Priveam, încremenit, cum bulboanele îşi schimbau locul, se spărgeau sau treceau una pe lângă alta, ca nişte muşchi negri sinuoşi. Valurile de la marginea apei dispăruseră, sorbite de marea care fremăta întruna. Certitudinea mea, alcătuită în părţi egale din spaimă şi tristeţe până la durere, creştea odată cu clocotul apei. Ştiam ce se întâmplă. Un monstru stătea să apară.

Dar m-am trezit înainte de apariţia lui.

Am simţit cum îmi zvâcneşte un muşchi din picior şi m-

am ridicat în capul oaselor, iritat. Rămăşiţele visului se agitau într-un cotlon al minţii, încercând să se lege de ceva mai substanţial.

Poate era efectul duelului pe care-l avusesem cu minele inteligente. Văzusem cum marea se umfla în timp ce microrachetele noastre explodau sub apă.

Mda. Traumatic.

Mintea mi-a trecut în revistă alte amintiri recente din scenele de luptă, căutând ceva care să se potrivească. Am oprit-o, rapid. Un exerciţiu inutil. Un an şi jumătate de violenţă pură în slujba lui Carrera mă traumatizase îndeajuns ca să dea de lucru unui întreg pluton de psihochirurgi. Aveam tot dreptul la câteva coşmaruri. Fără pregătirea de agent special, aş fi suferit de mult un colaps mental grozav. Amintirile din teatrul de război nu erau exact ce-mi doream în acest moment.

M-am întins la loc, hotărât să mă relaxez până se va face zi de-a binelea. Soarele dimineţii începea deja să încălzească aerul, pregătindu-l pentru temperatura semitropicală de la amiază, iar stânca se încălzea şi ea. Prin pleoapele-mi întredeschise lumina se mişca la fel cum o făcuse în spaţiul virtual din vecinătatea lacului, în timpul convalescenţei mele. Am lăsat gândurile să-mi zboare.

Timpul trecu fără folos.

Telefonul sună încet, ca pentru el. Am întins mâna fără să deschid ochii şi l-am activat, observând creşterea temperaturii corpului meu şi lumina care-mi acoperea picioarele cu sudoare.

— Gata de plecare, anunţă vocea lui Schneider. Eşti tot pe stâncă?

M-am ridicat, fără chef, în capul oaselor.

— Mda. Ai telefonat?

— Totul e-n regulă. Dispozitivul de distorsionare pe care l-ai furat e aur curat. Băieţii ne aşteaptă.

— Cobor imediat.

În minte aveam aceleaşi reziduuri. Visul nu dispăruse.

Vine ceva.

Am vârât telefonul în buzunar şi am făcut uitat gândul.

Am pornit la vale.

Arheologia e o ştiinţă complicată.

Cu tot progresul tehnologiei din ultimele decenii ai crede că am ridicat la rang de artă practica jefuirii mormintelor. La urma urmei, în ziua de azi putem detecta urmele civilizaţiei marţiene pe distanţe interplanetare. Prospecţiunile prin satelit şi teledetectarea aerospaţială ne înlesnesc cartografierea oraşelor îngropate prin metri de rocă sau sute de metri de apă. În plus, am construit maşini care oferă informaţii preţioase despre relicve mai mult sau mai puţin misterioase. Cu o practică ce se întinde pe aproape jumătate de mileniu ar trebui să jonglăm cu arheologia.

Adevărul este că, oricât de subtilă ar fi ştiinţa detecţiei, chiar dacă ai găsit ceva, trebuie să-l dezgropi ca să vezi despre ce e vorba. Şi, pe fondul investiţiilor masive de capital făcute de corporaţii în cursa pentru înţelegerea marţienilor, săpăturile sunt executate cu subtilitatea unei seri petrecute cu băieţii în bordelul de pe chei al lui Madame Mi. Artefactele trebuie analizate, dividendele trebuie achitate, iar faptul că – pare-se – nu există nici un marţian prin preajmă care să reclame afectarea mediului înconjurător nu ajută cu nimic. Corporaţiile intervin, rup lacătele de pe planetele părăsite şi aşteaptă ca Ghilda Arheologilor să-şi facă treaba. Iar după ce şantierele primare sunt scuturate bine de artefacte, nimeni nu se mai deranjează să lase curat în urmă.

Cum s-a întâmplat cu Situl 27.

Departe de a fi cel mai inspirat nume dat unui orăşel, deşi alegerea lui nu era departe de adevăr. Situl 27 se întinsese în jurul locului în care începuseră săpăturile, timp de cincizeci de ani servise drept cămin, cantină şi complex de recreere pentru lucrători, iar acum se afla într-un declin vizibil, pe măsură ce nu mai rămăsese aproape nimic din zăcământul de xenocultură. Venind dinspre est am văzut profilându-se trist pe cer scheletul metalic, mâncat de rugină, al excavatorului cu şenile, din care

porneau mai multe benzi de transport, nemişcate acum, şi susţinut de traverse gata să se prăbuşească. Oraşul pornea de sub coada lăsată a acestei structuri şi se răsfira în grupuri sporadice, neuniforme, ca o ciupercă apatică, din beton. Clădirile rareori depăşeau cinci niveluri şi multe dintre ele păreau abandonate, ca şi cum efortul de a se înălţa le epuizase capacitatea de a susţine viaţa din interior.

Schneider viră pe lângă excavatorul lăsat în paragină, filă naveta şi o îndreptă spre un teren viran aflat între trei piloni care marcau probabil aerodromul orăşelului. Acţionă frânele de asolizare şi imediat praful se învolbură pe pista de ferobeton prost întreţinută, dând la iveală crăpături în zigzag. Pe comset, un emiţător care apucase vremuri mai bune îi ceru, printre paraziţi, să se prezinte. Schneider ignoră solicitarea, opri motoarele principale şi se ridică de pe scaun căscând.

— Capăt de linie, prieteni. Coborârea.

L-am urmat în cabina principală şi ne-am uitat cum îşi prinde de spate unul dintre aruncătoarele de particule, cu ţeava retezată rudimentar, pe care le subtilizaserăm odată cu naveta. Schneider se uită spre mine, îmi surprinse privirea şi-mi făcu cu ochiul.

— Credeam că cei de aici vă sunt prieteni, zise Tanya Wardani, temătoare, dacă era să mă iau după expresia ei.

Schneider înălţă din umeri.

— Sunt, răspunse el. Dar puţină prudenţă nu strică.

— Minunat! exclamă femeia şi se întoarse spre mine. N-ai o armă ceva mai mică decât tunul ăla pe care să mi-o poţi împrumuta? Una pe care s-o pot căra?

Mi-am ridicat vestonul ca să-i arăt cele două pistoale interfaţă Kalaşnikov, comandă specială pentru trupele lui Carrera, prinse în tocurile de sub braţe.

— Ţi-aş împrumuta unul din astea, dar au cod personal.

— Ia un blaster, Tanya, spuse Schneider fără să ridice privirea, ocupat cu pregătirile. Ai mai multe şanse să nimereşti pe cineva. Pistoalele automate sunt pentru cei care ţin pasul cu moda.

Arheologa înălţă din sprâncene. Eu am schiţat un zâmbet.

— Cred că are dreptate. Poftim, pe ăsta nu trebuie să-l porţi la brâu. Curelele se prind aşa. Acum atârnă-l de umăr.

M-am apropiat ca s-o ajut şi, când s-a întors spre mine, în spaţiul mic dintre trupurile noastre s-a întâmplat ceva imposibil de definit. În timp ce-i fixam arma sub sânul drept, Wardani a ridicat ochii. Aveau, după câte mi-am dat seama, culoarea jadului sub un şuvoi de apă.

— Te jenează?

— Un pic.

Am dat să-i mut puţin tocul, dar femeia a ridicat o mână ca să mă oprească. Faţă de braţul ca de abanos prăfuit, degetele îi păreau descărnate, scheletice, fragile.

— Lasă-l aşa, merge.

— OK. Îl tragi în jos şi tocul se deschide. Îl împingi în sus şi tocul se închide. Uite aşa.

— Am priceput.

Schimbul de replici nu-i scăpase lui Schneider. Îşi drese glasul şi deschise încet trapa. Apoi se sprijini de un mâner şi sări jos cu nepăsarea unui pilot experimentat. Efectul se pierdu oarecum, fiindcă începu imediat să tuşească din cauza prafului stârnit de frânele de aterizare. Mi-am înăbuşit un zâmbet.

Wardani se lăsă în fund şi alunecă pe rampă, stângaci, sprijinindu-se cu podul palmelor. Ca să mă feresc de norii de praf, am rămas în pragul trapei, mijind ochii în căutarea unui comitet de primire.

Aveam aşa ceva.

Apărură din vălătucii de praf ca nişte siluete de pe o friză, curăţată încet-încet de nisip de un arheolog ca Tanya Wardani. I-am numărat, erau şapte, solizi, îmbrăcaţi ca în deşert şi înarmaţi până în dinţi. Cel din mijloc părea diform, mai înalt decât ceilalţi cu o jumătate de metru, dar umflat şi deformat de la mijloc în sus. Înaintară în tăcere.

Mi-am încrucişat braţele pe piept în aşa fel încât buricele degetelor să atingă patul pistoalelor.

— Djoko? întrebă Schneider tuşind din nou. Tu eşti, Djoko?

Tăcere. Între timp, praful se mai lăsase, îndeajuns cât să văd luciul ţevilor şi măştile pentru vedere amplificată pe care le purtau toţi. Sub hainele largi era loc şi pentru armura de corp.

— Djoko, termină cu gluma!

Un hohot de râs strident, insuportabil, se auzi dinspre silueta uriaşă şi diformă din mijloc. Am clipit de câteva ori.

— Jan, Jan, bunul meu prieten, zise o voce de copil. De unde atâta îngrijorare?

— Tu ce crezi, minte de găină?

Schneider înaintă şi silueta uriaşă se contorsionă, părând că se dezmembrează. Surprins, mi-am activat neurochimul şi am văzut un băieţel de vreo opt ani coborând din braţele celui care-l ţinuse la piept. Când ajunse jos şi alergă în întâmpinarea lui Schneider, cel care îl cărase se îndreptă de spate şi rămase nemişcat, ca o statuie. Am simţit cum mă furnică tendoanele braţelor. Am mijit ochii şi am scanat silueta, acum obişnuită, din cap până în picioare. Nu purta masca pentru vedere amplificată, iar faţa era…

Mi s-au încleştat dinţii când mi-am dat seama la ce mă uitam.

Schneider şi băiatul îşi dădură mâna şi schimbară repede mai multe cuvinte după un ritual complicat, de neînţeles pentru mine. La un moment dat băiatul se desprinse de Schneider şi luă mâna Tanyiei Wardani cu o reverenţă adâncă şi câteva complimente pe care nu le-am prins. Părea că insistă să dea întâlnirii un ton jucăuş. Emana numai inocenţă, ca un foc de artificii de Ziua lui Harlan. După ce se aşezase aproape tot praful, restul comitetului de recepţie îşi pierduse alura ameninţătoare. În aerul mai limpede arăta ca un grup alcătuit în mare parte din tineri nervoşi, din trupele recrutate. În stânga un ins alb, cu o barbă ţepoasă, îşi muşca buza sub calmul aparent al măştii. Altul se foia de pe un picior pe altul. Toţi aveau arme, fie atârnate de umăr, fie la brâu şi făcură un

pas înapoi când mă văzură cum sar de pe rampă.

Am ridicat mâinile la nivelul umerilor, împăciuitor, cu palmele deschise.

— Îmi cer scuze.

— Nu trebuie să te scuzi în faţa idiotului ăstuia, spuse Schneider încercând să-i dea o palmă peste ceafă băiatului, fără prea mult succes. Djoko, ia salută aici un Agent Special în carne şi oase. Îl cheamă Takeshi Kovacs. A luptat la Innenin.

— Zău?

Băiatul se apropie şi-mi întinse mâna. Smead, cu oasele fine, era deja un corp arătos – mai târziu avea să ajungă la o frumuseţe de androgin. Era îmbrăcat ireproşabil, într-un sarong mov făcut la comandă şi o haină matlasată pe măsură.

— Djoko Roespinoedji, la ordinele tale. Îmi cer iertare pentru toată mizanscena asta, dar în astfel de vremuri nesigure niciodată nu poţi fi prea prudent. Mesajul vostru a venit pe nişte frecvenţe la care numai cei din Wedge au acces, iar Jan, chiar dacă ţin la el ca la un frate, e departe de a avea relaţii în cercurile înalte. Putea fi o cursă.

— Un dispozitiv de distorsionare la mâna a doua, zise Schneider cu importanţă în glas. L-am furat de la Wedge. Djoko, trebuie să mă crezi când spun că-i o treabă serioasă.

— Cine ar încerca să vă atragă într-o cursă? am întrebat.

— Mda, făcu băiatul, oftând cu o oboseală adunată în câteva decenii, care nu-şi avea locul în vocea lui. N-am de unde să ştiu. Agenţii guvernamentale, Cartelul, analişti influenţi din cadrul corporaţiilor, spioni kempişti. Nimeni nu are vreun motiv să-l iubească pe Djoko Roespinoedji. A rămâne neutru într-un război nu te scuteşte de duşmani. Mai degrabă te face să-ţi pierzi şi puţinii prieteni pe care-i ai, plus că-ţi atrage dispreţ şi suspiciuni din toate părţile.

— Războiul încă n-a ajuns până aici, în sud, remarcă Wardani.

Djoko Roespinoedji îşi puse, grav, o mână pe piept.

— Fapt pentru care suntem extrem de recunoscători.

Dar, în zilele noastre, a nu lupta în prima linie e totuna cu a fi sub ocupaţie, într-o formă sau alta. Landfall este la doar opt sute de kilometri la vest de noi. Suntem îndeajuns de aproape ca să fim consideraţi limita dinainte a apărării, ceea ce înseamnă o garnizoană a miliţiilor de stat şi vizite periodice din partea evaluatorilor politici ai Cartelului. Totul e *foarte* costisitor, încheie Djoko, oftând din nou.

M-am uitat la el neîncrezător.

— Sunteţi apăraţi de soldaţi? Unde sunt?

— Acolo. Băiatul arătă cu degetul trupa de soldaţi zdrenţăroşi. Ah, şi mai sunt câţiva în buncărul de transfer, conform regulamentului, dar, în principiu, cam asta-i garnizoana.

— Astea sunt miliţiile de stat? întrebă Tanya Wardani.

— Întocmai, răspunse Roespinoedji cu o privire tristă, apoi se întoarse spre noi. Desigur, când spun costisitor, mă refer mai ales la cât de plăcute trebuie să fie vizitele evaluatorului politic. Şi pentru noi, şi pentru el. Evaluatorul nu este un tip foarte sofisticat, dar are unele gusturi, să le zicem, pretenţioase. Şi, ca să ne asigurăm că rămâne evaluatorul nostru, trebuie să facem anumite cheltuieli. În general, evaluatorii sunt rotiţi la câteva luni.

— Este aici, acum?

— Dacă ar fi, nu v-aş fi invitat aici. A plecat chiar săptămâna trecută, zise băiatul rânjind, o reacţie deconcertantă pe o faţă atât de tânără. Mulţumit, aş spune, de ceea ce-a găsit.

M-am trezit zâmbind, fără să vreau.

— Atunci cred că am ajuns unde trebuie.

— Asta depinde de motivul pentru care sunteţi aici, replică Roespinoedji, aruncând o privire spre Schneider. Jan a fost departe de a fi explicit. Dar poftiţi. Chiar şi în Situl 27 avem locuri mai plăcute decât acesta, unde putem discuta despre afaceri.

Ne conduse spre micul grup care aştepta şi plescăi tare din buze. Cel care îl purta în braţe se aplecă stângaci şi îl ridică. În spatele meu, am auzit cum Tanya Wardani îşi ţinu răsuflarea în clipa în care văzu ce păţise omul acela.

Nu era deloc cel mai rău lucru care i se putea întâmpla unei fiinţe umane, de fapt nu era nici cel mai rău lucru pe care-l văzusem în ultima vreme. Totuşi, era ceva straniu în ţeasta distrusă şi cimentul de aliaj argintiu care fusese utilizat pentru a o lipi la loc. Dacă aş fi fost pus să ghicesc, aş fi zis că acest corp fusese lovit de o schijă. O armă bine ţintită nu ar mai fi lăsat nimic din care să se reconstruiască ceva. Dar cineva, undeva, se chinuise să repare craniul unui mort, să astupe găurile cu răşină şi să înlocuiască globurile oculare cu fotoreceptori care stăteau în orbite ca nişte păianjeni de argint, ciclopici, în aşteptarea prăzii. Apoi, chirurgul insuflase viaţă în trunchiul cerebral cât să dreagă sistemele vegetative şi funcţiile motorii de bază ale corpului şi să-l facă să reacţioneze, cât de cât, la unele comenzi programate.

Înainte de a fi împuşcat pe Rim, aveam un subaltern în Wedge al cărui corp afro-caraibian era chiar al lui. Într-o noapte, aşteptând un bombardament prin satelit printre ruinele unui templu, îmi povestise unul dintre miturile pe care semenii lui, în lanţuri, le aduseseră, peste un ocean, pe Pământ şi, mai târziu, cu speranţa unui nou început, peste golfurile marcate pe hărţile marţiene de astronavigaţie în lumea care ulterior avea să fie cunoscută sub numele de Latimer. Era o poveste despre cum magicienii înviau morţii ca să-i transforme în sclavi. Am uitat cum se numeau creaturile din poveste, dar ştiu că ar fi recunoscut una în cel care îl ţinea în braţe pe Roespinoedji.

— Îţi place? mă întrebă băiatul, ghemuit obscen aproape de capul distrus.

— Nu chiar.

— Sigur, din punct de vedere estetic… zise băiatul şi se întrerupse, delicat. Dar bandajat cum trebuie şi eu cu nişte haine ponosite pe mine am alcătui o privelişte de toată mila. Rănitul şi inocentul, refugiindu-se de ce a mai rămas din vieţile lor năruite – camuflajul ideal, în caz că lucrurile se complică.

— Acelaşi Djoko, spuse Schneider apropiindu-se şi

dându-mi un ghiont în spate. Cum îţi spuneam: mereu cu un pas înaintea celorlalţi.

Am ridicat din umeri.

— Am văzut coloane întregi de refugiaţi mitraliate doar ca antrenament de tir.

— Ah, am auzit de asta. Amicul nostru de aici a fost puşcaş marin înainte de a avea acest sfârşit nefericit. Chestia e că i-au mai rămas destule reflexe în cortex sau unde e locul lor, spuse băiatul şi-mi făcu cu ochiul. Eu sunt om de afaceri, nu tehnician. Am angajat o firmă de software din Landfall să recondiţioneze ce se mai putea şi să-i dea o formă utilă. Priveşte.

Mâna copilului dispăru în haină şi mortul scoase un blaster cu ţeava lungă din teaca pe care o avea în spate. Un gest extrem de rapid. Fotoreceptoarele începură să bâzâie în orbite, scanând totul de la stânga la dreapta. Roespinoedji rânji larg şi scoase mâna în care ţinea telecomanda. Apăsă pe un buton şi blasterul se întoarse lin în teaca lui. Braţul care-l ţinea pe băiat rămăsese neclintit.

— Aşadar, acolo unde mila nu-şi are loc, ai opţiuni mai puţin subtile, ciripi băiatul, vesel. Dar eu unul sunt optimist din fire. Aţi rămâne tare surprinşi dacă v-aş spune câtor soldaţi le vine greu să împuşte copii, chiar şi în aceste vremuri tulburi. Dar de ajuns cu flecăreala, haideţi să mâncăm ceva.

Roespinoedji ocupa ultimul etaj şi mansarda unui depozit vopsit strident, în roşu, departe de capătul sitului. Lăsă în stradă doar doi paznici din escorta lui şi ne conduse printr-o hală rece, întunecată, către un lift industrial plasat într-un colţ. Mortul viu deschise uşa cu o singură mână. Ecourile metalice răsunară în spaţiul gol de deasupra noastră.

— Îmi amintesc de vremea când depozitul ăsta gemea de artefacte de prima mână, în lăzi, aşteptând să fie duse în Landfall, spuse băiatul în timp ce urcam. Cei care se ocupau cu inventarierea lor lucrau non-stop. Excavatorul nu se oprea niciodată, îl auzeai cum duduie zi şi noapte,

acoperind toate celelalte zgomote. Ca bătăile inimii.

— Cu asta te ocupai? întrebă Wardani. Strângeai artefacte?

L-am văzut pe Schneider cum zâmbeşte ca pentru sine.

— Când eram mai tânăr, glumi Roespinoedji. Dar eram prins şi în altele, să spunem în calitate de organizator.

Liftul trecu de acoperişul depozitului şi se opri, zăngănind, lăsându-se invadat de lumina de deasupra. Razele soarelui se strecurau prin ferestrele acoperite de perdele din pânză într-un salon izolat de restul etajului de pereţi vopsiţi în auriu. Prin cuşca liftului am văzut desenele caleidoscopice de pe covoare, podeaua din lemn negru şi canapelele joase, lungi, dispuse în jurul a ceea ce părea a fi o piscină mică, luminată din interior. Apoi, ieşind din lift, am văzut că nu era o piscină, ci un ecran video orizontal, lat, pe care părea să cânte o femeie. În două colţuri ale salonului imaginea era multiplicată într-un format mai vizibil pe ecrane mai mici, aşezate pe suporturi verticale. Lângă peretele din faţa noastră era lipită o masă lungă cu mâncare şi băutură pentru un pluton întreg.

— Simţiţi-vă ca acasă, ne îndemnă Roespinoedji, în timp ce cadavrul viu îl trecea pragul unei uşi boltite. Revin imediat. Serviţi-vă cu încredere. A, şi dacă vreţi, puteţi da sonorul mai tare.

Muzica de pe ecran de-abia se auzea, dar am recunoscut-o imediat pe Lapinee, deşi nu cânta *Câmp deschis,* hitul ei în stil salsa, cu care debutase şi care provocase scandal cu un an în urmă. Cântecul ăsta era mai lent, punctat de gemete sub-orgasmice. Pe ecran, Lapinee atârna cu capul în jos, prinsă cu coapsele de turela unui tanc-păianjen şi cu ochii în camera de luat vederi. Era, probabil, un fel de imn al recrutării.

Schneider se apropie cu paşi mari de masă şi începu să-şi umple o farfurie cu toate felurile de mâncare. Am văzut cum cei doi paznici se postează de-o parte şi de alta a liftului pentru ca apoi, înălţând din umeri, să i se alăture. Tanya Wardani dădu să le urmeze exemplul, dar se răzgândi şi se apropie de una dintre ferestrele acoperite şi,

cu o mână descărnată, atinse desenele de pe perdea.

— Ţi-am spus eu, îmi zise Schneider. Djoko e singurul din partea asta a planetei care ne poate ajuta. E mână-n mână cu toţi mahării din Landfall.

— Poate era înainte de război.

Schneider clătină din cap.

— Era şi este. Ai auzit ce spunea despre evaluatori. N-ar putea să iasă cu faţa curată, dacă n-ar fi conectat la întreaga maşinărie.

— Dacă e conectat la maşinărie, cum se face că trăieşte în cocina asta de oraş? am întrebat eu calm, cu ochii tot la Wardani.

— Poate că-i place aici. Aici a crescut. Dar tu ai trecut vreodată prin Landfall? Aia *da* cocină.

Lapinee dispăru de pe ecran, fiind înlocuită de un fel de documentar despre arheologie. Ne-am apropiat cu farfuriile de una dintre canapele. Schneider vru să mănânce, dar se opri când mă văzu că stau în expectativă.

— Propun să mai aşteptăm, i-am şoptit eu. Aşa e politicos.

Schneider pufni.

— Doar nu crezi că *vrea* să ne otrăvească! La ce bun? N-are nimic de câştigat.

Însă nu se atinse de mâncare.

Imaginea de pe ecran se schimbă din nou, de data asta cu un reportaj din război. Mici fulgere vesele, pornite din laser, peste o câmpie întunecată, undeva, şi exploziile proiectilelor, ca nişte focuri de artificii. Coloana sonoră fusese curăţată bine, doar zgomotul exploziilor amortizat de distanţă, peste care se suprapunea comentariul sec ce oferea informaţii departe de a fi îngrijorătoare. Pierderi colaterale, operaţiunile rebelilor neutralizate.

Djoko Roespinoedji apăru de după uşa boltită din partea opusă, fără haină şi însoţit de două femei care păreau coborâte direct din programul pentru un bordel virtual. Trupurile lor îmbrăcate în rochii din muselină se remarcau prin rotunjimile ce sfidau legile gravitaţiei, pielea prin albeaţa imaculată, iar feţele prin absenţa oricărei expresii.

Prins între cele două constructe, băiatul de opt ani părea grotesc.

— Ivana şi Kas, spuse el arătând spre cele două femei, însoţitoarele mele de bază. Orice copil are nevoie de o mamă, nu credeţi? Sau de două. Iar acum, să trecem la subiect, adăugă pocnind din degete, surprinzător de tare, şi cele două femei se îndreptară agale spre bufet.

Roespinoedji se aşeză pe canapeaua alăturată.

— Cu ce anume vă pot ajuta, Jan? întrebă.

— Nu mănânci nimic? l-am întrebat.

— A, făcu el şi zâmbi, arătând spre cele două însoţitoare. Mănâncă ele şi să ştiţi că le iubesc mult.

Schneider privi stânjenit.

— Nu? întrebă Roespinoedji, oftă, luă la întâmplare un pateu de pe farfuria mea şi muşcă din el. Poftim. Acum putem trece la subiect? Jan, te rog.

— Vrem să-ţi vindem naveta, Djoko, zise Schneider şi muşcă zdravăn dintr-o pulpă de pui. Chilipir.

— Nu zău!

— Pe bune – din dotarea armatei. Wu Morrison ISN-70. Puţin uzată şi imposibil de aflat provenienţa.

Roespinoedji zâmbi.

— Greu de crezut.

— Poţi să verifici, spuse Schneider înghiţind dumicatul. Istoricul ei e mai curat decât declaraţia ta de impozit. Şase sute de mii de kilometri autonomie de zbor. Are configuraţie universală, manevrabilitate totală, e suborbitală, e submarină. Face tot ce-i spui, ca o gagică din cel mai fain bordel.

— Mda, din câte-mi aduc eu aminte anii ’70 au fost de pomină. Sau tu mi-ai spus asta, Jan?

Băiatul îşi mângâie bărbia fără pic de păr cu un gest care era clar că aparţinuse altui corp.

— Dar ce mai contează, continuă el. Chilipirul ăsta e şi înarmat, bănuiesc.

Schneider încuviinţă din cap, mestecând.

— Turelă pentru microrachete, montată în bot. Plus sisteme de inducere în eroare. Software de autoapărare

complet, tot ce-i trebuie.

M-am înecat cu o bucăţică de pateu.

Cele două femei se apropiară încet de canapeaua pe care stătea Roespinoedji şi se aşezară la aceeaşi distanţă în stânga şi în dreapta lui. Niciuna nu scosese vreun cuvânt sau vreun sunet, pe care să-l pot detecta eu, de când intraseră în salon. Cea din stânga lui Roespinoedji începu să-l hrănească din farfuria ei. Băiatul se rezemă de ea şi mă privi cercetător în timp ce mesteca.

— Fie, spuse el într-un târziu. Şase milioane.

— Dolari Naţiunile Unite? întrebă Schneider, iar Roespinoedji izbucni în râs.

— Safţi. Şase milioane de safţi.

Saftul, creat pe vremea când guvernul de pe Sanction IV era puţin mai mult decât un administrator al revendicărilor globale, era acum o monedă globală deloc populară, a cărei paritate faţă de francul latimerez pe care-l înlocuise amintea de o panteră a mlaştinilor care încearcă să se caţere pe o rampă tratată antifricţiune. În acel moment rata de schimb era de două sute treizeci de safţi la un dolar (Naţiunile Unite) al Protectoratului.

Schneider rămase cu gura căscată, rănit în orgoliul de mare negustor.

— Glumeşti, Djoko. Chiar şi şase milioane de dolari Naţiunile Unite sunt doar jumătate cât valorează naveta asta. E o ditamai Wu Morrison, ce naiba!

— Are criocapsule?

— N-n-u.

— Atunci la ce mi-ar folosi? întrebă Roespinoedji imperturbabil, privind pieziş spre femeia din dreapta lui, care tocmai îi întindea un pahar cu vin fără să scoată un cuvânt. Uite ce-i, în momentul de faţă singurul lucru pe care l-aş face cu o navă spaţială, în afară de a o folosi în scopuri militare, ar fi să evit blocada şi să mă întorc în Latimer. Autonomia de zbor de şase sute de mii de kilometri poate fi modificată de cineva care se pricepe, iar o navetă Wu Morrison are un sistem de ghidare destul de bun, dar la viteza pe care o scoate un ISN-70, mai ales

dacă e tunată la mâna a doua, ca să ajung în Latimer îmi ia aproape trei decenii. Iar pentru asta e nevoie de criocapsule.

Roespinoedji ridică o mână ca să oprească reacţia de protest a lui Schneider.

— Şi nu cunosc pe nimeni, *absolut* pe nimeni, care să facă rost de criocapsule, continuă el. Fie că plăteşti în bani sau în natură. Cartelul Landfall e stăpân pe situaţie, Jan, controlează tot ce mişcă. Nimeni nu poate ieşi viu de aici – până la sfârşitul războiului. Asta e condiţia.

— Dar o poţi vinde kempiştilor, am sugerat eu. Sigur vor fi amatori, după cât de disperaţi sunt după aşa ceva.

Roespinoedji înclină din cap.

— Da, domnule Kovacs, sigur vor fi amatori, dar vor plăti în safţi. Fiindcă asta e tot ce au. Amicii tăi din Wedge au avut grijă să nu aibă şi altceva.

— Nu sunt amicii mei. Uniforma asta o port doar de ocazie.

— Şi o porţi destul de bine.

Am înălţat din umeri.

— Zece milioane, zise Schneider, plin de speranţă. Kemp plăteşte de cinci ori mai mult pentru nave suborbitale recondiţionate.

Roespinoedji oftă.

— Mda, şi, între timp trebuie s-o ascund undeva şi să le vâr un ban în buzunar celor care o văd. Doar nu e un scuter cu care să te plimbi pe dunele de nisip. Pe urmă trebuie să iau legătura cu kempiştii, fapt care, după cum poate ştii, în zilele astea se pedepseşte cu desfiinţarea. Trebuie să aranjez o întâlnire secretă, însoţit de o escortă înarmată în caz că revoluţionarii ăştia de jucărie se hotărăsc să-mi rechiziţioneze marfa în loc să plătească pentru ea. Ceea ce şi fac de obicei, dacă nu eşti pregătit pentru orice. Gândeşte-te la logistică, Jan. Îţi fac un hatâr doar scăpându-te de ea. Şi, din câte ştiu eu, nu prea mai ai la cine să apelezi…

— Opt…

— De acord cu şase milioane, am intervenit eu repede.

Şi apreciem hatârul pe care ni-l faci. Dar ce-ar fi să ne mai ajuţi un pic şi cu o călătorie la Landfall pentru nişte informaţii gratuite? Ca semn de amiciţie.

Privirea băiatului se înăspri şi se îndreptă spre Tanya Wardani.

— Hm, informaţii gratuite, făcu el înălţând din sprâncene, de două ori, repede, ca un clovn. Aşa ceva nu există, după cum prea bine ştii. Dar, ca semn de amiciţie, fie. Ce vreţi să ştiţi?

— Despre Landfall, am răspuns. În afară de Cartel, ce alţi peşti mari mai sunt? Mă refer la corporaţiile din eşalonul doi sau chiar din cel de-al treilea. Care e cea mai promiţătoare dintre ele?

Roespinoedji sorbi din pahar, gânditor.

— Hm, peşti mari. Pe Sanction IV nu cred că avem aşa ceva. Şi nici pe Latimer.

— Eu sunt de pe Lumea lui Harlan.

— Aha. Bănuiesc că nu eşti şi quellist, spuse băiatul arătând spre uniforma Wedge. Dată fiind orientarea politică de acum.

— Nu trebuie să simplifici prea mult quellismul. Kemp o citează mereu pe Quell, dar, ca majoritatea oamenilor, este selectiv.

— Mda, n-am de unde şti, replică Roespinoedji şi respinse următoarea îmbucătură pe care concubina se pregătea să i-o servească. În privinţa peştilor mari... Aş spune că avem cel mult o jumătate de duzină. Sosiţi în ultima vreme, cei mai mulţi în Latimer. Corporaţiile interstelare au blocat mai toată concurenţa locală cu vreo douăzeci de ani în urmă. Iar acum, desigur, au Cartelul şi guvernul la degetul mic. Celelalte corporaţii se aleg doar cu resturile. Eşalonul trei se pregăteşte să meargă acasă fiindcă nu face faţă războiului.

Băiatul îşi mângâie barba imaginară.

— Eşalonul doi... poate Sathakarn Yu Associates, PKN, Corporaţia Mandrake, continuă el. Se mănâncă între ele. Poate mai găsesc câteva. Vreţi să le faceţi o propunere?

Am înclinat din cap.

— Indirect.

— Atunci să vă dau şi un sfat gratuit pe lângă informaţiile gratuite. Întindeţi-le doar un deget, altfel vă iau toată mâna, spuse Roespinoedji, ridică paharul spre mine şi îl goli, zâmbind afabil.

CAPITOLUL 7

Ca multe alte oraşe care îşi datorează existenţa unui port spaţial, Landfall nu avea un centru adevărat. Se lăbărţa la întâmplare peste o câmpie întinsă, semi-deşertică, din emisfera de sud, unde asolizaseră primele nave coloniale cu un secol în urmă. Fiecare corporaţie care deţinea acţiuni în această parte a lumii îşi construise propriul aerodrom, undeva, pe câmpie, şi îl înconjurase cu un şir de clădiri auxiliare. Cu timpul, la aceste clădiri se adăugaseră altele, astfel încât, până la urmă, cercurile concentrice se întretăiaseră, alcătuind o conurbaţie fără un centru în sine, mai mult un furnicar, unde ideea de planificare urbană era doar iluzorie. Apoi sosise un al doilea val de investitori, care închiriaseră sau cumpăraseră spaţiu de la primii şi îşi creaseră nişe în piaţă şi în metropola ce înflorea cu repeziciune. Concomitent, alte oraşe se ridicaseră, dar, potrivit clauzei din Cartă privind carantina, întreaga bogăţie generată de industriile arheologice de pe Sanction IV trebuia să treacă, la un moment dat, prin Landfall. Îmbuibându-se din exportul nerestricţionat de artefacte, din vânzarea de terenuri şi a autorizaţiilor de excavare, fostul port spaţial atinsese proporţii monstruoase. Acum acoperea două treimi din câmpie şi, cu douăsprezece milioane de locuitori, adăpostea aproape treizeci la sută din populaţia planetei Sanction IV.

Era un adevărat labirint.

Am mers cu Schneider pe străzi prost întreţinute, pline de gunoaie şi nisip roşiatic. Aerul era fierbinte şi uscat, iar umbra aruncată de blocurile întinse pe o parte şi pe alta ne ferea prea puţin de razele soarelui aflat la amiază. Simţeam cum sudoarea îmi umple faţa de broboane şi îmi năclăieşte părul de pe ceafă. În vitrine şi pe faţadele-oglindă reflexiile uniformelor noastre negre ţineau pasul cu noi. Eram aproape bucuros de companie. Nu mai era nimeni pe stradă, în arşiţa ce părea că tremură în absenţa

oricărei boare de vânt, iar senzaţia era una stranie. Nisipul scârţâia sonor sub bocancii noştri.

Locul pe care-l căutam nu era greu de găsit. Ieşea în evidenţă imediat, la marginea cartierului, ca un turn tocit, din bronz lustruit bine, de două ori mai înalt decât blocurile din jur şi, din afară, lipsit de orice ornament. Ca mai toate construcţiile din Landfall, era acoperit cu oglinzi şi, din cauza soarelui reflectat, nu vedeai unde se termină. Nu era cel mai înalt turn din Landfall, dar emana o forţă brută care domina clădirile din jur şi arăta ce fel de arhitecţi îl proiectaseră.

Testarea limitelor corpului uman

Sintagma îmi apăru din memorie ca un cadavru căzut dintr-un dulap.

— Cât de mult vrei să ne apropiem? întrebă Schneider îngrijorat.

— Mai facem câţiva paşi.

Corpul Humalo, după tipicul Wedge, era prevăzut cu un GPS, uşor de manipulat dacă nu era bruiat sau contrabruiat de reţelele care străbăteau aproape întreaga planetă. Activat acum, îmi arăta o încrengătură de străzi şi blocuri care-mi acoperea toată partea stângă a câmpului vizual. Două puncte pulsau uşor pe un bulevard.

Testarea…

Am mărit treptat imaginea până când mi-am văzut creştetul capului de la înălţimea ultimului etaj al blocului de alături.

— Ei, drăcie!

— Ce s-a-ntâmplat?

Lângă mine Schneider se şi încordase, adoptând o poziţie care, îşi închipuia el, era specifică luptătorilor ninja. În dosul ochelarilor de soare panica lui arăta aproape comică.

Testarea…

— Nu-i nimic.

Am refăcut imaginea până când turnul a reapărut pe GPS. Drumul cel mai scurt se coloră imediat în galben, trecând prin două intersecţii.

— Pe aici.

Testarea limitelor corpului uman este doar unul dintre scopurile inovative

După câteva minute de mers pe linia galbenă, una dintre străzi dădea spre un pod îngust, suspendat peste un canal fără apă. Podul se înălţa uşor de-a lungul celor douăzeci de metri ca să facă joncţiunea cu un brâu de beton din partea opusă. Alte două poduri îl încadrau pe primul, lungi de o sută de metri, la fel de arcuite. Albia canalului era acoperită de gunoaiele caracteristice oricărei zone urbane – aparate electrocasnice stricate, cu firele ieşind din carcasele crăpate, cutii goale şi haine decolorate de soare care-mi aminteau de cadavre mitraliate. Turnul părea că stă în aşteptare dincolo de această groapă de gunoi.

Testarea limitelor

Schneider şovăi în capul podului.

— Treci dincolo?

— Mda, odată cu tine. Doar suntem asociaţi, nu?

I-am dat un ghiont uşor în spate şi l-am urmat atât de aproape, încât, vrând-nevrând, trebuia să meargă înainte. Simţeam cum creşte în mine o bună dispoziţie aproape isterică, pe măsură ce condiţionarea mea de Agent Special se străduia să contracareze dozele mari de hormoni pe care corpul simţea nevoia să le secrete în perspectiva unei lupte.

— Nu prea cred că e o…

— Dacă se întâmplă ceva, poţi să dai vina pe mine, i-am zis şi i-am mai dat un ghiont. Hai, fă paşi.

— Dacă se întâmplă ceva, aici ne rămân oasele, mormăi el posomorât.

— Mda, în cel mai bun caz.

Am traversat, Schneider ţinându-se de balustradă de parcă podul se legăna sub rafalele unui uragan.

Brâul din partea cealaltă se dovedi a fi marginea unei pieţe anoste, lată de cincizeci de metri. Am înaintat doi metri şi am privit faţada impasibilă a turnului. Intenţionat sau nu, cel care adăugase brâul din beton la baza lui crease o capcană perfectă. Nu aveai unde să te ascunzi şi

singura cale de retragere era podul îngust, descoperit, sau o săritură în canalul secat, în care sigur îţi rupeai oasele.

— *Câmp deschis,* loc de vis, fredonă Schneider încet, pe ritmul şi versul imnului revoluţionar cu acelaşi nume al kempiştilor.

Nu-i găseam vină. Mă trezisem fredonându-l şi eu, de câteva ori, aproape de oraş, unde bruiajul nu funcţiona – versiunea lui Lapinee se auzea peste tot, îndeajuns de aproape de originalul kempist ca să-mi amintească de anul trecut. Atunci puteai auzi originalul pe toate canalele de propagandă ale Rebelului şi oriunde bruiajul guvernamental dădea rateuri. Povestea – edificatoare, se pare – a unui pluton de voluntari, sortit pieirii, care apără cu disperare o poziţie strategică doar din dragoste pentru Joshua Kemp şi revoluţia lui, imnul era cântat în ritm de salsa, antrenant, care, în timp, te urmărea peste tot. Majoritatea oamenilor mei din trupa de desant îl ştiau pe de rost şi adesea îl şi cântau, spre furia politrucilor Cartelului, pe care însă uniformele Wedge îi speriau prea mult ca să facă un caz din asta.

De fapt, melodia se dovedise atât de mimetică, încât până şi cetăţenii cei mai devotaţi corporaţiilor o fredonau fără să vrea. Aceasta, plus o reţea de informatori ai Cartelului care lucrau numai contra cost, dusese la aglomerarea închisorilor de pe toată planeta cu deţinuţi politici dedaţi muzicii. Dată fiind presiunea resimţită de forţele de poliţie, guvernul apelase, pe bani grei, la un grup de consultanţi care compusese rapid versuri noi, inofensive, pe aceeaşi melodie. La fel de rapid fusese proiectată şi Lapinee, o solistă sintetică, ce lansase noua variantă, despre un băieţel, rămas orfan în urma unui raid kempist, dar adoptat de mai multe corporaţii şi crescut astfel încât să-şi exploateze întregul potenţial ca director executiv de valoare planetară.

Cântată lent, melodiei îi lipseau romantismul şi triumfalismul originalului, dar, întrucât unele versuri kempiste erau încărcate de ură, oamenii nu le mai deosebeau, ci pur şi simplu cântau un amestec, mai ales pe

ritm de salsa. Astfel nu mai rămânea nimic din pornirile revoluţionare. Grupul de consultanţi primise un bonus, plus o parte din drepturile lui Lapinee, care apărea tot timpul pe canalele de stat. Se pregătea chiar şi un album.

— Crezi că locul e monitorizat? întrebă Schneider oprindu-se din fredonat.

— Ba bine că nu, am răspuns eu arătând spre baza turnului, dominată de uşi înalte de cinci metri, bine lustruite.

Portalul masiv era încadrat de două plinte, cu opere de artă abstractă ce-şi meritau numele: *Ouă în coliziune simetrică* sau – mi-am consultat neurochimul ca să fiu sigur – *Arme semi-desfăşurate pentru ucidere excesivă.*

— Santinele? întrebă Schneider urmărindu-mi privirea.

Am încuviinţat din cap.

— Două cuiburi de mitralieră şi cel puţin patru arme cu laser pe care le văd de aici. Camuflate cu mult bun-gust. Printre sculpturile alea de-abia se zăresc.

Într-un fel, era un semn bun.

În cele două săptămâni de când eram în Landfall, războiul îşi făcuse simţită prezenţa doar prin numărul mai mare de uniforme pe care le văzusem pe străzi şi, din când în când, un schimb rapid de focuri pe câteva dintre clădirile mai înalte. În cea mai mare parte a timpului ai fi fost îndreptăţit să crezi că războiul se duce departe, pe o altă planetă. Dar, dacă Joshua Kemp reuşea să ajungă până în capitală, Corporaţia Mandrake părea gata să-l întâmpine cum se cuvine.

Testarea limitelor corpului uman este doar unul dintre scopurile inovative ale programului actual de cercetare al Corporaţiei Mandrake. Eficienţa maximă a TUTUROR resurselor este ţelul nostru suprem.

Mandrake achiziţionase locul cu doar un deceniu în urmă. Faptul că proiectase turnul cu gândul la o insurecţie armată demonstra gândire strategică înaintea tuturor celorlalte corporaţii care intraseră în acelaşi joc. Logoul ei era un fir de ADN retezat, pe fundalul unui ansamblu de circuite, iar reclamele ei, de o agresivitate moderată, îi

asigurau de profit pe cei care voiau să investească în acest nou jucător apărut pe piaţă – drept rezultat, câştigurile corporaţiei crescuseră masiv după izbucnirea războiului.

O treabă bună.

— Crezi că se uită la noi acum?

Am înălţat din umeri.

— Mereu se uită cineva la tine. Aşa e în viaţă. Întrebarea e dacă ne-au luat la ochi.

Schneider făcu o mină exasperată.

— Crezi că ne-au *luat la ochi?*

— Mă îndoiesc. Sistemele automate nu cred că sunt programate pentru aşa ceva. Frontul e prea departe pentru setări de urgenţă. Uniformele noastre sunt corporatiste, iar circulaţia pe străzi este interzisă abia după ora zece. Nu ieşim în evidenţă cu nimic.

— Pe moment.

— Pe moment, am încuviinţat eu şi m-am întors. Atunci să-i facem să ne ia la ochi.

Aşa că am trecut podul înapoi.

— Nu arătaţi a artişti, zise promotorul care ne înregistra codurile.

Fără uniforme, îmbrăcaţi în haine civile obişnuite, pe care le cumpăraserăm în dimineaţa aceea, fuseserăm evaluaţi la intrarea pe uşă şi, după câte se părea, ceva nu era în regulă.

— Noi suntem gărzile de corp, i-am răspuns eu pe un ton amabil. Ea este artistă.

Promotorul privi scurt peste masă, la Tanya Wardani, care stătea relaxată, cu ochii acoperiţi de ochelarii cu lentile ca nişte aripi negre, şi buzele strânse într-o grimasă. Femeia se mai împlinise în ultimele săptămâni, fapt insesizabil din cauza hainei lungi şi negre, iar faţa ei era în continuare mai mult osoasă. Promotorul scoase un mormăit, aparent satisfăcut de ceea ce vedea.

— Mda, făcu el şi mări imaginile din trafic de pe un display, studiindu-le câteva clipe. Înainte de a-mi spune ce anume aveţi de vânzare, vă avertizez că există o

concurenţă serioasă, subvenţionată de stat.

— Cum ar fi Lapinee?

Ironia din vocea lui Schneider era evidentă de la o poştă interstelară. Promotorul îşi mângâie barbişonul voit cazon, se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi puse un picior, încălţat într-o cizmă care se voia şi ea cazonă, pe marginea mesei. Era ras în cap şi la gât îi atârnau trei-patru plăcuţe de identitate în montură, prea lucioase ca să fie autentice.

— Nu râde de vedete, prietene, replică el vesel. Dac-aş avea măcar doi la sută din cât scoate Lapinee, aş locui în Latimer City. Ascultaţi-mă pe mine, cea mai bună metodă de a te îmbogăţi din artă pe timp de război este să cumperi tot ce găseşti. Corporaţiile ştiu asta. Dispun de tot mecanismul ca să vândă angro şi forţa de a distruge concurenţa.

Promotorul atinse display-ul în punctul în care cutia noastră stătea ca o torpilă purpurie minusculă gata de lansare.

— Sper să fie ceva trăsnet ce aveţi acolo, dacă vreţi să rupeţi gura cuiva, adăugă el.

— Pe toţi clienţii îi încurajezi la fel? l-am întrebat eu.

Zâmbi sumbru.

— Eu sunt realist. Mă plătiţi, vă servesc. Am cel mai bun program anti-intruziune din Landfall, deci marfa ajunge unde trebuie. Cum sună şi deviza de colo: „Lumea va fi cu ochii pe tine!” Dar să nu vă aşteptaţi să vă fac complimente, nu se numără printre obligaţiile mele. Acolo unde doriţi să vă lansez marfa e prea multă concurenţă ca să vă dau prea multe şanse.

În spatele nostru, două ferestre deschise dădeau spre zgomotul străzii, cu trei niveluri mai jos. Deşi aerul de afară se răcorise odată cu înserarea, atmosfera din biroul promotorului era în continuare stătută. Tanya Wardani îşi schimbă poziţia, neliniştită.

— E o chestie de nişă, spuse ea cu asprime în glas. Se poate să trecem la treabă?

— Desigur, răspunse promotorul şi se mai uită o dată la ecranul de credit şi la suma care se înregistra acolo în

cifre verzi. Ţineţi-vă bine. Treaba asta o să vă coste.

Apăsă pe buton. Display-ul se tulbură puţin şi torpila purpurie dispăru. Am zărit-o sub forma unor linii elicoidale, apoi se pierdu, înghiţită de sistemele corporatiste de securitate a datelor, depăşind probabil capacitatea de urmărire a programului atât de lăudat de promotor. Cifrele verzi de pe contoare se succedau ameţitor, ajungând la opt.

— V-am prevenit, zise promotorul, clătinând din cap ca să-şi întărească vorbele. Astfel de sisteme de ecranare trebuie să-i fi costat profiturile pe un an de zile doar ca să le instaleze. Vă închipuiţi cât au costat ele, prieteni.

— Evident, am spus privind cum ni se duc banii, ca un miez de antimaterie neprotejat, şi mi-am înăbuşit dorinţa de a-l strânge de gât pe promotor cu mâinile goale.

Nu era vorba de bani. Aveam destui. Chiar dacă erau o nimica toată în schimbul unei navete Wu Morrison, cele şase milioane de safţi ne ajungeau să trăim ca nişte regi cât rămâneam în Landfall.

Nu era vorba de bani.

Era vorba de moda vestimentară pe timp de război şi de teoriile trâmbiţate despre ce-ar trebui să faci cu arta inspirată de război, de aşa-zisul dezgust faţă de lume, de genul m-am săturat de toţi şi de toate, în timp ce, de partea cealaltă a ecuatorului, bărbaţi şi femei se aruncau în aer în numele unor ajustări minore ce trebuia aduse sistemului care îndestula oraşul Landfall.

— Gata, anunţă promotorul bătând darabana cu ambele mâini pe consolă. A luat-o spre acasă, din câte-mi dau seama. Ceea ce-ar trebui să faceţi şi voi, fetiţe şi băieţi.

— Cum adică „din câte-mi dau seama”? întrebă Schneider. Ce înseamnă asta?

Promotorul afişă acelaşi zâmbet sumbru.

— Hei, citiţi contractul! Facem tot posibilul să livrăm obiectul la destinaţie. Aşa se întâmplă peste tot pe planeta Sanction IV. Aţi plătit pentru servicii ultraperformante, nu şi pentru garanţii sută-n sută.

Scoase cipul de credit, uşurat bine, din maşinărie şi-l

aruncă pe masă, în faţa Tanyei Wardani, care îl vârî imediat în buzunar.

— Deci cât aşteptăm? întrebă ea căscând.

— Credeţi că sunt clarvăzător? replică promotorul şi oftă. Poate dura câteva zile, poate dura mai mult de-o lună. Totul depinde de demo, pe care nu l-am văzut. Eu sunt doar poştaşul. Poate dura o veşnicie. Duceţi-vă acasă, vă anunţ eu.

Am plecat, conduşi afară cu aceeaşi indiferenţă studiată cu care ne primise şi ne servise. Am luat-o la stânga, în plin amurg, am traversat strada şi am găsit o cafenea la vreo treizeci de metri de firma holografică de prost gust a promotorului, de la etajul doi. Aproape de ora 22, terasa era aproape pustie. Ne-am lăsat genţile sub o masă şi am comandat cafele mici şi tari.

— Cât aşteptăm? întrebă Wardani din nou.

— Treizeci de minute, am răspuns, înălţând din umeri. Depinde de Inteligenţa Artificială. Cel mult patruzeci şi cinci.

Sosiră înainte să-mi termin cafeaua.

Cruiserul era unul utilitar, cafeniu, de duzină, greoi şi, desigur, lent, însă un ochi format îşi dădea seama imediat că e şi blindat. Dădu colţul agale, la vreo sută de metri de noi, şi rulă încet, la nivelul solului, spre clădirea în care se afla promotorul.

— Asta-i, am murmurat eu, simţind cum neurochimul Humalo se trezeşte la viaţă în tot corpul. Rămâneţi aici, amândoi.

M-am ridicat în picioare, fără să mă grăbesc, şi am pornit într-acolo, cu mâinile în buzunare şi privind în jur, făcând-o pe turistul. În faţa mea, cruiserul se opri lin în dreptul uşii şi am văzut cum se deschide o trapă într-o parte. Cinci siluete îmbrăcate la fel coborâră şi dispărură în clădire cu o evidentă economie de mişcări. Trapa se închise la loc.

Am mărit treptat pasul în timp ce-mi făceam loc printre cumpărătorii întârziaţi de pe trotuar, strângând în mână obiectul din buzunarul hainei.

Parbrizul cruiserului părea solid şi aproape opac. În dosul lui, neurochimul mă ajută să disting două siluete şi să ghicesc încă una, mai mare, în spatele lor, care se străduia să privească afară. M-am uitat lateral, spre faţada unei prăvălii, acoperind ultima parte a distanţei dintre mine şi botul cruiserului.

Acum.

La mai puţin de jumătate de metru, mâna stângă îmi ţâşni din buzunar. Am trântit discul plat al grenadei cu termite de parbriz şi m-am îndepărtat iute.

Bang!

În cazul grenadelor cu termit trebuie să te retragi cât mai repede. Cele noi sunt făcute să împrăştie absolut toate schijele şi mai bine de nouăzeci şi cinci la sută din forţa lor se îndreaptă spre faţă; asta nu înseamnă că restul de cinci la sută, care zboară în direcţia opusă, nu te poate face terci, dacă-i stai în cale.

Cruiserul se cutremură din toate încheieturile. Din cauza blindajului, zgomotul exploziei se auzi ca un bufnet. Am băgat capul între umeri, am intrat în clădire şi am început să urc treptele în fugă.

La primul nivel am scos armele interfaţă, plăcile din bioaliaj cusute sub palmele care se flexau deja, tânjind după acţiune.

Lăsaseră un singur om la nivelul al treilea, deci nu se aşteptau la un atac din spate. L-am împuşcat în ceafă în timp ce urcam ultimele trepte – *sânge şi bucăţi de ţesut acoperiră peretele din faţa lui* – am ajuns pe palier înainte ca insul să atingă podeaua şi am dat buzna în biroul promotorului.

Ecoul primei împuşcături, ca o primă gură de whisky, care arde…

Imagini disparate…

Promotorul încearcă să se ridice de pe scaunul pe care-l pironesc doi inşi şi-l înclină pe spate. Îşi eliberează un braţ şi arată spre mine.

— El e…

Malacul cel mai apropiat de uşă se întoarce…

Taie-l. O rafală de trei gloanţe, cu mâna stângă.

Sângele împroaşcă aerul – mă răsucesc, neurochimul ultrarapid, ca să-l evit.

Şeful lor – parcă-l cunosc de undeva. Înalt, impunător, spune ceva, urlă:

— Ce dracu'…

Trag în plin. În piept, iar mâna în care ţine arma, i-o *sfârtec.*

Kalaşnikovul din mâna dreaptă scuipă flăcări şi gloanţe cu miezul moale, antipersonal.

Au mai rămas doi, încearcă să se desprindă de promotorul care dă din mâini şi din picioare, ca să-şi scoată armele şi să…

Cu două mâini acum – în cap, în corp, oriunde.

Pistoalele Kalaşnikov latră ca nişte câini furioşi.

Corpurile zvâcnesc, se prăbuşesc la podea…

Şi gata.

Liniştea se prăvăli asupra biroului minuscul. Promotorul era ascuns sub cadavrul unuia dintre atacatori. Undeva scăpără ceva şi consola se stinse – probabil din cauza unuia dintre gloanţele mele care nu-şi nimeriseră ţinta. Auzeam voci pe palier.

Am îngenuncheat lângă cadavrul şefului şi am lăsat jos armele inteligente. Am scos din teacă vibrocuţitul, ascuns la spate, sub centură, şi i-am activat motoraşul. Cu mâna liberă am apăsat tare pe şira spinării mortului şi am început să scobesc.

— Băga-mi-aş! spuse promotorul cu o voce gâtuită şi vomită peste consolă. *Băga-mi-aş!*

Am ridicat ochii spre el.

— Gura, nu-i aşa de uşor!

Promotorul se lăsă la loc.

După câteva starturi false, vibrocuţitul prinse viteză şi pătrunse prin şira spinării la câteva vertebre sub baza craniului. Am fixat craniul de podea cu un genunchi, apoi am apăsat din nou, începând o nouă incizie. Cuţitul alunecă din nou pe lângă os.

— Te-n mă-ta!

Vocile de pe palier se înmulţeau şi păreau că se apropie. M-am oprit, am luat un Kalaşnikov cu mâna stângă şi am tras o rafală prin uşă, în peretele din faţă. Vocile se îndepărtară, însoţite de paşi repezi pe trepte.

Am reluat operaţia. Am reuşit să găsesc punctul nevralgic, am secţionat osul şi am folosit lama ca să separ partea secţionată de carnea şi muşchiul adiacent. Nu foarte curat, dar nu mai aveam timp. Am vârât bucata de os în buzunar, mi-am şters mâinile de tunica mortului, ce mai rămăsese curat din ea, şi am băgat cuţitul în teacă. Apoi am luat armele inteligente şi m-am apropiat precaut de uşă.

Linişte.

Înainte să ies, i-am aruncat o privire promotorului. Se uita la mine de parcă tocmai îmi crescuseră colţi de vampir.

— Du-te acasă, l-am îndemnat eu. Se vor întoarce. Din câte-mi dau seama.

Am coborât cele trei etaje fără să întâlnesc pe cineva, deşi simţeam ochii aţintiţi asupra mea din dosul uşilor. Ajuns afară am privit strada în ambele direcţii, am ascuns Kalaşnikoavele şi m-am strecurat pe lângă carapacea fierbinte, fumegândă, a cruiserului pe care-l scosesem din uz. Strada era goală pe o distanţă de cincizeci de metri şi într-o parte şi într-alta, iar prăvăliile din vecinătatea cruiserului îşi trăseseră obloanele de siguranţă. Într-un capăt al străzii se adunau mai mulţi curioşi, dar niciunul nu părea să ştie ce trebuie să facă. Puţinii trecători care mă văzură, întoarseră ochii în altă parte şi grăbiră pasul. Lucrasem ca la carte.

CAPITOLUL 8

N-am schimbat prea multe cuvinte până la hotel.

Am mers mai mult pe jos, pe sub arcade şi prin malluri, ferindu-ne de sateliţii la care avea acces Corporaţia Mandrake. Gâfâiam sub greutatea genţilor pline. După douăzeci de minute ne-am oprit sub cornişa unui antrepozit frigorific, de unde am agitat un pager transportor spre cer şi în cele din urmă am reuşit să atrag atenţia unui taxi. Am urcat în el chiar de sub cornişă şi ne-am afundat în scaune fără să scoatem un cuvânt.

— E de datoria mea să vă informez că peste şaptesprezece minute veţi încălca restricţia de circulaţie, spuse maşinăria pe un ton afectat.

— Atunci du-ne acasă cât mai repede, am replicat şi i-am dat adresa.

— Durata estimativă – nouă minute. Vă rog să achitaţi cursa.

I-am făcut semn lui Schneider, care scoase un cip de credit nefolosit şi-l introduse în fantă. Taxiul ciripi ceva şi se ridică lin pe cerul nopţii, aproape lipsit de trafic, înainte de a se îndrepta spre vest. Am lăsat capul pe tetieră şi am privit o vreme luminile oraşului, revăzând mental toate mişcările noastre ca să-mi dau seama dacă ne acoperiserăm urmele cum trebuie.

Când am întors ochii, am surprins privirea stăruitoare a Tanyei Wardani.

M-am uitat din nou la luminile oraşului până am început să coborâm spre ele.

Alesesem bine hotelul, cel mai ieftin dintr-un şir construit sub un pod comercial şi folosit aproape în exclusivitate de prostituate şi drogaţi de toate felurile. Recepţionerul purta un corp Syntheta, al cărui înveliş din carne siliconată se uzase în jurul articulaţiilor degetelor şi etala o grefă pe braţul drept. Biroul era pătat bine în mai multe locuri şi, la fiecare zece centimetri, de marginea lui exterioară era prins câte un generator de protecţie. În

colţurile holului abia luminat, femei şi băieţi cu feţe inexpresive, se foiau de colo colo, apatici, ca nişte flăcări pe cale să se stingă.

Ochii recepţionerului, pe care puteam citi logoul hotelului, trecură peste noi ca o cârpă umedă.

— Zece safţi pe oră, cu un avans de patruzeci. Pentru alţi cincizeci aveţi acces la duş şi la monitor.

— Vrem camera doar pentru noaptea asta, îi spuse Schneider. Interdicţia privind circulaţia tocmai a intrat în vigoare, dacă n-ai observat.

Recepţionerul îşi păstră figura inexpresivă, dar poate că aşa era corpul. Firma Syntheta era recunoscută pentru superficialitatea cu care trata interfeţele nervilor/muşchilor faciali.

— Atunci trebuie să-mi daţi optzeci de safţi, plus avansul de patruzeci. Duşul şi monitorul încă cincizeci.

— N-aveţi reducere pentru clienţii care stau mai mult?

Îşi îndreptă ochii spre mine şi o mână îi dispăru sub birou. Am simţit cum îmi reacţionează neurochimul, încă agitat după schimbul de focuri de mai devreme.

— Vreţi camera sau nu?

— O vrem, răspunse Schneider aruncându-mi o privire scurtă, prevenitoare. Ai un POS?

— Asta înseamnă încă zece procente, zise recepţionerul părând să caute ceva prin memorie. Suprataxă.

— În regulă.

Recepţionerul se ridică în picioare, dezamăgit, şi dispăru în camera din spate, după POS.

— Bani peşin, murmură Wardani. Ar fi trebuit să ne gândim la asta.

Schneider înălţă din umeri.

— Nu ne putem gândi la toate. Când ai plătit ultima oară fără cip?

Femeia clătină din cap. Preţ de o clipă m-am dus cu gândul la vremea când, în urmă cu trei decenii, într-un loc la o depărtare de ani-lumină, plăteam cu bani peşin, nu cu cipul. Chiar mă obişnuisem cu bancnotele plastifiate, de modă veche, cu desenele lor complicate şi imaginile

holografice. Dar asta se întâmpla pe Pământ, iar Pământul e un loc ce pare că vine dintr-un film din perioada pre-colonială. Tot acolo pentru un timp chiar crezusem că sunt îndrăgostit, şi motivat deopotrivă de dragoste şi ură, într-o proporţie aproape egală, făcusem o grămadă de prostii. O parte din mine murise pe Pământ.

Altă planetă, alt corp.

Mi-am alungat din minte un chip pe care mi-l aminteam mult prea bine şi m-am uitat în jur, încercând să revin în prezent. Figuri vopsite în culori stridente îmi întoarseră privirea din umbre şi trecură mai departe.

Binecuvântaţi bordelurile, voi, zei atotputernici.

Recepţionerul reveni, trecu prin POS unul dintre cipurile lui Schneider şi trânti o cheie din plastic, zgâriată, pe birou.

— Prin spate, pe trepte în jos. Nivelul patru. Am activat duşul şi monitorul până când puteţi ieşi din hotel. Dacă vreţi mai mult, urcaţi până aici şi plătiţi din nou, zise el, faţa lui din silicon flexându-se în ceea ce probabil se dorea a fi un zâmbet.

N-ar fi trebuit să se deranjeze.

— Camerele sunt antifonate, adăugă el. Puteţi face tot ce doriţi.

Coridorul şi scara cu cadrul din oţel erau şi mai prost luminate decât holul. În unele locuri plăcile de iluminiu stăteau să cadă de pe pereţi şi tavan. În altele chiar căzuseră. Balustrada era dată cu o vopsea luminiscentă care se decolora, micron după micron, cu fiecare mână care o apuca şi aluneca de-a lungul ei.

Am trecut pe lângă mai multe curve, majoritatea urmate de clienţi. Chicoteau, cu o veselie prefăcută, ca nişte baloane de săpun care se sparg la prima atingere. După toate aparenţele, afacerea mergea strună. Printre clienţi am văzut doi inşi în uniformă şi unul care părea a fi un politruc al Cartelului, rezemat de balustrada de la nivelul doi, fumând gânditor. Nimeni nu ne aruncă o a doua privire.

Camera era lungă şi cu tavanul jos, cu o imitaţie de cornişă şi stâlpi de susţinere lipită cu răşină pe pereţii simpli, din beton, totul vopsit într-un roşu aprins, violent. La jumătatea ei erau două paturi încastrate, unul în faţa celuilalt, cu o jumătate de metru între ele. Cel de-al doilea pat era legat de perete cu lanţuri din plastic amplasate în cele patru colţuri. În celălalt capăt al camerei era o cabină de duş în care puteau încăpea şi trei persoane odată, în caz de nevoie. În faţa fiecărui pat era un ecran mare cu lista de opţiuni, pe un fundal roz-deschis.

Am privit în jur, am răsuflat o dată în aerul încins şi m-am aplecat să-mi deschid geanta.

— Ai grijă să încui uşa.

Am scos detectorul din geantă şi l-am rotit prin cameră. Trei camere de luat vederi apărură pe tavan, una deasupra fiecărui pat şi una în cabina de duş. Câtă imaginaţie! Schneider lipi un neutralizator Wedge standard pe tavan, lângă fiecare. Neutralizatoarele intrau în memoria camerelor, scoteau ce se înregistrase în ultimele ore şi apoi reciclau imaginile la nesfârşit. Modelele mai performante scanau conţinutul şi apoi generau scene improvizate, plauzibile, din memoria camerelor, dar eu nu credeam că vom avea nevoie de aşa ceva. Recepţionerul nu dăduse impresia că ar ascunde o operaţiune de importanţă vitală.

— Unde vrei să pun chestiile astea? o întrebă Schneider pe Wardani, despachetând pe primul pat una dintre celelalte genţi.

— Acolo e numai bine, răspunse ea. Lasă-mă pe mine. E… mai complicat.

Schneider înălţă o sprânceană.

— Cum vrei. Eu doar am să mă uit.

Complicat sau nu, Tanyei îi luă vreo zece minute ca să-şi asambleze echipamentul. Când termină, scoase o pereche de ochelari cu vederea amplificată dintr-un buzunar al genţii goale acum şi-i puse pe nas. Apoi se întoarse spre mine.

— Îmi dai aia?

Am vârât mâna în haină şi am scos bucăţica de os. Deşi încă mai avea pe ea resturi de sânge şi ţesut, femeia o luă fără repulsie şi o lăsă să cadă în curăţătorul de artefacte pe care tocmai îl montase. De sub capacul de sticlă ţâşni o lumină pal-violetă. Împreună cu Schneider am privit fascinat cum conectează ochelarii la maşinărie, cum ia receptorul şi se pune pe lucru, aşezată turceşte. Curăţătorul pârâia uşor.

— Merge? am întrebat eu.

Wardani mormăi ceva.

— Cât durează?

— Mai mult, dacă-mi tot pui întrebări prosteşti, răspunse ea fără să ridice ochii de la ce făcea. N-ai altceva de făcut?

Cu coada ochiului l-am văzut pe Schneider cum rânjeşte cu gura până la urechi.

Până să montăm noi cealaltă maşinărie, Wardani era pe terminate. M-am uitat peste umărul ei, la lumina violetă, şi am văzut ce mai rămăsese din os. Cea mai mare parte dispăruse, ultimele fragmente de vertebre fiind măcinate din jurul cilindrului metalic, minuscul, al memoriei corticale. Am privit din nou fascinat. Nu era prima oară când vedeam cum se îndepărtează o memorie corticală dintr-o bucată din şira spinării, însă acum cred că asistam la una dintre cele mai elegante operaţii. Osul dispărea treptat, milimetru cu milimetru, în timp ce Tanya Wardani îl tăia cu instrumentele ei, lăsând să apară învelişul memoriei corticale, curăţată de orice urmă de ţesut, strălucitoare ca o foiţă de staniol.

— Ştiu ce fac, Kovacs, zise femeia, cu o voce joasă şi parcă absentă din cauza concentrării. În comparaţie cu curăţarea tablourilor de bord marţiene, asta-i ca o sablare.

— Nu mă îndoiesc. Nu făceam decât să-ţi admir îndemânarea.

În clipa aceea ridică ochii spre mine, scurt, împingându-şi ochelarii pe frunte ca să vadă dacă nu cumva râd de ea. Când văzu că sunt serios, îşi puse ochelarii la loc, reglă ceva la receptor şi se apucă din nou de treabă. Lumina violetă dispăru.

— Gata, anunţă ea, vârî mâna în maşinărie şi scoase memoria, ţinând-o între degetul mare şi cel arătător. Apropo, echipamentul ăsta e slăbuţ rău. E genul pe care-l cumpără racleţii pentru teza de doctorat. Senzorii sunt rudimentari. Când ajungem la Rim voi avea nevoie de ceva mult mai bun.

— Nicio grijă, am asigurat-o, i-am luat memoria corticală din mână şi m-am întors spre maşinăria de pe celălalt pat. Dacă ne iese pasienţa, vei avea echipament de comandă. Acum, ascultaţi-mă cu atenţie. S-ar putea ca în memoria asta să fie un detector de mediu virtual. O mulţime de samurai ai corporaţiilor au aşa ceva. Chiar dacă nu este, noi vom presupune că este. Asta înseamnă că avem numai un minut la dispoziţie ca să intrăm înainte ca detectorul să se activeze. Aşa că, în clipa în care contorul ajunge la cincizeci de secunde, trebuie să închidem totul. Ăsta e doar un sistem de identificare şi evaluare a victimelor, dar, pus în funcţiune, tot avem un raport de 35 la 1, în timp real. Adică puţin peste o jumătate de oră, ceea ce ar trebui să fie suficient.

— Ce vrei să-i faci? întrebă Wardani, cu o privire nefericită.

M-am întins după cască.

— Nimic. N-avem timp. Vreau doar să vorbesc cu el.

— Să vorbeşti? întrebă femeia din nou, cu o lumină ciudată în ochi.

— Uneori e de ajuns.

A fost o experienţă dură.

Sistemul de identificare şi evaluare a victimelor nu e folosit de mult timp în armată. La Innenin nu l-am avut. Prototipul a apărut după ce-am părăsit Corpul de Agenţi Speciali şi a fost nevoie de câteva decenii pentru ca nu numai trupele de elită ale Protectoratului să-l poată folosi. Modelele mai simple au apărut cu vreo cincisprezece ani în urmă, spre încântarea experţilor în audit din armată, deşi nu ei le utilizează în mod direct, ci sanitarii care încearcă să scoată morţii şi răniţii de pe câmpul de luptă, chiar şi sub focul inamicului. În aceste condiţii, formatul mic este

văzut mai mult ca un obiect de lux, iar cel pe care-l scosesem din naveta spitalului nu era deloc unul foarte modern.

Am închis ochii în camera cu pereţii din beton şi inducţia m-a izbit în ceafă ca un val de tetramet. Preţ de câteva secunde m-am scufundat, cu o viteză ameţitoare, într-un ocean de paraziţi, apoi, brusc, oceanul a fost înlocuit de un lan de grâu nesfârşit, nefiresc de liniştit sub soarele unei după-amiezi târzii. Am simţit o lovitură puternică în tălpi, care m-a înălţat câţiva metri, şi m-am trezit pe o verandă lungă, din lemn, care dădea spre lanul de grâu. În spatele meu era o casă cu scheletul din lemn, cu un singur nivel, care părea veche, dar era mult prea bine construită ca să dea impresia de vetust. Scândurile se îmbinau cu o precizie matematică, fără crăpături sau denivelări. Arăta de parcă fusese proiectată de o Inteligenţă Artificială fără interconexiuni umane, după imagini de arhivă, ceea ce probabil şi era.

Treizeci de minute, mi-am repetat.

Timp în care trebuia să identific şi să evaluez.

Războiul modern ne învaţă că adesea din militarii morţi nu rămâne mai nimic, ceea ce îngreunează mult misiunea experţilor în audit. Unii militari merită să fie reîntrupaţi; ofiţerii experimentaţi reprezintă o resursă valoroasă, iar un luptător la orice nivel poate dispune de abilităţi sau cunoştinţe de importanţă vitală. Problema e identificarea lor rapidă şi separarea de cei care nu merită costul unui corp nou. Cum se poate face asta în haosul de nedescris al unei zone de război? Codurile de bare ard odată cu pielea, plăcuţele se topesc sau sunt ciuntite de schije. Scanarea ADN este, uneori, o opţiune, dar e şi complicată din punct de vedere chimic, greu de realizat pe un câmp de luptă, iar unele dintre armele chimice mai greu de strunit denaturează complet rezultatele.

Mai rău de-atât, niciuna dintre metode nu te asigură că militarul ucis este apt psihologic să primească un corp nou. Felul în care mori – rapid, lent, singur, alături de prieteni, în chinuri sau amorţit de durere – influenţează

trauma de care suferi. Gravitatea traumei îţi afectează capacitatea de luptă. La fel şi corpurile prin care ai trecut de-a lungul timpului. Prea multe trupuri noi schimbate prea repede duc la Sindromul Repetării Reîntrupării, pe care l-am remarcat cu un an în urmă la un sergent artificier din Wedge. Medicii îl reîntrupaseră pentru a noua oară de la începutul războiului, dându-i corpul clonat al unui tânăr de douăzeci de ani. Sergentul stătea în el ca un bebeluş în propriul rahat, ţipând şi plângând între două reprize de introspecţie în care îşi privea degetele ca pe nişte jucării de care nu mai avea nevoie.

Hopa.

Necazul e că n-ai cum să fii sigur de toate astea judecând după resturile arse cu care medicii se confruntă adesea. Din fericire pentru experţii în audit, tehnologia memoriei corticale înlesneşte nu numai identificarea şi etichetarea victimelor, ci şi diagnosticarea stării lor mentale, cu alte cuvinte dacă sunt iremediabil nebuni sau nu. Ascunsă în şira spinării, chiar sub craniu, cutia neagră a minţii este cea care pune diagnosticul. Osul din jur este foarte rezistent şi, în caz că ingineria evoluţionistă nu şi-a făcut bine treaba, materialele din care sunt confecţionate memoriile corticale se numără printre substanţele artificiale cele mai dure cunoscute omului. Poţi curăţa memoria în voie, fără să te temi că o strici, poţi s-o conectezi manual la un generator de mediu virtual şi apoi să pătrunzi în acel mediu, după insul care te interesează. Echipamentul cu care poţi face toate astea încape într-o geantă mai mare.

M-am apropiat de uşa perfectă, din lemn. Pe o plăcuţă din cupru fixată pe scândura de lângă ea erau ştanţate un număr din opt cifre şi un nume: *Deng Zhao Jun.* Am apăsat pe mâner. Uşa s-a deschis spre interior, fără zgomot. Am intrat într-un spaţiu imaculat, dominat de o masă lungă, din lemn. În lateral erau două fotolii cu pernuţe de culoarea muştarului, cu faţa spre un şemineu în care trosnea un foc mic. În capătul celălalt al camerei erau două uşi care dădeau, probabil, în bucătărie şi dormitor.

Şedea la masă, cu capul în mâini. Părea că nu auzise uşa deschizându-se. Dispozitivul probabil că-l adusese online cu câteva secunde înainte de a mă lăsa şi pe mine să intru, deci omul avusese la dispoziţie câteva minute ca să treacă peste şocul iniţial al sosirii acolo şi al recunoaşterii mele. Acum nu mai avea încotro, trebuia să facă faţă situaţiei.

Am tuşit uşor.

— Bună seara, Deng.

Ridică ochii şi, la vederea mea, lăsă să-i cadă mâinile înapoi, pe masă. Şi rosti dintr-o suflare:

— Ne-au întins o cursă, frate, am fost victime sigure. Ne aştepta cineva, să-i spui lui Hand că paza lui e de rahat. Trebuie să…

Făcu ochii mari şi se înecă în clipa în care mă recunoscu.

— Da.

Sări în picioare.

— *Tu cine dracu' eşti?*

— Nu-i important. Uite ce-i…

Însă era prea târziu, Deng se repezi la mine de după masă, cu ochii mijiţi de furie. Am făcut un pas înapoi.

— Uite ce-i, n-are rost să…

Ajuns aproape, încercă să mă lovească în acelaşi timp cu piciorul în genunchi şi cu pumnul în burtă. I-am blocat piciorul, i-am prins braţul şi l-am pus la podea. Încercă din nou o lovitură de picior, moment în care a trebuit să mă feresc ca să nu mă nimerească în faţă. Apoi reuşi să se ridice şi mă atacă din nou.

De data asta i-am ieşit în întâmpinare, parându-i loviturile cu braţele şi picioarele, folosindu-mă de genunchi şi de coate ca să-l dovedesc. Gemu din toţi rărunchii şi căzu la podea pentru a doua oară, cu un braţ prins sub corp. M-am lăsat pe spatele lui şi i-am întors încheietura mâinii spre mine, trăgându-l de braţ până l-am auzit cum trosneşte.

— Gata, de-ajuns. Eşti într-o realitate *virtuală,* i-am zis, am răsuflat adânc şi am adăugat cu o voce scăzută: Îţi rup braţul dacă mai încerci ceva. Ai priceput?

Înclină din cap, cât putea, cu faţa lipită de podea.

— În regulă, am spus, slăbind un pic presiunea pe braţ. Acum te las să te ridici ca să avem o discuţie civilizată. Vreau să-ţi pun câteva întrebări, Deng. Nu eşti obligat să răspunzi dacă nu vrei, dar e în interesul tău s-o faci, aşa că ascultă-mă cu luare-aminte.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de el. După o clipă se ridică şi el şi se apropie de scaunul lui, şchiopătând şi masându-şi braţul. M-am aşezat în celălalt capăt al mesei.

— Ai implantat un detector virtual?

Clătină din cap.

— Mda, probabil că n-ai recunoaşte chiar dacă ai avea. Oricum n-are cum să te ajute. Avem un dispozitiv de distorsionare cu cod în oglindă. Hai, spune-mi cine e şeful tău.

Mă privi lung.

— De ce ţi-aş spune ţie ceva?

— Fiindcă, dacă o faci, înapoiez memoria ta corticală Corporaţiei Mandrake şi cei de acolo probabil că te vor reîntrupa, am replicat şi m-am aplecat spre el. E o ofertă pe care o fac o singură dată, Deng. Eu zic să n-o ratezi.

— Dacă mă ucizi, Corporaţia Mandrake va...

— Nu, am spus clătinând din cap. Fii realist. Cu ce te ocupi acolo, eşti şef peste operaţiunile de securitate? Răspunzi de dispunerea tactică a personalului? Mandrake poate scoate din stoc o duzină ca tine. În rezerva guvernului sunt subofiţeri care ar face orice ca să nu ajungă pe front. Oricare dintre ei ar putea face ce faci tu. În plus, bărbaţii şi femeile pentru care lucrezi şi-ar vinde copiii la bordel dacă ar şti că pot pune mâna pe ce le-am arătat aseară. Acestea fiind zise, dragă prietene, tu pur şi simplu nu contezi.

Tăcere. Rămase cu privirea aţintită asupra mea, plin de ură.

I-am mai servit una, direct din carte.

— Sigur, din principiu, cei de acolo ar putea să încerce să se răzbune. Ca să demonstreze că cine se atinge de oamenii lor suportă consecinţele. Majoritatea corporaţiilor

puternice se folosesc de textul ăsta şi nu mă îndoiesc că Mandrake e altfel decât ele, am zis eu şi am fluturat din mână. Dar noi nu ţinem cont de principii aici, Deng… Cred că ştii asta. Ai mai avut de-a face cu o reacţie atât de rapidă? Ai mai primit un set de instrucţiuni atât de complet? Cum sunau? Găseşte-i pe cei care au emis semnalul şi adu-i la noi cu memoria intactă, fără să ţii cont de costuri şi alte considerente? Aşa sunau?

Am lăsat întrebarea în aer, între noi, ca o funie aruncată într-o doară, dar care de-abia aştepta să fie prinsă.

Hai. Prinde-o. Trebuie să scoţi o singură silabă.

Însă tăcerea se prelungi. Îndemnul de a fi de acord, de a vorbi, de a ceda presiunii şi a răspunde, trosnea de propria greutate, cum stătea acolo, între noi. Deng strânse din buze.

Încearcă din nou.

— Cam aşa sunau, Deng?

— Mai bine mă omori, zise încordat.

Am zâmbit lent…

— Nu vreau să te omor, Deng.

…şi am aşteptat.

De parcă deţineam acel dispozitiv de distorsionare. De parcă nu puteam fi detectaţi. De parcă aveam *tot* timpul la dispoziţie. Hai, *crede.*

Tot timpul din univers.

— Nu vrei…? rosti el într-un târziu.

— Nu vreau să te ucid, Deng. Exact aşa am spus. Nu… vreau… să… te… ucid, am repetat eu, înălţând din umeri. Ar fi mult prea uşor. Ca şi cum te-aş scoate din priză. N-ajungi erou corporatist chiar aşa de uşor.

Am văzut cum uimirea i se transformă în tensiune.

— A, şi să nu crezi că te voi tortura. Chestia asta n-o suport. Adică, cine ştie ce program de rezistenţă ţi-au descărcat. Prea multă mizerie, prea neconcludentă, prea de durată. Dacă trebuie, găsesc răspunsurile în altă parte. Cum spuneam, oferta e valabilă o singură dată. Răspunde la întrebare acum, cât mai ai timp.

— *Altfel?*

Aproape o dovadă de curaj sută-n sută, deşi o undă de nesiguranţă o făcea să se clatine. De două ori se pregătise pentru ce credea că se va întâmpla şi tot de două ori aşteptările îi fuseseră înşelate. Teama din el era cât un fir de aţă, care însă se îngroşa.

Am înălţat din umeri.

— Altfel te las aici.

— *Poftim?*

— Te las aici. Eşti în mijlocul Deşertului Chariset, Deng. Într-un orăşel abandonat, o mică aşezare întemeiată de arheologi. Nici nu cred că are vreun nume. Cu o mie de kilometri de deşert în toate direcţiile. Te las conectat aici.

Clipi de câteva ori, încercând să înţeleagă situaţia. M-am aplecat din nou spre el.

— Eşti în sistemul de Identificare şi Evaluare a Victimelor care ţine cât ţine şi războiul. Zeci de ani, în locuri ca astea. Sute de ani în timp virtual. Care ţi se va părea real, stând aici şi uitându-te cum creşte grâul. *Dacă* va creşte într-un format atât de rudimentar. N-ai să mori de foame sau de sete, dar pun pariu că ai să-ţi pierzi minţile înainte de sfârşitul primului secol.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, aşteptând să înţeleagă ce-l aşteaptă.

— Sau poţi să-mi răspunzi la întrebări. O ofertă valabilă o singură dată. Ce alegi?

Tăcerea se prelungi, dar de data asta parcă era o altfel de tăcere. L-am lăsat să privească în gol preţ de un minut, apoi am înălţat din umeri şi m-am ridicat în picioare.

— Ţi-am dat o şansă.

Cedă când mai aveam un pas până la uşă.

— Fie! spuse el ca o coardă de pian care plesneşte. Fie, fac cum vrei tu. Fac cum vrei tu.

M-am oprit şi am întins mâna spre clanţă. Îşi întări vocea.

— Am spus că *fac* cum vrei tu, frate. Hand, frate. *Hand.* Matthias Hand. El e, el ne-a trimis, băga-l-aş în mă-sa.

Hand. Numele pe care-l rostise mai devreme. Dovadă că ceda cu adevărat. M-am întors încet spre el.

— Hand?

Înclină din cap de câteva ori.

— Matthias Hand?

Ridică ochii, cu faţa căzută.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Mda, dac-ai spus adevărul. Memoria ta se întoarce intactă la Mandrake. Şi acum povesteşte-mi despre Hand.

— Matthias Hand. Divizia de achiziţii.

— El e şeful tău? am întrebat, încruntându-mă. Un tip aflat la conducerea unei divizii?

— Nu e chiar şeful meu. Toate echipele tactice se subordonează şefului operaţiunilor de securitate, dar, de când cu războiul, şaptezeci şi cinci de agenţi tactici sunt subordonaţi direct lui Hand, de la achiziţii.

— De ce?

— De unde naiba să ştiu?

— Dă-ţi cu presupusul. A fost iniţiativa lui Hand? Sau aşa e politica generală?

Şovăi.

— Am auzit că a fost iniţiativa lui Hand.

— De când e angajat la Mandrake?

— Nu ştiu, răspunse el şi văzu cât de încruntat eram. De unde să ştiu? A venit acolo înaintea mea.

— Ce fel de om e?

— Dur de tot. Face rău la supărare.

— Mda, ca toţi care conduc mai mult decât un departament. Toţi sunt gata să te muşte de gât. Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Nu sunt doar bârfe. Acum doi ani un şef de proiect de la departamentul de cercetare şi dezvoltare l-a reclamat la consiliul disciplinar de încălcare a codului etic al corporaţiei…

— *Ce* cod?

— Da, e de râs. Dacă-l încalci, la Mandrake te alegi cu des-fiinţarea.

— Dar el nu s-a ales.

Deng clătină din cap.

— Hand a dat-o la pace cu consiliul, nimeni nu ştie cum.

Două săptămâni mai târziu şeful de proiect a fost găsit mort într-un taxi, de parcă ceva ar fi explodat. Se spune că Hand a fost houngan[2] în Frăţia Carrefour pe Latimer. Făcea chestii din alea, voodoo.

— Chestii din alea, voodoo, am repetat eu, nu chiar atât de indiferent pe cât îl lăsam să creadă.

Religia este religie, indiferent de ambalaj şi, cum spune Quell, preocuparea faţă de lumea cealaltă arată destul de clar că nu-i poţi face faţă, la modul credibil, ăsteia. Şi totuşi, Frăţia Carrefour era una dintre cele mai josnice adunături de speculanţi pe care le întâlnisem de-a lungul vieţii dintr-un şir lung care cuprindea, mai ales, yakuza de pe Lumea lui Harlan, poliţia religioasă sharyană şi, desigur, însuşi Corpul de Agenţi Speciali, toate ilustrând mai bine decât orice mizeria umană. Dacă făcuse parte din Carrefour, Matthias Hand sigur era mai pătat decât orice mercenar aflat în slujba unei corporaţii.

— Pe lângă *chestii din alea, voodoo,* ce altceva se mai spune despre el?

Deng ridică din umeri.

— Că e deştept. Divizia de achiziţii a câştigat o grămadă de contracte guvernamentale cu puţin înainte de război. Contracte la care marile corporaţii nici măcar nu întorceau capul. Se pare că Hand a anunţat consiliul disciplinar că într-un an de zile Mandrake va face parte din Cartel. Toată lumea l-a luat în serios.

— Mda. E periculos să-ţi schimbi cariera când împodobeşti taxiurile cu măruntaiele tale. Cred că…

Gata.

Părăsirea formatului identificare şi evaluare a fost la fel de palpitantă ca pătrunderea în el. Am simţit cum se deschide o trapă chiar sub scaunul meu şi cad printr-o gaură care străbate întreaga planetă. Marea de paraziţi mă înconjură din toate părţile, înghiţind hulpav întunericul, agresându-mi simţurile combinate ca o durere de cap provocată brusc de empatin. Apoi marea dispăru, retrăgându-se cu un zgomot la fel de neplăcut, şi iată-mă

---

[2] Preot, în cultul voodoo haitian (n. r.).

iarăşi conştient de realitatea din jur, cu capul în jos şi o dâră subţire de salivă prelingându-se dintr-un colţ al gurii.

— Eşti teafăr, Kovacs?

Schneider.

Am clipit de câteva ori. Lumina din jur părea nefiresc de slabă după avalanşa de paraziţi, ca şi cum privisem în soare prea mult timp.

— Kovacs?

De data asta era vocea Tanyei Wardani. M-am şters la gură şi am privit în jur. Lângă mine dispozitivul de identificare şi evaluare zumzăia încet, cifrele verzi, strălucitoare, de pe contor, oprite la 49. Wardani şi Schneider stăteau de-o parte şi de alta, privindu-mă cu o îngrijorare aproape comică. În spatele lor, camera sărăcăcioasă, destinată întâlnirilor de-o noapte, făcea ca totul să pară o farsă pusă prost în scenă. Mi-a venit să zâmbesc în timp ce-mi scoteam casca.

— Ei? întrebă Wardani dându-se puţin înapoi. Nu mai rânji aşa. Ce-ai aflat?

— Destule. Cred că acum putem negocia.

PARTEA II: CONSIDERENTE COMERCIALE

În orice agendă, politică sau nu, cineva trebuie să suporte un anumit cost. Întotdeauna întreabă în ce constă costul şi cine trebuie să-l suporte. Dacă nu întrebi, cei care alcătuiesc agenda se vor folosi de izul tăcerii tale ca panterele din mlaştină care simt mirosul de sânge şi, una-două, te trezeşti că tu eşti cel care va trebui să suporte costul. Şi s-ar putea să n-ai cu ce să-l suporţi.

QUELLCRIST FALCONER

Lucruri pe care ar fi trebuit
să le învăţ până acum, vol. II

CAPITOLUL 9

— Doamnelor şi domnilor, începe licitaţia!

Adjudecătoarea bătu cu delicateţe în microfonul din faţa ei şi cuvintele se reverberară prin spaţiul boltit, pe deasupra capetelor noastre, ca un tunet înfundat. Conform tradiţiei, era îmbrăcată într-un fel de costum spaţial, mai puţin casca şi mănuşile, dar croit în aşa fel încât amintea mai curând de casele de modă din Noul Beijing decât de un sit arheologic de pe Marte. Avea o voce dulce, precum cafeaua caldă îndoită cu o doză de rom tare.

— Lotul 77. Din Danangul de Jos, excavaţie recentă. Un pilon de trei metri cu baza acoperită de tehnoglife gravate cu laser. Pornim de la două sute de mii de safţi.

— Exagerat, remarcă Matthias Hand sorbind din ceai şi privind alene spre locul în care artefactul se rotea, mărit holografic, chiar în marginea balconului. Nu astăzi şi, în orice caz, nu cu fisura aia imensă din mijlocul celei de-a doua glife.

— Mă îndoiesc, am replicat eu calm. Niciodată nu ştii câţi idioţi se învârt pe aici cu buzunarele doldora de bani.

— Corect, făcu Hand şi se întoarse puţin pe scaun de parcă voia să treacă în revistă grupul de cumpărători potenţiali răsfiraţi în balcon. Dar cred că pilonul ăsta se va vinde cu mai puţin de o sută douăzeci de mii.

— Dacă spui tu…

— Spun.

Zâmbetul politicos îi dispăru încet de pe faţa albă, cu trăsături bine cizelate. Era, ca majoritatea directorilor executivi ai corporaţiilor, înalt şi aproape arătos.

— Sigur, am mai şi greşit. Din când în când… A, uite că a sosit.

Chelnerul, îmbrăcat într-un costum asemănător celui purtat de adjudecătoare, dar mai ieftin şi croit aproximativ, ne aduse comanda cu o graţie remarcabilă, ţinând cont de locul în care ne aflam. Am aşteptat în tăcere până a aşezat totul pe masă, apoi l-am privit cu precauţie

cum se îndepărtează.

— Nu e unul de-ai tăi? am întrebat eu.

— Nu, răspunse Hand şi împunse nehotărât, cu beţişoarele, tava cu bento. Puteai să comanzi altceva. Suntem în plin război şi cel mai apropiat ocean e la peste o mie de kilometri de aici. Chiar crezi că sushi a fost cea mai bună idee?

— Eu sunt de pe Lumea lui Harlan. Asta mâncăm acolo.

Amândoi ignoram faptul că barul era chiar în mijlocul balconului, expus eventualilor lunetişti din toate direcţiile, în interiorul bine aerisit al casei de licitaţii. De undeva, Jan Schneider privea faţa lui Matthias Hand ghemuit în dosul lunetei unei carabine cu laser, cu ţeava scurtă şi amortizor. Nu ştiam câţi bărbaţi şi femei de acolo mă ocheau şi pe mine.

Sus, pe holodisplay-ul de deasupra noastră, preţul de începere scădea vertiginos, în cifre pal-portocalii, dincolo de o sută cincizeci de mii, insensibil la tonul implorator al adjudecătoarei. Hand arătă spre număr.

— Ţi-am spus eu! Uite-l cum o ia la vale! exclamă şi începu să mănânce. Trecem la treabă?

— Trecem, am zis şi i-am aruncat ceva pe masă. Asta cred că e a ta.

Obiectul se rostogoli până când Hand îl opri cu mâna liberă. Îl ridică între degetul arătător şi cel mare, cu unghiile perfect tăiate, şi îl privi întrebător.

— Deng?

Am încuviinţat din cap.

— Ce-ai scos de la el?

— Nu prea multe. N-am avut timp cu detectorul virtual gata să se declanşeze în orice moment, după cum prea bine ştii, am răspuns eu înălţând din umeri. Ţi-a spus numele înainte să-şi dea seama că nu sunt un psihochirurg de la Mandrake; după aia a preferat să tacă. E dur, băga-l-aş în mă-sa!

Hand mă privi sceptic, dar vârî memoria corticală în buzunarul de la piept fără alte comentarii. Apoi mestecă încet o gură de sashimi.

— Chiar a trebuit să-i împuşti pe toţi? întrebă el în cele din urmă.

Am dat din umeri.

— În ziua de azi aşa procedăm noi în nord. Poate n-ai auzit. Suntem în război.

— A, da, spuse el părând că de-abia acum îmi vedea uniforma. Vasăzică faci parte din Wedge. Mă întreb cum ar reacţiona Isaac Carrera dacă ar afla de incursiunile tale în Landfall…

Am ridicat iar din umeri.

— Ofiţerii Wedge au destulă libertate de mişcare. Sigur, ar fi destul de greu să-i explic, dar îi pot spune că am acţionat sub acoperire, dintr-o iniţiativă strategică.

— Chiar acţionezi sub acoperire?

— Nu. Treaba asta e strict personală.

— Dar dacă aş înregistra discuţia noastră şi i-aş pune-o s-o asculte?

— Mda… Dacă aş acţiona sub acoperire, ar trebui să te conving că nu sunt sub acoperire. Caz în care discuţia noastră ar fi o cacealma dublă, nu crezi?

Urmă o pauză în care ne privirăm impasibili peste masă, apoi un alt zâmbet se lăţi încet pe faţa directorului de la Mandrake. De data asta zâmbetul persistă, fără să pară însă silit.

— Da, murmură el. Foarte ingenios. Felicitări, domnule locotenent. Raţionamentul e impecabil, nici nu ştiu ce să cred. La fel de bine ai *putea* lucra pentru Wedge!

— Da, aş putea, i-am replicat, zâmbind. Dar nu trebuie să-ţi faci griji, fiindcă aceleaşi informaţii pe care le-ai primit ieri sunt prezente în cincizeci de locuri din fluxul de date Landfall, pre-programate pentru a fi transmise cu cea mai mare viteză spre toate corporaţiile din Cartel. Şi ceasul ticăie. Ai la dispoziţie cam o lună să organizezi totul. După asta, mda, toţi rivalii cu greutate vor şti ce ştii şi tu, iar o bună bucată din litoral va arăta ca Bulevardul Touchdown în ajunul Anului Nou.

— Mai încet, spuse Hand cu o voce blândă, dar ale cărei tonuri suave de-abia lăsau să se ghicească ameninţarea.

Nu suntem singuri aici. Dacă vrei să faci afaceri cu Mandrake, va trebui să înveţi ce înseamnă discreţia. Evită detaliile, te rog.

— În regulă. Atât timp cât ne înţelegem.

— Eu cred că ne înţelegem.

— Sper, am zis înăsprind uşor tonul. M-ai subestimat când ţi-ai trimis echipa de gealaţi aseară. Să nu se mai repete.

— Nici nu mă gândesc…

— Aşa e bine. Nici să nu te gândeşti, Hand. Fiindcă ce li s-a întâmplat lui Deng şi amicilor lui aseară nu seamănă nici pe departe cu lucrurile neplăcute pe care am fost nevoit să le fac în ultimele optsprezece luni în nord. Chiar dacă ţi se pare că războiul e departe de aici, dacă Mandrake mai încearcă să ne facă felul, mie şi asociaţilor mei, te vei trezi cu un comando Wedge care ţi-o va trage atât de rău, încât vei simţi în gât gustul propriului rahat. Ce zici, ne înţelegem sau nu?

Hand se pleoşti.

— Da. Ai reuşit să fii foarte convingător şi foarte plastic. Te asigur că nu vor mai fi încercări de a te scoate din joc. Asta cu condiţia ca pretenţiile tale să fie în limitele acceptabilului, desigur. La ce recompensă te-ai gândit?

— Douăzeci de milioane de dolari Naţiunile Unite. Nu mă privi aşa, Hand. Nu e nici măcar o zecime din ceea ce poate scoate Mandrake din asta, dacă ne iese pasienţa.

Sus, pe hologramă, preţul de pornire părea să se fi oprit la o sută nouă mii, iar adjudecătoarea se chinuia să-l crească din aproape în aproape.

— Hmm, făcu Hand mestecând şi înghiţind dumicatul. Plata la livrare?

— Nu, înainte. Banii vor fi depuşi într-o bancă din Latimer City. Transfer unidirecţional, cu limita standard de reversibilitate, adică şapte ore. Îţi dau codurile contului mai încolo.

— Ăsta-i curat tupeu, locotenent.

— Mai degrabă asigurare. Nu că n-aş avea încredere în tine, Hand, dar sigur voi fi mult mai fericit ştiind că ai virat

deja banii. Aşa Mandrake nu va avea nimic de câştigat dacă-mi va face felul după ce se termină totul. Banii nu vor putea fi recuperaţi.

Directorul executiv zâmbi mânzeşte.

— Încrederea trebuie să vină din ambele părţi, locotenent. De ce te-am plăti înainte de încheierea proiectului?

— Adică pentru ce alt motiv în afară de faptul că, dacă nu mă plătiţi înainte, mă ridic de la masa asta şi Mandrake pierde cea mai mare lovitură a unui departament de cercetare şi dezvoltare pe care a văzut-o vreodată Protectoratul? am întrebat şi am aşteptat un pic înainte de a-i risipi temerile. Încearcă să priveşti lucrurile altfel. Cât timp e război, nu pot accesa banii de aici. Directiva în cazurile de forţă majoră are grijă de asta. Deci banii nu-i mai aveţi, dar nu-i am nici eu. Ca să-i am, trebuie să fiu pe Latimer. Asta e garanţia voastră.

— Vrei să mergi *şi* pe Latimer? întrebă Hand înălţând o sprânceană. Douăzeci de milioane de dolari *plus* deplasarea acolo?

— N-o face pe prostul, Hand. Ce credeai? Că am să aştept până când Kemp şi Cartelul vor decide în sfârşit că e momentul să renunţe la luptă şi să înceapă negocierile? N-am atâta răbdare.

— Vasăzică aşa, spuse directorul executiv, lăsând jos beţişoarele şi împreunându-şi mâinile pe masă. Să recapitulăm ca să văd dacă am înţeles bine. Îţi dăm douăzeci de milioane de dolari acum. Necondiţionat.

I-am întors privirea, aşteptând.

— Corect?

— Sigur, te opresc eu dacă greşeşti.

Iarăşi zâmbetul acela de-o clipă.

— Mulţumesc. Apoi, dacă proiectul se încheie cu succes, te expediem, probabil împreună cu asociaţii tăi, prin needlecast în Latimer. Asta e tot ce vrei?

— Plus decantarea.

Hand mă privi ciudat. Probabil fiindcă nu era obişnuit ca negocierile purtate de el să ia o astfel de turnură.

— Plus decantarea. Ceva detalii?

Am înălţat din umeri.

— Corpuri selectate cu grijă, evident, dar putem discuta detaliile mai târziu. Nu trebuie să fie neapărat de comandă. Ceva de cea mai bună calitate, evident, dar poate fi şi din producţia de masă.

— În regulă.

Am simţit cum urcă din mine un zâmbet larg, căruia i-am dat drumul.

— Haide, Hand. Doar ştii că e un adevărat chilipir.

— Aşa spui tu. Dar nu e chiar atât de simplu, locotenent. Am verificat situaţia cu artefactele din Landfall pe ultimii cinci ani şi nici pomeneală de obiectele la care te referi tu, zise şi îşi desfăcu braţele. Nicio dovadă. Înţelegi de ce sunt reticent.

— Înţeleg. În aproximativ două minute vei pierde cea mai mare lovitură arheologică din ultimii cinci sute de ani şi asta doar pentru că în *dosarele* voastre nu există date despre aşa ceva. Dacă asta te face să fii reticent, înseamnă că am greşit persoana.

— Vrei să spui că descoperirea asta n-ar fi fost înregistrată? încălcând în mod flagrant Carta?

— Vreau să spun că nu contează. Vreau să spun că ceea ce v-am trimis pare îndeajuns de real pentru ca tu sau Inteligenţa Artificială Mandrake la care ţii atât de mult să autorizeze intervenţia în forţă a unui comando urban în mai puţin de o jumătate de oră. S-ar putea ca dosarele să fi fost distruse, viciate sau furate. Dar nu înţeleg de ce mai lungim vorba. *Ne dai banii sau te laşi păgubaş?*

Tăcere. Era destul de abil – tot nu-mi dădeam seama ce avea să aleagă. De când stăteam acolo nu dăduse niciun semn de emoţie autentică. Am aşteptat. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi scutură ceva invizibil de pe genunchi.

— Mă tem că va trebui să mă consult cu colegii mei. Nu sunt autorizat să închei înţelegeri de o asemenea amploare, cu atât de puţine date sigure. Numai autorizarea transferului prin needlecast va necesita…

— Un rahat, am zis pe un ton prietenos. Dar procedează

cum crezi. Consultă-te. Ai jumătate de oră.

— Jumătate de oră?

Teama – o fărâmă de teamă, răbufnind în colţul ochilor mijiţi – era acolo, drept care am simţit cum zâmbetul de mulţumire urcă din nou în mine, după aproape doi ani de furie înăbuşită.

Te-am prins, căcănarule.

— Da. Treizeci de minute. Te aştept aici. Am auzit că sorbetul de ceai verde e destul de bun aici.

— Glumeşti.

Am lăsat ca furia să-mi schimbe uşor vocea.

— Deloc. Te-am prevenit. Nu încerca să mă subestimezi iar, Hand. Te hotărăşti în treizeci de minute sau plec şi vorbesc cu altcineva. Aş putea chiar să te las să plăteşti tu consumaţia.

Clătină din cap iritat.

— Şi cu cine ai vrea să vorbeşti?

— Cu Sathakarn Yu? PKN? am răspuns eu dând din beţişoare. Cine ştie? Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Găsesc eu o soluţie. În timp ce tu va trebui să explici consiliului de administraţie cum de-ai lăsat să-ţi scape printre degete aşa o afacere. Am dreptate?

Matthias Hand îşi înăbuşi un oftat şi se ridică de la masă, reuşind să schiţeze un zâmbet strepezit.

— Cum crezi. Revin imediat. Ar trebui totuşi să mai înveţi ceva din arta negocierii, locotenent Kovacs.

— Probabil. Cum spuneam, am trăit mult timp în nord.

L-am urmărit cum îşi face loc printre potenţialii cumpărători de la balcon şi nu mi-am putut reprima un fior de spaimă. Dacă cineva de-abia aştepta să mă aranjeze cu un laser, acum era momentul.

Mă bazam mult pe bănuiala că Hand avea mână liberă de la consiliul de administraţie să acţioneze după bunul-plac. Mandrake era echivalentul lumii comerciale al trupelor conduse de Carrera şi, vrând-nevrând, trebuia să presupui că, la nivel executiv, subordonaţii aveau în comun o anumită libertate de mişcare. Altfel, un organism atât de influent nu avea cum să funcţioneze la parametrii maximi.

Dacă nu te aştepţi la ceva, eşti pregătit pentru orice. Conform instructajului primit în Corpul de Agenţi Speciali, am adoptat o atitudine aparent neutră, relaxată, dar în sinea mea simţeam cum întorceam situaţie pe toate feţele, cântărind fiecare detaliu.

Douăzeci de milioane nu însemna mult pentru o corporaţie, mai ales în schimbul unui câştig garantat precum cel pe care i-l prezentasem lui Hand. Şi, speram eu, făcusem destule valuri cu o noapte în urmă ca să-şi asume riscul de a încerca să pună mâna pe artefacte fără să dea socoteală cuiva. Presiunea pe care o exercitam era mare, recunosc, dar totul era calculat ca să-mi ating scopul. Să-i fac să înţeleagă că operaţiunea merita toţi banii.

Corect, Takeshi?

Dacă mult lăudata mea intuiţie de agent special îmi juca feste, dacă directorii executivi de la Mandrake erau ţinuţi mai din scurt decât credeam eu, iar dacă Hand nu primea undă verde pentru a coopera cu mine, se putea hotărî să acţioneze de unul singur. Începând prin a mă ucide, a mă reîntrupa şi a mă supune unui interogatoriu în realitatea virtuală. Iar dacă eventualii lunetişti ai corporaţiei Mandrake mă doborau acum, lui Schneider şi Wardani nu le rămânea decât să se ascundă undeva.

Dacă nu te aştepţi la ceva…

Dar nu se puteau ascunde prea mult timp. Mai ales de unul ca Hand.

Dacă…

Pe Sanction IV era greu să-ţi recapeţi seninătatea de agent special.

Blestematul ăsta de război.

Apoi apăru Matthias Hand, făcându-şi loc prin mulţime, cu zâmbetul lui firav şi decizia care i se ghicea în paşii mari, care parcă evaluau marfa. Deasupra lui, pilonul marţian se răsuci în hologramă, cifrele portocalii oprindu-se brusc, înroşindu-se precum sângele ce ţâşneşte dintr-o arteră. Culorile adjudecării. O sută douăzeci şi trei de mii şapte sute de safţi.

Vândut.

CAPITOLUL 10

Dangrek.

Litoralul zgribulit în faţa mării cenuşii, reci, dealuri de granit, mâncate de vreme, presărate ici şi colo cu vegetaţie pitică şi câteva pâlcuri de copaci. Pe măsură ce se înălţa, peisajul renunţa la tufişuri în favoarea lichenilor şi a stâncilor golaşe. După mai puţin de zece kilometri, oasele ţinutului se arătau în vârfurile vălurite şi râpele vechiului lanţ muntos care susţinea Dangrekul. Soarele după-amiezii târzii străpungea fâşiile de nori agăţate de puţinii dinţi rămaşi ai locului şi dădeau mării culoarea mercurului murdar.

O briză uşoară bătea dinspre ocean şi ne îmbujora feţele. Schneider îşi privi braţele şi se încruntă – nu simţea deloc frigul. Purta doar tricoul Lapinee pe care-l îmbrăcase de dimineaţă, fără haină.

— Credeam că va fi mai frig, remarcă el.

— Credeam că vom vedea şi câţiva soldaţi morţi din comandourile Wedge, am replicat şi am trecut pe lângă el spre Matthias Hand, care stătea cu mâinile în buzunarele costumului în care participase la şedinţa consiliului de administraţie şi privea spre cer, ca şi cum aştepta să înceapă ploaia. Asta-i din arhivă, nu? Construct, fără localizare temporală?

— Încă nu, răspunse Hand şi coborî privirea spre mine. De fapt, e un construct din proiecţiile Inteligenţei Artificiale. Protocoalele climatice încă n-au sosit. E destul de rudimentar, dar pentru scopurile noastre imediate…

Se întoarse, întrebător, spre Tanya Wardani, care privea dealul pătat de smocuri de iarbă din direcţia opusă. Femeia înclină din cap fără să se uite la noi.

— E suficient, zise detaşată. Bănuiesc că unei Inteligenţe Artificiale nu are cum să-i scape prea multe lucruri.

— Atunci cred că ne poţi arăta ce anume căutăm, am spus eu.

O pauză mult prea lungă, care mă făcu să mă întreb

dacă nu cumva terapia intensivă la care o supusesem pe Wardani începea să dea rateuri. Apoi arheologa se întoarse spre noi.

— Da, zise ea şi mai făcu o pauză. Desigur. Pe aici.

Porni de-a curmezişul dealului, cu paşi prea lungi pentru ea şi cu poalele hainei fluturând în briza mării. Am schimbat o privire cu Hand, care înălţă din umerii hainei perfect croite şi făcu un gest – *după tine* – cu o singură mână. Schneider o luase deja după femeie, aşa că noi încheiam plutonul. L-am lăsat pe Hand în faţă, privind amuzat cum alunecă pe povârniş cu pantofii lui de oraş.

La o sută de metri înaintea noastră, Wardani găsise o cărare bătătorită de un animal care păscuse pe acolo şi acum cobora pe ea, spre ţărm. Briza se înteţea, legănând iarba înaltă şi făcând tufele de trandafiri-păianjen, cu petalele lor groase, să dea din cap, visătoare. Deasupra noastră norii păreau că se trag într-o parte lăsând să se vadă cerul cenuşiu.

Îmi venea greu să asociez ceea ce vedeam acum cu ceea ce văzusem ultima oară când urcasem pe Northern Rim. Era acelaşi peisaj cale de o mie de kilometri în ambele direcţii de-a lungul coastei, dar eu mi-l aminteam plin de sânge şi de lichidele sistemelor hidraulice ale maşinilor de război distruse. Îmi aminteam găurile din dealurile de granit, schijele şi iarba arsă, rafalele armelor cu particule ce secerau din înaltul cerului. Îmi aminteam ţipetele de durere şi de groază.

Am traversat de-a lungul crestei ultimul şir de dealuri şi, în capătul lor, ne-am uitat în jos, la promontoriile stâncoase, ascuţite, aplecate în mare ca nişte portavioane care se scufundă. Între aceste degete răşchirate ale peisajului, nisipul turcoaz, lucitor, reflecta lumina într-o succesiune de golfuleţe aproape goale. Mai departe, insuliţe şi recifuri se iţeau din apă, iar coasta se întindea şi se curba spre est unde…

M-am oprit şi am mijit ochii. La marginea de est a coastei, realitatea virtuală părea străvezie, dând la iveală un petic cenuşiu, difuz, ce arăta ca un burete din sârmă

vechi. La intervale neregulate, o mică lumină roşie se aprindea în interior.

— Hand. Ce-i aia?

— Aia? repetă el, uitându-se într-acolo. A, zona aia cenuşie…

— Asta văd şi eu.

Wardani şi Schneider se opriseră şi ei ca să se uite.

— Ce naiba e? am întrebat din nou.

Însă o parte din mine, dacă tot mă afundasem în păienjenişul verde-întunecat al holohărţilor şi modelelor geolocaţionale ale lui Carrera, începea să mă lămurească. Simţeam cum informaţiile căpătate cu acel prilej începeau să mi se deruleze în minte precum pietricelele care o iau la vale anunţând o avalanşă majoră.

Tanya Wardani ajunse la răspuns înaintea mea.

— E Sauberville, zise scurt. Nu-i aşa?

Hand avu bunul-simţ să mimeze stânjeneala.

— Corect, doamnă Wardani. Inteligenţa Artificială Mandrake apreciază, cu o probabilitate de cincizeci la sută, că Sauberville va fi redus tactic în următoarele două săptămâni.

Aerul păru că se răceşte brusc, iar privirea pe care Schneider i-o aruncă lui Wardani şi apoi mie mă făcu să mă cutremur. Sauberville avea o sută douăzeci de mii de locuitori.

— Redus? Cum anume? am întrebat.

Hand dădu din umeri.

— Depinde de cine se ocupă de asta. Dacă e vorba de Cartel, probabil că va folosi una dintre armele orbitale CP. E relativ curată, deci nu-i poate deranja pe amicii tăi din Wedge, mai ales la o distanţă atât de mare. Dacă e vorba de Kemp, lucrurile se schimbă, el nu e prea subtil, lasă multă mizerie în urmă.

— Armă nucleară tactică, spuse Schneider cu o voce plată. Lansată cu un sistem magnetic.

— Numai asta are, zise Hand ridicând iar din umeri. Şi, ca să fim cinstiţi, dacă va trebui s-o facă, nu va dori o explozie curată. Înainte de a se retrage va încerca să

contamineze întreaga peninsulă, situaţie în care nu va putea fi ocupată de Cartel.

Am înclinat din cap.

— Mda, e logic. A făcut acelaşi lucru la Evenfall.

— Lua-l-ar dracu' de psihopat! exclamă Schneider privind spre cer.

Tanya Wardani rămase tăcută, părând că vrea să scape de o bucăţică de carne rămasă între dinţi.

— Doamnă Wardani, parcă voiai să ne arăţi ceva, zise Hand cu o veselie forţată.

— E mai încolo, pe plajă, răspunse ea şi-şi continuă drumul.

Cărarea ocolea unul dintre golfuri şi se sfârşea în dreptul unei stânci prăbuşite, resturile împrăştiindu-se pe nisipul acoperit de o umbră albăstruie. Wardani sări cu agilitate pe plajă şi se îndreptă, înaintând greu prin nisipul moale, spre locul în care stâncile erau mai mari, iar promontoriile de cinci ori mai înalte decât un stat de om. M-am luat după ea, cercetând dealul lăsat în urmă cu o nelinişte inerentă unui agent special. Stâncile se uneau într-un triunghi, alcătuind o nişă pitagoreică, lungă, cu apă puţină, cam de mărimea punţii navetei-spital unde îl întâlnisem pe Schneider. Cea mai mare parte din spaţiu era ocupată de bolovani colosali şi bucăţi de rocă ascuţite.

Ne-am adunat în jurul Tanyei Wardani, oprită în faţa nişei ca un cercetaş care tocmai descoperise obiectivul pe care-l căuta de ceva vreme.

— Aici e, zise. Aici am îngropat-o.

— Aţi îngropat-o? se miră Hand privindu-ne pe toţi trei cu o expresie care, în alte împrejurări, ar fi putut fi comică. Cum aţi îngropat-o?

Schneider arătă spre bolovanii şi bucăţile de rocă.

— Uită-te mai bine. Cum crezi că am îngropat-o?

— Aţi dinamitat locul?

— În mai multe locuri, răspunse Schneider, savurându-i nedumerirea. La doi metri adâncime. Păcat că n-ai fost aici.

— Aţi dinamitat un artefact?! întrebă Hand, iar buzele

lui sculptară cuvintele, auzindu-le parcă pentru prima oară.

— Ce Dumnezeu! exclamă Wardani privindu-l de-a dreptul iritată. Unde crezi că l-am găsit? Toată faleza asta s-a prăbuşit peste el acum cincizeci de mii de ani, dar când l-am dezgropat încă mai funcţiona. Nu e un simplu vas – e hipertehnologie! Construit ca să dureze.

— Sper să ai dreptate, spuse Hand şi dădu ocol nişei, privind printre crăpăturile mai mari. Altfel Mandrake nu vă dă douăzeci de milioane de dolari pentru nişte artefacte deteriorate.

— Cum de s-a prăbuşit? am întrebat brusc.

Schneider se întoarse spre mine, zâmbind larg.

— Doar ţi-am spus. Am dinamitat…

— Nu, am zis privind spre Tanya Wardani. Cum de s-a prăbuşit faleza acum cincizeci de mii de ani? Aici sunt unele dintre cele mai vechi roci de pe planetă. Cercetările arheologice serioase pe Rim n-au început mai devreme de cincizeci de mii de ani. Iar dacă marea e de vină, înseamnă că plaja a apărut după prăbuşirea falezei. Ceea ce înseamnă că artefactul a fost creat sub apă şi întrebarea e de ce-au vrut marţienii aşa ceva. Prin urmare, ce s-a întâmplat aici acum cincizeci de mii de ani?

— Aşa e, Tanya, spuse Schneider înclinând din cap de mai multe ori. Chestia asta n-ai lămurit-o, deşi am discutat despre ea…

— Bună întrebare, întări Matthias Hand, terminând de explorat şi întorcându-se la noi. Ce explicaţie ai pentru asta, doamnă Wardani?

Arheologa privi la cei trei bărbaţi care o înconjuraseră şi râse scurt.

— Vă asigur că nu s-a prăbuşit din cauza *mea.*

Am stricat cercul aşezându-mă pe o piatră netedă.

— Te cred, asta s-a întâmplat înainte de a veni tu pe lume, am zis. Dar ai lucrat câteva luni bune aici. Trebuie să-ţi fi făcut o idee.

— Spune-le despre infiltraţie, Tanya.

— Infiltraţie? întrebă Hand nedumerit.

Wardani îi aruncă o privire exasperată lui Schneider. Se aşeză şi ea pe o piatră şi scoase un pachet de ţigări din haină ce semăna mult prea bine cu cel pe care-l cumpărasem în acea dimineaţă. Landfall Lights, cam cele mai bune ţigări care se mai găseau acum, după ce trabucurile Indigo City fuseseră interzise. Scoase o ţigară bătând uşor în pachet, o răsuci între degete şi se încruntă.

— Uitaţi care-i problema, zise într-un târziu. Portalul ăsta este mai avansat decât orice tehnologie creată de noi, cum e submarinul faţă de o canoe. Ştim ce poate face, ştim măcar un lucru pe care-l face. Din nefericire, habar nu avem *cum* îl face. Eu doar îmi dau cu presupusul.

Când văzu că nu o contrazice nimeni, ridică ochii de la ţigară şi oftă.

— Mda. Cât durează de obicei un hipercast cu sarcină grea? Mă refer la o transmisie multiplă prin needlecast DHF. În jur de treizeci de secunde? Cel mult un minut? Şi, în condiţiile astea, ca să deschizi şi să menţii un hyperlink e nevoie de întreaga capacitate a celor mai bune reactoare de conversie pe care le avem.

Îşi duse ţigara la gură şi o atinse de plasturele de fosfor de pe pachet. Fumul începu să se răsucească în aer.

— Când am deschis portalul ultima oară, am văzut până în partea cealaltă, continuă ea. O imagine stabilă, lată de câţiva metri, menţinută la infinit. În termenii hipercastului, asta înseamnă o transmisie stabilă *infinită* a datelor conţinute în acea imagine, valoarea fotonică a fiecărei stele din câmpul stelar şi coordonatele ei, actualizate în fiecare secundă din timpul real atâta vreme cât ţii în funcţiune portalul. În cazul nostru au fost aproape două zile. În jur de patruzeci de ore, adică două mii patru sute de minute. De două mii de ori şi jumătate mai mult decât cel mai lung hyperlink needlecast pe care-l putem genera noi. Şi fără niciun semn că portalul ar fi făcut altceva decât să rămână în standby. Aţi început să vă formaţi o idee?

— O grămadă de energie, remarcă Hand nerăbdător. Dar care-i treaba cu infiltrarea?

— Doar încerc să-mi imaginez cum ar arăta o astfel de

defecţiune a sistemului. În orice transmisiune care durează prea mult se produc interferenţe. E un fapt inevitabil într-un cosmos haotic. Ştim că se întâmplă în cazul unei transmisiuni radio, dar până acum n-am văzut să se întâmple şi unui hipercast.

— Asta poate fiindcă în hiperspaţiu nu există interferenţe, doamnă Wardani. Cel puţin aşa spun manualele.

— Poate, spuse ea suflând fumul, indiferentă, spre Hand. Şi poate fiindcă până acum am avut noroc. Statistic vorbind, n-ar trebui să fim chiar atât de surprinşi. Noi facem asta de mai puţin de cinci secole şi, cu o durată medie de câteva secunde, transmisiunea nu înseamnă prea mult. Dar, dacă marţienii foloseau, de regulă, portaluri ca acesta, timpul lor de expunere îl depăşea cu mult pe al nostru şi, dată fiind o civilizaţie cu o hipertehnologie veche de milenii, un impuls scurt, când şi când, n-ar fi ceva ieşit din comun. Problema e că, pe fondul unor niveluri de energie atât de înalte, un impuls scurt venit prin portal ar fi probabil de ajuns ca să crape planeta.

— Aoleu.

Arheologa îmi aruncă o privire cam la fel de indiferentă ca fumul pe care-l suflase spre Hand şi cunoştinţele lui precare de fizică, predate în şcolile Protectoratului.

— Cam aşa ceva, aprobă ea sarcastic. Aoleu. Dar marţienii nu erau deloc naivi. Dacă tehnologia lor putea avea un astfel de efect distructiv, de ce să nu construiască ceva care să-l preîntâmpine? Ceva de genul unui disjunctor.

Am încuviinţat din cap.

— Prin urmare portalul se închide automat la creşterea bruscă…

— Şi se îngroapă sub cinci sute de tone de faleză? Ca măsură de siguranţă, mi se pare puţin contraproductivă, dacă nu ţi-e cu supărare, doamnă Wardani.

Arheologa făcu un gest iritat.

— Nu spun că a trebuit să se întâmple aşa. Dar dacă suprasarcina a fost extrem de mare, s-ar putea ca

disjunctorul să nu fi acţionat îndeajuns de repede ca să anuleze efectul.

— Sau poate că un micrometeorit s-a izbit de portal, interveni Schneider, vesel. Asta a fost teoria mea. Oricum, portalul ăsta era îndreptat spre spaţiul cosmic. Spre el putea veni orice, nu?

— Am mai vorbit despre asta, Jan, replică Wardani, la fel de iritată, dar de data asta şi exasperată, de o dispută care nu se mai termina. Nu e…

— Ba e posibil.

— Da. Dar nu *foarte* posibil, răspunse arheologa şi se întoarse spre mine. E greu să fii sigur – o mulţime de glife nu semănau deloc cu ce văzusem până atunci, sunt greu de descifrat, dar bănuiesc că portalul e prevăzut cu un disjunctor. Peste anumite viteze nimic nu poate pătrunde pe acolo.

— Dar nu ştii sigur, spuse Schneider îmbufnat. Chiar tu susţineai că n-ai putut să…

— Da, dar e *logic,* Jan. Nu construieşti o uşă în spaţiul cosmic fără să te asiguri că nu intră orice pe ea.

— Haide, Tanya, cum rămâne cu…

— Locotenent Kovacs, zise Hand pe un ton hotărât. Te invit la o plimbare până la malul mării. Aş avea nevoie de opinia avizată a unui militar despre zona asta, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Sigur că da.

I-am lăsat pe Wardani şi Schneider să se ciondănească printre bucăţile de rocă şi am pornit la drum, pe nisipul albăstriu, în ritmul dictat în mare parte de pantofii lui Hand. La început am mers în tăcere, singurul zgomot fiind cel al paşilor care se afundau în nisip şi al clipocitului apei. Apoi, dintr-odată, Hand spuse:

— O femeie remarcabilă.

Am mormăit ceva.

— Să supravieţuieşti unui lagăr guvernamental fără să rămâi, aparent, cu prea multe sechele. Câtă voinţă trebuie să fi avut. Şi acum, să încerci să descifrezi tehnoglifele alea…

— Se descurcă ea, am răspuns scurt.
— De asta sunt sigur.
O pauză delicată.
— Înţeleg de ce Schneider e atât de înnebunit după ea.
— Nu cred că mai e.
— Zău? făcu el cu o mică urmă de amuzament.
L-am privit pieziş, dar nu i-am citit nimic pe chipul îndreptat spre mare.
— Spuneai ceva de o opinie avizată de militar, Hand.
— A, da, zise directorul executiv şi se opri la câţiva metri de ondulările minuscule şi placide ale apei, care treceau drept valuri pe Sanction IV, apoi se întoarse, arătând spre dealurile din spatele nostru. Nu sunt militar, dar aş zice că ăsta nu-i cel mai bun câmp de luptă.
— Ai ghicit, i-am răspuns eu cercetând cu privirea plaja de la un capăt la altul, căutând în zadar ceva care să mă binedispună. Aici suntem o ţintă sigură pentru oricine ar apărea pe dealurile alea, înarmat cu ceva mai mult decât o suliţă. E câmp deschis, de aici şi până la poalele dealurilor.
— Iar în partea cealaltă e marea.
— Iar în partea cealaltă e marea, am repetat posomorât. Putem fi atacaţi de oricine are la dispoziţie o unitate de asalt. Indiferent de ce trebuie să facem aici, vom avea nevoie de o mică armată ca să ne păzească. Asta dacă nu ne descurcăm singuri. Survolăm zona, facem fotografii şi plecăm.
— Hm, făcu Matthias Hand şi se lăsă pe vine, privind apa gânditor. Am vorbit cu avocaţii.
— Te-ai dezinfectat după aceea?
— Conform legii, deţinerea oricărui artefact în spaţiul non-orbital este valabilă numai dacă pe o rază de un kilometru de artefactul în cauză se plasează o baliză operaţională. Legea nu poate fi ocolită în niciun fel, am întors-o pe toate părţile. Dacă dincolo de portalul ăsta e o astronavă, trebuie să trecem prin el şi s-o marcăm. Şi, din câte spune doamna Wardani, asta cere timp.
Am înălţat din umeri.
— Atunci avem nevoie de o mică armată.

— O mică armată atrage atenţia. Apare pe imaginile transmise din satelit ca ţâţele unei holocurve. Şi aşa ceva nu ne putem permite, nu?

— Ţâţele unei holocurve? Ştiu şi eu… chirurgia plastică nu poate fi chiar atât de costisitoare.

Hand întoarse capul spre mine şi, fără să vrea, scoase un chicot.

— Foarte amuzant. Mulţumesc. Deci nu ne putem permite să fim depistaţi de satelit.

— Doar dacă vrei exclusivitate.

— Asta se înţelege de la sine, locotenent, zise Hand, întinse o mână şi desenă ceva pe nisip. În concluzie, trebuie să fim puţini, să acţionăm rapid şi să nu facem prea mult zgomot. Ceea ce înseamnă că zona trebuie eliberată de personalul operaţional pe toată durata vizitei noastre.

— Da, dacă vrem să ieşim vii de aici.

— Da.

Brusc, Hand se lăsă pe călcâie şi se aşeză în nisip. Îşi puse antebraţele pe genunchi, părând să cerceteze linia orizontului. În costumul lui negru, de director executiv, şi gulerul alb, răsfrânt, arăta ca o schiţă făcută de unul dintre adepţii şcolii absurdului din Millsport.

— Spune-mi, locotenent, zise el într-un târziu. Presupunând că asigurăm curăţirea peninsulei, în opinia ta de profesionist, care ar fi efectivul minim al unei unităţi de sprijin pentru această operaţiune? Cu câţi ne-am descurca?

M-am gândit puţin.

— Dacă sunt buni. Pregătiţi pentru operaţiuni speciale, nu doar nişte soldaţi de rând. Să zicem şase. Cinci, dacă-l folosim pe Schneider ca pilot.

— Mda, Schneider nu pare a fi genul de om pe care să-l lăsăm în urmă în timp ce ne îngrijim de investiţia lui.

— Nici nu este.

— Ai pomenit de operaţiuni speciale. Ai în vedere vreo competenţă anume?

— Nu în mod deosebit. Dar în unitatea asta ar trebui să fie cel puţin un artificier. Faleza prăbuşită pare destul de

solidă. Şi n-ar strica să avem şi vreo doi care să poată pilota o navetă, în caz că Schneider păţeşte ceva.

Hand întoarse capul spre mine.

— Se poate?

— Cine ştie? am întrebat înălţând din umeri. Locul e plin de pericole.

— Cam aşa ceva, zise Hand şi îşi îndreptă iar privirea spre locul în care marea se întâlnea cu cenuşiul sorţii nedecise a oraşului Sauberville. Bănuiesc că vrei să te ocupi personal de recrutarea lor.

— Nu, poţi s-o faci tu. Dar vreau să am putere de decizie în privinţa lor. Ştii cumva de unde poţi face rost de vreo cinci-şase voluntari? Fără să prindă lumea de veste?

O clipă am crezut că nu mă auzise. Orizontul părea că-l acaparase cu totul. Apoi îşi schimbă poziţia, aproape imperceptibil, şi schiţă un zâmbet.

— În vremurile astea tulburi n-ar trebui să fie chiar atât de greu să găsim nişte soldaţi cărora nu li se va duce lipsa, murmură el, mai mult pentru sine.

— Mă bucur să aud asta.

Ridică din nou ochii spre mine, cu urmele zâmbetului în colţurile gurii.

— Te simţi ofensat, Kovacs?

— Crezi că aş mai fi locotenent în Wedge dacă m-aş ofensa atât de uşor?

— Nu ştiu, răspunse Hand şi cercetă iarăşi linia orizontului. Până acum ai fost plin de surprize. Şi, din câte am înţeles eu, agenţii speciali se pricep de minune la camuflajul adaptiv.

Aşa carevasăzică.

Deşi trecuseră mai puţin de două zile de la întâlnirea noastră în casa de licitaţii, Hand pătrunsese deja în baza de date a lui Carrera şi, în ciuda măsurilor de precauţie, aflase tot ce trebuia despre trecutul meu de agent special. Acum nu făcea decât să-mi dea de înţeles că ştie.

M-am aşezat pe nisipul albăstrui, lângă el, şi am privit spre un punct de pe linia orizontului.

— Nu mai sunt agent special.

— Mda, ştiu, spuse el fără să mă privească. Nu mai eşti agent special, nu mai eşti în Wedge. Această respingere a înregimentării e aproape patologică, locotenent.

— Nu văd nimic patologic în asta.

— A, iată cum îţi trădezi originea, apartenenţa la Lumea lui Harlan. *Răul fundamental al suprapopulaţiei,* parcă aşa-i spunea Quell, nu?

— Eu nu sunt quellist, Hand.

— Bineînţeles că nu, zise directorul executiv, părând că se amuză. Asta ar însemna să faci parte dintr-un grup. Spune-mi, Kovacs, mă urăşti?

— Încă nu.

— Zău? Mă surprinzi.

— Mda, sunt plin de surprize.

— Sigur nu-mi porţi pică pentru mica altercaţie pe care-ai avut-o cu Deng şi echipa lui?

Am ridicat iar din umeri.

— Ei sunt partea vătămată, nu eu.

— Dar au fost trimişi de mine.

— Asta nu demonstrează decât o lipsă de imaginaţie, am replicat oftând. Uite ce-i, Hand. Ştiam că *cineva* din Mandrake va trimite o echipă, fiindcă aşa lucrează organizaţiile astea. Propunerea pe care ţi-am trimis-o a fost, practic, o provocare: vino după noi, dacă ai curaj. Sigur, puteam fi mai atenţi, puteam încerca o abordare mai puţin directă, dar nu aveam timp. Aşa că am aruncat momeala şi ne-am ales cu încăierarea aia. Să te urăsc pentru aşa ceva ar fi totuna cu a-l urî pe unul dintre atacatori pentru un pumn pe care n-a reuşit să mi-l dea. Important e că ne-am atins scopul – iată-ne aici. Nu te urăsc, fiindcă până acum nu mi-ai dat niciun motiv ca s-o fac.

— Dar urăşti Corporaţia Mandrake.

Am clătinat din cap.

— N-am atâta energie ca să urăsc corporaţiile. Cu care să încep? Şi, cum spune Quell, *dacă spinteci inima bolnavă a unei corporaţii, ce ţâşneşte din ea?*

— Oameni.

— Exact. Oameni. Totul se reduce la oameni. La oameni şi la grupurile alea idioate la care aderă oamenii. Arătă-mi un om ale cărui decizii m-au afectat într-un fel sau altul şi-i topesc memoria corticală până nu mai rămâne nimic din ea. Arată-mi un grup care urmăreşte să-mi facă rău şi, dacă-mi stă în puteri, îi fac felul fiecărui membru în parte. Dar nu vreau să crezi că-mi pierd timpul şi energia urând la modul abstract.

— Cât de echilibrat eşti!

— Guvernul tău ar numi asta deranjament mintal antisocial şi m-ar arunca într-un lagăr.

Hand strâmbă din buze.

— Guvernul meu nu. Noi nu facem decât să le cântăm în strună clovnilor ăstora până se potoleşte Kemp.

— De ce vă complicaţi? Nu puteţi să trataţi direct cu Kemp?

Nu m-am uitat la el, dar am simţit că mă priveşte pieziş, îi luă ceva timp ca să formuleze un răspuns care să-l mulţumească.

— Kemp e un revoluţionar, zise într-un final. S-a înconjurat de oameni exact ca el. Iar revoluţionarii înţeleg realitatea de-abia atunci când le-a ajuns cuţitul la os. Kempiştii trebuie bătuţi bine, la sânge, ca să poată fi aduşi la masa negocierilor.

Am zâmbit larg.

— Deci ai încercat.

— N-am spus asta.

— Nu, n-ai spus.

Am găsit o pietricică violet în nisip şi am aruncat-o în simulacrul de valuri din faţa noastră. Era momentul să schimb subiectul.

— Şi n-ai spus nici când o să faci rost de echipa de operaţiuni speciale.

— Nu ghiceşti?

— Pieţele de suflete?

— Ai ceva împotrivă?

Am clătinat din cap, dar în sinea mea ceva îmi punea la încercare detaşarea ca nişte tăciuni greu de stins.

— Apropo, zise Hand şi se întoarse ca să privească faleza. Eu am altă explicaţie pentru faleza prăbuşită.

— Sper că nu crezi chestia cu micrometeoritul…

— Sunt înclinat să cred varianta cu frânarea vitezei, a doamnei Wardani. E logică. Ca şi teoria disjunctorului, până la un punct.

— Şi care ar fi acela?

— Dacă o civilizaţie atât de avansată precum cea marţiană a construit un disjunctor, acesta trebuie să fi funcţionat perfect. Nu să dea rateuri.

— Mda…

— Şi atunci rămânem cu întrebarea: De ce, după cincizeci de mii de ani, faleza asta s-a prăbuşit? Sau poate de ce *a fost făcută* să se prăbuşească?

Am căutat o altă pietricică.

— Da, mi-am pus şi eu întrebarea asta.

— O uşă deschisă spre orice set de coordonate pe distanţe interplanetare sau chiar interstelare. O chestie periculoasă şi în teorie, şi în practică. Nu se ştie ce-ar putea apărea pe o uşă ca asta. Fantome, extratereştri, monştri cu colţii de jumătate de metru, spuse Hand şi mă privi pieziş. Poate chiar quellişti.

Am găsit o nouă pietricică, puţin mai mare, în spatele meu.

— Asta chiar ar fi rău de tot, i-am dat dreptate şi am aruncat pietricica departe, în mare. Sfârşitul civilizaţiei aşa cum o ştim noi.

— Întocmai. Lucru la care, fără îndoială, s-au gândit şi marţienii. Şi s-au pregătit pentru orice eventualitate. Pe lângă dispozitivul de întrerupere a energiei şi disjunctor, probabil că au proiectat şi un sistem anti-monştri cu colţii de jumătate de metru.

Hand găsi o pietricică şi încercă s-o arunce cât mai departe. O aruncare bună, din şezut, dar nu până la vălurelele produse de ultima mea pietricică. Neurochimul celor din Wedge – greu de bătut. Hand plescăi din buze, dezamăgit.

— O soluţie primitivă, nu crezi? Să-ţi îngropi portalul

sub un milion de tone de rocă.

— Mda, făcu Hand, încruntat după aruncarea nu foarte reuşită, privind cum valurile lui se amestecau cu ale mele. Pe de altă parte, nu poţi să nu te întrebi ce anume voiau să ascundă.

CAPITOLUL 11

— Nu-i aşa că-ţi place de el?

Suna a acuzaţie, servită direct în lumina difuză ce răzbătea din tavanul placat cu iluminiu al barului. Muzica se tânguia, enervant de siropoasă, din difuzoarele nu îndeajuns de îndepărtate de capetele noastre. Lângă cotul meu, ghemuit ca un gândac mare, aflat în comă, dispozitivul de distorsionare, pe care Mandrake insistase să-l avem tot timpul asupra noastră, emana o lumină verde, clară, funcţională, însă, din păcate, nu era în stare să ecraneze tot zgomotul din jur. Regretabil.

— De cine? am întrebat întorcându-mă spre Wardani.

— N-o face pe prostul, Kovacs. De căcănarul ăsta pus la patru ace. Una-două eşti cu el.

Am simţit cum mă încearcă un zâmbet. Dacă adevăratele prelegeri despre arheologie ţinute de Tanya Wardani influenţaseră felul de a vorbi al lui Schneider, în trecutul lor comun, se părea că şi reciproca era valabilă.

— Dar e sponsorul nostru, Wardani. Ce vrei să fac? Să-l scuip din zece-n zece minute ca să ne amintim că-i suntem superiori din punct de vedere moral? am spus, arătând ostentativ spre uniforma Wedge pe care o purtam. Eu sunt ucigaş plătit, Schneider e dezertor, iar tu, indiferent de câte păcate ai, eşti legată de noi în încercarea de a furniza cea mai mare descoperire arheologică a mileniului pentru un bilet spre lumea din afară şi intrarea gratuită în toate locurile de distracţie pentru lumea bună din Latimer City.

Wardani tresări.

— A încercat să ne ucidă.

— Mda, judecând după rezultat, sunt dispus să-l iert pentru asta. Echipa de gealaţi ai lui Deng ar trebui să se simtă ofensată.

Schneider izbucni în râs, apoi privirea de gheaţă a lui Wardani îl făcu să tacă mâlc.

— Aşa e. Şi-a trimis oamenii la moarte şi acum încheie un târg cu ucigaşul lor. E un nemernic.

— Dacă cel mai rău lucru pe care l-a făcut vreodată Hand a fost să trimită opt oameni la moarte, tipul e mult mai curat decât mine, am răspuns pe un ton mai dur decât aş fi vrut, sau decât alţi tipi importanţi pe care i-am întâlnit în ultima vreme.

— Vezi? Îl aperi. Te foloseşti de dispreţul pe care-l ai faţă de tine însuţi ca să te amăgeşti şi să te scuteşti de o judecată morală.

Am pironit-o cu privirea, mi-am golit paharul şi l-am aşezat pe masă cu o grijă exagerată.

— Ştiu prin ce-ai trecut în ultima vreme, Wardani, am spus calm. De asta şi încerc să te înţeleg. Dar habar n-ai ce-i în capul meu, aşa că n-o mai face pe psihochirurgul cu mine. OK?

Wardani strânse din buze.

— Faptele vorbesc de la sine…

— Oameni buni, interveni Schneider, aplecându-se pe lângă Wardani cu sticla de rom ca să-mi umple paharul. Oameni buni, suntem aici ca să sărbătorim. Dacă vreţi să vă războiţi, duceţi-vă în nord, acolo aveţi mai multe şanse. Aici, acum, eu sărbătoresc că nu va mai trebui să iau parte la nicio luptă, iar voi tocmai v-aţi găsit să stricaţi momentul. Tanya, de ce nu…

Încercă să-i umple paharul, însă femeia îi îndepărtă gâtul sticlei cu mâna, privindu-l cu un dispreţ care mă făcu să tresar.

— Asta-i tot ce contează pentru tine, Jan, nu-i aşa? spuse încet. Să ieşi mereu în câştig fără prea mult efort. S-o iei pe drumul cel mai scurt, şi cel mai uşor, spre o existenţă fără griji, dacă se poate printre privilegiaţii sorţii. Ce s-a întâmplat cu tine, Jan? Sigur, întotdeauna ai fost un superficial, dar…

Wardani făcu un gest a lehamite.

— Mulţumesc, Tanya, zise Schneider, dădu paharul pe gât şi rânji feroce. Ai dreptate, n-ar trebui să fiu atât de egoist. Ar fi trebuit să rămân mai mult alături de Kemp. La urma urmei, mai rău de-atât ce se poate întâmpla?

— Nu fi copil.

— Serios. Acum văd lucrurile mult mai clar. Takeshi, hai să-l anunţăm pe Hand că ne-am răzgândit. Şi să mergem la luptă, e mult mai *important,* nu? spuse şi arătă cu degetul spre Wardani. Iar tu, tu poţi să te întorci în lagărul de unde te-am scos, fiindcă nu vreau să pierzi tot ce înseamnă suferinţă nobilă.

— M-aţi scos din lagăr fiindcă aveaţi nevoie de mine, Jan, nu mai invoca alte motive.

Schneider ridicase deja mâna când mi-am dat seama că intenţiona s-o lovească. Reacţia neurochimului fu îndeajuns de promptă ca să-i blochez lovitura, dar, încercând s-o protejez, am răsturnat-o cu umărul de pe scaun. Am auzit-o cum icneşte la contactul cu podeaua. Paharul i se răsturnă şi băutura se împrăştie pe tejghea.

— Încetează, i-am zis lui Schneider calm.

Îl strângeam de antebraţul lipit de tejghea, iar cu mâna cealaltă, cu degetele strânse, aproape de urechea mea stângă, eram gata să-l lovesc şi îndeajuns de aproape ca să-i văd lacrimile din ochi.

— Credeam că nu vrei să mai lupţi.

— Mda, răspunse cu o voce gâtuită şi îşi drese glasul. Cam aşa ceva.

Am simţit cum se relaxează şi i-am dat drumul la braţ. Întorcându-mă, am văzut-o pe Wardani ridicându-se de pe podea şi punând scaunul la locul lui. În spatele ei, câţiva clienţi de la bar săriseră în picioare şi se uitau nehotărâţi. I-am privit în ochi, făcându-i să se aşeze în grabă. Dintr-un colţ al tejghelei, un puşcaş marin din unităţile tactice, împănat de grefe, îmi susţinu privirea mai mult decât ceilalţi, dar, într-un târziu, se aşeză şi el, nedorind să se pună cu un luptător din Wedge. În spatele meu, mai mult am simţit decât am văzut cum barmanul şterge urmele de băutură. M-am rezemat iar de tejgheaua proaspăt curăţată.

— Aş zice că e cazul să ne calmăm, da?

— De acord, spuse arheologa şi se aşeză pe scaun. Tu eşti cel care m-a trântit. Tu şi partenerul tău de lupte.

Schneider apucase din nou sticla şi acum îşi reumplea

paharul. Îl dădu pe gât şi arătă spre Wardani cu paharul gol.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu mine, Tanya? Tu…

— Simt că vrei să-mi spui.

— …chiar vrei să ştii? Am văzut o fetiţă de şase ani. Pe moarte, lovită de o schijă, fiindcă se ascundea într-un buncăr în care eu aruncam grenade.

Schneider clipi de câteva ori şi îşi turnă din sticlă.

— Nu vreau să mai văd aşa ceva. Am terminat-o cu războiul, indiferent de risc. Oricât de *superficial* aş părea. Asta pentru cultura ta generală.

Îşi mută privirea de la unul la altul preţ de câteva secunde, de parcă nu mai ştia cine suntem. Apoi se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă, aproape în linie dreaptă, şi ieşi din bar. Ultima lui duşcă de rom rămase neatinsă pe tejgheaua lucioasă.

— Ei, drăcie! exclamă Wardani în scurta tăcere lăsată în urmă, lângă pahar, şi se uită în propriul ei pahar gol, ca şi cum văzuse înăuntru o trapă, prin care să fugă de acolo.

— Mda, am făcut eu, nevrând s-o ajut să iasă din încurcătură.

— Crezi că ar fi bine să mă duc după el?

— Nu, nu cred.

Lăsă jos paharul şi îşi căută ţigările. Găsi pachetul de Landfall Lights pe care-l observasem în realitatea virtuală şi îşi scoase o ţigară cu gesturi mecanice.

— N-am vrut să…

— Mi-am dat seama. Cum va face şi el, când se trezeşte. Nu-ţi bate capul. Probabil că-i obsedat de imaginea aia. Tu l-ai întărâtat până şi-a amintit de ea. Poate că e mai bine aşa.

Wardani trase adânc din ţigară şi mă privi pieziş, prin fum.

— Pe tine chiar nu te impresionează nimic din toate astea? întrebă. De cât timp e nevoie ca să ajungă cineva ca tine?

— Mulţumeşte Corpului de Agenţi Speciali. E specialitatea lui. De cât timp e o întrebare fără sens. E

vorba de un sistem. De inginerie psihodinamică.

De data asta se întoarse cu faţa spre mine.

— Şi nu te înfurii niciodată? Că te-au făcut aşa cum eşti?

M-am întins după sticlă şi am umplut ambele pahare. Wardani nu arătă că ar fi împotrivă.

— Când eram mai tânăr, nu-mi păsa. De fapt, mi se părea ceva ieşit din comun. Un vis erotic produs de testosteron. Vezi tu, înainte de a deveni agent special, am servit în trupele regulate, deci eram deja obişnuit cu stimulentele. Asta mi se părea o versiune mult îmbunătăţită. Armură fizică pentru suflet. Şi, până să mă maturizez deplin şi să gândesc altfel, reflexul era deja condiţionat.

— Şi nu te poţi împotrivi? Reflexului?

Am înălţat din umeri.

— În cea mai mare parte din timp nici nu vreau. Asta e caracteristica unui bun reflex condiţionat. Iar al meu este un produs de cea mai bună calitate. Funcţionez mult mai bine când mă las dus de el. Mă dă peste cap dacă încerc să mă împotrivesc. De unde ai ţigările astea?

Privi pachetul, absentă.

— Astea? Cred că de la Jan. Da, el mi le-a dat.

— Frumos din partea lui.

Nu arătă că ar fi sesizat sarcasmul din vocea mea.

— Vrei şi tu?

— De ce nu? După câte se pare, de corpul ăsta n-o să am prea multă nevoie.

— Chiar crezi că ajungem până în Latimer City? întrebă şi mă privi cum scot ţigara din pachet şi o aprind. Te bazezi pe cuvântul lui Hand?

— Nu prea are motiv să ne tragă pe sfoară, i-am răspuns, trăgând din ţigară şi uitându-mă cum fumul pluteşte peste tejghea.

Brusc, am avut senzaţia acută că mă despart de ceva, că pierd ceva nedefinit. Am bâjbâit după cuvintele cu care să redevin logic.

— Banii au fost viraţi deja, Mandrake nu-i mai poate recupera. Dacă ne trage ţeapă, Hand se alege doar cu trei

corpuri de-a gata şi cu costul hipercastului. Şi cu ameninţarea permanentă a unor represalii automate.

Ochii lui Wardani se opriră asupra dispozitivului de distorsionare de pe tejghea.

— Chestia asta e chiar sigură?

— Habar n-am. L-am cumpărat de la un dealer independent, dar recomandat de Mandrake, deci s-ar putea să fi umblat cineva la el. Dar nu contează. Eu sunt singurul care ştiu cum se declanşează represaliile şi n-am de gând să-ţi spun.

— Mulţumesc, replică fără ironie.

Lagărul te învaţă despre cât de mult înseamnă să nu ştii ceva.

— Pentru puţin.

— Dar dacă ne reduc la tăcere după ce terminăm cu toate?

Mi-am răsfirat degetele.

— La ce bun? Corporaţia Mandrake nu este interesată să păstreze tăcerea cu orice preţ. Asta va fi cea mai tare lovitură dată de o singură corporaţie. Mandrake va dori ca totul să fie public. Informaţiile pe care le vom dezvălui noi vor fi deja perimate. După ce ascunde astronava într-un loc sigur, Mandrake îşi va trâmbiţa succesul prin toate agenţiile de ştiri de pe Sanction IV. Hand se va folosi de ocazie pentru ca Mandrake să devină membră a Cartelului şi să obţină un loc în Consiliul Comercial al Protectoratului. Mandrake va deveni un jucător de prima mână peste noapte. Iar despre rolul nostru în toată operaţiunea asta nu se va şti nimic.

— Te-ai gândit la toate…

Am înălţat iar din umeri.

— Lucrurile astea le-am discutat deja.

— Mda, spuse ea şi schiţă un gest straniu, de neajutorare. Dar pur şi simplu n-am crezut că ai să fii atât de amabil cu căcănarul ăla.

Am oftat.

— Uite ce-i. Ce cred eu despre Matthias Hand este irelevant. Important este că va face ce vrem noi să facă.

Asta contează. Am primit banii, am pornit treaba, iar Hand arată, într-un fel, mai multă bună-credinţă decât un director executiv obişnuit, ceea ce, din punctul meu de vedere, e o binecuvântare. Îmi e îndeajuns de simpatic ca să mă înţeleg cu el. Dacă încearcă să ne tragă în piept, n-am nicio reţinere să-i fac praf memoria corticală. Ce zici, ţi se pare că sunt îndeajuns de detaşat?

Wardani bătu uşor carapacea dispozitivului de distorsiune.

— Bine-ar fi să nu aibă ceva în el. Dacă Hand ascultă ce spui…

— Mda, am făcut şi m-am întins după paharul neatins al lui Schneider. Dacă ascultă, probabil că gândeşte la fel ca mine. Aşa că, noroc, Hand, dacă mă auzi. Pentru neîncredere şi anihilare reciprocă!

Am dat romul pe gât şi am aşezat paharul cu gura în jos pe dispozitiv. Wardani dădu ochii peste cap.

— Minunat! Politica disperării. Tocmai de ce am nevoie.

— Îţi spun eu de ce ai nevoie, am zis căscând. De aer proaspăt. Vrei să ne întoarcem la turn pe jos? Dacă plecăm acum, ajungem acolo înainte de a intra în vigoare interdicţia.

— Credeam că, în uniforma asta, nu trebuie să-ţi faci probleme legate de interdicţie.

Mi-am privit tunica neagră şi am pipăit materialul.

— Mda, probabil, dar e mai bine să nu atragem atenţia în niciun fel. În plus, dacă dăm de o patrulă automată, n-avem cum s-o scoatem la capăt. Maşinile ştiu una şi bună. E mai bine să nu riscăm. Ei, ce zici, mergem pe jos?

— Mă ţii de mână?

Trebuia să fie o glumă, însă nu-i ieşi. Ne-am ridicat amândoi în picioare, trezindu-ne brusc, stângaci, fiecare în spaţiul personal al celuilalt.

Momentul se puse între noi ca un beţivan apărut pe neaşteptate.

M-am întors ca să strivesc ţigara în scrumieră.

— Bineînţeles, am spus eu, pe acelaşi ton. E întuneric afară.

Am băgat dispozitivul în buzunar, recuperându-mi pachetul de ţigări din aceeaşi mişcare. Cuvintele mele nu reuşiseră să risipească tensiunea, dimpotrivă rămaseră suspendate acolo ca amintirea unui tir cu laser.

E întuneric afară.

Am pornit amândoi la drum cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

CAPITOLUL 12

Ultimele trei etaje ale Turnului Mandrake erau rezervate directorilor executivi, accesul dinspre parter fiind interzis, iar acoperişul găzduia un complex de grădini şi cafenele, plasate pe mai multe niveluri. Un paravan cu densitate variabilă, susţinut de piloni înfipţi în parapet, filtra lumina şi căldura soarelui cât să nu deranjeze în timpul zilei, iar în trei cafenele puteai lua micul dejun la orice oră. Noi l-am luat în miezul zilei şi, când să înghiţim şi ultima îmbucătură, l-am văzut apropiindu-se pe Hand, aranjat, ca de obicei, la patru ace. Dacă ascultase cum îl bârfisem cu o seară în urmă, judecând după alură nu părea să-l fi deranjat prea mult.

— Bună dimineaţa, doamnă Wardani. Domnilor. Sper că seara petrecută în oraş a meritat toate riscurile asumate.

— În unele privinţe, am zis şi mi-am înfipt furculiţa în altă bucată de sum, fără să mă uit la Wardani şi Schneider.

Wardani se retrăsese în dosul ochelarilor de soare din clipa în care se aşezase la masă, iar Schneider privea meditativ la zaţul din ceaşca de cafea.

— Ia loc, serveşte-te, l-am îmbiat eu.

— Mulţumesc, spuse Hand, îşi trase un scaun şi se aşeză.

Privit îndeaproape, avea ochii obosiţi.

— Am luat deja prânzul. Doamnă Wardani, au sosit componentele de bază de pe lista ta. Ţi le va aduce cineva la apartament.

Arheologa încuviinţă tăcută şi întoarse capul spre soare. Când îşi dădu seama că răspunsul ei se rezuma doar la atât, Hand îşi îndreptă atenţia asupra mea, înălţând o sprânceană. Am clătinat uşor din cap.

Nu întreba.

— Suntem gata să recrutăm oamenii, locotenent, dacă…

— În regulă, am zis eu, am luat o gură de ceai pentru ca sumul să alunece mai uşor şi m-am ridicat în picioare. Să mergem.

Ceilalţi rămaseră tăcuţi. Schneider nici măcar nu înălţă privirea, iar ochelarii cu lentile negre ai lui Wardani mă urmăriră cum traversez terasa precum display-ul inexpresiv al unui detector de arme.

Am coborât cu un lift vorbăreţ, care ne anunţa fiecare etaj şi rezuma câteva proiecte curente ale Corporaţiei Mandrake. Nici eu şi nici Hand n-am scos o vorbă şi, după aproape treizeci de secunde, uşile se retraseră în tavanul jos şi în pereţii din sticlă topită, neprelucrată, de la subsol. Benzi de iluminiu aruncau o lumină albăstruie asupra pereţilor, iar în cealaltă parte a spaţiului deschis o pată de lumină solară, puternică, semnala o ieşire. În faţa liftului, parcat neglijent, aştepta un crusier gălbui, greu de identificat.

— Aerodromul Thaisawasdi, zise Hand, aplecându-se spre compartimentul şoferului. Piaţa de suflete.

Motorul începu să duduie. Am urcat în crusier şi ne-am instalat pe scaunele automulante, în timp ce maşina urca şi se răsucea ca un păianjen pe propriul fir. Prin peretele despărţitor din sticlă nepolarizată, dincolo de capul tuns chilug al şoferului, am văzut cum pata de lumină se lăţeşte în vreme ce ne grăbeam spre ieşire. Apoi lumina explodă în jurul nostru, de parcă ricoşase dintr-o bucată de metal, şi am început să urcăm în spirală, pe cerul albastru, senin şi nemilos, de deasupra oraşului Landfall. După scutul atmosferic discret de la nivelul acoperişului, încercam o satisfacţie uşor instinctivă faţă de această schimbare.

Hand atinse un contact de pe portieră şi sticla se albăstri.

— Aţi fost urmăriţi aseară, spuse pe un ton firesc.

M-am uitat spre el.

— Pentru ce? Doar suntem de aceeaşi parte, nu?

— Nu de noi, mă lămuri el cu un gest impacientat. Adică de noi, într-un fel, de sus, aşa i-am şi detectat. Dar nu asta e grav. Tipii s-au folosit de o tehnologie primitivă. Tu şi Wardani aţi venit acasă separat de Schneider – apropo, o mişcare nu foarte inteligentă – şi aţi fost urmăriţi. Unul a vrut să se ia după Schneider, dar a renunţat, văzând

probabil că Wardani nu iese odată cu el. Ceilalţi s-au ţinut după voi până în Aleea Find, aproape de pod.

— Câţi au fost?

— Trei. Doi oameni şi un ciborg luptător, după cum se mişca.

— I-aţi săltat?

— Nu, răspunse Hand lovind uşor geamul cu pumnul. Maşina de serviciu era programată doar să protejeze şi să recupereze. Când am fost anunţaţi, tipii aterizaseră deja în capătul canalului Latimer şi, până să ajungem acolo, ia-i de unde nu-s. Am căutat, dar…

Îşi desfăcu braţele. Oboseala din jurul ochilor era explicabilă acum. Toată noaptea încercase să-şi apere investiţia.

— De ce zâmbeşti?

— Scuze. Sunt impresionat. Protecţie şi recuperare zici?

— Ha, ha, făcu el fixându-mă cu privirea până când zâmbetul dădu semne că ar vrea să dispară. Ai ceva să-mi spui?

M-am dus cu gândul la comandantul lagărului şi la bâiguielile lui despre o încercare de a o salva pe Tanya Wardani. Am clătinat din cap.

— Eşti sigur?

— Hand, fii serios. Dacă aş fi ştiut că mă urmăreşte cineva, crezi că ar fi într-o stare mai bună acum decât Deng şi gealaţii lui?

— Deci cine a fost?

— Tocmai ce ţi-am spus că nu ştiu. Poate nişte golani.

Hand mă privi ofensat.

— Nişte simpli golani care urmăresc un militar din trupele lui Carrera?

— Sau poate a fost o bandă. Aveţi destule bande în Landfall, nu? Care-şi împart teritoriul.

— Kovacs, te rog. Nu mai glumi. Dacă nu i-ai observat, cum să fie atât de ageamii?

Am oftat.

— Ai dreptate.

— Bineînţeles. Aşadar, cine încearcă să-şi taie o felie din

plăcinta-artefact?

— Nu ştiu, am recunoscut eu posomorât.

Restul zborului se desfăşură în tăcere.

În timp ce crusierul executa un viraj am aruncat o privire pe geam. Coboram în spirală spre ceea ce părea a fi o pistă acoperită de polei şi împânzită de sticle şi cutii goale de băutură. M-am încruntat şi m-am pregătit de aterizare.

— Sunt cele originale?

Hand încuviinţă din cap.

— Unele dintre ele. Cele mari. Restul sunt sechestrate, după ce-a căzut piaţa de artefacte. Dacă nu-ţi plăteşti parcarea, îţi iau transportorul şi ţi-l aduc aici, până îţi achiţi datoria. Sigur, după cum mergea piaţa, aproape nimeni nu s-a mai deranjat să dea banii, motiv pentru care echipele de recuperatori ai Autorităţii Portuare le-au scos din funcţiune, utilizând cutere cu plasmă.

Am plutit pe deasupra celor mai apropiate transportoare coloniale blocate la sol. Parcă am fi trecut peste un copac imens, doborât la pământ. La unul dintre capete, motoarele care purtaseră nava peste golful dintre Latimer şi Sanction IV erau răsfirate ca nişte crengi, strivite de pista de aterizare, alcătuind un evantai ce se profila, ţeapăn, pe cerul albastru-închis. Transportorul nu avea să se mai ridice niciodată, de fapt fusese proiectat doar pentru o singură călătorie. Asamblat pe orbită, în jurul Latimerului, cu un secol în urmă, construit doar pentru a traversa spaţiul interstelar şi a ajunge pe o singură planetă, probabil că sistemul lui de asolizare antigravitaţională arsese complet la coborâre. Explozia repulsoarelor topise nisipul, prefăcându-l într-un oval din sticlă pe care inginerii îl extinseseră ca să-l alăture unor ovale asemănătoare, lăsate de alte transportoare, creând astfel Aerodromul Thaisawasdi care să deservească o colonie în devenire, în primii ei zece ani de viaţă.

Până să ajungă corporaţiile să-şi construiască propriile aerodromuri şi complexele adiacente, transportoarele fuseseră golite şi folosite ca adăpost, apoi ca sursă de

aliaje fine şi hardware reciclabile. Pe Lumea lui Harlan intrasem în câteva dintre primele transportoare din flota lui Konrad Harlan – până şi punţile fuseseră demontate, din ele rămânând doar resturi de metal agăţate de pereţii interiori. Numai carcasele rămăseseră intacte dintr-un fel de veneraţie bizară, asemănătoare celei care, în epocile precedente, făcuse ca generaţii la rând să-şi sacrifice viaţa pentru a înălţa catedrale.

Crusierul trecu pe deasupra axului central al transportorului şi plană pe lângă carcasă, aterizând lin în umbra lăsată de navă. Am coborât în aerul neaşteptat de răcoros şi în liniştea întreruptă doar de şoapta adierii de vânt dinspre câmpia acoperită de iarbă şi de zgomotele umane, înăbuşite, ale comerţului care se desfăşura în interiorul carcasei.

— Pe aici, spuse Hand, arătă peretele curbat, din aliaj, din faţa noastră şi se îndreptă cu paşi mari spre o intrare pentru marfă, de formă triunghiulară, aproape de nivelul solului.

M-am surprins căutând locurile în care s-ar fi putut ascunde niscai lunetişti, am înălţat din umeri iritat, ca să-mi blochez reflexul, şi am pornit după el. Vântul mătura îndatoritor praful din calea mea, învolburându-l până la genunchi.

Privită de aproape, intrarea era uriaşă, cu vârful înalt de câţiva metri şi îndeajuns de lată la bază ca să permită trecerea unui cărucior încărcat cu fuzelajul unei bombe magnetice. Rampa de încărcare devenea trapă în timpul călătoriei, acum însă se sprijinea pe pistoane hidraulice masive care nu mai funcţionau de zeci de ani. În vârf, intrarea era flancată de imagini holografice estompate ce puteau fi marţieni sau îngeri în zbor.

— Artă antică, remarcă Hand, dispreţuitor.

Am trecut pe lângă ele şi am intrat într-o hală boltită, întunecată. Aceeaşi senzaţie de spaţiu degradat pe care o avusesem şi pe Lumea lui Harlan, dar, în timp ce navele din flota lui Harlan erau păstrate într-o atmosferă sobră, de muzeu, spaţiul acesta era plin de un amalgam de

culoare şi sunet. Boxe fabricate din material plastic şi sârmă, viu colorate, erau prinse cu cablu şi răşină, aparent la întâmplare, de carcasa curbată şi peste ceea ce rămăsese din punţile principale, dând impresia că o colonie de ciuperci otrăvitoare infectase structura iniţială. Bucăţi decupate din pasarele sau scări din stâlpi de susţinere sudaţi ţineau totul la un loc. Ici şi colo alte exponate de artă holografică făceau şi mai intensă lumina lămpilor şi a benzilor de iluminiu. Muzica se tânguia, când mai subţire, când mai gros, impredictibil, din difuzoare cât lăzile de mari, fixate pe carcasă. Sus de tot cineva făcuse găuri late de un metru în peretele carcasei pentru ca razele soarelui să pătrundă nestingherit prin întuneric, în unghiuri ascuţite.

Acolo unde soarele bătea cel mai tare stătea un ins înalt, îmbrăcat în haine jerpelite, cu faţa neagră, asudată, întoarsă spre lumină de parcă era sub un duş cu apă fierbinte. Avea un joben negru, pleoştit pe cap, şi o haină neagră, lungă, la fel de veche, ce-i acoperea corpul numai piele şi oase. La auzul paşilor noştri pe podeaua din metal se răsuci pe călcâie, cu braţele încrucişate.

— A, domnilor, aţi sosit la ţanc, zise cu o voce artificială, emisă de un dispozitiv care sărea imediat în ochi, fixat la gâtul plin de cicatrice. Eu sunt Semetaire. Bun venit la Piaţa de Suflete.

Am urcat pe puntea axială ca să vedem cum se desfăşoară procesul.

La ieşirea din cuşca liftului, Semetaire făcu un pas lateral şi arătă cu mâna care de-abia ieşea din mâneca ponosită.

— Priviţi!

Pe punte, un încărcător pe şine se retrăgea cu o cuvă pe care o ţinea sus, cu braţele întinse. La un moment dat, cuva se aplecă în faţă şi din ea începu să cadă un fel de grindină care ricoşa şi se împrăştia peste tot.

Memorii corticale.

Îmi era greu să le evaluez fără ajutorul neurochimului, dar cele mai multe păreau prea mari ca să fie curate. Prea

mari şi prea galben-alburii, cu bucăţele de os şi ţesut spinal agăţate de metal. Cuva se apleca şi mai mult, iar cascada se transformă în şuvoi, o avalanşă de prundiş metalic răsunător. încărcătorul continuă să se retragă, lăsând o urmă groasă, lăbărţată. Grindina se abătu asupra punţii cu furie, apoi zgomotul se mai domoli pe măsură ce şuvoiul de memorii corticale se alătura movilelor deja formate.

Cuva se înclină de tot, golindu-se. Zgomotul sacadat încetă.

— Proaspete, remarcă Semetaire, făcându-ne semn să ne apropiem. Cele mai multe venite după bombardamentul din Suchinda, civili şi trupe regulate, dar trebuie să apară şi victime înregistrate în urma dislocărilor de trupe. Le culegem de pe toată coasta de est. Cineva a interpretat greşit intenţiile kempiştilor.

— N-ar fi prima dată, am mormăit eu.

— Şi nici ultima, sperăm noi, replică Semetaire, se ghemui şi-şi umplu mâinile cu memorii corticale.

Bucăţelele de oase atârnau de ele precum chiciura pătată de galben.

— De mult n-au mai mers afacerile atât de bine, adăugă el.

Am auzit un hârşâit, un zăngănit, în acea peşteră slab luminată. Am ridicat repede privirea spre locul din care venea zgomotul.

În jurul mormanului de memorii corticale se adunau vânzători înarmaţi cu lopeţi şi găleţi, înghesuindu-se să ocupe un loc cât mai bun. Lopeţile scrâşneau de fiecare dată când se înfigeau în morman şi fiecare lopată plină răsturnată în găleţi răsuna ca o mână de pietriş.

Oricât de mult se înghesuiau, am observat că se ţineau departe de Semetaire. Mi-am întors ochii spre silueta cu joben ghemuită în faţa mea şi am văzut cum faţa plină de cicatrice i se lăţeşte într-un zâmbet, de parcă-mi simţise privirea. Ajutat de neurochim, am ghicit şi l-am urmărit cum, cu acelaşi zâmbet tandru, îşi deschide mâinile şi lasă memoriile corticale să cadă la loc. Când mâinile i se goliră,

își frecă palmele și se ridică.

— Majoritatea se vând la kilogram, murmură el. E ieftin și simplu. Dacă vreți, puteți vorbi cu ei. Deși unii îi dau deoparte pe civili, separă neghina de grâul militar, prețul e în continuare convenabil. Poate că ăștia sunt de ajuns pentru ce vă trebuie. Sau poate că aveți nevoie de un specialist ca Semetaire.

— Treci la subiect, zise Hand tăios.

Sub jobenul pleoștit mi s-a părut că mijește ochii pentru o fracțiune de secundă, dar acel semn minuscul de furie nu-și făcu loc în vocea insului îmbrăcat în hainele negre, ponosite.

— Subiectul e întotdeauna același, replică pe un ton curtenitor. Subiectul e ce anume doriți. Semetaire vinde numai ce le dorește inima celor care-l solicită. Așadar, ce vă dorește inima, domnule director executiv al Corporației Mandrake? Dumneavoastră și lupului Wedge?

Am simțit un fior pe șira spinării. Nu purtam uniforma. Omul ăsta avea în dotare mai mult decât niște senzori ultrasensibili.

Hand spuse ceva într-o limbă pe care n-am recunoscut-o, unde fiecare silabă părea separată de celelalte, și făcu un semn mic cu mâna stângă. Semetaire înțepeni.

— Te joci cu focul, zise directorul executiv pe un ton calm. Iar șarada s-a terminat. E clar?

Preț de o clipă Semetaire rămase nemișcat, apoi zâmbetul îi reveni pe buze. Își vârî în același timp ambele mâini în buzunarele hainei zdrențuroase și se trezi sub nas cu țeava unui Kalașnikov, la mai puțin de cinci centimetri. Mâna mea stângă pusese, instinctiv, arma acolo.

— Ușurel, am sugerat eu.

— Nu-i nicio problemă, Kovacs, spuse Hand cu blândețe, privindu-l pe Semetaire direct în ochi. S-a stabilit deja o legătură afectivă între noi.

Deși zâmbetul îl contrazicea pe Hand, Semetaire își scoase mâinile încet din buzunare. În fiecare palmă ținea cu grijă un fel de crab viu, cenușiu-închis. Semetaire își plimbă privirea de la un set de picioare segmentate ce se

flexau uşor la celălalt şi apoi din nou la ţeava armei. Nu arăta că i-ar fi fost teamă.

— Cam ce aţi dori, domnule reprezentant al unei organizaţii de renume?

— Dacă-mi mai spui o dată aşa, s-ar putea să apăs pe trăgaci.

— Nu despre tine e vorba, Kovacs, zise Hand şi înclină din cap spre Kalaşnikov, iar eu am vârât pistolul la loc. Ceva pentru operaţiuni speciale, Semetaire. Prospături, nu mai vechi de o lună. Şi să ştii că ne grăbim. Ce ai mai bun în acest moment.

Semetaire înălţă din umeri.

— Prospăturile sunt aici, zise şi aruncă cei doi crabi pe mormanul de memorii corticale.

Crabii se puseră pe treabă imediat, ca nişte păianjeni, ridicând câte un mic cilindru din metal cu braţele lor mandibulare, delicate, punându-l sub o lentilă de un albastru-strălucitor şi apoi debarasându-se de el.

— Dar dacă sunteţi presaţi de timp… adăugă Semetaire.

Făcu stânga-mprejur şi ne conduse spre o boxă cu aspect sumbru, unde o femeie sfrijită, la fel de palidă pe cât era el de întunecat la faţă, stătea cocârjată deasupra unui banc pe care curăţa memorii corticale de bucăţelele de os şi ţesut. Zgomotul firav, ascuţit, scos de strunjirea memoriilor contrapuncta scrâşnetul şi zăngănitul gros al lopeţilor şi găleţilor mânuite de prospectorii din spatele nostru.

Semetaire i se adresă în limba folosită de Hand mai devreme şi femeia se desprinse apatic de instrumentele de curăţire. De pe un raft din spatele boxei luă un bidon din tablă, de mărimea unei drone de recunoaştere, şi-l aduse la noi. Îl ridică şi bătu uşor cu o unghie vopsită în negru, mai lungă decât s-ar fi cuvenit, în simbolul ştanţat în metal. Spuse ceva în limba aceea cu toate silabele accentuate.

M-am uitat spre Hand.

— Aleşii lui Ogon, spuse el, aparent fără ironie. Apărat de fier pentru stăpânul fierului şi al războiului. Războinici.

Hand înclină din cap şi femeia lăsă jos bidonul. Luă de

pe bancul de lucru un bol cu apă parfumată şi îşi clăti mâinile şi încheieturile. M-am uitat, fascinat, cum îşi pune degetele umede pe capacul bidonului, închide ochii şi îngână un alt şir de sunete cadenţate. Apoi deschise ochii şi răsuci capacul.

— Câte kilograme doriţi? întrebă Semetaire, de un pragmatism nepotrivit cu sacralitatea momentului.

Hand se întinse peste masă şi scoase o mână de memorii corticale din bidon. Memoriile luceau, argintii, în căuşul palmei.

— Cu cât dai kilogramul?

— Şapte mii nouă sute cincizeci.

Directorul executiv scoase un mormăit.

— Ultima oară când am fost aici, Pravet mi-a cerut patru mii şapte sute cincizeci, după ce s-a scuzat de mai multe ori.

— Un preţ de nimic, reprezentant al unei organizaţii de renume, după cum prea bine ştiţi, replică Semetaire clătinând din cap şi zâmbind. Pravet vinde produse nesortate, pe care de cele mai multe ori nici nu le curăţă în prealabil. Dacă vreţi să irosiţi timpul atât de preţios al corporaţiei, curăţind de fragmente de os şi ţesut ditamai movila de memorii corticale ale unor civili şi militari, n-aveţi de cât să vă tocmiţi cu Pravet. Aici avem numai războinici unul şi unul, curăţaţi şi sfinţiţi, care fac toţi banii pe care-i cer eu. Credeţi-mă, nu are rost să ne pierdem timpul cu aşa ceva.

— Fie, spuse Hand cântărind în palmă vieţile încapsulate. Ai şi tu cheltuielile tale. Şase mii. Ştii că, mai curând sau mai târziu, voi reveni aici.

— Mai curând sau mai târziu, repetă Semetaire părând că savurează cuvintele. Mai curând sau mai târziu, Joshua Kemp s-ar putea să treacă Landfallul prin foc şi pară nucleară. Mai curând sau mai târziu, domnule reprezentant al unei organizaţii de renume, s-ar putea să fim morţi cu toţii.

— S-ar putea, repetă şi Hand, lăsând memoriile să cadă înapoi în bidon.

Memoriile scoaseră un zgomot ascuţit, ca de zaruri aruncate.

— Unii mai curând decât alţii, dacă tot criticăm Cartelul şi strigăm peste tot că Joshua Kemp va ieşi victorios. Pentru asta ai putea fi arestat, Semetaire.

Femeia palidă de la bancul de lucru scoase un şuierat şi se apucă să deseneze mai multe semne în aer, dar Semetaire se răsti la ea, făcând-o să înceteze.

— Ce rost ar avea să fiu arestat? întrebă el mieros, vârând mâna în bidon ca să scoată o singură memorie corticală lucioasă. Uitaţi-vă la asta. Fără mine aţi fi nevoiţi să apelaţi la Pravet. Şapte mii.

— Şase mii şapte sute cincizeci şi te fac furnizorul preferat al Corporaţiei, Mandrake.

Semetaire răsuci memoria între degete, aparent gânditor.

— Foarte bine, zise el într-un târziu. Şase mii şapte sute cincizeci. Dar preţul e valabil pentru minimum cinci kilograme.

— De acord, spuse Hand şi scoase un holocip de credit cu însemnele Corporaţiei Mandrake, i-l dădu lui Semetaire şi, în mod surprinzător, zâmbi. Oricum voiam să iau zece kilograme. Împachetează-le.

Semetaire aruncă memoria în bidon. Îi făcu semn femeii palide, iar ea scoase o placă din metal concavă de sub bancul de lucru. Înclinând bidonul şi vârând cu mare grijă o mână în el, extrase memoriile încet şi le înşiră în curbura plăcii. Deasupra movilei care tot creştea se succedau cifrele violete, bogat ornamentate.

Cu coada ochiului am surprins o mişcare aproape de nivelul zero şi m-am întors repede cu faţa într-acolo.

— Am descoperit ceva! anunţă Semetaire vesel şi zâmbi.

Unul dintre crabi revenise de la movilă şi, ajungând la piciorul lui Semetaire, se suia pe cracul pantalonului. Când ajunse la nivelul curelei, Semetaire îl smulse şi îl ţinu în aer în timp ce, cu cealaltă mână, îi scoase ceva dintre mandibule. Apoi aruncă maşinăria pe jos. În cădere, crabul îşi retrase membrele şi atinse puntea doar ca un ovoid

inform care ricoşă de câteva ori şi se opri. O clipă mai târziu, îşi extinse membrele precaut. Apoi se echilibră şi îşi reluă rapid lucrul.

— Priviţi, oameni buni! zise Semetaire zâmbind în continuare şi frecând între degete memoria pătată de bucăţele de ţesut. Priveşte, lupule Wedge! Vedeţi? Vedeţi cum începe noua recoltă?

CAPITOLUL 13

Inteligenţa artificială a Corporaţiei Mandrake analiză memoriile corticale ale soldaţilor pe care-i cumpăraserăm sub formă de date tridimensionale şi imediat elimină o treime ca fiind irecuperabile din punct de vedere psihologic. Care nu meritau atenţia. Resuscitate, n-ar fi făcut decât să urle până nu mai puteau.

Hand înălţă din umeri, nepăsător.

— E inevitabil, spuse el. Întotdeauna trebuie să aruncăm ceva, indiferent de la cine cumpărăm. Pe celelalte le vom supune unui ordonator de vise. Aşa vom stabili lista lungă fără să le readucem la viaţă. Ăştia sunt parametrii obligatorii.

Am luat copia hard de pe masă şi m-am uitat peste ea. În partea cealaltă a sălii de şedinţe, datele soldaţilor afectaţi rulau în format bidimensional pe ecranul de pe perete.

— Experienţă pe câmpuri de luptă cu niveluri înalte de radiaţii? am întrebat eu ridicând privirea spre directorul executiv. Nu ştiam că e vorba şi despre aşa ceva…

— Ba da, Kovacs. Ştiai.

— Eu speram…

Fulgerul avea să pătrundă în munţi. Şi să alunge umbrele din toate cotloanele care nu mai văzuseră o lumină atât de puternică de eoni geologici.

— …speram că nu va fi nevoie de aşa ceva.

Hand examină tăblia mesei de parcă avea nevoie de un nou strat de vopsea.

— Am hotărât să curăţăm peninsula, zise el precaut. Până la sfârşitul săptămânii va fi gata. Kemp se retrage. Numeşte-o un accident norocos.

Cândva, aflat în recunoaştere pe o creastă a muntelui din Dangrek, lăsat pe-o rână, văzusem cum Sauberville străluceşte departe, în soarele înserării. Distanţa era prea mare ca să-mi dau seama de detalii – chiar şi cu neurochimul solicitat la maximum, oraşul arăta ca o brăţară de argint, aruncată la marginea apei. Îndepărtat şi

fără nimic uman în el.

Am întâlnit privirea lui Hand peste masă.

— Deci vom muri cu toţii.

Înălţă din umeri.

— Pare inevitabil, nu? Dacă intrăm acolo la scurt timp după explozie… Adică putem folosi stocul de clone cu înaltă toleranţă pentru noii recruţi, iar medicaţia antiradiaţii ne poate ajuta să facem totul cum trebuie, dar pe termen lung…

— Mda, pe termen lung voi purta un corp de comandă în Latimer City.

— Cam aşa ceva.

— La ce fel de corpuri cu înaltă toleranţă te gândeşti?

Hand înălţă iar din umeri.

— Nu ştiu sigur, trebuie să vorbesc cu cei de la bio. Din stocul maori, probabil. De ce, vrei şi tu unul?

Am simţit cum bioplăcile Humalo din palme tresar, de parcă se înfuriaseră brusc, şi am clătinat din cap.

— Mă mulţumesc cu ce am.

— N-ai încredere în mine?

— Nu, dacă tot ai adus vorba. Dar nu de asta nu vreau, am spus şi mi-am împuns pieptul cu degetul mare. Ăsta e modelul Wedge. Biosisteme Humalo. Mai bune pentru luptă decât corpurile astea nu există.

— Rezistă şi la radiaţii?

— Cred că va rezista pentru ce avem noi de făcut… Spune-mi, Hand, ce le oferi recruţilor pe termen lung, în afară de un corp nou care poate sau nu rezista la radiaţii? Cu ce se aleg după ce ne terminăm treaba?

Hand se încruntă.

— Ei bine, cu un loc de muncă.

— Au avut aşa ceva şi uite unde au ajuns.

— Un loc de muncă *în Landfall.*

Nu ştiu de ce, dar ironia din vocea mea îl călca pe nervi. Sau poate altceva.

— Agenţi de pază ai Corporaţiei Mandrake, contract garantat pe toată durata războiului sau pe cinci ani. Corespunde scrupulelor tale anarhiste, quelliste, de

susţinător al celor obidiţi?

Am ridicat o sprânceană.

— Astea sunt trei filosofii *aproape* fără nicio legătură între ele, Hand, iar eu nu subscriu la niciuna. Dar, dacă mă întrebi: „E vreuna mai bună decât a fi mort?” am să-ţi răspund afirmativ. Dacă ar fi după mine, probabil că aş opta pentru aşa ceva.

— Un vot de încredere, zise Hand tot mai sarcastic. Ce reconfortant!

— Asta dacă n-am prieteni şi rude în Sauberville. N-ar fi rău să verifici în baza de date.

Se uită lung la mine.

— Îţi arde de glumă?

— Cum să-mi ardă de glumă când e vorba să distrugem un oraş întreg? am zis înălţând din umeri. Acum în niciun caz. Poate că aşa sunt eu.

— Cu alte cuvinte ai mustrări de conştiinţă…

Am schiţat un zâmbet.

— Nu fi absurd, Hand. Doar sunt militar, ce naiba.

— Da, n-ar fi rău să ţinem minte asta. Şi nu-ţi vărsa amarul pe mine, Kovacs. Cum am mai spus, nu vreau să distrug Sauberville-ul doar fiindcă aşa am eu chef. Lovitura este pur şi simplu necesară.

— Nu-i chiar aşa, am spus şi am aruncat copia hard înapoi, pe masă, încercând să nu regret că nu era o grenadă. Să-i dăm drumul. Cât timp ia ordonatorul de vise?

Potrivit psihochirurgilor, în vis acţionăm mai aproape de eul nostru adevărat decât în orice altă situaţie, inclusiv extazul orgasmului şi clipa morţii. Poate asta şi explică de ce atât de multe lucruri pe care le facem în lumea reală par lipsite de logică.

De aceea se şi impune evaluarea psihologică.

Ordonatorul de vise, combinat în interiorul Inteligenţei Artificiale cu parametrii necesari şi o verificare a trecutului legat de Sauberville, analiză cele şapte kilograme rămase din psihicul uman funcţional în mai puţin de patru ore. Rezultatul – trei sute optzeci şi şapte de

soldaţi apţi, dintre care două sute doisprezece cu profilul cel mai potrivit pentru misiunea noastră.

— E momentul să-i trezim la viaţă, zise Hand trecându-i în revistă pe ecran şi căscând.

Am simţit cum, fără să vreau, fălcile mi se mişcă la unison.

Poate că din neîncredere niciunul dintre noi nu părăsise sala de şedinţe în timp ce ordonatorul îşi făcea treaba şi, după ce-am mai discutat despre Sauberville, n-am mai avut prea multe să ne spunem. Mă usturau ochii de-atâta privit la datele ce rulau pe ecran, membrele tânjeau să mai ardă din calorii şi, în plus, mi se terminaseră ţigările. Pornirea de a căsca mă obliga să-mi controlez figura.

— Chiar trebuie să vorbim cu toţi?

Hand clătină din cap.

— Nu. În maşinărie e o versiune virtuală a mea, conectată la câţiva periferici psihochirurgicali. Am s-o pun pe ea să-i aleagă pe optsprezece dintre ei, cei mai buni. Asta dacă ai încredere că pot s-o fac cum trebuie.

Până la urmă n-am avut încotro şi am căscat, prelung.

— Aici am. Nu vrei să ieşim la aer şi la o cafea?

Am urcat pe acoperiş.

În vârful Turnului Mandrake ziua se pierdea într-un amurg galben-indigo. În est, stelele străpungeau cerul enorm, tot mai întunecat, al planetei Sanction IV. Spre vest, ultimele raze ale soarelui păreau că sunt strivite între fâşiile subţiri de nori de greutatea nopţii. Paravanele erau dezactivate, lăsând să pătrundă aproape în voie căldura serii şi un vânticel dinspre nord.

Am privit în jur, la o parte din personalul corporaţiei din grădina pe care Hand o alesese pentru această pauză. Stăteau perechi sau în grupuri la bar sau la mese şi discutau pe un ton moderat, încrezător, frânturi de conversaţie ajungând până la noi, în amanglica corporatistă standard, pe un fond muzical local, thailandez şi francez. Nimeni nu părea să ne acorde atenţie.

Amestecul de limbi mi-a adus aminte de ceva.

— Ascultă, Hand, am spus eu desfăcând un pachet nou de Landfall Lights şi scoţând o ţigară. Ce tot sporovăiaţi la Piaţa de Suflete? Limba aia pe care o vorbeaţi toţi trei şi fluturaţi din mâna stângă?

Hand sorbi din ceaşcă şi o lăsă pe masă.

— N-ai ghicit?

— Voodoo?

— Poţi spune şi aşa, zise Hand, însă figura lui acră mă asigură că el n-ar fi spus aşa nici într-un milion de ani. Deşi, la drept vorbind, de câteva secole nu se mai numeşte Voodoo. Cum nu s-a numit aşa nici la început. Ca majoritatea neştiutorilor, nu faci decât să simplifici lucrurile.

— Credeam că, în esenţă, asta e religia. Simplificare pentru cei tari de cap.

Zâmbi.

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că cei tari de cap par a fi majoritari, nu?

— Ca întotdeauna.

— Mda, poate, zise Hand, mai luă o gură de cafea şi mă privi peste buza ceştii. Chiar nu crezi în niciun Dumnezeu? În atotputernicia cuiva? Harlaniţii sunt mai toţi şintoişti, nu? Aveţi acolo şi vreo formă de creştinism?

— Eu nu sunt nici una, nici alta.

— Atunci n-ai unde să te refugiezi când vine noaptea cea mare? Niciun sprijin când imensitatea creaţiei apasă spinarea măruntei tale existenţe ca o coloană de piatră înaltă de o mie de metri?

— Hand, eu am fost la Innenin, am replicat scuturând scrumul şi i-am întors zâmbetul, pe care nu-l afişa des. La Innenin am auzit soldaţi cu coloane la fel de înalte pe spatele lor invocând în gura mare tot felul de puteri divine. Niciuna nu s-a arătat, cel puţin nu le-am văzut eu. De aşa sprijin mai bine lipsă.

— Lui Dumnezeu nu-i putem da ordine.

— Evident... Dar să vorbim puţin despre Semetaire, cu jobenul şi haina lui neagră. Pare că joacă un rol, nu?

— Întocmai, răspunse Hand cu o undă de dispreţ. O face

pe Ghede, în cazul de faţă Stăpânul Morţilor…

— Foarte ingenios.

— …în încercarea de a-i domina pe rivalii mai săraci cu duhul. Bănuiesc că e un fel de adept, nu fără o oarecare influenţă în lumea spiritelor, deşi nu îndeajuns de priceput ca să-l aducă printre noi pe acel personaj. Eu îi sunt superior, spuse Hand şi-mi oferi un început de zâmbet. Acreditat, aş spune. N-am vrut decât să-l lămuresc ce şi cum, să-i prezint cartea de vizită şi să-i transmit că ceea ce face el e de prost gust.

— E ciudat că Ghede n-a apărut şi el ca să-l asigure de acelaşi lucru, nu?

Hand oftă.

— De fapt, e foarte posibil ca Ghede, la fel ca şi tine, să înţeleagă umorul situaţiei. Pentru un înţelept, se amuză foarte uşor.

— Nu zău! am exclamat şi m-am aplecat spre el, căutând o urmă de ironie pe faţa lui. Chiar crezi în rahatul ăsta? Pe bune?

Directorul executiv mă privi câteva clipe, apoi îşi dădu capul pe spate şi arătă spre cer.

— Priveşte, Kovacs. Bem cafeaua asta atât de departe de Pământ, încât ne vine greu să-l găsim pe Sol pe cerul nopţii. Am fost aduşi aici de un vânt care bate într-o dimensiune pe care nici n-o vedem, nici n-o atingem. Depozitaţi ca vise în mintea unei maşini care gândeşte atât de mult şi de bine faţă de creierul nostru, încât ar putea primi numele de Dumnezeu. Am fost reînviaţi în alte corpuri decât ale noastre, crescuţi într-o grădină secretă fără corpul vreunei femei muritoare. Astea sunt *faptele* existenţei noastre, Kovacs. Atunci cum să difere ele, sau să fie mai puţin mistice decât credinţa că există o altă lume unde morţii trăiesc alături de fiinţe atât de avansate faţă de noi, încât *trebuie* să le numim zei?

M-am uitat în altă parte, oarecum derutat de fervoarea din vocea lui. Religia este stranie şi are efecte imprevizibile asupra celor care o folosesc. Am strivit mucul de ţigară în scrumieră şi mi-am ales cuvintele cu grijă.

— Mda, diferenţa e că faptele existenţei noastre n-au fost născocite de o gaşcă de preoţi ignoranţi cu multe secole înainte ca cineva să se desprindă de suprafaţa Pământului sau să construiască ceva care să semene cu o maşină. Aş zice că, una peste alta, ce şi-au imaginat ei e mai potrivit decât lumea spiritelor imaginată de voi pentru realitatea din jurul nostru.

Hand zâmbi, părând că nu-l deranjează cuvintele ci, dimpotrivă, îl amuză.

— Asta gândeşte omul de rând, Kovacs. Sigur, toate bisericile care au rămas îşi au originea în epoca preindustrială, dar credinţa e o metaforă şi cine ştie ce drum au parcurs informaţiile din spatele acestor metafore, de unde au venit şi cât au călătorit. Noi ne strecurăm printre ruinele unei civilizaţii care s-a închinat unor puteri divine mii de ani înainte de a ajunge în poziţia bipedă. Lumea ta, Kovacs, este înconjurată de îngeri cu săbii în flăcări…

— Oho, stai aşa, am spus desfăcând braţele. Eu zic să lăsăm metaforele deoparte… Lumea lui Harlan are un sistem de platforme de luptă orbitale pe care marţienii au uitat să le scoată din funcţiune când au plecat.

— Da, zise Hand cu nerăbdare. Platforme construite dintr-o substanţă care rezistă la orice încercare de a fi scanată, platforme cu capacitatea de a rade un oraş sau un munte, dar care nu distrug decât navele care încearcă să urce la cer. Dacă nu sunt îngeri, atunci ce sunt?

— Sunt doar nişte maşinării. Cu parametri programaţi probabil în urma unui conflict planetar…

— Eşti absolut sigur?

Se aplecase peste masă. M-am trezit că-i imit gestul, tot mai prins de discuţie.

— Ai fost vreodată pe Lumea lui Harlan, Hand?… Nu, eram sigur. Eu am crescut acolo şi-ţi spun că platformele nu sunt mai mistice decât orice alt artefact marţian…

— Cum, nu mai mistice decât spirele cântătoare[3]? întrebă el cu o voce şuierată acum. Copacii de piatră care

[3] Songspire (lb. engl.) (n.r.).

cântă soarelui răsare şi soarelui apune? Nu mai mistice decât un portal care se deschide ca uşa unui dormitor către…

Se opri brusc şi privi în jur, roşu la faţă că-l luase gura pe dinainte. M-am lăsat pe spătarul scaunului şi i-am zâmbit.

— Câtă pasiune pentru un ins pus la patru ace! Vasăzică încerci să mă convingi că marţienii erau nişte zei voodoo. Corect?

— Nu încerc să te conving nimic, mormăi el, îndreptându-se de spate. Să ştii că marţienii nu sunt deloc în dezacord cu lumea asta. Nu-i nevoie să apelăm la locurile de origine ca să le explicăm existenţa. Eu nu încerc decât să-ţi arăt cât de limitată este concepţia ta despre lume fără să accepţi ideea de miracol.

Am înclinat din cap.

— Foarte frumos din partea ta, am replicat, îndreptând un deget spre el. Fă-mi un hatâr, Hand. Când ajungem unde vrem să ajungem, abţine-te de la a mânca rahatul ăsta. Voi avea destule griji pe cap şi fără să mă ameţeşti cu poveşti de adormit copiii.

— Eu cred numai ce văd, zise băţos. I-am văzut pe Ghede şi Carrefour printre noi, întrupaţi în oameni, le-am auzit vocea în gura hounganului, i-am *invocat.*

— Mda, cum să nu.

Mă privi cercetător, credinţa ofensată dizolvându-se în altceva. Vocea i se destinse şi se prefăcu într-un murmur.

— Ciudat, Kovacs. Convingerea ta e la fel de profundă ca a mea. Singura întrebare pe care mi-o pun este de ce nu vrei nici în ruptul capului să crezi.

Întrebarea rămase între noi aproape un minut până să-i răspund. Zgomotul de la celelalte mese se potoli, până şi vântul dinspre nord păru că-şi ţine răsuflarea. Apoi m-am aplecat spre el, încercând mai mult să alung amintirea ravagiilor provocate de laser decât să comunic.

— Greşeşti, Hand, am zis calm. Aş da oricât să cred în rahatul ăsta. Aş da oricât să-l pot invoca pe cel care a făcut lumea asta anapoda. Fiindcă atunci aş putea să-l ucid.

Lent.

În Inteligenţa Artificială, eul virtual al lui Hand restrânse lista la unsprezece oameni. Analiza dură aproape trei luni de zile. Dar la capacitatea maximă de lucru a Inteligenţei, de trei sute cincizeci de ori mai repede decât în timpul real, întregul proces se încheie puţin înainte de miezul nopţii.

Între timp, intensitatea conversaţiei de pe acoperiş scăzuse treptat, devenind mai întâi un schimb de reverie experienţială, un fel de invocare a lucrurilor văzute şi făcute, ce veneau în sprijinul concepţiilor noastre despre lume, apoi observaţii tot mai vagi despre viaţă, întrerupte de tăceri lungi în timp ce priveam dincolo de meterezele turnului, în noaptea deşertului. Piuiturile din buzunarul lui Hand tulburară liniştea din jur ca un pahar scăpat pe jos.

Am coborât ca să vedem cu ce ne aleseserăm, clipind des în luminile puternice din turn şi căscând. Peste mai puţin de o oră, după miezul nopţii, când începea o nouă zi, am scos din funcţiune eul virtual al lui Hand şi i-am luat locul în maşinărie.

Selecţia finală.

CAPITOLUL 14

Privind retrospectiv, feţele lor îmi revin mereu în minte.

Nu feţele corpurilor de luptători maori, rezistente la radiaţii, frumoase, pe care le aveau în Dangrek şi printre ruinele fumegânde ale oraşului Sauberville. Ci feţele pe care le aveau înainte de moarte. Feţele revendicate de Semetaire şi revândute ca să fie trimise înapoi, în haosul războiului. Feţele pe care şi le aminteau ei înşişi, feţele pe care le aveau în realitatea virtuală inofensivă a apartamentului din hotelul în care i-am întâlnit prima oară.

Feţele morţilor.

Ole Hansen:

Alb, nefiresc de palid, cu părul tuns scurt, alb ca neaua, cu ochii de un albastru calm, precum cel de pe display-urile digitale ale echipamentului medical în regim de funcţionare non-critic. Trimis întreg din Latimer cu primul val de întăriri criogenizate, când toată lumea credea că în şase luni Kemp va fi terminat.

— Sper că nu-i vorba de o altă misiune în deşert, zise el.

Pe frunte şi pomeţi încă mai avea pete roşii, de la soare.

— Dacă e, prefer să mă vârâţi înapoi în cutie. Melanina asta celulară mă mănâncă în draci.

— Unde mergem noi e frig, l-am asigurat. Cel mai cald acolo e ca iarna din Latimer City. Ştii că echipa ta a murit?

Încuviinţă din cap.

— Am văzut fulgerul din elicopter. E ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc. O bombă magnetică neexplodată. Le-am spus s-o detoneze acolo unde căzuse. Dar nu m-am putut înţelege cu ei. Mult prea încăpăţânaţi.

Hansen făcea parte dintr-o unitate de artificieri numită Atingere Uşoară. Auzisem despre ei în Wedge. Li se dusese faima că nu greşeau aproape deloc. Până-ntr-o zi.

— Le duci dorul?

Hansen se întoarse pe scaun şi se uită în jur, la camera de hotel virtuală, până când privirea i se opri la bufet. Apoi se răsuci spre Hand.

— Se poate?
— Serveşte-te.
Hansen se ridică şi se apropie de bufet, alese o sticlă din cele aproape o duzină şi umplu până la refuz un pahar mare cu lichidul chihlimbariu. Ridică paharul spre noi, cu buzele strânse şi ochii albaştri, aprigi.
— În amintirea unităţii Atingere Uşoară, oriunde i-ar fi împrăştiaţi atomii. Epitaf: Ar fi trebuit să se supună ordinelor. Acum ar fi aici.
Goli paharul dintr-o singură mişcare, îşi drese glasul şi aruncă pe sub mână. Paharul căzu pe podeaua acoperită de covor cu un bufnet surd şi se rostogoli spre perete. Hansen reveni la masă şi se aşeză. Avea lacrimi în ochi, dar cred că din cauza alcoolului.
— Alte întrebări? zise cu o voce întretăiată.
Yvette Cruickshank:
De douăzeci de ani, cu faţă atât de închisă la culoare, încât părea aproape albastră, cu o structură osoasă caracteristică profilului îndrăzneţ al unui interceptor la înaltă altitudine, o coamă de păr împletită în şuviţe subţiri, adunată în vârful capului şi apoi lăsată să cadă pe umeri, presărată cu bijuterii fioroase din oţel şi cu două fişe de conectare de rezervă, una verde, cealaltă neagră, uşor de utilizat. Conectoarele de la baza craniului etalau alte trei.
— Ce sunt astea? am întrebat-o.
— Modul lingvistic, thailandeză şi mandarină, şotokan nouă dani, le enumeră ea atingându-le cu degetele, ca în scrierea Braille, cu o uşurinţă care sugera că putea face ravagii în jur cu ochii închişi şi sub focul inamicului. Sanitar pe câmpul de luptă.
— Iar cele din păr?
— Interfaţă satnav şi vioară de concert, răspunse zâmbind larg. Ultima nu prea mi-a fost de folos, dar îmi poartă noroc.
Am văzut cum îi cade faţa, aproape comic, şi mi-am muşcat buza.
— Mi-a purtat, se corectă ea.
— Anul trecut ai cerut de şapte ori să faci parte din

trupele de intervenţie rapidă, spuse Hand. De ce?
Femeia îl privi curioasă.
— Ea doua oară când mă întrebaţi asta.
— Prima dată a fost eul meu virtual.
— Am înţeles. Mintea separată de corp. După cum am spus şi data trecută: Mai multă acţiune, mai multă influenţă asupra rezultatelor, jucării mai bune. Data trecută aţi zâmbit mai mult când am spus asta.
Jiang Jianping:
Palid, trăsături asiatice, privire inteligentă, ochii puţin saşii şi un zâmbet vesel. Dădea impresia că se amuză pe seama unei anecdote subtile pe care tocmai a auzit-o. În afară de muchiile îngroşate ale palmelor şi o mobilitate excesivă a picioarelor, ce se ghicea sub salopeta neagră, alte indicii asupra specializării lui nu prea observam. Arăta mai degrabă ca un profesor obosit decât ca un ins care ştia cincizeci şi şapte de feluri de a pune capăt vieţii unui om.
— Bănuiesc că expediţia asta nu ţine de război, murmură el. E o chestiune comercială, nu?
Am înălţat din umeri.
— Cred că războiul e o chestiune comercială, Jiang.
— Poate voi credeţi asta.
— Ar trebui s-o crezi şi tu, ripostă Hand pe un ton aspru. Eu am acces la comunicatele de la cel mai înalt nivel al guvernului. Te asigur că, fără Cartel, kempiştii ar fi ajuns în Landfall iarna trecută.
— Da. Pentru asta am luptat, ca să împiedic venirea lor, zise şi îşi încrucişă braţele pe piept. Pentru asta am *murit.*
— Foarte bine, spuse Hand repede. Povesteşte-ne.
— Dar v-am povestit deja. De ce vă repetaţi?
Directorul executiv se şterse la ochi.
— N-am fost eu, ci un construct al meu. N-am avut timp să trecem în revistă toate informaţiile, aşa că, te rog.
— A fost un atac pe timp de noapte, pe câmpia Danang, asupra unei staţii-releu mobile care deservea sistemul de control al bombelor magnetice deţinute de kempişti.
— Ai participat la el? l-am întrebat.
M-am uitat cu şi mai mult respect la ninja din faţa mea.

În teatrul de operaţiuni din câmpia Danang, atacurile-surpriză asupra reţelei kempiste de comunicaţii erau singurele succese reale cu care se putea lăuda guvernul în ultimele opt luni. Cunoşteam soldaţi ale căror vieţi fuseseră salvate de această operaţiune. Canalele de propagandă încă trâmbiţau ştirea despre victoria strategică, când eu şi plutonul meu eram sfârtecaţi de gloanţe pe Northern Rim.

— Am avut onoarea să comand atacul.

Hand se uită în palmă, unde informaţiile se derulau ca efectele unei boli de piele. Magia sistemelor. Jucării virtuale.

— Atacul vostru şi-a atins obiectivele, dar, din păcate, tu ai fost ucis. Cum s-a întâmplat?

— Am făcut o greşeală, răspunse Jiang cu acelaşi dezgust cu care pronunţase numele lui Kemp.

— Ce anume?

Nimeni nu l-ar fi putut lăuda pe directorul executiv de la Mandrake pentru tactul lui.

— Am crezut că sistemele de pază automate se vor dezactiva în momentul exploziei. Nu s-au dezactivat.

— Aoleu.

Jiang îmi aruncă o privire.

— Oamenii mei nu s-au putut retrage fără să-i apere cineva. Aşa că am rămas să-i acopăr.

Hand înclină din cap.

— Admirabil.

— A fost greşeala mea. Şi un preţ nu prea mare ca să împiedic înaintarea kempiştilor.

— Observ că nu prea te omori după Kemp, am spus eu precaut.

Foarte probabil aveam de-a face cu un fanatic.

— Kempiştii cred în revoluţie, răspunse el dispreţuitor. Dar ce se va schimba dacă preiau puterea pe Sanction IV?

Mi-am scărpinat o ureche.

— Îmi închipui că vor fi mult mai multe statui de-ale lui Joshua Kemp în locurile publice. Şi cam atât.

— Întocmai. Şi pentru asta câte sute de mii de vieţi a

sacrificat?

— Greu de spus. Uite ce-i, Jiang, noi nu suntem kempişti. Dacă obţinem ceea ce vrem, îţi promit că lumea va fi şi mai motivată ca Joshua Kemp să nu pună mâna pe putere pe Sanction IV. E suficient?

Îşi lipi mâinile de masă şi le privi o vreme.

— Am de ales? întrebă el.

Ameli Vongsavath:

O faţă îngustă, de un arămiu şters, un nas coroiat. Părul negru, îngrijit, cu şuviţe roşu-portocaliu. În spate, pletele aproape că-i acopereau mufele argintate pentru cablurile simbiotice de zbor. Sub ochiul stâng, un tatuaj negru marca pometul unde pătrundeau filamentele fluxului de date. Ochiul era ca un cristal lichid cenuşiu, în dezacord cu cel din dreapta, căprui-închis.

— Din stocul spitalului, spuse femeia când vederea ei augmentată sesiză unde mă uitam. Mi-au incendiat nava deasupra Turnului Bootkinaree, anul trecut. Focul mi-a distrus fluxul de date. Am fost peticită sus, pe orbită.

— Ai decolat cu fluxul de date distrus? am întrebat sceptic.

Suprasarcina i-ar fi distrus toate circuitele din pomet şi i-ar fi ars ţesutul pe o rază de cinci centimetri.

— Ce s-a întâmplat cu pilotul automat?

— L-au prăjit, răspunse cu o grimasă.

— Şi în starea aia cum de-ai reuşit să controlezi nava?

— Am dezactivat Inteligenţa Artificială şi am pilotat-o manual. M-am limitat la comenzile de bază. Nava era o Lockheed Mitoma – astea încă mai pot fi pilotate manual.

— Te-am întrebat cum de-ai reuşit să controlezi nava în starea în care te aflai.

— A, făcu ea şi înălţă din umeri. Rezist mult la durere.

Aha.

Luc Deprez:

Înalt, neîngrijit şi necioplit, cu părul blond-nisipiu, mai lung decât s-ar cuveni pentru un luptător. Cu faţa albă, colţuroasă, cu nasul lung, osos, cu mandibula proeminentă, cu ochii de un verde curios. Stătea tolănit în fotoliul

virtual, cu capul lăsat pe o parte de parcă încerca să ne vadă mai bine.

— Aşa carevasăzică, spuse şi-mi luă de pe masă, cu braţul lui lung, pachetul de Landfall Lights, îl scutură bine şi scoase o ţigară. Îmi spuneţi şi mie în ce constă operaţiunea asta?

— Nu, răspunse Hand. E secret. Până n-o începem, nu-ţi putem spune nimic.

Luc dădu drumul unui chicot răguşit în timp ce trăgea din ţigară.

— Asta mi-aţi spus şi data trecută. Şi aşa cum v-am răspuns, să vă fie clar: Nu vreţi să mă angajaţi, mă întorc la cutia mea. Aţi priceput?

— Absolut.

— În regulă. Atunci vreţi să mă întrebaţi ceva?

— Povesteşte-ne despre ultimul atac-surpriză la care ai participat, am propus eu.

— E secret, replică el şi ne privi feţele serioase. Hei, am glumit! I-am povestit deja tot colegului. Nu te-a informat?

Am auzit un mormăit venind dinspre Hand.

— Ăla a fost un construct, l-am lămurit eu repede. Pentru noi ar fi o noutate. Aşa că, povesteşte din nou.

Deprez înălţă din umeri.

— De ce nu? A fost un atac asupra unuia dintre comandanţii de sector ai lui Kemp. În crusierul lui.

— Reuşit?

Deprez rânji la mine.

— Aş zice că da. Capul… i-a cam zburat.

— Şi totuşi, ai murit.

— Ghinion. Sângele tipului era plin de toxine inhibitoare. Cu acţiune lentă. Am descoperit de-abia după ce-am decolat şi ne-am îndreptat spre casă.

Hand se încruntă.

— Te-a stropit cu sânge?

— Nu, frate, răspunse el, înnegurându-se pentru o clipă la faţă. Colega mea a fost stropită, când i-a plesnit carotida. Direct în ochi. Din păcate, chiar ea era şi pilotul.

Deprez trimise un rotocol de fum spre tavan.

— Aha.
— Mda. Ne-am izbit de o clădire, adăugă el, rânjind din nou. Cu toată viteza!
Markus Sutjiadi:
Frumos, cu stranie perfecţiune geometrică a trăsăturilor, care l-ar fi putut plasa alături de Lapinee, undeva în reţea. Cu ochii migdalaţi ca formă şi nuanţă, cu gura dreaptă, cu faţa aproape ca un triunghi isoscel întors, bont în colţuri, ca să susţină bărbia solidă şi fruntea lată, cu părul negru, drept, pieptănat pe spate. Trăsături curios de imobile, detaşate ca sub influenţa unui drog. O impresie de energie conservată, în aşteptare. Figura unui star admirat de toată lumea, care a jucat prea mult pocher în ultima vreme.
— Bau! am făcut eu, nerezistând ispitei.
Ochii migdalaţi se mişcară aproape imperceptibil.
— Există acuzaţii grave împotriva ta, zise Hand, aruncându-mi o privire plină de reproş.
— Ştiu.
Am aşteptat câteva clipe, însă era clar că Sutjiadi nu considera că mai trebuie să adauge ceva. Începea să-mi fie simpatic.
Hand făcu un gest de prestidigitator şi dincolo de degetele lui răsfirate apăru un ecran. Din nou magia sistemului. Am oftat şi am urmărit cum un cap şi doi umeri într-o uniformă ca a mea apăreau lângă o înşiruire de bio-date. Faţa îmi părea familiară.
— L-ai omorât pe individul ăsta, spuse Hand pe un ton glacial. Eşti bun să ne explici de ce?
— Nu.
— Nici nu trebuie, am zis arătând spre faţa de pe ecran. Câinele Veutin le-a făcut multora felul aşa. Pe mine mă interesează să ştiu doar *cum* de-ai reuşit să-l omori.
De data asta ochii îşi pierdură din indiferenţă şi privirea i se opri scurt pe însemnele mele Wedge, derutat.
— L-am împuşcat în ceafă.
Am înclinat din cap.
— Asta da iniţiativă. E mort de-a binelea?

— Da. Am folosit un Sunjet cu încărcătură completă.

Hand făcu să dispară ecranul doar pocnind din degete.

— Chiar dacă naveta a fost doborâtă, Wedge crede că memoria ta corticală a supravieţuit. Cel care o recuperează are parte de o recompensă. Eşti căutat în continuare pentru a fi executat oficial, zise Hand şi mă privi pieziş. Din câte înţeleg, e o chestiune destul de neplăcută.

— Mda, este, am confirmat eu.

Văzusem câteva dintre lecţiile astea exemplare la începutul carierei mele în Wedge. Ţineau mult timp.

— Personal, nu mă interesează să te predau celor din Wedge, zise Hand. Dar nu pot periclita această expediţie cu un om care exagerează cu insubordonarea. Trebuie să ştiu exact ce s-a întâmplat.

Sutjiadi mă privea atent. Am înclinat din cap cât să observe doar el.

— A ordonat decimarea oamenilor mei, zise scurt.

Am înclinat iar din cap, acum numai pentru mine. Decimarea era, în opinia generală, una dintre formele preferate de Veutin de a se impune în faţa trupelor.

— Din ce motiv?

— Ce naiba, Hand?! am exclamat eu întorcându-mă spre el. Nu l-ai auzit? I s-a ordonat să-şi decimeze oamenii, şi el n-a vrut. Ăsta-i un gen de insubordonare pe care-l înţeleg.

— Există factori care…

— Ne pierdem vremea, m-am răstit şi m-am întors din nou spre Sutjiadi. Dac-ai fi în aceeaşi situaţie, ai schimba ceva?

— Da, răspunse el şi-şi dezveli dinţii în ceva ce nu semăna a rânjet. Aş pune Sunjetul pe rază lungă. Aşa i-aş prăji jumătate dintre oameni şi n-ar mai putea să mă aresteze.

Am furişat o privire spre Hand. Clătina din cap, cu o mână la ochi.

Sun Liping:

Ochi negri, mongoloizi, în pliuri epicantice pe pomeţii proeminenţi. Colţurile gurii lăsate puţin în jos, ca după un

râs melancolic. Pielea străbătută de cute fine şi părul negru, lung, lăsat pe un umăr, fixat de un generator de câmp static masiv, argintiu. O aură de calm, la fel de nezdruncinat.

— Te-ai sinucis? am întrebat şovăitor.

— Aşa mi s-a spus, răspunse ea, ridicând colţurile gurii într-un început de grimasă. Mi-aduc aminte că am apăsat pe trăgaci. Sunt bucuroasă că mâna nu-mi tremură nici măcar atunci când sunt sub presiune.

Glonţul îi pătrunsese pe sub mandibulă, prin dreapta, îi trecuse prin creier şi-i ieşise prin creştetul capului, printr-o gaură perfect simetrică.

— Era şi greu să greşeşti ţinta de la o distanţă atât de mică, am replicat, înăsprind tonul ca să-i văd reacţia.

Ochii îi rămaseră la fel de calmi.

— Se mai întâmplă, din câte ştiu eu, zise ea grav.

Hand îşi drese glasul.

— Eşti bună să ne spui de ce-ai făcut-o?

Femeia se încruntă.

— Iar?

— Ăla a fost doar un construct, n-am fost eu, spuse Hand scrâşnind uşor din dinţi.

— Aha.

Privi lateral, apoi în sus, căutând, după părerea mea, o înşiruire periferică de date, conectată la retină. Realitatea virtuală fusese concepută astfel încât să nu redea componentele hard interne, mai puţin în cazul personalului Corporaţiei Mandrake, Liping însă nu se arătă surprinsă de lipsa de reacţie sau poate că-şi amintea doar procedura învechită.

— Era o divizie de blindate automate. Tancuri-păianjen. Eu încercam să le dau peste cap parametrii de reacţie, dar, din păcate, în sistemele de control era o mină virală. Cred că o variantă Rawling, zise şi încercă aceeaşi grimasă. N-am avut timp să mă lămuresc, după cum probabil vă închipuiţi, aşa că nu pot fi sigură. Oricum n-am avut timp să scap; primele efecte ale virusului pur şi simplu m-au blocat. Până să se descarce de tot, am avut doar o singură

opţiune.

— Impresionant, remarcă Hand.

După ce-am terminat, ne-am urcat din nou pe acoperiş ca să ne limpezim gândurile. M-am rezemat de parapet şi am privit oraşul învăluit de liniştea nefirească, impusă prin lege, în timp ce Hand se dusese după cafele. Terasele din spatele meu erau pustii, scaunele şi mesele împrăştiate ca un mesaj hieroglific pentru ochii celor de pe orbită. M-am zgribulit în vântul rece al nopţii şi mi-am amintit cuvintele lui Sun Liping.

Varianta Rawling.

Din cauza virusului Rawling muriseră cei care creaseră capul de pod la Innenin. Din cauza lui, Jimmy de Soto îşi scosese singurul ochi înainte de a muri. Un virus de ultimă oră atunci, acum disponibil la un preţ derizoriu în toate depozitele armatei. Singurul software viral pe care trupele strâmtorate ale lui Kemp şi-l puteau permite.

Vremurile se schimbă, regulile pieţei rămân aceleaşi. Istoria îşi vede de-ale ei, morţii rămân morţi.

Ceilalţi mergem înainte.

Scuzându-se de întârziere, Hand reveni cu două pahare din plastic, cu cafea de la automat. Îmi întinse unul şi se rezemă de parapet, lângă mine.

— Ce părere ai? mă întrebă după un timp.

— Are gust de pişat.

Chicoti.

— Ce părere ai de echipa noastră?

— Merge, am răspuns eu şi am sorbit din cafea, privind gânditor oraşul de dedesubt. Nu prea sunt încântat de ninja, dar are unele aptitudini care ne pot fi de ajutor, plus că pare pregătit să-şi piardă viaţa la datorie, ceea ce, pentru un militar, e un mare avantaj. În cât timp pot fi pregătite clonele?

— În două zile. Poate şi mai puţin.

— Va dura de două ori mai mult până când oamenii ăştia vor fi gata să acţioneze în noile corpuri. Nu putem face inducţia în realitatea virtuală?

— Ba da. Inteligenţa Artificială Mandrake poate reproduce fiecare clonă într-o proporţie de sută la sută din datele neprelucrate, în biolaborator. La o viteză de trei sute cincizeci de ori mai mare decât în timpul real, putem lăsa o lună întreagă echipei ca să se acomodeze cu noile corpuri, la faţa locului, în constructul Dangrek, ceea ce, în timp real, înseamnă doar câteva ore.

— Perfect, am spus eu şi m-am întrebat de ce oare nu eram şi convins de asta.

— Eu am rezerve faţă de Sutjiadi. Nu cred că un om ca ăsta poate răspunde cum trebuie la comenzi.

Am înălţat din umeri.

— Atunci dă-i lui comanda.

— Vorbeşti serios?

— De ce nu? Are pregătirea necesară. Are şi gradul potrivit şi experienţa necesară. Şi pare loial subordonaţilor săi.

Hand rămase tăcut. Am simţit cum se încruntă, chiar dacă între mine şi el era o jumătate de metru.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic, răspunse şi îşi drese glasul. Mi-am închipuit… că… tu ai vrea să fii comandantul.

Am văzut iarăşi plutonul în timp ce barajul de schije erupea deasupra noastră. Fulgere, explozii, apoi fragmente, zburând şi şuierând, flămânde, printre rafalele de ploaie biciuitoare. Pocnetul blasterelor în fundal, de parcă se despicase ceva.

Ţipete.

Nu simţeam că aş fi zâmbit, dar se pare că asta făcusem.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

— Mi-ai citit dosarul, Hand.

— Da.

— Şi tot crezi că aş vrea comanda. Cred că eşti nebun…

CAPITOLUL 15

Cafeaua mă ţinea treaz.

Hand se duse să se culce, în pat sau în cine ştie ce cutie îşi petrecea nopţile atunci când Mandrake nu avea nevoie de el, lăsându-mă să privesc singur deşertul. Am ridicat ochii în căutarea lui Sol şi l-am găsit licărind în est, în vârful constelaţiei pe care cei din partea locului o numeau Casa Degetului Mare. Îmi reveniră în minte cuvintele lui Hand.

...Atât de departe de Pământ, încât ne vine greu să-l găsim pe Sol pe cerul nopţii. Am fost aduşi aici de un vânt care bate într-o dimensiune pe care nici n-o vedem, nici n-o atingem. Depozitaţi ca vise în mintea unei maşini...

Am scuturat din cap, iritat, ca să le alung.

Nu că m-aş fi născut acolo. Pământul nu-mi era casă cum nu-mi era nici Sanction IV şi nu-mi aminteam ca tata să-mi fi arătat vreodată unde e Sol, între două reprize de violenţă provocată de beţie. Importanţa pe care acel punct luminos o avea pentru mine o aflasem de pe un disc. Iar de aici nici nu se vedea steaua în jurul căreia se învârtea Lumea lui Harlan.

Poate că asta e problema.

Sau poate fiindcă fusesem acolo, în leagănul legendar al speciei umane, iar acum, privind în sus, îmi puteam imagina o singură unitate astronomică, steaua aceea lucitoare. O lume care se roteşte, un oraş lângă mare, care se cufundă în întuneric sau se înalţă spre lumină, o maşină a poliţiei parcată undeva şi un locotenent de poliţie care bea cafea, nu mai isteţ decât mine, şi se gândeşte poate...

Ajunge, Kovacs.

Pentru cultura ta generală, lumina la care te uiţi a plecat cu cincizeci de ani înainte ca ea să se nască. Iar corpul la care tot visezi a trecut de şaizeci de ani, dacă nu l-o fi schimbat. Uit-o.

Mda, mda.

Am băut restul de cafea, strâmbându-mă la cât de rece

se făcuse. După cum arăta linia orizontului, zorile stăteau să apară şi, brusc, am simţit nevoia imperioasă de a nu fi aici la ivirea lor. Am lăsat paharul de santinelă pe parapet şi m-am strecurat printre scaunele şi mesele împrăştiate spre cel mai apropiat lift.

Liftul coborî trei niveluri, unde aveam apartamentul. Am străbătut coridorul uşor curbat fără să întâlnesc pe cineva. Tocmai trăgeam de cupa retinală din uşă, prinsă de cablul ultrasubţire, când zgomotul paşilor în linişte nefirească mă făcu să mă lipesc de peretele opus şi să duc mâna la singura armă interfaţă pe care o purtam de obicei, vârâtă în curea, la spate.

Speriat.

Te afli în Turnul Mandrake, Kovacs. La nivelurile directorilor executivi. Nici măcar praful nu pătrunde aici fără să se ştie. Linişteşte-te, ce naiba!

— Kovacs?

Vocea Tanyei Wardani.

Am înghiţit un nod şi m-am desprins de perete. Wardani apăru de pe coridor şi se opri în faţa mea, privindu-mă cu o incertitudine care nu-i era caracteristică.

— Scuză-mă, te-am speriat?

— Nu, am răspuns eu, întinzând mâna după cupa retinală care se retrăsese în uşă când dusesem mâna la Kalaşnikov.

— N-ai dormit deloc?

— Nu.

Am apropiat cupa de ochi şi uşa s-a deschis.

— Tu?

— Aşa şi-aşa. Am încercat să dorm, acum câteva ore, dar… spuse ea şi ridică din umeri. Sunt prea încordată. Aţi terminat?

— Cu recrutarea?

— Da.

— Da.

— Cum sunt?

— Destul de buni.

Uşa scoase un sunet melodios, în semn de scuză,

atrăgând atenţia că n-a intrat nimeni pe ea.

— Te…

— Vrei să… am întrebat eu, făcându-i semn să intre.

— Mulţumesc, spuse ea, stânjenită, luând-o înaintea mea.

Camera de zi avea pereţii din sticlă – la plecare îi lăsasem semi-opaci. Luminile oraşului pătau suprafaţa fumurie ca nişte peşti prinşi de curând în năvoadele unui trauler din Millsport. Wardani se opri în mijlocul spaţiului mobilat cu gust şi se întoarse spre mine.

— Nu…

— Ia loc. Cele mov sunt scaune.

— Mulţumesc, încă nu mă pot obişnui cu…

— Ultramoderne, am continuat eu privind-o cum se cocoaţă pe marginea unuia dintre module care încerca în van să se muleze în jurul ei. Bei ceva?

— Nu. Mulţumesc.

— Vrei să fumăm o pipă?

— Ferească Sfântul!

— Cum este echipamentul?

— E bun, răspunse ea înclinând din cap mai mult pentru sine. Da. Suficient de bun.

— În regulă.

— Crezi că suntem aproape gata?

— Aştept… am zis eu, clipind de câteva ori, şi m-am apropiat de un scaun, aşezându-mă foarte tacticos. Aşteptăm să vedem ce se mai întâmplă acolo sus. Ştii doar.

— Da.

Tăcere din partea amândurora.

— Crezi că o vor face?

— Cine? Cei din Cartel? am întrebat-o şi am clătinat din cap. Nu, doar dacă n-au altă alternativă. Kemp însă ar putea. Uite ce-i, Tanya. S-ar putea să nu se întâmple. Dar indiferent dacă se întâmplă sau nu, noi nu putem face nimic. E prea târziu pentru a mai putea interveni. Aşa e în război. Desfiinţarea individului.

— Ce mai e şi asta? Vreo sintagmă quellistă?

Am zâmbit.

— Uşor parafrazată, da. Vrei să-ţi spun ce credea Quell despre război? Despre toate conflictele violente?

Făcu un gest de nerăbdare.

— Nu chiar… OK. Spune-mi. De ce nu? Spune-mi ceva ce nu ştiu.

— Quell spunea că hormonii sunt cei care provoacă războaiele. Hormonii masculini, în mare parte. Nu e vorba nici să câştigi, nici să pierzi, ci doar să mai elimini din hormoni. A scris şi o poezie despre asta, înainte de a intra în ilegalitate. Să văd dacă mi-o aduc aminte…

Am închis ochii şi m-am gândit la Lumea lui Harlan. O casă ascunsă între dealuri, mai sus de Millsport. Echipament bio furat, lăsat într-un colţ al camerei, aer îmbâcsit de fumul de ţigară şi de aburii alcoolului. Fac politică, doar ca să nu tac, cu Virginia Vidaura şi echipa ei, celebrii Gândăcei Albaştri. Ne servim reciproc cu citate şi poezii de-ale lui Quell.

— Te doare ceva?

Am deschis ochii şi i-am aruncat o privire plină de reproş.

— Tanya, cea mai mare parte din poezia asta a fost scrisă în stripjap. Un jargon vorbit pe Lumea lui Harlan – păsărească pentru tine. Încerc să-mi amintesc versiunea amanglică.

— Pare că te chinuieşti, nu glumă. Nu te forţa prea tare.

— Sună cam aşa, am zis eu ridicând o mână:

Corp de bărbat;
Înfrânează-ţi hormonii
Sau consumă-i în gemete
De alt calibru
(Te vom asigura că ai de unde)
Sângele care fierbe-n tine
Vitejia de care eşti atât de mândru
Te vor pierde, îţi vor face felul
(Ne vei asigura că preţu-a fost destul de mic)

M-am rezemat de spătarul scaunului. Tanya pufni

dispreţuitoare.

— Cam ciudat pentru un revoluţionar. N-a condus un fel de răscoală sângeroasă? Cu deviza: „Luptaţi până la moarte împotriva tiraniei Protectoratului?”

— Da. Mai multe răscoale sângeroase. Dar nu există dovezi sigure că ar fi murit. A dispărut în ultima bătălie pentru Millsport. Memoria ei corticală n-a fost recuperată.

— Nu înţeleg cum luarea cu asalt a porţilor oraşului Millsport se potriveşte cu poezia asta.

Am dat din umeri.

— Mda. Quell nu şi-a schimbat niciodată opiniile despre cauzele violenţei, nici măcar în momentele în care o provoca. Cred că şi-a dat seama că nu poate fi evitată. În consecinţă, şi-a schimbat modul de a acţiona, ca să se adapteze la condiţii.

— Nu văd ce mare filosofie e în asta.

— Ai dreptate. Quellismul n-a excelat niciodată din punct de vedere dogmatic. Poate singurul crez la care a subscris Quell vreodată a fost *Priveşte realitatea în faţă.* A vrut să-i fie scris şi pe mormânt. *Priveşte realitatea în faţă.* Cu alte cuvinte, să abordăm realitatea în mod creativ, şi nu s-o ignorăm sau să pretindem că e doar un inconvenient istoric. Mereu spunea că războiul nu poate fi controlat. Chiar şi atunci când punea unul la cale.

— Sună un pic defetist.

— Deloc. E doar recunoaşterea unui pericol. Priveşte realitatea în faţă. Nu porni războaie, dacă le poţi evita. Fiindcă, din clipa în care le-ai pornit, îţi scapă de sub control. Tot ce poţi face este să încerci să-i supravieţuieşti în timp ce-şi urmează cursul hormonal. Agaţă-te de orice până ajungi la liman. Rămâi în viaţă şi aşteaptă să se deşerte hormonii.

— În fine, spuse Tanya, căscă şi se uită pe fereastră. Nu prea am răbdare să aştept, Kovacs. Ai crede că meseria de arheolog ar fi trebuit să mă vindece de aşa ceva, adăugă ea, scoţând un chicot. Asta şi lagărul…

Am sărit în picioare.

— Hai să fumăm o pipă.

— Nu, replică ea fără să se mişte, dar cu o voce fermă. Nu vreau să uit nimic, Kovacs. Vreau…

Îşi drese vocea.

— Vreau să-mi faci un serviciu. Ce-ai făcut pentru mine… ce-ai făcut… zise ea şi îşi privi mâinile. A avut un impact la care… nu mă aşteptam.

— A, asta era, am spus eu şi m-am aşezat la loc.

— Da, asta era, repetă ea cu o undă de mânie în glas. Cred că e logic. Controlul emoţiilor.

— Este.

— Este. În clipa asta vreau să dau frâu liber unei emoţii şi altă cale nu văd decât să mă culc cu tine.

— Nu sunt sigur că…

— Nu-mi pasă, replică Tanya, violent. Tu m-ai schimbat. M-ai *echilibrat,* adăugă ea mai calm. Bănuiesc că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare, dar nu asta simt eu acum. Nu mă simt recunoscătoare, mă simt *echilibrată.* E opera ta. Dezechilibrează-mă, vreau să fiu cum eram înainte.

— Uite ce-i, Tanya, nu eşti pregătită pentru…

— Înţeleg, spuse ea schiţând un zâmbet. Ştiu că, pe moment, nu sunt foarte atrăgătoare din punct de vedere sexual, doar poate pentru…

— N-am vrut să spun asta…

— Câţiva ciudaţi cărora le place să şi-o tragă cu pubere numai pielea şi osul. Asta se poate aranja. În realitatea virtuală.

Am încercat să scap de o senzaţie paralizantă, de ireal.

— Vrei să facem asta *acum?*

— Da, răspunse cu o altă jumătate de zâmbet. Nu pot să dorm din cauza asta, Kovacs. Şi tare am nevoie de somn.

— Te gândeşti la vreun loc anume?

— Da.

Era ca într-un joc de copii.

— Unde?

— Mai jos, spuse ea, se ridică în picioare şi mă privi lung. Să ştii că, pentru un bărbat care-i pe punctul de a i-o trage unei femei, pui cam multe întrebări.

Mai jos însemna un etaj aflat la mijlocul turnului, pe

care liftul îl anunţă drept zona de agrement. Uşile dădeau spre un spaţiu larg, destinat unui centru de fitness, plin de aparate ca nişte insecte uriaşe, ameninţătoare, în clarobscurul din jur. În spate am zărit peste o duzină de canapele conectate la realitatea virtuală.

— Vrei s-o facem aici? am întrebat lipsit de entuziasm.

— Nu. Dincolo sunt camere închise. *Hai.*

Am trecut prin pădurea de aparate, luminile aprinzându-se şi stingându-se deasupra şi printre ele în timp ce ne continuam drumul. Simţeam cum devin prizonierul unei grote neurastenice, asemănătoare unui recif de corali, de când coborâsem de pe acoperiş. Uneori ăsta este efectul unei expuneri îndelungate la realitatea virtuală. Ai o senzaţie vagă, de abraziune a creierului, când te deconectezi, impresia tulburătoare că nu mai percepi realitatea la fel de bine ca înainte, o nebuloasă care pulsează şi ar putea fi ultimul pas spre nebunie.

Desigur, leacul *nu* este încă o porţie de timp virtual.

Erau nouă camere închise, blistere modulare înşiruite pe peretele din faţă, fiecare cu numărul ei. Şapte şi opt erau întredeschise, lăsând să iasă o lumină difuză, portocalie. Wardani se opri în dreptul numărului şapte şi uşa se deschise în afară. Lumina portocalie se intensifică, plăcut, reglată pe modul uşor hipno. Femeia se întoarse spre mine.

— Hai, spuse ea. Opt e legată de şapte. Apasă „consensual” pe meniu.

Şi dispăru în lumina îmbietoare.

În modulul opt, decoratorului i se păruse normal să acopere pereţii şi tavanul cu psihograme empatiste care, în lumina modului hipno, nu erau mai mult decât un amestec de pete şi vârtejuri pictate la întâmplare. Dar, la drept vorbind, pentru mine cam asta e arta empatistă, indiferent de lumină. Aerul era suficient de cald, iar lângă canapeaua automulantă era o spirală complicată de metal, un fel de cuier pentru haine.

M-am dezbrăcat şi m-am întins pe automulantă, mi-am pus casca şi am apăsat pe „consensual”, o tastă argintie, în

timp ce display-urile se trezeau la viaţă. Mi-am amintit să anulez filtrarea feedbackului fizic înainte ca sistemul să treacă la treabă.

Lumina portocalie păru că se îngroaşă, căpătând consistenţă, o substanţă nebuloasă prin care petele şi vârtejurile psihograme înotau ca nişte ecuaţii complexe sau poate vietăţi dintr-un heleşteu. Preţ de o clipă m-am întrebat dacă pictorul avusese în vedere aceste comparaţii – empatiştii sunt ciudaţi rău – însă portocaliul se destrămă încet, ca un abur, şi m-am trezit într-un tunel imens, cu pereţii din plăci metalice, negre, cu fante, luminat intermitent doar de şiruri de diode roşii care se întindeau la nesfârşit în ambele direcţii.

În faţa mea, nebuloasa portocalie apăru dintr-o altă fantă şi luă încet forma unui trup de femeie. Am privit fascinat cum Tanya Wardani apărea treptat din silueta aceea difuză, alcătuită în întregime dintr-un fum portocaliu scânteietor, învăluită în el din cap până-n picioare, acoperită apoi ici şi colo, pentru ca, în final, să nu mai aibă nimic pe ea.

Privind în jos, am văzut că şi eu eram la fel de gol.

— Bun venit pe platforma de încărcare.

Ridicând ochii, primul meu gând a fost că se apucase singură de treabă. Majoritatea constructelor încarcă imagini proprii, păstrate în memorie, dar fără să fie înfrumuseţate – arăţi cam la fel cum eşti în realitate, doar cu câteva kilograme în minus şi poate mai înalt cu un centimetru sau doi. Versiunea Tanyei Wardani pe care o vedeam eu nu avea aceste discrepanţe – frapa doar prin senzaţia de sănătate pe care încă n-o avea în lumea reală sau poate prin absenţa aerului *bolnăvicios.* Ochii erau mai puţin înfundaţi în orbite, pomeţii şi claviculele mai puţin pronunţate. Sub sânii uşor lăsaţi coastele erau vizibile, dar mult mai acoperite de carne decât îmi imaginasem eu văzând-o îmbrăcată.

— În lagăr nu prea găseşti oglinzi, zise, poate citindu-mi ceva pe faţă. Doar la interogatorii. După o vreme nu mai încerci să te uiţi la tine când treci pe lângă o fereastră.

Probabil că arăt şi mai rău decât cred. Mai ales după ce-ai încercat atât de repede să mă pui pe picioare.

Pur şi simplu nu ştiam ce aş putea să-i spun.

— Tu, pe de altă parte... continuă ea, se apropie de mine, întinse mâna şi mă apucă de penis. Ia să vedem ce ai aici.

Penisul mi se întări aproape imediat.

Poate era ceva scris în protocoalele sistemului, poate nu mai avusesem parte de aşa ceva de mult timp. Sau poate era vorba de o fascinaţie bolnavă, aşteptând cu nerăbdare să folosesc acest corp care părea să fi fost supus privaţiunilor. Suficient ca să cochetez cu excesul, insuficient ca să mă feresc de el. *Ciudaţi cărora le place să şi-o tragă cu pubere numai pielea şi osul?* Imposibil de ştiut cum ar reacţiona un corp de luptător la acest nivel. Sau orice corp de bărbat. Sapă adânc prin straturile de hormoni, unde violenţa, sexul şi puterea cresc îngemănate. E ca un labirint întunecat, fără ieşire. Şi nu ştii cu ce te alegi, când vrei să scoţi ceva la suprafaţă.

— Aşa e bine, îmi şopti ea aproape de ureche, fără să-mi dea drumul. Dar nu mi se pare grozav. Nu prea ai avut grijă de tine, soldat.

Cu degetele de la cealaltă mână începu să-mi frece burta de la baza penisului până la coşul pieptului. Ca mănuşa unui tâmplar, rindeluind stratul de grăsime care începuse să se îngroaşe peste musculatura abdominală a corpului meu crescut în cuvă. Am privit în jos şi am văzut, cu un mic şoc visceral, că o parte din grăsime chiar începuse să se subţieze, dispărând treptat sub mişcarea sacadată a palmei ei. Simţeam cum muşchiul de dedesubt se încălzeşte, efectul whisky-ului când o ia la vale.

— *Magia sis-sistemului,* am îngăimat între două spasme în timp ce Tanya trăgea de mine cu o mână, iar cu cealaltă repeta mişcarea de jos în sus.

Am întins mâinile spre ea.

— Nu, nu, spuse ea şi se dădu înapoi. Încă nu sunt gata. Priveşte-mă.

Îşi ridică mâinile şi îşi cuprinse sânii. Îi împinse în sus,

apoi îi lăsă să cadă, mai plini, mai mari. Sfârcurile – unul fusese rupt mai demult? – umflate, negre şi conice, ca un strat de ciocolată pe pielea arămie.

— Îţi place? întrebă ea.

— Foarte mult.

Repetă mişcarea cu mâinile deschise, încheind-o cu un masaj circular. Când le dădu drumul, sânii erau aproape la fel de mari ca şi cei ai uneia dintre concubinele lui Djoko Roespinnoedji, care sfidau legile gravitaţiei. Îşi întinse mâinile înapoi şi făcu acelaşi lucru cu fesele, întorcându-se ca să-mi arate cât de rotunde arătau acum. Se aplecă şi le despărţi.

— Linge-mă, mă îndemnă ea, nerăbdătoare.

M-am lăsat într-un genunchi şi mi-am lipit faţa de vaginul ei, străpungându-l cu limba, încercând să-i înmoi sfincterul. Am apucat-o cu un braţ de coapsa lungă ca să nu cad, iar cu un deget de la mâna cealaltă am descoperit că era deja umedă. Buricul degetului mare se afundă în ea din faţă în timp ce limba făcea acelaşi lucru din direcţia opusă, desenând, sincronizat, cercuri moi în interiorul ei. Gemu, undeva la baza gâtului, pentru ca, în clipa următoare, să trecem într-un albastru lichid. Podeaua dispăruse, odată cu cea mai mare parte din forţa gravitaţională. Am dat din mâini şi din picioare, scoţând degetul din ea. Wardani se răsuci languroasă şi se agăţă de mine ca lichenii bela în jurul unei stânci. Fluidul nu era apă; pielea ni se făcuse lucioasă din cauza lui şi îl inspiram de parcă era aer tropical. Mi-am umplut plămânii cu el în vreme ce Wardani aluneca în jos, muşcându-mă de piept şi de stomac până când, într-un final, îmi luă penisul în gură.

N-am ţinut mult. Plutind în albastrul infinit în timp ce noii sâni pneumatici ai Tanyei Wardani îmi împungeau coapsele, sfârcurile ei se frecau în sus şi-n jos de pielea mea lucioasă, gura ei mă sugea, iar degetele ei îmi pompau penisul, am zărit o sursă de lumină deasupra noastră înainte ca muşchii să mi se întărească, făcându-mă să-mi dau capul pe spate, şi nervii care îmi zvâcneau să se adune pentru o ultimă sforţare.

Constructul era prevăzut cu un efect vibrato discordant ce se repeta. Orgasmul meu dură peste treizeci de secunde.

Spre sfârşit, Tanya Wardani pluti pe lângă mine, cu părul în jurul feţei, fire de spermă scăpând din bulele pornite din colţurile gurii ei zâmbitoare. Am întins mâna şi am apucat-o de o coapsă, trăgând-o aproape.

Se mlădie în simulacrul de apă când limba mea se afundă din nou în ea, alte bule ţâşnindu-i din gură. Prin fluid am simţit reverberaţia geamătului ei, asemănătoare cu vibraţia motoarelor navei în stomac, şi penisul din ce în ce mai tare. Am vârât limba şi mai adânc, uitând să respir, ca apoi să descopăr că, pentru un timp îndelungat, nici n-aveam nevoie. Wardani începu să se zvârcolească tot mai rapid şi, ca să se controleze, îşi încolăci picioarele în jurul meu. I-am luat fesele în mâini şi le-am strâns cu putere, lipindu-mi faţa de pliurile vaginului ei, apoi mi-am strecurat iar degetul mare în ea şi am reluat mişcarea circulară, uşoară, în contrapunct cu limba care urca în spirală. Mă apucă de cap cu ambele mâini şi-l trase spre ea. Acum nu se mai zvârcolea, dădea din mâini şi din picioare, gemetele ei aducând cu un strigăt prelung ce-mi umpleau urechile ca valurile de deasupra. Am supt. Înţepeni şi urlă, apoi se cutremură minute în şir.

Am urcat încet la suprafaţă, împreună. Un soare uriaş, neobişnuit de roşu, se lăsa dincolo de linia orizontului, scăldând apa din jur, redevenită normală, într-o lumină de vitralii. Două luni erau pe cer, în est, iar în spatele nostru valurile se spărgeau de o plajă cu nisip alb, mărginită de palmieri.

— Tu… ai scris… asta? am întrebat, călcând apa şi arătând spre priveliştea din jur.

— Nici pomeneală, răspunse ştergându-se la ochi şi dându-şi părul pe spate cu ambele mâini. E un program standard. M-am uitat să văd ce au în după-amiaza asta. De ce întrebi, ţi-a plăcut?

— Până acum, da. Dar am senzaţia că soarele ăla e imposibil din punct de vedere astronomic.

— Mda… nici respiratul sub apă nu e foarte realist.

— N-am apucat să respir, am replicat, ridicând mâinile ca pe nişte gheare, mimând felul în care îmi prinsese capul, şi m-am prefăcut că mă sufoc. Ţi-aduci aminte?

Spre uimirea mea, Tanya se îmbujoră la faţă. Apoi izbucni în râs, mă stropi cu apă şi porni spre ţărm. Am călcat apa câteva clipe, am râs şi eu şi m-am luat după ea.

Nisipul era cald, fin ca o pudră, dar în aşa fel conceput de magia sistemului încât să nu se lipească de pielea udă. Dincolo de plajă vedeam cum din cocotieri mai cădea câte o nucă ce se desfăcea în bucăţele pe care crabii, coloraţi ca nişte bijuterii minuscule, de-abia aşteptau să le care cu ei.

Ne-am împreunat din nou la marginea apei, Tanya Wardani călare pe mine, cu fesele ei moi şi calde pe picioarele mele încrucişate. Mi-am ascuns faţa în sânii ei, i-am pus mâinile pe şolduri şi am început s-o ridic şi s-o cobor până când spasmele o apucară din nou, cuprinzându-mă şi pe mine, ca o febră contagioasă, străbătându-ne precum curentul electric. Efectul vibrato avea în subsidiar şi un sistem de rezonanţă care ne prelungea orgasmul, când mie, când ei, ca un semnal oscilatoriu, ca nişte valuri care ne copleşeau şi se retrăgeau la nesfârşit.

Era dragoste. Compatibilitate perfectă a pasiunii, prinsă ca într-o capcană, distilată şi amplificată până aproape de limita suportabilului.

— Te-ai mai răcorit? întrebă ea, gâfâind uşor, mai târziu.

— Sigur. Crezi că am vrut să trec prin toate astea fără să scap de surplusul de spermă şi hormoni?

— *Să treci prin toate astea?* repetă ea, ridicând capul de pe nisip, scandalizată.

Am rânjit larg.

— Bineînţeles. Am făcut-o doar pentru *tine,* Tanya. Altfel n-aş fi aici… Hei, încetează, îmi arunci nisip în ochi!

— Lua-te-ar…

— Uite ce-i…

M-am ferit cu un braţ de pumnul de nisip şi am împins-o

în apă. Tanya se rostogoli şi începu să râdă. M-am ridicat şi am luat o poziţie de luptă à la Micky Nozawa, caraghioasă, aşteptând să se ridice şi ea. O scenă din *Sirenele-demoni.*

— Nu cumva să mă atingi cu mâinile tale pângărite, femeie.

— Se pare că de-abia aştepţi să fii atins, zise ea, scuturându-şi părul şi arătând spre mine.

Era adevărat. La vederea corpului ameliorat de magia sistemului, acoperit de picăturile de apă, terminaţiile nervilor mi se excitau din nou, iar glandele mi se umpleau cu sânge ca o prună care se coace pe repede-înainte.

Am renunţat la poziţia de luptă şi am privit în jur.

— Standard sau nu, să ştii că e chestie ca lumea, Tanya.

— Se pare că anul trecut a fost omologat de Oficiul pentru Sex Cibernetic, spuse ea şi ridică din umeri. Am zis să-l încercăm. Vrei să intrăm din nou în apă? Cred că e şi o cascadă dincolo de copaci.

— Sună bine.

Trecând pe lângă primul şir de palmieri cu trunchiurile lor uriaşe, falice, care păreau nişte dinozauri ce-şi ridică gâtul din nisip, am luat de pe jos o nucă de cocos. Crabii se împrăştiară cu o viteză amuzantă, căutând găuri prin nisip din care să se uite pe furiş cu ochii lor bulbucaţi. Am întors nuca pe toate părţile. Din coaja verde se desprinsese o bucăţică, dând la iveală miezul moale, elastic. Apetisant. Am împuns miezul cu degetul mare şi am dus-o la gură. Laptele dinăuntru era neaşteptat de rece.

Din nou apetisant.

Pădurea era lipsită de vreascuri ascuţite şi insecte. Numai bine. Apa curgea şi clipocea undeva cu o claritate care atrăgea atenţia imediat. O cărare bătătorită ducea printre trunchiurile de palmieri spre apă. Am pornit la drum, ţinându-ne de mână, pe sub frunzişul pădurii tropicale pline de păsări viu colorate şi maimuţe mici care scoteau sunete suspect de armonioase.

Cascada era în două trepte, căzând de la mare distanţă într-un bazin încăpător, apoi se învolbura printre stânci şi

praguri spre un alt bazin, mai mic, unde căderea era mai lină. Am păşit înaintea Tanyei şi am rămas pe pietrele ude de la marginea celui de-al doilea bazin, cu mâinile în şolduri, privind în jos. Mi-am stăpânit un zâmbet. Nu trebuia decât să-mi dea un brânci, ştiam că de-abia aşteaptă.

Nimic.

M-am întors spre ea şi am văzut-o cum tremură, uşor.

— Hei, Tanya, am spus eu luându-i faţa în mâini. Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

Dar ştiam *al naibii de bine* ce se întâmplase.

Cu sau fără tehnicile specifice agenţilor speciali, vindecarea este un proces lent, complex, şi, dacă nu eşti atent, trebuie să-l iei de la capăt.

Lagărul ăla *blestemat.*

Starea de excitare îmi dispăru ca prin farmec, precum saliva după ce-ai muşcat dintr-o lămâie. Locul ei fu luat de furie.

Războiul ăla *blestemat.*

Dacă Isaac Carrera şi Joshua Kemp ar fi fost acolo, în mijlocul acelei frumuseţi edenice, i-aş fi golit de maţe cu mâinile goale, i-aş fi legat unul de altul şi le-aş fi făcut vânt în bazin, ca să se înece.

În apa asta nu te poţi îneca, spuse batjocoritor o parte din mine care nu tăcea niciodată, controlul agentului special mereu arogant. *În apa asta poţi respira.*

Poate că oameni precum Kemp şi Carrera nu puteau.

Mda.

Aşa că am prins-o pe Tanya Wardani de talie, am lipit-o de mine şi am sărit amândoi odată.

CAPITOLUL 16

Am ieşit din realitatea virtuală cu un miros alcalin în nări şi cu burta împroşcată cu spermă proaspătă. Testiculele mă dureau de parcă mi le-ar fi luat cineva în şuturi. Deasupra capului, display-ul era în standby. Într-un colţ pulsa un ceas. În timp real totul durase mai puţin de două minute.

M-am ridicat în capul oaselor, ameţit.

— Ei, drăcie! am exclamat eu, mi-am dres glasul şi am privit în jur.

De un suport fixat în spatele canapelei automulante atârna o rolă de hârtie, probabil tocmai în acest scop. Am rupt o bucată bună şi m-am şters, clipind des ca să-mi limpezesc ochii.

Ne împreunaserăm la baza cascadei, rămânând sub apă un timp, după ce Wardani încetase să mai tremure.

Ne împreunaserăm din nou pe plajă.

Ne împreunaserăm pe canapea, ca de plecare.

Am mai rupt o bucată de hârtie, m-am şters pe faţă şi m-am frecat la ochi. M-am îmbrăcat încet, mi-am prins la brâu arma inteligentă, tresărind când îmi atinse penisul atât de solicitat. Am găsit o oglindă pe perete şi m-am privit îndeaproape, încercând să pricep ce se întâmplase cu mine aici.

Analiză psihologică din arsenalul agenţilor speciali.

Apelasem la ea, fără să vreau, şi pentru Wardani, care se sculase şi ea, iar acum se foia de colo colo. Asta dorisem. Dependenţa de astfel de senzaţii era aproape inevitabil un efect secundar – şi ce dacă? Pentru un agent special aşa ceva nu conta prea mult – de cele mai multe ori aveai alte griji pe cap, erai nevoit, de îndată ce rezolvai o problemă, să treci la alta. Ceea ce, în general, nu se întâmpla era genul de fortificare pe care Wardani şi-l prescrisese singură şi îl folosise cu prisosinţă.

Nu puteam şti cum voi reacţiona.

Nu mai trecusem prin aşa ceva. Nici măcar nu mai

văzusem aşa ceva.

Nu-mi dădeam seama ce mă făcuse să simt.

Şi nici nu aflam ceva nou privindu-mă în oglindă.

Am înălţat din umeri şi am zâmbit, am ieşit de acolo în clarobscurul de dinainte de ivirea zorilor, printre aparatele de fitness. Wardani aştepta afară, lângă unul dintre lifturile deschise, dar

Nu singură.

Gândul îmi zdruncină sistemul nervos adormit, letargic, pentru ca în clipa următoare configuraţia inconfundabilă, cui şi inel, a capătului ţevii unui Sunjet să-mi împungă ceafa.

— Evită orice mişcare bruscă, amice.

Un accent ciudat, nazal, ecuatorial, recognoscibil chiar şi prin deformatorul de voce.

— Altfel tu şi amica ta rămâneţi fără cap.

O mână de profesionist mă pipăi în jurul curelei, scoase Kalaşnikovul din toc şi îl aruncă pe podea. L-am auzit cum cade pe covor şi alunecă într-un colţ.

Încearcă să-ţi dai seama de unde e.

Accent ecuatorial.

Kempişti.

M-am uitat spre Wardani, la braţele ce-i cădeau pe lângă corp, prea fără vlagă, şi la insul care-i ţinea un blaster mai mic lipit de ceafă. Era într-o ţinută de camuflaj, mulată pe corp, neagră, şi cu o mască din plastic ce i se încreţea pe faţă, la întâmplare, distorsionându-i trăsăturile, mai puţin cele două spaţii goale prin care ochii albaştri priveau în toate părţile.

În spate avea un rucsac în care probabil că ţinea instrumentele cu ajutorul cărora pătrunseseră aici. Cel puţin un set de biosemnale, un analizor de coduri counterfeed şi un sistem de securitate de tip sandbag.

Tehnologie de prima mână.

— Îmi pare rău, dar sunteţi ca şi morţi, am încercat eu să glumesc şi să dau impresia de calm.

— Ai haz, nu glumă, amice, zise cel din spatele meu.

Mă trase de braţ şi mă întoarse spre el ca să-i văd mai

bine Sunjetul. Aceeaşi ţinută, aceeaşi mască din plastic, mobilă. Aceeaşi raniţă neagră. Alţi doi inşi, ca nişte clone, la doi paşi de el, privind fiecare în altă direcţie. Cu Sunjeturile lăsate jos, o poziţie mimând neglijenţa. Ideea că aş avea vreo şansă se evaporă ca imaginea de pe nişte display-uri deconectate.

Trage de timp.

— Cine v-a trimis?

— Uite care-i treaba, zise purtătorul de cuvânt, cu o voce când mai tare, când mai moale. După ea am venit, tu eşti doar carbon ambulant. Pune-ţi lacăt la gură, altfel te luăm şi pe tine, ca să facem curat cum trebuie. Rânjeşte în continuare şi-am să admir zborul celulelor tale cenuşii, de agent special. Pricepi ce-ţi spun?

Am înclinat din cap, încercând cu disperare să scap de lentoarea post-coitum care îmi paraliza sistemul. Mi-am schimbat uşor poziţia…

Am aliniat din memorie…

— În regulă, întinde braţele.

Îşi duse mâna stângă la cingătoare şi scoase un stuner de contact, răstimp în care Sunjetul din mâna cealaltă rămase nemişcat. Masca se flexă într-un simulacru de zâmbet.

— Nu amândouă odată, desigur.

Am ridicat braţul stâng şi l-am întins spre el. Mi-am flexat mâna dreaptă la spate ca să-mi potolesc furia neputincioasă, simţind cum palma mi se întăreşte.

Micul dispozitiv cenuşiu îmi coborî până la încheietură, luminând intermitent. Dacă tipul nu schimba poziţia Sunjetului, braţul meu avea să se abată asupra lui ca o bâtă în clipa în care acţiona stunerul…

Un zgomot atât de slab, încât neurochimul de-abia îl percepu. Un şuier subţire prin aerul condiţionat.

Tipul acţionă stunerul.

Nedureros. Rece. Ca şi cum fusesem lovit de un stuner cu laser. Braţul îmi căzu ca un peşte mort, cât pe-aci să dea peste Sunjetul care-şi schimbase unghiul. Tipul tresări uşor şi făcu un pas lateral, relaxat. Masca rânji.

— Bravo. Acum celălalt.

Am zâmbit şi l-am împuşcat…

Microtehnologie gravitaţională – o invenţie de ultimă oră din gama Kalaşnikov.

…de la şold. De trei ori în piept, sperând să-i străpung armura şi rucsacul. Sângele…

La distanţe mici glonţul unui pistolul interfaţă Kalaşnikov AKS91 străpunge o placă din bioaliaj.

…îmbibă ţinuta de camuflaj şi mă stropi pe faţă. Tipul se clătină, dând din Sunjet de parcă mă ameninţa cu degetul. Colegii lui…

Aproape silenţios, generatorul atinge capacitatea maximă în zece secunde.

…încă nu-şi dădeau seama ce se petrecea. Am tras spre cei doi din spate, nimerindu-l probabil pe unul. Se aruncară la podea, încercând să se ascundă. În jurul meu răsunară împuşcături, prea departe ca să-mi fac griji.

M-am întors, trăgând după mine braţul amorţit, ca pe o geantă de umăr, uitându-mă după Wardani şi tipul care o ameninţa cu pistolul.

— Te rog, frate, nu…

Şi pe care l-am împuşcat prin masca din plastic, schimonosită.

Glonţul îl aruncă vreo trei metri, în braţele ca de păianjen ale unui aparat de fitness, unde rămase agăţat, pleoştit, terminat.

Wardani căzu la podea, ca o cârpă. M-am lăsat şi eu jos, ameninţat de tirul reînnoit al pistoalelor. Cât pe-aci să dăm cap în cap.

— Eşti teafără? am şuierat eu.

Wardani încuviinţă din cap, cu faţa lipită de podea, tresărind din umeri în timp ce încerca să-şi mişte braţele amorţite.

— Bine. Rămâi aici.

Am tras de braţul meu amorţit şi, prin jungla de aparate, i-am căutat pe cei doi kempişti rămaşi.

Nici urmă de ei. Poate se ascundeau pe undeva, aşteptând să ies la iveală.

La naiba.

M-am apropiat de şeful lor, prăbuşit pe rucsac. Prin găurile mari făcute de cele două gloanţe ţâşniseră bucăţi din aparatele din dotare.

Sistemul de securitate al Corporaţiei Mandrake se trezi la viaţă.

Lumini puternice, sirene care urlau din acoperiş şi un val de nanocoptere, ca nişte insecte, ţâşniră din fantele de aerisire din pereţi. Plutiră deasupra noastră, clipind din ochii-mărgele de sticlă, şi apoi zburară mai departe. La câţiva metri mai încolo îşi îndreptară razele laser asupra aparatelor de fitness.

Ţipete.

O salvă disperată pornită dintr-un Sunjet străpunse aerul. Nanocopterele atinse se aprinseră şi se răsuciră ca nişte molii. Celelalte îşi intensificară tirul, sacadat.

Ţipetele se reduseră la scâncete. Mirosul insuportabil de carne arsă ajunse în tranşe până la mine. Parcă mai văzusem scena asta.

Roiul de nanocoptere se destrămă, îndepărtându-se agale, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Câteva trimiseră o rază de rămas-bun. Scâncetele încetară.

Linişte.

Lângă mine, Wardani îşi strânse genunchii sub ea, însă nu izbuti să se ridice. Partea de sus a corpului n-o mai asculta. Mă privi panicată. M-am rezemat în braţul teafăr şi, cu chiu, cu vai, am reuşit să mă ridic în picioare.

— Rămâi aici. Mă întorc imediat.

M-am dus din reflex să verific cadavrele, ferindu-mă de nanocopterele rămase în urmă.

Măştile înţepeniseră în rictusuri, deşi plasticul se mai încreţea din când în când. În timp ce-i priveam pe cei doi ucişi de nanocoptere, ceva fâsâi sub capetele lor şi am văzut o dâră de fum.

— Băga-mi-aş!

Am dat fuga înapoi la cel pe care-l împuşcasem în faţă, cel prins în aparat – aceeaşi poveste. Baza craniului se înnegrise şi se măcinase deja, iar capul se rezema de unul

dintre picioarele aparatului. Ratat de salvele valului de nanocoptere. Sub gaura pe care o făcusem în centrul măştii, gura rânjea la mine cu ipocrizia plasticului.

— Băga-mi-aş!

— *Kovacs.*

— A, da, imediat.

Am vârât pistolul la loc şi am ridicat-o pe Wardani în picioare, fără să mai ţin cont de etichetă. În capătul celălalt al încăperii liftul se deschise, lăsând să iasă un grup de paznici înarmaţi.

— Asta mai lipsea! am exclamat eu oftând.

La vederea noastră, şeful grupului, o femeie, îşi scoase blasterul.

— Rămâneţi pe loc! Mâinile sus!

Am ridicat braţul teafăr. Wardani înălţă din umeri.

— Să ştiţi că nu glumesc!

— Suntem răniţi, am strigat eu. De stunere de contact. Iar ceilalţi sunt morţi, de-a binelea. Băieţii răi aveau memoria corticală pe autodistrugere. Petrecerea s-a terminat. Treziţi-l pe Hand.

Hand nu făcu mare tam-tam. Îi ordonă unui paznic să întoarcă un cadavru şi, ghemuindu-se lângă el, îi împunse coloana vertebrală arsă cu un ac metalic.

— Acid molecular, constată el gânditor. Scos de Shorn Biotech anul trecut. Nu ştiam că-l au şi kempiştii.

— Au tot ce aveţi şi voi, Hand. Doar că într-o cantitate mult mai mică. Citeşte-l pe Brankovitch. „Circulaţia mărfurilor în timpul războiului."

— Mulţumesc, spuse el şi se frecă la ochi. Am deja un doctorat în investiţii pe fondul unor conflicte majore. N-am nevoie de lecturile recomandate de amatori, oricât de iniţiaţi ar fi ei. Lucrul pe care aş vrea să-l ştiu e ce căutaţi amândoi aici, atât de dimineaţă?

Am schimbat o privire cu Wardani. Femeia înălţă din umeri.

— Ne-am tras-o, a răspuns ea.

Hand clipi de câteva ori.

— Aha. Deja.
— Cum adică…
— Kovacs, te rog. Simt cum mă ia durerea de cap, replică Hand, se ridică şi îi făcu semn şefului echipei care se foia în apropiere. Scoate-i de aici. Vezi dacă se potriveşte ceva cu eşantioanele de ţesut pe care le-am luat de pe Aleea Find şi de la capătul canalului. Dosarul c221mh, codurile sunt la centrală.

Am privit cum cadavrele sunt aşezate pe tărgi şi duse la lifturi. Hand dădu să vâre acul metalic în buzunar, dar se răzgândi şi i-l lăsă unuia dintre paznici. Apoi îşi frecă degetele, absent.

— Cineva vrea să te recupereze, doamnă Wardani, zise el. Cineva care dispune de resurse importante. Un argument care justifică şi mai mult investiţia pe care o facem în tine.

Wardani se înclină uşor, zâmbind ironic.

— Cineva care are antene în interior, am adăugat eu, grav. Chiar şi cu un rucsac plin de instrumente, n-aveau cum să intre aici fără ajutorul cuiva. Aveţi un informator printre voi.

— Aşa se pare.

— Pe cine-ai trimis să-i verifice pe urmăritorii noştri când ne-am întors de la bar, acum două nopţi?

Wardani mă privi alarmată.

— Ne-a urmărit cineva?

— Aşa spune el, am răspuns eu arătând spre Hand.

— Hand?

— E-adevărat, doamnă Wardani. Aţi fost urmăriţi până pe Aleea Find, zise Hand cu o voce obosită şi o privire precaută, spre mine. Cred că a fost Deng.

— Deng? Vorbeşti serios? Câţi oameni căzuţi la datorie vă puteţi permite înainte de a le da un nou corp?

— Deng avea o clonă la gheaţă, răspunse el răstit. Asta e politica standard pentru şefii operaţiunilor de securitate. A primit o săptămână virtuală de consiliere şi recreere totală înainte de a fi descărcat. Era din nou apt.

— Zău? Atunci de ce nu-l chemi?

Mi-am amintit ce-i spusesem în constructul din sistemul de identificare şi evaluare. *Bărbaţii şi femeile pentru care lucrezi şi-ar vinde copiii la bordel, dacă ar şti că pot pune mâna pe ce le-am arătat aseară. Acestea fiind zise, dragă prietene, tu pur şi simplu nu contezi.*

A fi ucis de curând e o stare de spirit fragilă pentru neiniţiaţi. Îi fac sensibili la sugestii. Iar agenţii speciali sunt maeştri neîntrecuţi ai persuasiunii.

Hand îşi activă telefonul.

— Vă rog să-l treziţi pe Deng Zhao Jun, spuse el şi aşteptă. Aha. Atunci încercaţi asta.

Am clătinat din cap.

— Aceeaşi bravadă de două parale care aproape ţi-a venit de hac. De-abia a trecut de trauma provocată de moarte şi-l trimiţi din nou la treabă *într-un caz legat de celălalt?* Hai, lasă telefonul. A-ntins-o, Hand! Te-a vândut şi a întins-o cu mărunţişul.

Hand îşi încleştă fălcile, dar rămase cu telefonul la ureche.

— Hand, aproape că i-ai spus ce să facă! i-am zis eu şi i-am citit neîncrederea în privirea piezişă. Hai, dă vina pe mine, dacă asta te face să te simţi mai bine. I-am spus că Mandrake nu se sinchiseşte de el, iar tu i-ai dovedit-o încheind târgul cu noi. Pe urmă l-ai pus să ne urmărească, doar ca să-l amărăşti şi mai mult.

— Nu l-am pus eu, *dracu' să te ia, Kovacs!*

Fierbea de furie, de-abia reuşind să se stăpânească. Degetele i se albiseră pe telefon.

— Şi nu trebuia să-i spui nimic! adăugă el. Acum taci *naibii* din gură! *Da,* da, Hand la telefon.

Ascultă. Răspunse sacadat, monosilabic, plin de frustrare. Apoi închise scurt telefonul.

— Deng a părăsit turnul în propria lui maşină, aseară. A dispărut în mallul Old Clearing House puţin înainte de miezul nopţii.

— În zilele astea e cam greu de ţinut personalul în frâu, nu?

— Kovacs! exclamă directorul executiv, întinzând mâna

spre mine de parcă voia să mă ţină la distanţă şi fulgerându-mă cu privirea. Nu vreau să mai aud nimic. Ai priceput? Nu… vreau… să… mai… aud… nimic.

Am înălţat din umeri.

— Nimeni nu vrea. De asta se şi repetă astfel de lucruri.

Hand oftă prelung, încordat la maximum.

— N-am chef să discut cu tine despre cum facem noi angajările, mai ales la cinci dimineaţa! zise şi se răsuci pe călcâie. Mai bine v-aţi pregăti pentru ce urmează. La nouă intrăm în constructul Dangrek.

I-am aruncat o privire lui Wardani, care îmi răspunse cu un zâmbet afectat. Contagios, ca la copii, de parcă ne-am fi dat mâna pe la spatele directorului executiv.

Hand se opri după ce făcu zece paşi. Ca şi cum ne simţise.

— Apropo, spuse el întorcându-se spre noi. Kempiştii au detonat o bombă magnetică deasupra oraşului Sauberville acum o oră. Fără supravieţuitori.

Am surprins îndârjirea din ochii lui Wardani în timp ce-şi muta privirea în altă parte. Apoi se uită undeva, în gol, absentă. Cu buzele strânse.

Hand rămase pe loc, urmărindu-ne reacţia.

— M-am gândit că aţi vrea să ştiţi.

CAPITOLUL 17

Dangrek.

Cerul arăta ca drilul vechi, un bol de un albastru decolorat, brăzdat de fire de nori albi la altitudine înaltă. Lumina soarelui se filtra prin ele, îndeajuns de intensă ca să mijesc ochii. Căldura ei îmi mângâia părţile expuse ale pielii. Vântul se mai înteţise faţă de ultima oară, bătând dinspre vest. Nori mici, negri, radioactivi, prăfuiau vegetaţia din jur.

Promontoriul din Sauberville încă ardea. Fumul se insinua pe cerul ce semăna cu drilul vechi ca nişte urme lăsate de degete muiate în ulei.

— Eşti mândru de tine, Kovacs? îmi mormăi Tanya Wardani la ureche, urcând dealul ca să vadă mai bine.

Erau primele cuvinte pe care mi le adresa de când primisem vestea de la Hand.

Am urmat-o.

— Dacă ai vreo obiecţie, ia legătura cu Joshua Kemp, i-am spus când am ajuns în dreptul ei. Şi nu te mai preface că e o noutate pentru tine. Ştiai, la fel ca toată lumea, că aşa se va întâmpla.

— Da, doar că nu-mi pot veni în fire.

Era imposibil să faci abstracţie de aşa ceva. Imaginile apăruseră pe toate ecranele din Turnul Mandrake, non-stop. Un fulger care umplea ecranul, în tăcere, filmat cu camerele unei echipe de documentarişti militari, apoi zgomotul. Comentariu abia desluşit peste tunetul asurzitor şi ciuperca tot mai lată, norul. Apoi reluările, cu stop-cadrele mărite.

Inteligenţa Artificială a turnului preluase înregistrarea şi o încorporase în construct, după ce eliminase fondul cenuşiu estompat, enervant.

— Sutjiadi, desfăşoară-ţi echipa!

Acela fusese Hand, a cărui voce răsună în audiocasca pe care-o purtam în dosul urechii. Urmă un schimb de termeni militari prescurtaţi care mă făcu să renunţ la

audiocască. Am ignorat paşii celui care urca dealul în urma noastră şi am încercat să ghicesc gândurile Tanyei Wardani.

— Nu cred că au simţit ceva, spuse ea privind spre promontoriu.

— Vorba cântecului: „Mai rapid nici că se poate!”

— Doamnă Wardani.

Era Ole Hansen, un ecou al ochilor lui albaştri, pătrunzători, desluşindu-se în ochii negri, depărtaţi, ai noului corp.

— Trebuie să vedem locul.

Femeia îşi înăbuşi ceea ce ar fi putut fi un hohot de râs şi nu spuse ceea ce era, de fapt, evident, ci doar:

— Sigur, urmează-mă.

M-am uitat după ei, cum coboară cu grijă spre plajă.

— Hei, agent special!

M-am întors în silă şi am zărit-o pe Yvette Cruickshank urcând dealul nesigur în corpul ei de maori, cu Sunjetul atârnat pe piept şi o pereche de ochelari de reglare a tirului împinsă pe creştetul capului. Am aşteptat-o să mă ajungă, reuşind să nu se împiedice decât de vreo două ori în iarba înaltă.

— Cum e în noul corp? am strigat în timp ce se mai împiedica o dată.

— E… răspunse ea clătinând din cap, se apropie şi reluă, cu vocea revenită la normal… un pic ciudat, înţelegi?

Am încuviinţat din cap. Prima mea reîntrupare avusese loc cu mai bine de treizeci de ani subiectivi în urmă, obiectiv aproape cu două sute de ani, dar aşa ceva nu se uită. Şocul iniţial nu te părăseşte niciodată.

— Şi-i cam *palid,* adăugă ea, ciupindu-şi dosul mâinii şi mirosind. Cum de n-am primit şi eu o piele neagră, aşa fină, ca a ta?

— Eu n-am fost ucis. În plus, din clipa în care radiaţia începe să muşte din noi, o să-ţi pară bine. Cu pielea asta ai nevoie de jumătate din doza pe care trebuie s-o iau eu ca să pot acţiona.

Se încruntă.

— Deci până la urmă tot nu scăpăm.

— E doar un corp, Cruickshank.

— Mda, măcar de-aş avea o parte din calmul tău de agent special!

Râse scurt şi îşi întoarse Sunjetul, apucând ameninţător ţeava scurtă şi groasă cu o mână delicată. Privindu-mă de-a lungul ei, mă întrebă:

— Te-ar tenta un corp ca ăsta, aşa de alb?

M-am gândit câteva clipe. Corpurile maori de luptă aveau membrele lungi, pieptul şi umerii laţi. Multe, ca şi acesta, aveau pielea palidă, albul fiind accentuat de faptul că tocmai erau scoase din cuve, însă pometţii erau proeminenţi, ochii depărtaţi, buzele şi nasul late. Un corp aşa de alb mi se părea exagerat. Şi chiar în uniforma largă, de luptă, cameleocromă…

— Te uiţi de parcă stai în cumpănă dacă să cumperi ceva, observă Cruickshank.

— Scuze. Chiar mă gândeam serios la treaba asta.

— Mda. Hai să schimbăm vorba. Chiar atât de disperată nu sunt. Ai mai fost pe aici, nu?

— Acum câteva luni.

— Cum a fost?

Am înălţat din umeri.

— Se trage din toate părţile. Aerul e plin de schije care vor să se înfigă în ceva. Chestii obişnuite. De ce?

— Am auzit că Wedge a încasat-o. E adevărat?

— Da, din locul în care mă aflam.

— Atunci cum se face că Joshua Kemp hotărăşte, de pe o poziţie de forţă, să arunce bomba?

— Cruickshank, am spus eu şi m-am oprit, incapabil să găsesc o modalitate de a mă face înţeles de această tânără.

Avea douăzeci şi doi de ani şi, ca toţi tinerii de vârsta ei, credea că e buricul nemuritor al universului. Sigur, fusese ucisă, dar, până acum, prin tot ce făcuse, îşi demonstrase tocmai această nemurire. Nici prin gând nu-i trecea că exista o concepţie despre lume în care perspectiva ei asupra lucrurilor nu era doar marginală, ci şi irelevantă.

Acum aştepta un răspuns.

— Uite ce-i, i-am zis într-un târziu. Nimeni nu mi-a spus pentru ce luptăm aici şi, din ce-am aflat de la prizonierii pe care i-am interogat, aş zice că nici ei nu ştiau. Am renunţat acum mult timp să mai caut logica acestui război şi te-aş sfătui să faci la fel, dacă vrei să-i supravieţuieşti.

Înălţă o sprânceană, un gest pe care încă nu-l stăpânea pe deplin în noul ei corp.

— Deci nu ştii.

— Nu.

— Cruickshank!

Chiar şi cu audiocasca scoasă am auzit vocea aspră a lui Markus Sutjiadi prin comlink.

— Ce-ar fi să vii aici şi să-ţi câştigi existenţa ca noi toţi?

— Vin acum, căpitane, spuse ea şi se strâmbă spre mine, luând-o la vale.

După câţiva paşi, se opri şi se întoarse.

— Hei, agent special!

— Ce mai e?

— Chestia cu Wedge… care a încasat-o… n-o lua ca pe ceva personal. Ţi-am spus ce-am auzit.

Am zâmbit fără să vreau de cât de grijulie se arăta.

— Am şi uitat, Cruickshank. Mi se fâlfâie. Mai mult, mă deranjează că nu mi-ai acceptat avansurile.

— Ha, ha, făcu ea şi-mi întoarse zâmbetul. Cel puţin am încercat.

Privirea i se opri la vintrele mele şi îşi încrucişă ochii pentru a fi mai convingătoare.

— Ce-ai zice să văd care-i treaba cu aia?

— Te rog.

Audiocasca îmi bâzâi la gât. Am fixat-o în dosul urechii şi am conectat microfonul.

— Spune, Sutjiadi!

— Dacă nu îndrăznesc prea mult, eşti bun să-mi laşi soldaţii să-şi ocupe poziţiile, domnule? mă întrebă cu ironie în glas.

— Sigur, îmi cer scuze. Nu se va mai repeta.

— În regulă.

Când să deconectez microfonul, am auzit-o pe Tanya

Wardani cum înjură cu jumătate de voce.
— Cine e? întrebă Sutjiadi. Sun?
— Nu-mi vine să cred, la naiba!
— E doamna Wardani, interveni Ole Hansen, calm, peste înjurăturile arheologului. Mai bine daţi o fugă până aici ca să vedeţi ceva.
Împreună cu Hand am pornit în goană spre plajă, dar am ajuns cu câţiva metri în urma lui. Ţigările şi plămânii afectaţi nu contează în mediul virtual, deci Hand mă întrecuse doar dintr-o prea mare îngrijorare faţă de investiţia corporaţiei. Lăudabil din partea lui. Încă neadaptaţi la noile corpuri, ceilalţi sosiră după noi. Wardani era singură.
Am găsit-o în aceeaşi poziţie, cu faţa spre faleza prăbuşită, când fuseserăm ultima oară în construct. La început n-am văzut la ce se uită.
— Unde e Hansen? am întrebat aiurea.
— Cred că a intrat acolo, răspunse ea arătând înainte.
Atunci am văzut. Urmele alburii ale unei explozii recente, în jurul unei crăpături de doi metri în faleză şi o cărare care ducea în ea.
— Kovacs? întrebă Hand cu o veselie nefirească.
— Văd. Când ai reactualizat constructul?
Hand se apropie ca să studieze urmele exploziei.
— Azi.
Tanya Wardani înclină din cap, mai mult pentru ea.
— Geoscanare din satelit pe orbită înaltă, nu?
— Corect.
— Mda, făcu arheologa şi vârî mâna în buzunarul hainei după ţigări. N-avem ce găsi acolo.
— Hansen! strigă Hand prin crăpătură, cu mâinile făcute pâlnie, ignorând audiocasca pe care-o purta la ureche.
— Vă aud, răspunse artificierul, cu o voce detaşată şi uşor batjocoritoare. Aici nu e nimic.
— Bineînţeles că nu, mormăi Wardani.
— ...e un loc gol, circular, cu diametrul de vreo douăzeci de metri, dar stâncile arată ciudat. Parcă ar fi fost topite.
— E doar o supoziţie, replică Hand impacientat în

microfon. Inteligenţa Artificială a corporaţiei îşi dă cu presupusul.

— Întreabă-l dacă e ceva în mijloc, zise Wardani ferindu-se de briza mării ca să-şi aprindă ţigara.

Hand întrebă mai departe. Răspunsul răzbătu printre paraziţi.

— Da, e un fel de stâncă, aduce cu o stalagmită.

Wardani încuviinţă din cap.

— E portalul, spuse ea. Cred că e vorba de informaţii primite de Inteligenţa Artificială în urma unei misiuni de recunoaştere efectuate cu ceva timp în urmă. Acum încearcă să ordoneze informaţiile cu ce poate vedea de pe orbită şi, neavând vreun motiv ca să creadă că acolo mai e şi altceva în afară de stânci…

— Aici a fost cineva, zise Hand încleştându-şi fălcile.

— Bineînţeles, spuse Wardani, scoase fumul pe nări şi indică. Uitaţi-vă acolo.

Ancorat în apele puţin adânci, la câteva sute de metri de plajă, se legăna un trauler mic, vechi de când lumea. Năvoadele atârnau de el ca şi cum voiau să scape de acolo cu orice preţ.

Cerul se albi de tot.

Călătoria nu fusese la fel de incomodă precum cea din aparatul de identificare şi evaluare, dar revenirea bruscă la realitate avu asupra mea efectul unei băi de gheaţă, răcindu-mi extremităţile şi trimiţându-mi un fior pe şira spinării. Ochii mi se deschiseră direct asupra operelor de artă psihogramă empatistă, atât de scumpe.

— O, ce frumos, am mormăit, ridicându-mă în capul oaselor şi bâjbâind după electrozi.

Uşa camerei se deschise spre exterior, lăsând să intre un zumzet slab. Hand stătea în prag, neechipat complet, cu silueta scoasă în evidenţă de luminile strălucitoare din spate. L-am privit cu ochii mijiţi.

— *Chiar* a fost nevoie de aşa ceva?

— Pune-ţi cămaşa, Kovacs, zise el încheindu-şi nasturele de la gât. Avem treabă. Vreau să ajungem pe peninsulă înainte de lăsarea serii.

— Nu crezi că te cam grăbeşti…

Hand se şi răsucise pe călcâie.

— Hand, recruţii încă nu s-au obişnuit cu corpurile. Le mai trebuie timp.

— I-am lăsat acolo, îmi zise el peste umăr. Le mai dau zece minute – adică două zile în timp virtual. Pe urmă îi descărcăm de-adevăratelea şi *plecăm.* Dacă cineva ajunge la Dangrek înaintea noastră, va regreta amarnic.

— Dacă erau acolo când Sauberville a fost distrus, am strigat eu după el, furios la culme. Înseamnă că *deja* regretă, împreună cu toţi ceilalţi.

Am auzit cum se îndepărtează pe coridor. Omul corporaţiei, cu cămaşa încheiată la toţi nasturii, cu costumul bine aşezat pe umerii laţi, cu pasul hotărât. Apt să îndeplinească cele mai grele misiuni încredinţate de corporaţie, în timp ce eu stăteam, cu pieptul gol, în balta propriei mele furii neputincioase.

PARTEA III: ELEMENTE PERTURBATORII

Diferenţa dintre realitatea virtuală şi viaţă e foarte simplă. Într-un construct ştii că totul este condus de o maşină atotputernică. Realitatea nu oferă această certitudine, prin urmare e foarte uşor să te laşi furat de iluzia că tu controlezi totul.

QUELLCRIST FALCONER

Etica pe marginea prăpastiei

CAPITOLUL 18

N-ai cum să muţi o navă interplanetară peste jumătate de planetă. Aşa că nici n-am încercat.

Mandrake ne-a rezervat o navă mică şi o parabolă de asolizare din cadrul flotei suborbitale a Cartelului, cu care am zburat până la un aerodrom anonim de la periferia oraşului Landfall tocmai când după-amiaza se mai răcorea. Parcată pe beton am văzut o navă de asalt nouă, Lockheed Mitoma interplanetară, care aducea cu un scorpion fumuriu căruia cineva îi smulsese tentaculele. Ameli Vongsavath scoase un mormăit apreciativ.

— Seria Omega, îmi spuse, mai cu seamă fiindcă mă nimerisem lângă ea după ce coborâserăm din crusier.

Îşi aranja părul din reflex, răsucindu-şi şuviţele negre în sus ca să le ferească de dozele simbiote de pe ceafă şi fixându-şi cocul aproximativ cu câteva agrafe.

— Cu bijuteria asta ai putea zbura pe deasupra Bulevardului Incorporation fără să arzi copacii, continuă ea. Sau să lansezi torpile din plasmă prin uşa de la intrare în Senat, să-ţi bei cafeaua şi să te înscrii pe orbită înainte să auzi explozia.

— Să zicem, am încuviinţat eu, sec. Cu astfel de misiuni n-ai putea fi decât kempist, ceea ce înseamnă că ai pilota o rablă ca Mowai Zece. Am dreptate, Schneider?

Schneider rânji.

— Mda, nici nu concep aşa ceva.

— Ce anume? dori să ştie Yvette Cruickshank. Să fii kempist?

— Nu, să pilotez o Mowai, îi răspunse Schneider, cântărindu-i din priviri corpul de luptător maori. A fi kempist nu-i chiar atât de rău. În afară de cântecele alea revoluţionare.

Cruickshank clipi nedumerită.

— Chiar ai fost kempist?

— Glumeşte, am zis eu aruncându-i o privire prevenitoare lui Schneider.

De data asta nu aveam cu noi niciun politruc, dar cel puţin Jiang Jianping părea să ţină cu Kemp şi n-aveam de unde şti câţi dintre ceilalţi membri ai echipei îi împărtăşeau simpatia. A stârni posibile animozităţi doar ca să impresionezi nişte femei bine făcute nu mi se părea o mişcare prea deşteaptă.

Pe de altă parte, în dimineaţa aceea, Schneider nu-şi potolise hormonii în realitatea virtuală, aşa că poate nu eram foarte obiectiv.

O trapă a navei se deschise şi, o clipă mai târziu, dincolo de ea apăru Hand, îmbrăcat într-o ţinută de luptă călcată impecabil, în culori cameleocrome, acum fumurie, în ton cu nuanţa preponderentă a navei de asalt. Trecerea de la costumul lui obişnuit, corporatist, era atât de radicală, încât sărea imediat în ochi, deşi toţi ceilalţi erau îmbrăcaţi la fel.

— Bine-aţi venit în nava visurilor voastre, mormăi Hansen.

Ne-am ocupat locurile şi, după doar cinci minute, nava primi permisiunea de a decola. Ameli Vongsavath introduse planul de zbor în baza de date a navei, activă sistemele şi, spre surprinderea noastră, păru că adoarme. Conectată la ceafă şi pometi, cu ochii închişi, îşi lungi corpul maori, de împrumut, ca o prinţesă aflată sub influenţa criocapsulelor într-un basm obscur din Anii Colonizării. Se alesese poate cu corpul cel mai oacheş şi mai zvelt dintre toate, iar cablurile prinse de ea contrastau cu pielea ca nişte viermi albi.

Surghiunit în scaunul pilotului, Schneider privea cu jind la tabloul de bord.

— O să ai şi tu parte de aşa ceva, i-am zis.

— Da, când?

— Când o să fii milionar pe Latimer.

Se uită ofensat la mine şi puse un picior pe consola din faţa lui.

— Ha, ha, ha.

Sub ochii închişi, Ameli Vongsavath făcu o grimasă, un

mod indirect de a spune *la paştele cailor.* Niciunul dintre membrii echipei Dangrek nu ştia de înţelegerea încheiată cu Corporaţia Mandrake. Hand ne prezentase drept consultanţi şi aşa rămăsese.

— Crezi că va trece prin portal? l-am întrebat pe Schneider, încercând să-l scot din starea de deprimare.

— De unde naiba să ştiu? răspunse fără să se uite la mine.

— Spune-mi ce...

— Domnilor, zise Ameli Vongsavath tot cu ochii închişi. Se poate să mă bucur şi eu de puţină linişte înainte să înceapă bâlciul?

— Sigur, mai tacă-ţi gura, Kovacs, spuse Schneider ca să-mi facă în ciudă. Du-te lângă ceilalţi!

Revenit în cabina principală, am văzut că scaunele de lângă Wardani erau ocupate de Hand şi Sun Liping, aşa că m-am aşezat în faţa lor, lângă Luc Deprez, care mă privi curios şi continuă să-şi examineze mâinile noi.

— Îţi place corpul? l-am întrebat.

— Are un farmec al lui, răspunse înălţând din umeri. Dar nu sunt obişnuit să fiu atât de *solid.*

— Te obişnuieşti, fii fără grijă. Somnul te ajută mult.

Din nou acea privire curioasă.

— Văd că eşti foarte sigur. Ce fel de consultant eşti?

— Fost agent special.

— Zău? făcu el foindu-se pe scaun. Ce surpriză! Povesteşte-mi şi mie!

Am auzit cum se mişcă şi cei din apropiere, care mă auziseră. Celebritate instantanee. Ca şi cum mă întorsesem în Wedge.

— E o poveste lungă. Şi nu foarte interesantă.

— Mai avem un minut până la decolare, anunţă Ameli Vongsavath prin intercom, pe un ton batjocoritor. Mă folosesc de acest prilej ca să vă urez oficial bun venit la bordul navei rapide de asalt *Nagini* şi să vă previn că, dacă nu v-aţi fixat centurile de siguranţă, în următoarele cincisprezece minute nu vă garantez integritatea fizică.

Am auzit foială pe cele două şiruri de scaune. Cei care

se asiguraseră deja râdeau de ceilalţi.

— Cred că exagerează, remarcă Deprez, fixând fără grabă centurile care îi traversau pieptul în diagonală. Navele astea au compensatoare bune.

— Mda, nu se ştie niciodată. Un incendiu orbital nu e exclus.

— Ai dreptate, Kovacs, zise Hansen zâmbind de pe şirul opus. Să fim optimişti, nu?

— E bine să fim prevăzători.

— Ţi-e frică? întrebă Jiang pe neaşteptate.

— De regulă. Ţie nu?

— Frica e un inconvenient. Trebuie să înveţi s-o înăbuşi. Asta înseamnă să fii militar sută-n sută. Să nu-ţi fie frică.

— Nu, Jiang, spuse Sun Liping grav. Asta înseamnă să fii mort.

Nava de asalt se înclină brusc şi am simţit cum o greutate imensă mă lipeşte de scaun. Îmi goleşte de sânge membrele. Mă sufocă.

— Dumnezeule mare! exclamă Ole Hansen printre dinţi.

Greutatea slăbi, probabil fiindcă ajunseserăm pe orbită şi o parte din energia pe care Ameli Vongsavath o folosise ca să activeze propulsoarele revenea acum în sistemul gravitaţional de la bord. Am întors capul spre Deprez.

— Exagerează, nu?

Luc văzu un strop de sânge pe un deget, de la limba pe care şi-o muşcase, şi-l privi cu un ochi critic.

— Mda, aş numi asta exagerare.

— Ne-am plasat pe orbită, confirmă vocea lui Vongsavath. În aproximativ şase minute vom trece în siguranţă pe sub Umbrela Geosincronă a oraşului Landfall. Apoi vom fi expuşi, motiv pentru care voi face câteva volte la derută, aşa că ţineţi gura închisă.

Deprez înclină posac din cap şi ridică degetul pătat de sânge. Toată lumea izbucni în râs.

— Hei, Hand, strigă Yvette Cruickshank. De ce oare Cartelul nu plasează cinci-şase UG-uri din astea, masive, ca să pună capăt războiului?

Mai încolo, pe şirul opus, Markus Sutjiadi schiţă un

zâmbet, dar nu spuse nimic. Doar îi aruncă o privire lui Ole Hansen.

— Hei, Cruickshank, zise artificierul pe un ton care nu admitea replică, semn că înţelesese rostul privirii lui Sutjiadi. Ai auzit de bombele magnetice? Ai idee cât de uşor e să nimereşti o ţintă ca asta, atât de aproape?

— Mda, replică Cruickshank, ţinând-o pe a ei. Dar majoritatea bombelor magnetice ale lui Kemp sunt la sol acum şi cu UG-urile plasate la înălţime…

— Încearcă să le spui asta locuitorilor oraşului Sauberville, zise Wardani, şi cuvintele ei avură efectul unei cozi de cometă întinse de-a lungul coridorului.

Reduşi la tăcere, membrii echipei schimbară priviri scurte între ei cu viteza unui pistol pus pe foc automat.

— Atacul ăla a fost lansat de la sol, doamnă Wardani, spuse Jiang într-un târziu.

— Zău?

Hand îşi drese glasul.

— De fapt, Cartelul nu ştie exact câte drone-proiectile ale lui Kemp sunt plasate pe orbita planetei…

— Aiurea, mormăi Hansen.

— …dar plasarea unei platforme de dimensiuni mari în această fază a războiului nu ar fi suficient de…

— Profitabilă? întrebă Wardani.

Hand îi zâmbi strepezit.

— Sigură, completă el.

— Părăsim UG-ul oraşului Landfall, anunţă Ameli Vongsavath prin intercom, cu calmul unui ghid turistic. Pregătiţi-vă pentru mai multe senzaţii tari.

Am simţit cum îmi creşte treptat presiunea în tâmple, pe măsură ce compensatoarele de la bord pierdeau din energie. Vongsavath se pregătea de tot felul de acrobaţii înainte de a coborî. Lăsând UG-ul în urmă, nu mai beneficiam de prezenţa maternă a corporaţiei care să ne protejeze de pericolele zonei de război. De aici încolo trebuia să ne purtăm singuri de grijă.

Corporaţiile exploatează, negociază, se extind continuu, dar şi aşa te poţi obişnui cu ele. Te poţi obişnui cu

turnurile lor strălucitoare, cu securitatea lor asigurată de nanocoptere, cu cartelurile şi UG-urile, cu răbdarea lor inumană, întinsă pe atâtea secole, şi cu aşa-zisa lor moştenire a statutului de naş al speciei umane. Şi le eşti recunoscător că, slavă Domnului, te lasă să trăieşti fie şi un simulacru de viaţă pe platforma corporatistă.

Şi ajungi să crezi că e de o mie de ori mai bine decât să cazi, cu sufletul la gură, în haosul uman de dedesubt.

Mereu recunoscător.

O capcană de care nu poţi scăpa.

— Ne apropiem, zise Ameli Vongsavath din carlingă.

Coboram cu toată viteza.

Cu compensatoarele reduse la minimum, părea că ne aşteaptă un salt gravitaţional, însă centurile de siguranţă îşi făcură datoria. Am simţit cum stomacul mi se întoarce pe dos, plus o mâncărime în dosul ochilor. Neurochimul se trezi, fără să vrea, la viaţă, iar plăcile de bioaliaj din mâinile mele începură să tremure. Vongsavath mai avea puţin şi ne făcea una cu podeaua, atât de puternic tura motoarele principale, în speranţa că nu va fi reperată de sistemele anti-incursiune kempiste plasate la mare înălţime, care poate decodaseră traiectoria din transmisiunile Cartelului.

Părea să aibă succes.

Am pătruns, în principiu, la vreo doi kilometri în largul coastei Dangrek, Vongsavath folosind apa, conform uzanţei militare, ca să răcească suprafeţele încălzite la intrarea în atmosferă. În unele locuri, grupurile ecologice de presiune se împotriveau vehement acestui gen de contaminare, dar mă îndoiam că cineva de pe Sanction IV ar avea timp de asta. Războiul are un efect calmant, simplificator, asupra politicii, care probabil că-i anesteziază pe politicieni ca o supradoză de betatanatină. Nu trebuie să mai pui nimic în balanţă, nu mai poţi justifica nimic. Luptă şi câştigă, adu victoria acasă. Restul nu mai contează, se albeşte precum cerul de deasupra oraşului Sauberville.

— Am atins suprafaţa, zise Vongsavath cu o voce monotonă. Primele imagini nu indică niciun fel de trafic.

Mă îndrept spre plajă cu motoarele secundare. Rămâneţi pe loc până vă spun eu. Domnule comandant, avem un mesaj de la Isaac Carrera, poate vreţi să-l vedeţi.

Hand schimbă o privire cu mine. Întinse mâna în spate şi atinse microfonul fixat în scaun.

— Rulează-l în modul discret. Pentru mine, Kovacs şi Sutjiadi.

— Am înţeles.

Mi-am pus casca şi masca pentru modul discret de recepţie. Carrera apăru pe fondul zgomotului strident scos de decodoare. Era în uniformă şi avea o vânătaie dată cu gel, care se întindea de pe frunte pe unul dintre obraji. Arăta obosit.

„Aici Turnul de Control din Northern Rim către FAL 931/4. Avem planul vostru de zbor şi detaliile misiunii, dar trebuie să vă previn că, în condiţiile actuale, nu vă putem sprijini nici de la sol, nici din aer. Trupele Wedge s-au retras spre sistemul de lacuri Masson şi se apără până reuşim să evaluăm ofensiva kempistă şi consecinţele acesteia. După seria de bombardamente ne aşteptăm la o ofensivă de mari proporţii, motiv pentru care probabil că nu veţi mai putea să comunicaţi efectiv cu nimeni din zona de luptă. Pe lângă aceste consideraţii de ordin strategic, trebuie să ştiţi că membrii Cartelului au amplasat sisteme de nanoreparaţii experimentale în Sauberville. Nu putem anticipa cum vor reacţiona sistemele la incursiunile neaşteptate. „Sfatul meu," aici Carrera se aplecă în faţă, „e să vă retrageţi cu motoarele secundare până la Masson şi să aşteptaţi până ordon un contraatac asupra coastei. Care nu poate întârzia mai mult de două săptămâni. Cercetările în urma exploziei", continuă Carrera făcând o grimasă, de parcă tocmai simţise duhoarea rănilor, „sunt prea riscante, indiferent de avantajele pe care patronii voştri speră să le obţină. Am ataşat un cod Wedge, de intrare, în caz că vreţi să vă retrageţi. Altfel nu avem cum să vă ajutăm. Mult noroc. Terminat."

Mi-am scos masca şi casca. Hand mă privea cu un zâmbet pierit, îngrămădit într-un colţ al gurii.

— Departe de punctul de vedere al Cartelului. Întotdeauna e aşa de direct?

— Când are de-a face cu clienţi imbecili. De asta e şi angajat. Ce-i cu sistemele astea experimentale?

Hand făcu un gest a lehamite. Şi clătină din cap.

— Nu-i mare scofală. Aşa vrea Cartelul să sperie lumea. Îi ţine departe pe cei care vor să pătrundă în zonele interzise.

— Cu alte cuvinte, tu ai numit asta zonă interzisă?

Hand zâmbi din nou. Sutjiadi rămase tăcut, strângând din buze. Am auzit cum motoarele se domolesc.

— Am ajuns pe plajă, anunţă Ameli Vongsavath. La 20,7 kilometri de craterul Sauberville. Vrea cineva să facă poze?

CAPITOLUL 19

Alb închegat.

Preţ de o clipă, din pragul navei, privind întinderea de nisip, am crezut că ninsese.

— Pescăruşi, zise Hand, atotcunoscător, sărind pe plajă şi dând cu piciorul într-un ghem de pene. Radiaţiile exploziei trebuie să le fi făcut de petrecanie.

În larg, valurile domoale erau împestriţate de tot felul de resturi albe.

Când au asolizat pentru prima oară pe Sanction IV – ca şi pe Latimer şi pe Lumea lui Harlan – navele coloniale trebuie să fi fost, pentru multe dintre speciile locale, mesagerii cataclismului. Colonizarea planetară este, invariabil, un proces distructiv, iar tehnologia avansată n-a făcut decât să salubrizeze procesul pentru ca oamenilor să li se garanteze poziţia primordială în ecosistemul pe care-l distrug. Invazia este atotcuprinzătoare şi, din clipa apariţiei navelor, inevitabilă.

Deşi navele masive se răcesc încet, activitatea din interior porneşte odată cu asolizarea. Şiruri compacte de clone în stadiu de embrion apar din criocuve şi sunt încărcate mecanic în capsule cu creştere rapidă. Un număr imens de hormoni sintetici trece în goană prin nutrienţii din capsule, provocând dezvoltarea celulelor, care aduce fiecare clonă la vârsta adolescenţei târzii în doar câteva luni. Deja primul val, maturizat spre finalul zborului interstelar, se descarcă în aceste momente, minţile elitei coloniale sunt decantate şi trezite pentru a-şi ocupa locul stabilit în noua ordine. Nu e chiar tărâmul făgăduinţei şi al aventurii, cum ar crede cronicarii.

În restul navei, cel mai mare rău îl fac maşinile aloplastice.

Orice efort însemnat de a coloniza o planetă presupune utilizarea câtorva dintre aceste Inteligenţe Artificiale ecologice. După primele catastrofe de pe Marte şi Adoracion, a fost clar că încercarea de a grefa o parte din

ecosistemul terestru pe un mediu extraterestru nu era deloc floare la ureche. Primii colonişti de pe Marte care au respirat aerul terraformat au murit în câteva zile, iar cei care rămăseseră în nave au murit şi ei, luptându-se cu roiuri de insecte vorace nemaivăzute până atunci. Respectivele insecte erau, de fapt, urmaşele îndepărtate ale unei specii de acarieni care prosperase în schimbările ecologice radicale presupuse de terraformare.

Aşa că, înapoi în laborator.

A trebuit să treacă alte două generaţii pentru ca aceia care încercau să colonizeze planeta Marte să respire aer nefiltrat.

Pe Adoracion a fost şi mai rău. Nava colonială *Lorca* plecase cu câteva decenii înainte de dezastrul marţian, construită şi trimisă în grabă spre cea mai apropiată dintre planetele locuibile, indicate pe astrohărţile marţiene, cu nesăbuinţa cu care arunci un coctail Molotov într-un ditamai tancul. A fost un asalt semidisperat asupra adâncurilor de necuprins ale spaţiului interstelar, un act de sfidare tehnologică în faţa legilor tiranice ale fizicii ce guvernează cosmosul şi o manifestare la fel de sfidătoare a încrederii în noile arhive marţiene recent decodate. În general, aproape toată lumea credea că încercarea va da greş. Chiar şi cei care fuseseră de acord să li se copieze conştiinţa în baza de date şi ca genele lor să fie incluse în banca de embrioane a coloniei erau departe de a fi optimişti în privinţa perspectivelor pe care le aveau identităţile lor înmagazinate la capătul călătoriei.

Adoracion, după cum sugerează şi numele, trebuie să fi dat impresia unui vis devenit realitate. O planetă verde-portocalie, cu aproximativ acelaşi amestec de nitrogen/oxigen ca Pământul şi un raport mult mai echitabil între uscat şi apă. Cu plante ce puteau fi consumate de turmele de vite donate din pântecul navei *Lorca* şi animale de pradă care puteau fi uşor împuşcate. Coloniştii fie erau oameni cu frica lui Dumnezeu, fie sosirea în acest nou Eden i-a împins să fie aşa, fiindcă primul lucru pe care l-au făcut după asolizare a fost să

construiască o catedrală şi să-i mulţumească Domnului pentru că-i adusese teferi până acolo.

A trecut un an.

Hipercastingul era în faza de început, în stare doar să transmită cele mai simple mesaje codificate. Veştile care parveneau de pe Pământ cu ajutorul laserului răsunau ca nişte ţipete care răzbat dintr-o cameră ferecată din străfundurile unui conac părăsit. Cele două ecosisteme s-au ciocnit ca două armate pe un câmp de luptă de pe care nu te poţi retrage. Dintre cei peste un milion de colonişti din *Lorca,* peste şaptezeci la sută au murit în primele optsprezece luni de la asolizare.

Înapoi în laborator.

Acum totul se face cu rafinament. Nimic din ce este organic nu părăseşte nava până când eco-aloplastul nu s-a lămurit asupra noului ecosistem. Sonde automate cutreieră noul glob şi adună eşantioane. Inteligenţa Artificială prelucrează datele, creează un model cu o posibilă prezenţă terestră la o viteză de două sute de ori mai mare decât în lumea reală şi semnalează eventualele inadvertenţe. Pentru tot ce crede că este o problemă oferă o soluţie, genotehnică sau nanotehnică, şi, din întreg, generează un protocol de colonizare. Apoi, conform protocolului, toată lumea iese la joc.

În interiorul protocoalelor pentru cele peste trei duzini de planete colonizate, apar din când în când unele specii terestre extrem de utile. Ele sunt poveştile de succes ale planetei Pământ – atleţi duri, care s-au adaptat noilor condiţii. Majoritatea sunt plante, microbi şi insecte, însă există şi câteva animale sau păsări mai mari. Oile merinos, urşii cenuşii şi pescăruşii sunt în fruntea listei. Greu de răpus.

Apa din jurul traulerului era plină de pescăruşi morţi care, în liniştea nefirească a ţărmului, amortizau şi mai mult clipocitul valurilor ce se loveau uşor de vas.

Traulerul arăta rău de tot. Plutea apatic, între ancore, cu vopseaua înnegrită pe latura dinspre Sauberville, scheletul de metal lucind în locurile dezvelite de suflul exploziei.

Câteva geamuri dispăruseră şi ele în acelaşi timp, iar grămada de năvoade de pe punte părea topită. Vinciul era şi el ars în mare parte. Cei surprinşi de explozie afară muriseră probabil în urma arsurilor de gradul trei.

Pe punte nu era niciun cadavru. Ştiam asta din realitatea virtuală.

— Nici jos nu e nimeni, constată Luc Deprez, căutând sub scara de tambuchi din mijlocul punţii. N-a mai călcat nimeni aici de luni de zile. Poate de un an. Gândacii şi şobolanii au mâncat cam tot ce era de mâncat.

Sutjiadi se încruntă.

— Mai e mâncare acolo?

— Da.

Deprez urcă pe punte şi se aşeză pe rama de bocaport. Jumătatea de jos a uniformei lui cameleocrome rămase neagră preţ de o clipă, apoi se adaptă la lumina soarelui.

— Se pare că a fost o petrecere barosană, dar nimeni n-a rămas să dea cu mătura.

— Am avut şi eu parte de petreceri din astea, zise Vongsavath.

De jos răzbătu pocnetul inconfundabil al unui Sunjet. Eu, Sutjiadi şi Vongsavath am îngheţat la unison. Deprez rânji.

— E Cruickshank, omoară şobolanii, spuse el. Sunt mari, unul şi unul.

Sutjiadi îşi vârî arma la loc şi privi de-a lungul punţii, un pic mai relaxat faţă de momentul în care urcaserăm la bord.

— Estimează, Deprez. Câţi au fost?

— Şobolani? întrebă Deprez, rânjind şi mai tare. E greu de spus.

M-am abţinut să râd şi eu.

— Marinari, zise Sutjiadi dând din mână impacientat. Câţi marinari au fost, *sergent?*

Deprez înălţă din umeri, neimpresionat de menţionarea gradului.

— Nu sunt bucătar de meserie, *domnule căpitan.* E greu de spus.

— Eu am fost bucătar, spuse Ameli Vongsavath pe

neaşteptate. Cobor ca să arunc o privire.

— Rămâi aici, ordonă Sutjiadi şi se apropie cu paşi mari de marginea traulerului, dând cu piciorul într-un pescăruş mort. Din clipa asta vreau mai puţină băşcălie şi mai multă râvnă din partea voastră. Pentru început scoateţi din apă năvoadele astea. Deprez, coboară şi ajut-o pe Cruickshank să scape de şobolani.

Deprez oftă şi îşi puse deoparte Sunjetul. De la cingătoare scoase un pistol vechi, vârî un încărcător în el şi îndreptă pistolul spre cer.

— La asta mă pricep, spuse enigmatic şi coborî pe scară, cu pistolul ridicat deasupra capului.

Audiocasca se trezi la viaţă. Sutjiadi se aplecă, ascultând concentrat. Mi-am conectat propria audiocască.

— ...e apărat.

Era vocea lui Sun Liping. Sutjiadi îi dăduse comanda celeilalte jumătăţi de echipă şi o trimisese pe plajă, împreună cu Hand, Wardani şi Schneider, pe care mai mult ca sigur îi considera nişte civili care, în cel mai bun caz, nu făceau decât să încurce lucrurile şi, în cel mai rău caz, erau primele victime într-un schimb de focuri.

— Apărat cum? se răsti el.

— Am plasat santinele în arc de cerc mai sus de plajă. Pe o lungime de cinci sute de metri şi cu o rază de acţiune de o sută optzeci de grade. Nu ne poate scăpa nimic din ce vine din interior sau pe plajă din ambele direcţii, raportă Sun şi se opri, ca pentru a se scuza. E valabil numai pentru linia de ochire, dar câţiva kilometri îi putem controla fără probleme. E cam tot ce putem face.

— Întreabă-l de obiectivul misiunii, am intervenit eu. Este intact?

Sutjiadi pufni dispreţuitor.

— E acolo? întrebă el.

I-am aruncat o privire. Sutjiadi era convins că alergăm după cai verzi pe pereţi. Intuiţia mea de agent special mă făcea să-l citesc fără probleme. Credea că portalul lui Wardani era doar rodul fanteziei unui arheolog, susţinut de o teorie originală, vagă, care să sune bine la urechea

Corporaţiei Mandrake. Credea că Hand înghiţise găluşca, iar corporaţia, în lăcomia ei şi pentru orice eventualitate, se repezise să ajungă prima la locul în care trona o amărâtă de epavă. Credea, de asemenea, că, după sosirea echipei la locul cu pricina, mulţi aveau să sufere de indigestie. Nu-şi trădase gândurile cât prezentaserăm operaţiunea în construct, dar îşi exterioriza scepticismul ca pe o insignă purtată cât mai la vedere.

Nu-i găseam pricină pentru asta. Judecând după figură, cam jumătate din echipă gândea la fel. Dacă Hand nu le-ar fi oferit nişte contracte atât de tentante – întoarcerea din morţi şi scutirea de război, probabil că i-ar fi râs în faţă.

Cu vreo lună în urmă poate că aşa aş fi făcut şi eu cu Schneider.

— Da, e aici.

Era ceva ciudat în vocea lui Sun. Din câte-mi dădeam eu seama, nu se număra printre scepticii din echipă, acum însă vorbea aproape cu evlavie.

— N-am… mai… văzut… aşa ceva.

— Sun? E deschisă?

— Nu-mi dau seama, domnule locotenent. Mai bine-i cereţi detalii doamnei Wardani.

Mi-am dres glasul.

— Wardani? Mă auzi?

— Sunt ocupată, răspunse ea cu o voce încordată. Ce-aţi găsit pe trauler?

— Deocamdată nimic.

— Mda. La fel şi aici. Terminat.

Am privit din nou spre Sutjiadi. Se uita în gol, cu faţa lui maori nouă, inexpresivă. Am scos un mormăit, am deconectat audiocasca şi m-am dus să văd cum funcţionează vinciul de pe punte. În spate am auzit cum îi cere raportul lui Hansen.

Am descoperit că vinciul nu se deosebea prea mult de un încărcător de navetă şi, cu ajutorul lui Vongsavath, am pus mecanismul în funcţiune înainte ca Sutjiadi să termine de vorbit pe comlink. Se apropie tocmai când biga se legănă uşor, coborând greiferul pentru primul transport.

Scoaterea năvoadelor din apă se dovedi însă mai problematică. Ne luă douăzeci de minute bune ca să ne dăm seama ce şi cum, răstimp în care vânătoarea de şobolani se termină, iar Cruickshank şi Deprez ni se alăturară. Chiar şi aşa, am reuşit cu greu să tragem năvoadele reci, îmbibate cu apă, pe punte şi să le punem într-o ordine aproximativă. Niciunul dintre noi nu era pescar şi, evident, ne lipsea îndemânarea necesară, motiv pentru care am alunecat şi am căzut de câteva ori.

Dar nu fără folos.

Prinse în ultimele falduri pe care le-am tras la bord erau rămăşiţele a două cadavre, goale, cu excepţia lanţurilor încă lucioase prinse de genunchi şi de piept. Peştii le lăsaseră numai pielea şi oasele, care arătau ca o muşama. Craniile fără ochi se legănau în năvodul suspendat ca nişte capete de beţivi care se hlizesc la auzul unei glume bune. Gâturi puhave şi rânjete.

Am rămas o vreme cu privirea aţintită asupra lor.

— Bună intuiţia, i-am spus lui Sutjiadi.

— Mi s-a părut logic să căutăm şi aici, răspunse el şi se apropie, cercetând gânditor oasele roase. Au fost dezbrăcaţi şi vârâţi în năvod. Legaţi cu lanţuri, de mâini şi de picioare, ca să nu poată ieşi la suprafaţă. Nu prea înţeleg motivul. De ce să ascunzi cadavrele, când nava plutea aici şi oricine venea din Sauberville o putea revendica?

— Da, dar n-a venit nimeni, sublinie Vongsavath.

Deprez se întoarse şi îşi puse mâna streaşină ca să privească în zare, unde Sauberville încă fumega.

— Războiul? zise el.

Mi-am amintit câteva date, istoria recentă, am calculat.

— Acum un an nu ajunsese până aici, în vest, dar se îndrepta rapid spre sud, am spus eu arătând spre rotocoalele de fum. Probabil că le era frică. Aici ar fi putut atrage un atac orbital. Sau un bombardament terestru, de la distanţă. Mai ţineţi minte ce s-a întâmplat în Bootkinaree Town?

— Mult prea bine, răspunse Ameli Vongsavath,

apăsându-şi cu degetele pometul stâng.

— Asta a fost acum un an. Toată lumea aflase. Cargobotul ăla din port. Nicio echipă de salvare de pe planetă n-a mai avut curaj să facă ceva.

— Atunci de ce i-au ascuns pe ăştia? întrebă Cruickshank.

Am ridicat din umeri.

— Ca să nu atragă atenţia patrulelor aeriene. Cadavrele ar fi putut duce la o anchetă pe plan local. Asta înainte ca situaţia să scape de sub control în Kempopolis.

— Indigo City, mă corectă Sutjiadi.

— Să nu te audă Jiang că-i spui aşa, mă avertiză Cruickshank cu un zâmbet larg. Deja mi-a sărit la gât când am zis că la Danang a avut loc un atac terorist. Şi a fost doar un compliment!

— În sfârşit, am spus, dând ochii peste cap. Ideea e că, exceptând cadavrele, asta ar fi o navă de pescuit părăsită, care nu poate atrage prea multă atenţie în toiul unei revoluţii globale.

— Ba poate, dacă nava a fost închiriată în Sauberville, interveni Sutjiadi şi clătină din cap. Chiar şi cumpărată tot e de interes local. Cine sunt ăştia doi? Nu cumva e traulerul bătrânului Chang? Hai, Kovacs, oraşul e doar la vreo douăzeci şi cinci de kilometri de aici.

— N-avem niciun motiv să credem că nava e din partea locului, am spus eu arătând spre marea liniştită. Pe planeta asta poţi călători de la Bootkinaree şi până aici fără să-ţi verşi cafeaua.

— Da, dar poţi ascunde cadavrele de patrulele aeriene ciopârţindu-le în bucătăria navei odată cu celelalte feluri de carne, obiectă Cruickshank. Nu se leagă.

Luc Deprez întinse mâna şi trase uşor de năvod. Craniile se clătinară şi se aplecară în faţă.

— Nu au memoriile corticale, constată el. Au fost vârâţi în apă ca să li se ascundă identitatea. Un mod mai rapid de a scăpa de ei decât să-i lase în seama şobolanilor.

— Depinde de şobolani.

— Eşti expert în aşa ceva?

— Poate că a fost vorba de un fel de înmormântare, îşi dădu cu părerea Ameli Vongsavath.

— Într-un *năvod?*

— Ne pierdem vremea, anunţă Sutjiadi cu o voce hotărâtă. Deprez, scoate-i de acolo, înfăşoară-i în ceva şi pune-i într-un loc în care şobolanii să nu poată ajunge la ei. Vom cere părerea autochirurgului când ne întoarcem în *Nagini.* Vongsavath şi Cruickshank, vreau să cercetaţi nava asta de la cap la coadă. Căutaţi ceva care să ne spună ce s-a întâmplat aici.

— Se spune de la provă la pupă, zise Vongsavath cu afectare.

— Mă rog. Orice ne-ar putea lămuri. Hainele care au fost scoase de pe ăştia doi sau… continuă Sutjiadi clătinând din cap, iritat de observaţie. Orice. Absolut orice. Haideţi, la treabă. Domnule locotenent, vă rog să veniţi cu mine ca să verificăm sistemul de apărare a zonei.

— Sigur, am răspuns eu, acceptându-i minciuna cu un mic zâmbet.

Sutjiadi nu voia să verifice zona. Ştia de ce erau în stare Sun şi Hansen, cum ştiam şi eu. Nu era nevoie să-i verificăm. Sutjiadi nu voia să vadă zona.

Voia să vadă portalul.

CAPITOLUL 20

Schneider mi-o descrisese de câteva ori. Wardani mi-o schiţase odată, în câteva clipe de răgaz, acasă la Roespinoedji. Un magazin de pe Angkor realizase o grafică 3-D din informaţiile furnizate de Wardani pentru oferta făcută Corporaţiei Mandrake. Cu ajutorul instalaţiilor din cadrul corporaţiei, Hand făcuse un construct la scară naturală pe care-l puteam cerceta în realitatea virtuală.

Niciuna dintre variante nu se apropia de original. Se înălţa în peştera creată de om ca o viziune întinsă pe verticală a Şcolii Dimensionaliste, un element răsărit din peisajele tehnomilitare, de coşmar, din Mhlongo sau Osupile. Structura avea un aer sinistru, dat de faldurile ei contorsionate, ca nişte lilieci înalţi de şase-şapte metri, băgaţi unul într-altul, alcătuind o falangă defensivă. Nimic din deschizătura pasivă pe care o sugera cuvântul „portal”. În lumina difuză, care pătrundea prin crăpăturile din stâncile de deasupra, obiectul parcă stătea la pândă.

Baza era triunghiulară, cu latura de vreo cinci metri, deşi marginile aduceau mai degrabă cu rădăcinile unui copac, înfipte adânc în pământ, decât cu o figură geometrică. Materialul era dintr-un aliaj pe care-l mai văzusem în arhitectura marţiană, o suprafaţă densă, parcă acoperită de nori negri, ce semăna cu marmura sau onixul la pipăit, dar avea şi o mică încărcătură de electricitate statică. Plăcile tehnoglife erau rubinii sau verde-mat, cu ondulaţii neregulate, ciudate, în jurul părţii inferioare, dar fără să depăşească un metru şi jumătate de la sol. Spre vârf, simbolurile păreau să-şi piardă coerenţa şi forţa – se subţiau, se estompau, până şi stilul gravurii devenind şovăitor. Ca şi cum, după spusele lui Sun, tehnoscribii marţieni s-ar fi temut să stea prea aproape de ceea ce scriseseră pe plintă.

Deasupra, structura se acoperea de falduri, creând o serie de unghiuri din aliaj negru, comprimate, şi margini întoarse în sus, şi se terminau într-o scurtă volută. În

intervalele lungi, înguste, dintre falduri, norii negri de pe aliaj se transformau într-o transluciditate în interiorul căreia geometria părea, în continuare, să se acopere de falduri într-un mod nedefinit, la care dacă te uitai prea mult ochii începeau să te doară.

— Crezi acum? l-am întrebat pe Sutjiadi, care stătea lângă mine şi privea lung.

Nu-mi răspunse imediat, dar, când o făcu, am desluşit aceeaşi amorţeală uşoară în vocea lui, pe care o auzisem şi la Sun Liping, prin comlink.

— Nu e imobil, zise el aproape şoptit. Simte. Se mişcă. Pare că se roteşte.

— Poate chiar o face, zise Sun care se apropiase de noi, lăsând restul echipei lângă *Nagini.*

Altcineva nu părea să fie atât de curios, încât să intre în peşteră sau să stea în apropierea ei.

— Trebuie să fie un link hiperspaţial, am spus eu, îndepărtându-mă în încercarea de a rupe vraja pe care geometria aceea nemaivăzută o exercita asupra mea. Dacă păstrează legătura cu cineva sau ceva, se prea poate să se mişte în hiperspaţiu, chiar şi atunci când e închis.

— Sau poate că semnalizează, sugeră Sun. Ca un far.

Îngrijorare.

Am simţit-o cum mă cuprinde în clipa în care am văzut cum îi tresare faţa lui Sutjiadi. Mare ghinion că eram blocaţi aici, pe acest petec de pământ expus, fără să ne fi gândit că obiectul pe care îl căutam ar fi putut să transmită semnale „veniţi să mă luaţi” într-o dimensiune despre care noi, ca specie, ştiam prea puţin.

— Avem nevoie de lumină aici, am constatat eu.

Vraja se rupse. Sutjiadi clipi de câteva ori şi privi în sus, la razele de lumină care deveneau tot mai cenuşii pe măsură ce seara acoperea cerul.

— Trebuie să folosim explozibil, zise el.

Am schimbat o privire alarmată cu Sun.

— Pentru ce? am întrebat precaut.

Sutjiadi arătă în jur.

— Ca să facem curat. *Nagini* e prevăzută cu o baterie

ultravibrantă pentru atacurile la sol. Cred că Hansen poate elibera locul fără ca artefactul să sufere cea mai mică zgârietură.

Sun tuşi.

— Eu nu cred că domnul comandant va fi de acord. Mi-a ordonat să aduc un set de lămpi Angier înainte de lăsarea întunericului. Iar doamna Wardani a cerut instalarea sistemelor de monitorizare de la distanţă ca să poată acţiona direct asupra portalului de la…

— Am înţeles, locotenent, mulţumesc, spuse Sutjiadi şi privi din nou în jur. Vorbesc eu cu domnul comandant.

Ieşi din peşteră cu paşi mari. Am întors privirea spre Sun şi i-am făcut cu ochiul.

— O conversaţie pe care mi-aş dori mult s-o aud, am spus.

Lângă *Nagini,* Hansen, Schneider şi Jiang ridicau prima dintre bulele de desfăşurare rapidă. Hand şedea într-un colţ al rampei de încărcare a navei şi se uita cum Wardani, picior peste picior, schiţa ceva pe o tabletă. Fascinaţia nedisimulată cu care o privea îl făcea să pară mai tânăr.

— S-a întâmplat ceva, căpitane? întrebă el când ne-am apropiat de rampă.

— Vreau să scoatem chestia aia la lumină, zise Sutjiadi, arătând cu degetul mare peste umăr. Ca să fim cu ochii pe ea. Vreau să-l pun pe Hansen să arunce în aer stâncile din jur.

— Exclus, replică Hand şi îşi întoarse din nou privirea spre arheologă. În acest moment nu putem risca s-o scoatem de acolo.

— Sau s-o stricăm, zise Wardani scurt.

— Sau s-o stricăm, repetă directorul executiv. Mă tem că echipa ta va trebui să păstreze peştera intactă, căpitane. Aşa nu cred că riscăm nimic. Elementele de susţinere pe care le-au folosit vizitatorii dinaintea noastră par să fie destul de solide.

— Le-am văzut, spuse Sutjiadi. Utilizarea răşinii epoxi nu garantează că structura va rezista la infinit, dar asta e…

— Sergentul Hansen a părut cât se poate de impresionat, zise Hand pe un ton amabil în care-şi făcea loc iritarea. Dar dacă ai îndoieli, poţi s-o consolidezi cum crezi că e mai bine.

— Voiam să spun că nu elementele de susţinere sunt problema, răspunse Sutjiadi calm. Nu cred că există riscul unei prăbuşiri. Problema e artefactul din peşteră.

Wardani ridică ochii de pe schiţă.

— Bravo, căpitane, spuse ea veselă. În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, timp real, ai trecut de la neîncredere politicoasă la îngrijorare maximă. Ce anume te îngrijorează?

Sutjiadi privi stânjenit.

— Artefactul, răspunse el. Spuneţi că e un portal. Îmi puteţi garanta că nimic nu va pătrunde prin el din partea cealaltă?

— În niciun caz.

— Aveţi idee ce-ar putea intra prin el?

Wardani zâmbi.

— În niciun caz.

— Atunci îmi pare rău, doamnă Wardani. Din punct de vedere militar mi se pare logic să stăm permanent cu tot armamentul navei aţintit asupra lui.

— Asta nu e o operaţiune militară, căpitane, interveni Hand, cu un plictis ostentativ. Credeam că am fost clar în timpul instructajului. Aici e vorba de o acţiune comercială, iar termenele contractului prevăd ca artefactul să nu fie expus în aer liber până când securitatea lui nu e asigurată sută la sută. Conform Cartei Încorporării, poate fi expus de-abia după ce tot ce se află dincolo de portal este marcat cu o baliză a Corporaţiei Mandrake, proprietara de drept.

— Dar dacă portalul se deschide înainte să ne terminăm noi treaba şi ceva ostil pătrunde prin el?

— Ceva ostil? zise Wardani lăsând tableta deoparte, părând amuzată. Ca de exemplu?

— Cred că puteţi anticipa mai bine decât mine, doamnă Wardani, spuse Sutjiadi băţos. Pe mine mă preocupă siguranţa expediţiei, atâta tot.

Wardani oftă.

— N-au fost vampiri, spuse ea cu o voce obosită.

— Poftim?

— Marţienii. N-au fost vampiri. Sau demoni. Au fost doar o specie cu aripi, avansată din punct de vedere tehnologic. Atât. Dincolo de obiectul ăla nu e nimic din ceea ce nu vom putea construi şi noi peste câteva mii de ani, zise ea şi arătă spre stânci. Asta dacă ne vom putea ţine în frâu pornirile militariste.

— S-o iau ca pe o insultă, doamnă Wardani?

— Ia-o cum vrei, căpitane. Oricum toţi care suntem aici murim deja, încet, din cauza radiaţiilor. La câteva zeci de kilometri în direcţia aceea o sută de mii de oameni s-au vaporizat ieri. Militari, spuse ea pe un ton tot mai ridicat, cu vocea tremurată. Oriunde în altă parte, pe aproximativ şaizeci la sută din zona continentală a acestei planete, posibilitatea de a avea o moarte violentă timpurie este foarte mare. Provocată de militari. Prin alte părţi, lagărele te vor ucide prin înfometare sau bătăi, dacă ai alte opinii politice. Tot cu ajutorul militarilor. Mai e nevoie şi de alte exemple ca să-ţi arăt ce înţeleg eu prin militarism?

— Doamnă Wardani!

Vocea lui Hand avea o asprime pe care n-o mai auzisem la el. Sub rampă, Hansen, Schneider şi Jiang se opriseră din lucru şi priveau spre noi.

— Cred că divagăm, continuă Hand. Vorbeam despre securitate.

— Zău? făcu Wardani râzând strepezit, pe un ton egal. Atunci, căpitane, dă-mi voie să-ţi spun că, în cele şapte decenii de când sunt arheolog cu acte în regulă, niciodată n-am găsit vreun indiciu care să sugereze că marţienii ar fi făcut ceva mai dezgustător decât au făcut oameni ca tine, declanşând un război devastator pe această planetă. Excluzând micul impediment al precipitaţiilor radioactive dinspre Sauberville, probabil că eşti mai în siguranţă aici, în faţa portalului, decât în oricare loc din emisfera nordică.

Urmă o scurtă tăcere.

— Ai putea să îndrepţi armamentul navei spre intrarea

în peşteră, am sugerat eu. Dar cu acelaşi efect. De fapt, ar fi chiar mai eficient folosind monitorizarea de la distanţă. Dacă apar monştrii cu colţi de jumătate de metru, putem prăbuşi tunelul peste ei.

— Corect, spuse Hand şi, cu o mişcare aparent firească, se poziţionă în faţa trapei, între Wardani şi Sutjiadi. Mi se pare cel mai bun compromis. Ce zici, căpitane?

Sutjiadi îl privi o clipă şi îi pricepu intenţia. Salută şi făcu stânga-mprejur, iar când ajunse în dreptul meu ridică ochii. Nu mai avea acea imobilitatea a trăsăturilor pe noua lui faţă maori. Arăta trădat.

Inocenţa se poate întâlni în cele mai ciudate locuri.

La baza rampei se împiedică de unul dintre pescăruşii morţi. Lovi cu piciorul cât putu de tare ghemul de pene, trimiţându-l departe, într-un nor de nisip turcoaz.

— Hansen, strigă el. Jiang. Curăţaţi plaja de gunoaiele astea. Vreau să fie totul lună pe o distanţă de două sute de metri în jurul navei.

Ole Hansen înălţă o sprânceană şi mimă un salut. Sutjiadi nu se uita – se apropia deja cu paşi mari de marginea apei.

Ceva nu era în regulă.

Hansen şi Jiang folosiră eşapamentele a două dintre gravicletele expediţiei ca să cureţe plaja de pescăruşii morţi stârnind o mică furtună, înaltă până la genunchi, de pene şi nisip. În spaţiul eliberat din jurul navei, tabăra prinse formă rapid şi cu ajutorul lui Deprez, Vongsavath şi Cruickshank întorşi de pe trauler. Până să se întunece de-a binelea, cinci bule răsăriră din nisip într-un cerc aproximativ în jurul navei de asalt. Bulele aveau aceleaşi dimensiuni, erau cameleocrome şi se deosebeau doar prin numărul mic, din iluminiu, prins deasupra fiecărei uşi. Fiecare bulă avea două camere identice, cu paturi suprapuse, pentru câte patru persoane, separate de un living. Două dintre ele însă fuseseră configurate altfel, jumătate dormitor, jumătate sală de şedinţe şi, respectiv, laborator pentru Tanya Wardani.

Am găsit-o pe Wardani acolo, schiţând în continuare.

Uşa era deschisă, proaspăt vopsită şi cu balamalele mirosind uşor a răşină. Am atins soneria şi am băgat capul pe uşă.

— Ce doreşti? întrebă ea fără să ridice ochii de pe tabletă.

— Eu sunt.

— Ştiu cine e, Kovacs. Ce doreşti?

— O invitaţie să trec pragul.

Se opri din lucru şi oftă, tot cu privirea în jos.

— Nu mai suntem în mediul virtual, Kovacs, şi am…

— N-am venit la tăvăleală.

Şovăi, apoi îmi înfruntă privirea.

— Foarte bine.

— Deci pot să intru?

— Cum doreşti.

M-am aplecat uşor, am intrat şi m-am îndreptat spre locul unde stătea, ocolind foile de hârtie ieşite din tabletă. Erau toate variaţiuni pe aceeaşi temă – şiruri de tehnoglife adnotate cu un scris nervos. Wardani trase o linie peste schiţa la care lucra.

— I-ai dat de cap?

— Încerc, răspunse ea căscând. Memoria mă ajută mai puţin decât mă aşteptam. Cred că va trebui să refac de la zero câteva dintre configuraţiile secundare.

M-am sprijinit de marginea mesei.

— De cât timp mai ai nevoie?

Înălţă din umeri.

— De câteva zile. Urmează testarea.

— Asta cât va dura?

— Totul, fazele primare şi cele secundare? Habar n-am. De ce? Au şi început să te mănânce palmele?

Am aruncat o privire prin uşa deschisă spre locul în care incendiile din Sauberville înroşeau cerul nopţii. La câteva ore după explozie, şi atât de aproape, elementele exotice începuseră deja să-şi facă de cap. Stronţiul 90, iodul 131 şi toată gaşca de amici, ca într-o orgie a bogătanilor de pe Harlan, care umple de chiote cheiul din Millsport. Cu instabilitatea lor subatomică, precum culoarea blănii unei

pantere din mlaştină, arzând de nerăbdare să ajungă peste tot, la fiecare celulă, pe care s-o siluiască în toate felurile.

Am tresărit, fără să vreau.

— Nu, sunt doar curios.

— O calitate admirabilă. Care probabil că-ţi îngreunează viaţa de militar.

Am desfăcut unul dintre scaunele de campanie stivuite lângă masă şi m-am aşezat.

— S-ar putea să confunzi curiozitatea cu empatia.

— Zău?

— Zău. Curiozitatea e o trăsătură de bază a maimuţei. Torţionarii o au din plin. Ceea ce nu te face un om mai bun.

— Bănuiesc că eşti în cunoştinţă de cauză.

O replică extraordinară. Nu ştiam dacă fusese torturată în lagăr, – în momentul acela de furie nici nu-mi păsa – însă am observat cum rosteşte cuvintele fără să tresară.

— De ce te porţi aşa, Wardani?

— Ţi-am spus că nu mai suntem în realitatea virtuală.

— Aşa e.

Am aşteptat. În cele din urmă se ridică şi se apropie de peretele din spate, unde, pe un şir de monitoare, apărea portalul văzut din vreo zece unghiuri uşor diferite.

— Te rog să mă ierţi, Kovacs, spuse ea apăsat. Azi am văzut o sută de mii de oameni ucişi ca să ni se faciliteze operaţiunea asta. Chiar dacă ştiu, *ştiu,* că nu noi i-am ucis, nu mi se pare corect să nu mă simt şi eu răspunzătoare. Dacă ies să mă plimb, ştiu că vântul aduce până aici bucăţele din ei. Şi asta fără să mai punem la socoteală eroii revoluţiei pe care i-ai ucis cu atâta sânge rece azi-dimineaţă. Îmi pare rău, Kovacs. Nu sunt obişnuită cu aşa ceva.

— Cu alte cuvinte nu vrei să vorbim despre cele două cadavre pe care le-am scos din năvoadele traulerului.

— Nu văd ce-ar fi de vorbit, răspunse ea fără să privească în jur.

— Deprez şi Jiang au folosit autochirurgul, dar tot nu au reuşit să afle cauza morţii. În structura osoasă nu e nici

urmă de traumă, în rest nu prea au ce să analizeze, am spus eu apropiindu-mă de ea şi de monitoare. Am aflat că oasele pot fi analizate la nivel celular, dar intuiţia îmi spune că nici aşa nu vom ajunge la vreun rezultat.

Ultimele cuvinte o făcură să ridice ochii spre mine.

— De ce?

— Fiindcă moartea lor este legată de ăsta, am zis eu şi am bătut cu degetul în ecranul unui monitor, mărind imaginea portalului. Un lucru pe care niciunul dintre noi nu l-a mai văzut.

— Crezi că ceva a pătruns prin portal la miezul nopţii, când le e vrăjitoarelor mai bine? întrebă ea cu dispreţ. Vampirii să le fi făcut de hac?

— *Ceva* le-a venit de hac, am răspuns eu cu blândeţe în glas. De bătrâneţe sigur n-au murit. Memoriile lor corticale au dispărut.

— Asta nu exclude varianta cu vampirii? Excizia memoriei corticale este o atrocitate specific umană, nu?

— Nu neapărat. Orice civilizaţie capabilă să construiască un hiperportal sigur poate să digitizeze conştiinţa.

— Nu există dovezi în sensul ăsta.

— Nici logică?

— Logică? spuse ea, din nou cu dispreţ. Conform aceluiaşi raţionament, acum o mie de ani soarele se învârtea în jurul Pământului! Aceeaşi logică la care a apelat Bogdanovich ca să formuleze teoria centrului. Logica este antropocentrică, Kovacs. Dacă aşa au evoluat fiinţele umane, aşa trebuie să evolueze orice specie tehnologică inteligentă.

— Am auzit nişte argumente destul de convingătoare despre asta.

— Mda, toţi le-am auzit, spuse ea scurt. Logica turmei... Ce rost ar avea să-i livrezi alta? Dacă etica marţiană nu permitea reîntruparea, Kovacs? Te-ai gândit vreodată? Dacă moartea înseamnă că nu te-ai dovedit vrednic să trăieşti? Că, şi dacă ai putea fi readus la viaţă, n-ai avea dreptul s-o faci...

— Într-o civilizaţie avansată din punct de vedere

tehnologic? O civilizaţie care poate călători spre stele? E absurd.

— Nu, este o teorie. Etica funcţională a păsărilor de pradă. Ferrer şi Yoshimoto, în Bradbury. Pe moment, există prea puţine dovezi care s-o combată.

— Chiar crezi în ea?

Oftă şi se aşeză pe scaun.

— Bineînţeles că nu cred. Încerc doar să demonstrez că lucrurile sunt mult mai complexe decât micile certitudini confortabile oferite de ştiinţa umană. Despre marţieni nu ştim aproape nimic, şi asta după sute de ani de studiu. Ceea ce credem că ştim ar putea fi contrazis oricând, foarte uşor. Habar nu avem ce sunt mai bine de jumătate dintre obiectele pe care le dezgropăm, dar le vindem ca pe nişte amărâte de bibelouri. Chiar în acest moment cineva de pe Latimer probabil că a descifrat secretul unui dispozitiv care asigură deplasarea cu o viteză superluminică, agăţat pe peretele din salon… Agăţat probabil cu susul în jos.

Am izbucnit în râs. Reacţia mea mai risipi din tensiune. Wardani zâmbi şi ea, fără să vrea.

— Vorbesc serios, mormăi ea. Crezi că, doar fiindcă pot deschide portalul ăsta, putem face orice cu el? Exclus. Aici nu putem presupune nimic. Aici nu putem gândi în termeni umani.

— OK, am înţeles.

Am urmat-o până în mijlocul camerei şi m-am aşezat la loc. De fapt, mă treceau toţi fiorii la gândul că o memorie corticală umană fusese extrasă de un fel de comando marţian apărut prin portalul acela, la gândul că memoria respectivă putea fi descărcată într-o realitate virtuală marţiană – şi cu ce efect asupra unei minţi umane! O idee care n-aş fi dorit să-mi vină niciodată.

— Dar tocmai ceea ce-mi spui acum sună ca o poveste cu vampiri!

— Eu nu fac decât să te pun în gardă.

— OK, m-ai pus în gardă. Acum spune-mi altceva. Câţi arheologi ştiau despre artefactul ăsta?

— În afară de echipa mea? întrebă ea căzând pe gânduri. Am transmis datele la centru, în Landfall, dar înainte de a ne da seama ce este. L-am înregistrat ca obelisc. Artefact cu Funcţie Necunoscută, dar, cum spuneam, AFN-urile sunt practic aproape toate obiectele pe care le dezgropăm.

— Hand spune că obiectul ăsta nu figurează în registrele centrului din Landfall.

— Da, ştiu, am citit raportul. Dar dosarele se mai şi rătăcesc.

— Pare prea convenabil ca să fie o simplă întâmplare. E adevărat, dosarele se mai rătăcesc, dar nu şi cele despre cea mai mare descoperire de la Bradbury încoace.

— Ţi-am spus doar, l-am înregistrat ca AFN. Un obelisc. *Ca oricare altul.* Când am dat de ăsta, dezgropaserăm deja peste zece artefacte de-a lungul coastei.

— Şi n-aţi actualizat informaţia? Nici măcar atunci când v-aţi dat seama despre ce era vorba?

— Nu, răspunse ea, zâmbind strâmb. Ghilda m-a criticat mereu pentru tendinţele mele wycinskiene şi, din cauza asta, i-a privit cu răceală pe cei mai mulţi dintre racleţii selectaţi de mine. Colegii le întorceau spatele, revistele de specialitate îi luau în râs. Reacţia conformistă obişnuită. Când ne-am dat seama de descoperirea pe care am făcut-o, am căzut de acord să anunţăm abia atunci când Ghilda nu mai putea decât să-şi înghită cuvintele în stil mare.

— Iar când a început războiul, l-aţi îngropat din aceleaşi motive?

— Am împuşcat mai mulţi iepuri dintr-o singură lovitură, răspunse ea, înălţând din umeri. Sună pueril acum, dar la momentul acela eram furioşi cu toţii. Nu ştiu dacă poţi înţelege. Ce simţi atunci când orice rezultat al cercetărilor tale, orice teorie pe care o susţii, sunt respinse, fiindcă, într-o dispută politică, nu te-ai situat de partea cui trebuie.

M-am dus cu gândul la audierile în cazul Innenin.

— Am trecut şi eu prin asta.

— Cred… cred că a mai fost ceva. În seara în care am deschis portalul pentru prima oară, am luat-o razna. Am petrecut până noaptea târziu, băutură, droguri, discuţii

nesfârşite. Toţi sperau să primească posturi de profesori la universitate, pe Latimer; spuneau că voi primi titlul de savant onorific al Pământului în semn de recunoaştere a activităţii mele, zise Wardani şi zâmbi. Chiar am improvizat un discurs de acceptare. Nu-mi amintesc momentul acela prea bine, nu mi l-am amintit nici măcar a doua zi dimineaţa.

Oftă şi renunţă la zâmbet.

— A doua zi dimineaţa am judecat lucrurile la rece. Ne-am gândit la ce urma să se întâmple cu adevărat. Ştiam că, dacă raportam descoperirea, pierdeam controlul asupra ei. Ghilda avea să trimită un Maestru cu toate afiliaţiile politice necesare ca să preia conducerea proiectului şi să ne trimită acasă cu o bătaie amabilă pe umăr. Sigur, meritele noastre urmau să fie recunoscute de mediul academic, dar cu ce preţ! Puteam publica rezultatele, dar numai după o cenzură atentă, pentru ca influenţa lui Wycinski să nu fie prea evidentă. Puteam obţine alte angajamente, dar nu şi libertate de acţiune. Puteam oferi consultanţă pentru proiectele altora. Rosti cuvântul „consultanţă" de parcă i-ar fi strepezit gura. Bine plătiţi, dar doar ca să ne ţinem gura.

— Mai bine decât să nu primiţi niciun ban.

Pe faţă îi apăru o grimasă.

— Dacă aş fi vrut să fiu vioara a doua pentru un neisprăvit plin de ifose şi corespunzător din punct de vedere politic, cu jumătate din experienţa şi priceperea mea, aş fi ajuns să lucrez la câmpie, ca toţi ceilalţi. Principalul motiv pentru care am venit aici a fost că am vrut să am propriul meu şantier. Am vrut să am şansa de a dovedi că am dreptate.

— Ceilalţi erau la fel de porniţi ca tine?

— Da, în cele din urmă. La început s-au angajat la mine fiindcă nu aveau de lucru şi la momentul acela nimeni nu recruta racleţi. Dar câţiva ani în care te loveşti numai de dispreţ te schimbă radical. Şi majoritatea erau tineri. Asta îţi întreţine furia.

Am încuviinţat din cap.

— E posibil ca cei doi pe care i-am găsit prinşi în năvoade să fie racleţii tăi?

Wardani privi în altă parte.

— Posibil.

— Câţi aveai în echipă? Cine să se fi întors aici ca să deschidă portalul?

— Nu ştiu. Vreo şase făceau parte din Ghildă, doi-trei s-ar fi putut întoarce. Aribowo. Poate Weng. Techakriengkrai. Erau buni. Dar singuri? Să lucreze numai pe baza observaţiilor făcute aici, împreună? zise ea clătinând din cap. Zău că nu ştiu. Atunci… era… altfel… Lucram în echipă. Habar n-am cum s-ar descurca în alte condiţii. Kovacs, habar n-am nici cum mă voi descurca *eu.*

Vorbele ei mi-au amintit cum stătea sub cascadă. Fiorul din vintre mă făcu să mă simt vinovat şi să reiau firul gândurilor.

— În arhivele Ghildei din Landfall trebuie să fie dosarele lor ADN.

— Aşa e.

— Putem să le stabilim ADN-ul după oase…

— *Ştiu.*

— …dar de aici ne va fi greu să accesăm banca de date din Landfall. Şi, ca să fiu sincer, nu ştiu la ce ne-ar servi. Nu mă interesează cine sunt cei doi. Vreau doar să ştiu cum au ajuns prinşi în năvod.

Wardani se cutremură.

— Dacă sunt membri ai echipei mele… Nu vreau să ştiu cine sunt, Kovacs. Mă pot lipsi de informaţia asta.

Am vrut să întind mâna spre ea, peste spaţiul acela mic dintre scaunele noastre, dar, cum stătea acolo, părea la fel de tristă şi de enigmatică ca obiectul al cărui secret voiam să-l descifrăm. N-aveam nici cea mai mică idee unde puteam s-o ating, iar gestul meu să nu se transforme într-unul cu tentă sexuală, sau doar ridicol, care s-o deranjeze profund.

Momentul trecu. Se pierdu.

— Mă duc să mă odihnesc puţin, am zis, ridicându-mă în picioare. N-ar fi rău să faci la fel. Sutjiadi vrea să începem

lucrul în zorii zilei.

Înclină din cap, abia perceptibil. Era clar că se gândea la alte lucruri. Probabil la propriul ei trecut.

Am lăsat-o singură, în mijlocul schiţelor mototolite, pline de tehnoglife.

CAPITOLUL 21

M-am trezit ameţit fie de radiaţii, fie de antidotul pe care-l luasem ca să le ţin sub control. Prin geamul dormitorului pătrundea o lumină cenuşie, iar din minte îmi zbura o jumătate de vis…

Înţelegi, Lupule Wedge? Înţelegi?

Semetaire?

Visul se pierdu în periatul entuziast al dinţilor, care se auzea din cabina de baie. Întorcând capul, am văzut cum Schneider îşi usca părul cu un prosop şi, cu cealaltă mână, îşi freca bine gingiile cu o periuţă electrică.

— 'Neaţa, spuse el cu gura plină de spumă.

— 'Neaţa, i-am răspuns ridicându-mă în capul oaselor. Cât e ceasul?

— Puţin trecut de cinci, răspunse el, înălţând din umeri drept scuză şi scuipă în chiuvetă. Nu m-aş fi dat jos din pat, dar Jiang a ieşit şi îşi face încălzirea cu tot felul de figuri din artele marţiale, iar eu dorm iepureşte.

Am lăsat capul pe o parte şi am ascultat. Prin uşa din pânză groasă, sintetică, neurochimul mă ajută să-l aud pe Jiang cum respiră sacadat şi îşi plesneşte chimonoul.

— Psihopatul naibii, am bombănit eu.

— Să ştii că nu-i singurul de pe plaja asta. Am crezut că e una dintre condiţii. Jumătate dintre cei pe care i-aţi recrutat sunt nişte psihopaţi.

— Da, dar se pare că Jiang e singurul care suferă de insomnie.

M-am dat jos din pat, nesigur pe picioare, iritat de cât timp îi trebuia corpului de luptător ca să-şi vină în fire. Poate că tocmai de asta voia să scape Jiang Jianping. Funcţionarea defectuoasă a corpului este un semnal de alarmă şi, oricât de subtil s-ar manifesta, anunţă că moartea îţi dă târcoale. Chiar şi cu junghiurile care apar odată cu înaintarea în vârstă, mesajul este cât se poate de clar. Timpul se scurge. Tic, tac.

Fâş/fâş!

— *Vaiii!!!*
— Mda.
Mi-am apăsat ochii tare, cu degetul arătător şi cel mare.
— M-am trezit de-a binelea. Ai terminat cu periuţa aia?
Schneider mi-o întinse. I-am înlocuit capul, am pus-o în funcţiune şi am intrat în cabina de baie.
La treabă.
Jiang se mai domolise cât am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi m-am limpezit oarecum la cap. Când am păşit în spaţiul care despărţea cele două camere, l-am văzut rotindu-se uşor şi executând mişcări defensive. Masa şi scaunele fuseseră lipite de un perete ca să fie mai mult spaţiu, iar uşa de la intrare era deschisă. Lumina, albăstruie din cauza nisipului, pătrundea în voie.
Am scos din automat o cutie de cola cu amfetamină, pentru uz militar, şi am sorbit din ea, uitându-mă la Jiang.
— S-a întâmplat ceva? întrebă el, întorcând capul spre mine în timp ce bloca o lovitură invizibilă cu braţul drept.
Cu o seară în urmă îşi tunsese părul negru, des, al corpului maori, până la doi centimetri peste tot. Acum îi vedeam faţa mai bine: osoasă, cu trăsături dure.
— Faci asta în fiecare dimineaţă?
— Da.
Rosti silaba cu toată puterea. Blochează, loveşte imediat, în vintre şi stern. Când voia, era foarte rapid.
— Impresionant.
— Necesar.
Încă o lovitură, probabil în tâmplă, dată după o combinaţie de blocaje care semnala un pas înapoi. Ingenios.
— Fiecare mişcare trebuie exersată, continuă el. Fiecare combinaţie trebuie repetată. Lama e *lamă* numai atunci când taie.
Am încuviinţat din cap.
— Hayashi.
Mişcările încetiniră, un pic.
— L-ai citit?
— L-am întâlnit, odată.

Jiang se opri şi mă privi cu ochii mijiţi.

— L-ai întâlnit pe Toru Hayashi?

— Sunt mai bătrân decât par. Am servit împreună pe Adoracion.

— Eşti agent special?

— Am fost.

O clipă păru că nu ştie ce să spună. M-am întrebat dacă nu cumva crede că glumesc. Apoi întinse braţele, îşi prinse mâna dreaptă făcută pumn în mâna stângă şi se aplecă uşor.

— Takeshi-san, îmi cer iertare dacă te-am ofensat cu vorbele mele ieri. Sunt un neghiob.

— Nu-ţi face probleme. Nu m-ai ofensat cu nimic. Fiecare reacţionează în felul lui. Mănânci ceva?

Arătă spre spaţiul de unde mesele fuseseră împinse la perete. Un bol nu foarte adânc era plin cu fructe proaspete şi ceea ce păreau a fi felii de pâine de secară.

— Pot să mă alătur?

— Desigur. Sunt onorat.

Mâneam în clipa în care Schneider reveni de unde fusese plecat în ultimele douăzeci de minute.

— Şedinţă în bula principală, anunţă el peste umăr şi dispăru în dormitor, reapărând după un minut. Peste cincisprezece minute. Sutjiadi vrea să discute cu toată lumea.

Dispăru din nou.

Jiang dădu să se ridice, dar i-am făcut semn să se aşeze la loc.

— Nu te grăbi. A zis peste cincisprezece minute.

— Dar vreau să fac un duş şi să mă schimb, zise Jiang, puţin băţos.

— Îi spun eu că întârzii puţin. Termină de mâncat, pentru numele lui Dumnezeu. Peste câteva zile, când ai să încerci să înghiţi ceva, ai să simţi cum ţi se întoarce stomacul pe dos. Bucură-te de gustul mâncării cât se mai poate.

Se lăsă pe spătarul scaunului privind ciudat.

— Pot să te întreb ceva, Takeshi-san?

— De ce nu mai sunt agent special? l-am întrebat citindu-i confirmarea în ochi. Să spunem că din cauza unei relevaţii de ordin etic. Am fost la Innenin.

— Am citit despre asta.

— Ceva scris de Hayashi?

Încuviinţă din cap.

— Mda, relatarea lui Hayashi se apropie de adevăr, dar el n-a fost acolo. De unde şi ambiguitatea lui. Nu i s-a părut corect să emită judecăţi de valoare. Eu însă am fost acolo şi o pot face. Pur şi simplu ne-au căsăpit. Nimeni nu ştie dacă asta au şi vrut, dar eu îţi spun că nu contează. Prietenii mei au murit – cu adevărat – fără să fi fost nevoie. Până la urmă, asta contează.

— Dar, ca militar, trebuie să fii…

— Jiang, nu vreau să te dezamăgesc, dar încerc să nu mă mai consider militar. Încerc să-mi schimb condiţia.

— Atunci ce crezi că eşti? mă întrebă cu o voce care rămase politicoasă, dar încruntându-se şi uitând de mâncarea din farfurie. Ce ai ajuns să fii?

Am înălţat din umeri.

— E greu de spus. Sigur ceva mai bun. Un ucigaş plătit, poate.

Am văzut cum îi străluceşte albul ochilor şi am oftat.

— Îmi cer scuze dacă te simţi ofensat, Jiang, dar ăsta-i adevărul. Probabil nu vrei să-l auzi, ca mai toţi militarii. Când îmbraci uniforma, declari că renunţi la dreptul de a lua hotărâri de unul singur în privinţa universului şi a relaţiei pe care o ai cu el.

— Ăsta e *quellism*! exclamă el mai să sară de la masă.

— Poate. Dar nu mă împiedică să spun adevărul.

Nu-mi dădeam seama de ce-mi băteam capul cu el. Poate din cauza calmului său ninja, a felului în care parcă se ruga să i-l spulber. Sau poate fusese provocat dis-de-dimineaţă de dansul lui mortal, atât de controlat.

— Jiang, întreabă-te cum ai să reacţionezi când superiorul tău îţi va ordona să bombardezi un spital plin de copii răniţi.

— Există anumite operaţiuni care…

— Nu! am zis eu, surprins de asprimea din glas. Militarii nu au posibilitatea de a alege. Priveşte pe fereastră, Jiang. În firicelele alea negre purtate de vânt e şi un strat subţire de molecule care nu demult erau oameni. Bărbaţi, femei, copii, toţi pulverizaţi de un militar la ordinul primit de la un ofiţer superior. Fiindcă oamenii aceia le stăteau în drum.

— Asta a fost o operaţiune kempistă.

— *Să fim serioşi!*

— Eu n-aş îndeplini…

— Atunci nu mai eşti militar, Jiang. Militarii se supun ordinelor. Indiferent de natura lor. În clipa în care refuzi să îndeplineşti un ordin, nu mai eşti militar. Eşti doar un ucigaş plătit care încearcă să-şi renegocieze contractul.

Se ridică în picioare.

— Mă duc să mă schimb, spuse el pe un ton glacial. Te rog să-i prezinţi scuzele mele căpitanului Sutjiadi pentru întârziere.

— Aşa am să fac, am spus eu, am luat un kiwi de pe masă şi am muşcat din el. Ne vedem acolo.

Afară tabăra se trezea încet la viaţă. În drum spre sala de şedinţe am zărit-o pe Ameli Vongsavath, ghemuită lângă unul dintre pilonii de susţinere ai navei, şi pe Yvette Cruickshank, care o ajuta să ridice o parte din sistemul hidraulic pentru o ultimă inspecţie. Dat fiind că Wardani dormea în laborator, cele două femei împărţeau aceeaşi bulă, fie din întâmplare, fie pentru că aşa doriseră ele. Niciunul dintre bărbaţi nu optase pentru al patrulea pat de acolo.

Cruickshank îmi făcu din mână când mă observă.

— Ai dormit bine? am strigat eu.

— Buştean, răspunse ea, întorcându-mi zâmbetul.

Hand aştepta la intrarea în bulă, cu unghiurile perfecte ale feţei proaspăt rase, într-o uniformă cameleocromă imaculată. Aerul mirosea, vag, a parfum, probabil de la şamponul pe care-l folosea. Hand arăta de parcă ar fi coborât dintr-o reclamă a unei şcoli de ofiţeri, motiv pentru care, în loc să-i spun bună dimineaţa, aş fi preferat să-l

împuşc direct în faţă.

— 'Neaţa.

— Bună dimineaţa, locotenent. Cum ai dormit?

— Iepureşte.

Înăuntru, trei sferturi din spaţiu fuseseră alocate sălii de şedinţe, iar restul, îngrădit, lui Hand. Sala de şedinţe era dominată de vreo zece scaune aşezate într-un cerc aproximativ, fiecare cu tableta lui. Sutjiadi umbla la un retroproiector pe ecranul căruia tronau plaja şi împrejurimile, introducând date şi făcând însemnări pe propria tabletă. Ridică privirea când mă văzu.

— A, Kovacs. Dacă n-ai nimic împotrivă, în dimineaţa asta faci o plimbare cu gravicleta, însoţit de Sun.

Am căscat.

— Nu sună rău.

— Plimbare e un fel de a spune. Vreau un al doilea cerc de senzori la câţiva kilometri de aici, care să ne avertizeze din timp. Sun se va ocupa de asta în timp ce tu îi vei asigura spatele. Trebuie să fii cu ochii în patru şi cu degetul pe trăgaci. Hansen şi Cruickshank vor face acelaşi lucru începând din capătul de nord spre interior. Tu şi Sun mergeţi în sud.

Schiţă un zâmbet şi adăugă:

— Poate prindeţi pe cineva la mijloc.

Am înclinat din cap.

— Avem umor, am remarcat eu şi m-am tolănit pe un scaun. Ai grijă, Sutjiadi. Umorul e ca o boală.

De pe dealurile din Dangrek, dezastrul din Sauberville se vedea şi mai clar. Globul de foc făcuse o groapă în promontoriu, acoperită de mare acum, schimbând întreaga configuraţie a peninsulei. În jurul craterului fumul încă se târa spre cer, întărit de nenumăratele incendii mici, de un roşu mocnit, ca steguleţele înfipte pe o hartă politică pentru a marca locurile în care violenţa putea scăpa de sub control.

Din clădiri, din oraşul în sine, nu mai rămăsese nimic.

— Ce-i al lui, e-al lui, am zis eu, mai ales brizei care

bătea dinspre mare. Kemp nu-şi pierde vremea cu şedinţele, pentru el părerea altora nu contează. Când i se pare că pierde teren, bam! Recurge la focul izbăvitor.

— Poftim? întrebă Sun Liping punând în funcţiune sistemul de supraveghere pe care tocmai îl instalaserăm. Cu mine vorbeşti?

— Nu chiar.

— Adică vorbeşti singur? spuse ea înălţând din sprâncene, dar în continuare atentă la ce făcea. Semn rău, Kovacs.

Am mormăit şi mi-am schimbat poziţia în şa. Gravicleta stătea uşor lăsată pe o parte în iarba groasă, cu Sunjeturile îndreptate spre interior, pe linia orizontului. Acestea tresăreau din când în când, senzorii de mişcare reacţionând la vânt sau poate la câte un mic animal care supravieţuise după ce explozia devastase oraşul Sauberville.

— Am terminat, anunţă Sun, închise trapa şi făcu un pas înapoi, privind cum turela se ridică anevoie şi se întoarce spre munţi.

Turela se opri în clipa în care bateria cu ultravibraţii ieşi din carapacea superioară, de parcă şi-ar fi adus aminte de scopul pentru care fusese fabricată. Sistemul hidraulic se lăsă în jos, sub raza vizuală a celor care ar fi apărut pe creastă. Un senzor meteo apăru din blindajul de sub armă şi se flexă în aer. Maşinăria arăta absurd, ca o broască moartă de foame, una cu nisipul, ce testa aerul cu un picior descărnat.

Am adus microfonul în dreptul bărbiei.

— Cruickshank, sunt Kovacs. Eşti atentă?

— Numai urechi. Unde eşti?

— Am terminat cu numărul şase. Trecem la numărul cinci. Ar trebui să avem contact vizual cât de curând. Aveţi grijă să amplasaţi punctele de reper la vedere.

— Nu te ambala. Doar ştii că asta e specialitatea mea.

— Nu că te-ar fi salvat ultima oară…

Am auzit-o cum pufneşte.

— Lovitură sub centură, frate. Direct sub centură. Tu de

câte ori ai murit, Kovacs?

— De câteva ori.

— Vezi? zise ea pe un ton tot mai batjocoritor. Mai bine taci şi sapă.

— Sper să te văd cât de curând, Cruickshank.

— Sper să te prind eu prima în cătare. Terminat.

Sun se urcă pe gravicletă.

— Te place, spuse ea peste umăr. Pentru cultura ta generală, eu şi Ameli am petrecut aproape toată noaptea ascultând-o ce-ar vrea să-ţi facă, dacă aţi fi singuri într-o capsulă încuiată.

— E bine de ştiut. Deci n-aţi jurat să ţineţi totul secret…

Sun tură motoarele şi parbrizul se închise în jurul nostru.

— Cred că ideea a fost ca una dintre noi să-ţi spună cât mai curând posibil. Ai ei sunt din munţii Limon, de pe Latimer, şi, din câte-am auzit eu, fetele din Limon nu stau pe gânduri atunci când vor să li se vâre ceva în priză, zise ea şi se întoarse spre mine. Exact cuvintele ei.

Am rânjit.

— Sigur, va trebui să se grăbească, continuă Sun, umblând la comenzi. Peste câteva zile niciunul dintre noi nu va mai avea libido.

Rânjetul îmi dispăru imediat.

Am urcat şi am înaintat încet pe coasta dealului. Gravicleta era confortabilă, chiar şi încărcată cu piese, iar parbrizul închis înlesnea conversaţia.

— Crezi că arheologa e în stare să deschidă portalul, aşa cum susţine?

— Doar ea ştie.

— Doar ea ştie, repetă Sun, gânditoare.

M-am gândit şi eu la reparaţiile psihodinamice pe care i le făcusem lui Wardani, peisajul interior contuzionat pe care fusesem nevoit să-l deschid, ca pe un bandaj care devine septic şi se întăreşte în carnea de dedesubt. Şi la vâna ei, la tăria care o ajutase să supravieţuiască rănilor.

Plânsese în timpul operaţiei, însă cu ochii larg deschişi, de parcă se lupta cu toropeala, clipind ca să-şi alunge

lacrimile din ochi, cu mâinile făcute pumn pe lângă corp, scrâşnind din dinţi.

Am trezit-o, însă, între timp, găsise forţa să-şi revină.

— Rectific, am spus eu. E în stare. N-am nicio îndoială.

— Manifeşti o încredere de toată lauda, zise Sun, fără să-i pot detecta vreo urmă de ironie în voce. Ceea ce e ciudat la un om care se străduieşte atât de mult să se îngroape sub greutatea neîncrederii.

— Nu e vorba de încredere, am replicat eu tăios. E vorba de intuiţie. E o mare diferenţă.

— Din câte ştiu, pregătirea unui agent special îţi ascute mintea atât de mult, încât te transformă în altceva.

— Cine ţi-a spus că am fost agent special?

— Chiar tu, răspunse ea, de data asta un pic în derâdere. Mai precis i-ai spus lui Deprez în timp ce eu trăgeam cu urechea.

— Nu-ţi scapă nimic.

— Mulţumesc. Deci informaţia e corectă?

— Nu chiar. De unde o ai?

— Familia mea este din Hun Home. Acolo avem un nume chinezesc pentru agenţii speciali, zise ea şi înşiră câteva silabe cântate. Înseamnă Cel-care-transformă-credinţa-în-fapte.

Am mormăit. Auzisem ceva asemănător pe Noul Beijing cu câteva decenii în urmă. De-a lungul timpului, majoritatea culturilor coloniale creaseră mituri despre agenţii speciali.

— Nu pari impresionat.

— Mda, e o traducere proastă. Agenţii speciali au doar un sistem de amplificare a intuiţiei. Ştii cum e: ieşi din casă, cerul e aproape senin, dar îţi iei un impermeabil cu tine, din impuls. Mai târziu începe să plouă. Ai priceput?

Mă privi peste umăr, cu o sprânceană ridicată.

— Poate noroc?

— Ar putea fi şi noroc. Dar mai probabil e că sistemele din minte şi corp, despre care nu ştii nimic, procesează în subconştient datele oferite de mediul înconjurător şi, din când în când, reuşesc să transmită mesajul prin

programarea superegoului. Pregătirea agenţilor speciali presupune rafinarea acestui proces astfel încât superegoul şi subconştientul să colaboreze mult mai bine. Nu are nicio legătură cu credinţa, e doar ceva intrinsec. Faci conexiunile şi apoi alcătuieşti o schiţă a adevărului. Ulterior revii şi umpli spaţiile goale. Detectivii cu har fac asta de secole, fără să-i ajute nimeni. Asta e versiunea amplificată.

Brusc am simţit că mă obosesc cuvintele, volubilitatea specifică sistemelor umane în care te puteai ascunde ca să eviţi realităţile emoţionale ale vieţii de zi cu zi.

— Spune-mi, Sun, cum ai ajuns aici tocmai din Hun Home?

— Nu eu, părinţii mei. Erau analişti biosistem, lucrau pe bază de contract. Au venit aici prin needlecast când cooperativele din Hun Home au subscris la colonizarea planetei Sanction IV. Mă refer la personalităţile lor. Transferate prin clone de comandă, din stocul chinezesc, pe Latimer. Ca parte din contract.

— Mai sunt aici?

Se gârbovi puţin.

— S-au retras pe Latimer în urmă cu câţiva ani. Contractul a fost foarte bănos.

— N-ai vrut să mergi cu ei?

— Eu m-am născut pe Sanction IV. Asta e casa mea, spuse ea şi mă privi din nou. Bănuiesc că-ţi vine greu să înţelegi.

— Nu chiar. Am văzut şi locuri mai rele.

— Zău?

— Sigur. Sharya, de exemplu. *Dreapta! Ţine dreapta!*

Gravicleta viră scurt. Reacţii admirabile din partea lui Sun în noul ei corp. Mi-am schimbat poziţia în şa şi am privit dealurile. Am prins cu ambele mâini Sunjeturile montate pe gravicletă şi le-am tras spre mine. În mişcare, fără o programare atentă nu acţionau prea bine pe sistem automat, iar pentru aşa ceva nu mai era timp.

— Se mişcă ceva acolo, am spus eu trăgând microfonul în dreptul bărbiei. Cruickshank, avem musafiri. Veniţi şi

voi?

— Am pornit. Staţi la vedere, răspunse ea sec.

— Vezi despre ce e vorba? întrebă Sun.

— Dacă aş vedea, aş fi tras deja. Ce spune radiolocatorul?

— Nimic, pe moment.

— Asta-i bine.

— Cred că…

Am urcat pe deal, moment în care am auzit-o pe Sun cum, probabil, înjură în mandarină. Viră din nou şi acceleră, făcând gravicleta să sară un metru prin aer. Uitându-mă peste umărul ei, am văzut ce căutam.

— Ce dracu' mai e şi aia? am şoptit eu.

În alte împrejurări aş fi crezut că văd un cuib de larve create de curând în laborator pentru curăţarea rănilor. Grămada cenuşie care se zvârcolea pe iarbă la câţiva paşi de noi era la fel de umedă şi de lucioasă şi avea aceeaşi mişcare spre interior ca un milion de perechi de mâini microscopice, care se spală unele pe altele. Dar aici erau destule larve pentru fiecare rană provocată pe Sanction IV în ultima lună. Ne uitam la o sferă cu diametrul de peste un metru, într-o agitaţie continuă, împinsă uşor de colo colo, ca un balon plin cu gaz. În locurile în care umbra gravicletei cădea peste ea, sfera se acoperea de băşici care creşteau, pocneau uşor, ca nişte pustule, şi reveneau la dimensiunile iniţiale.

— Priveşte, spuse Sun, calmă. Îi place de noi.

— Ce dracu' e asta?

— N-am ştiut nici când m-ai întrebat prima oară.

Am părăsit creasta dealului şi ne-am oprit ca să îndrept Sunjeturile spre noul nostru tovarăş de joacă.

— Crezi că suntem suficient de departe?

— Fii fără grijă, am zis eu îndârjit. În clipa în care încearcă s-o ia spre noi, nu mai rămâne nimic din ea. Indiferent ce-ar fi ea.

— Văd că n-ai deloc scrupule.

— Mda. Poţi să-mi spui Sutjiadi.

Nemaifiind deranjată de umbra gravicletei, chestia din

faţa noastră păru că se calmează. Vânzoleala internă continuă, dar fără o mişcare laterală, coordonată, în direcţia noastră. M-am rezemat de Sunjeturi şi am privit, întrebându-mă dacă nu cumva eram din nou în constructul Corporaţiei Mandrake, martori ai unei alte disfuncţii a probabilităţii, ca şi norul cenuşiu care acoperise Sauberville-ul cât soarta încă nu-i fusese pecetluită.

Am auzit un duduit înfundat.

— Vin şi întăririle, am zis eu, m-am întors spre creasta dealului dinspre nord, am zărit cealaltă gravicletă şi, cu ajutorul neurochimului, am adus imaginea mai aproape.

Părul lui Cruickshank flutura în vânt ca un drapel de după Sunjeturile armate. Parbrizul luase o formă aerodinamică pentru a mări şi mai mult viteza. Hansen conducea gravicleta aplecat peste ghidon, concentrat. Spre surprinderea mea, priveliştea mă umplea de adrenalină.

Conexiune directă cu gena, Lupule, am recepţionat eu, iritat. *Rămâi aşa.*

Bătrânul Carrera. Mereu se gândeşte la toate, şmecherul.

— Ar trebui să-i transmitem informaţia lui Hand, spuse Sun. S-ar putea ca în arhivele Cartelului să fie ceva despre asta.

Vocea lui Carrera îmi reveni în minte.

Cartelul a amplasat

Am privit grămada aceea cenuşie, mereu în mişcare, cu alţi ochi.

La naiba.

Hansen opri gravicleta lângă noi şi se rezemă de ghidon, încruntat.

— Ce…

— Nu ştim ce dracu' e asta, îl întrerupse Sun, acru.

— Ba da, am spus eu.

CAPITOLUL 22

Hansen privi impasibil imaginea mult timp după ce Sun o fixase pe ecran. Doar el se mai uita la holodisplay. Aşezaţi în cerc, sau în uşa bulei, ceilalţi se uitau la el.

— Nanotehnologie, corect? zise Hansen adresându-se tuturor.

Hand încuviinţă din cap. Avea o figură inexpresivă, însă furia lui abia reţinută nu putea să scape simţurilor mele ascuţite de agent special.

— Nanotehnologie *experimentală,* am spus eu. O sintagmă folosită, de obicei, ca să te bage în sperieţi, Hand. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— De obicei aşa ceva îţi dă bătăi de cap.

— Eu am lucrat cu nanosisteme militare, dar aşa ceva n-am văzut, zise Hansen.

— Nici n-aveai cum, zise Hand şi se mai relaxă, apoi se aplecă spre holodisplay. Asta e ceva nou. Ceea ce vedeţi aici e o configuraţie nulă. Nanobii nu sunt programaţi în niciun fel.

— Atunci ce fac? întrebă Ameli Vongsavath.

Hand se arătă surprins.

— Nimic. Nu fac nimic, doamnă Vongsavath. Nici mai mult, nici mai puţin. Se hrănesc cu radiaţiile provenite din explozie, se reproduc la o viteză modestă şi… există. Aceştia sunt singurii parametri proiectaţi.

— Par inofensivi, remarcă Cruickshank, cu îndoială în glas.

Am văzut cum Sutjiadi şi Hansen schimbă o privire între ei.

— Inofensivi pe moment, replică Hand şi apăsă pe butonul de pe tableta ataşată la scaun, făcând imaginea să dispară. Căpitane, cred că cel mai bine e să lăsăm chestia asta pe altă dată. Suntem siguri că senzorii pe care i-am instalat ne vor avertiza din timp asupra unor evenimente neprevăzute?

Sutjiadi se încruntă.

— Tot ce mişcă va fi semnalat, zise el. Dar…

— Excelent. Atunci ne putem întoarce la lucru.

Ceilalţi nu făcură decât să murmure ceva. Unul chiar pufni cu dispreţ. Sutjiadi se uită urât la el, reducându-l la tăcere. Hand se ridică în picioare şi se îndreptă spre camera lui. Ole Hansen arătă cu bărbia spre directorul executiv, declanşând un val de bombăneli. Sutjiadi le aruncă aceeaşi privire încruntată şi începu să împartă sarcinile.

Am aşteptat până la sfârşit. Membrii echipei Dangrek ieşiră câte unul sau câte doi, ultimul fiind condus de Sutjiadi. Tanya Wardani rămase puţin în pragul uşii, privind spre mine, dar Schneider îi şopti ceva la ureche şi amândoi ieşiră după ceilalţi. Văzând că rămân pe loc, Sutjiadi mă fixă cu privirea pentru ca, într-un târziu, să iasă şi el. Am mai aşteptat câteva minute, m-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre camera lui Hand. Am atins soneria şi am intrat.

Hand stătea întins pe patul de campanie, cu ochii în tavan. Îi întoarse spre mine doar o fracţiune de secundă.

— Ce doreşti, Kovacs?

Am tras un scaun şi m-am aşezat.

— Pentru început, să renunţi la gargară.

— Nu cred că în ultima vreme am minţit pe cineva. Încerc să fiu cât mai onest.

— Dar nici adevărul nu prea l-ai spus. Echipei noastre în niciun caz, ceea ce, având în vedere specificul operaţiunii, e o greşeală. Oamenii ăştia nu sunt deloc proşti.

— Nu, nu sunt deloc proşti, repetă el cu detaşarea unui botanist care etichetează diverse specimene. Dar sunt plătiţi, ceea ce e bine sau mai bine.

Mi-am examinat palma.

— Şi eu am fost plătit, dar asta nu mă va opri să-ţi rup gâtul, dacă aflu că încerci să mă duci cu zăhărelul.

Tăcere. Hand nu arătă că ameninţarea l-ar fi afectat într-un fel sau altul.

— Prin urmare, îmi spui care-i treaba cu nanotehnologia? l-am întrebat într-un final.

— Nu-i *nicio* treabă. Tot ce i-am spus doamnei Vongsavath este adevărat. Nanobii sunt într-o configuraţie nulă, fiindcă pur şi simplu nu fac nimic.

— Să fim serioşi, Hand. Dacă nu fac nimic, de ce pari atât de tulburat?

Se uită o vreme în tavanul bulei. Părea fascinat de dungile cenuşii care îl traversau. Îmi venea să-l arunc din pat, dar ceva din pregătirea mea de agent special îmi spunea să-l mai las. Hand încerca să găsească un fir.

— Ştii care e marele câştig al unor războaie mari ca ăsta în care suntem noi? murmură el.

— Împiedică populaţia să gândească prea profund?

Zâmbi pierit.

— Stimulează inovaţia.

Afirmaţia păru că-l însufleţeşte. Se ridică în capul oaselor, îşi lăsă picioarele pe podea şi se sprijini cu coatele de genunchi, cu mâinile strânse. Mă cercetă cu privirea.

— Ce părere ai despre Protectorat, Kovacs?

— Glumeşti, nu?

Clătină din cap.

— N-am chef de joacă. Şi nici să-ţi întind capcane. Ce înseamnă Protectoratul pentru tine?

— *Mâna unui cadavru pe nişte ouă din care stau să iasă puii.*

— Foarte poetic, dar nu ţi-am cerut să-mi spui care-i părerea lui Quell. Te-am întrebat ce crezi tu.

Am înălţat din umeri.

— Quell are dreptate, aş zice.

Hand încuviinţă din cap.

— Da. Are dreptate. Specia umană a ajuns să stăpânească stelele. Am făcut asta pătrunzând într-o dimensiune pe care nu avem cum s-o percepem. Am construit societăţi pe planete atât de îndepărtate, încât celor mai rapide nave pe care le avem le-ar trebui o jumătate de mileniu ca să ajungă dintr-o parte a sferei de influenţă în cealaltă. Ştii cum am făcut toate astea?

— Cred că am mai auzit textul.

— Cu ajutorul corporaţiilor. Nu al guvernelor. Nici al

politicienilor. Nici al glumei ăsteia răsuflate care e Protectoratul pe care-l ridicăm în slăvi. Planificarea corporatistă ne-a dat viziunea, investiţiile corporatiste au achitat nota de plată, iar angajaţii corporaţiilor au făcut totul.

— Aplauze pentru corporaţii, am zis eu şi am bătut din palme, rar, de vreo şase ori.

Hand ignoră gestul meu.

— Şi când am terminat, ce să vezi? continuă el. Au venit Naţiunile Unite şi ne-au pus botniţă. Ne-au lipsit de toate prerogativele pe care ni le dăduseră pentru diaspora. Au impus taxe din nou, şi-au reformulat protocoalele. Ne-au *castrat.*

— Mi se rupe inima, Hand.

— N-ai deloc haz. Habar n-ai cât am fi progresat din punct de vedere tehnologic, dacă nu ne-ar fi pus din nou botniţa. Ai idee cât de repede am avansat în diaspora?

— Am citit despre asta.

— În zborul cosmic, în criogenie, în bioştiinţă, în inteligenţa artificială, le enumeră el pe degete. Un secol de progres în mai puţin de un deceniu. Un tetramet global pentru întreaga comunitate ştiinţifică. Şi totul s-a oprit odată cu protocoalele Protectoratului. Dacă nu ne-am fi oprit, acum am fi avut zbor spaţial cu viteză superluminică. Îţi garantez.

— E uşor să vorbeşti acum. Cred că omiţi câteva detalii de ordin istoric, incomode, dar nu asta e ideea. Cu alte cuvinte, încerci să-mi spui că Protectoratul a modificat protocoalele pentru ca voi să câştigaţi războiul ăsta cât mai repede?

— Cam aşa ceva, răspunse el gesticulând în spaţiul dintre genunchi. Bineînţeles că nu e nimic oficial. Cum nu sunt nici navele alea uriaşe, de război, ale Protectoratului de lângă Sanction IV. Dar, neoficial, fiecare membru al Cartelului are mandatul de a perfecţiona orice fel de armament şi chiar de a inventa alte arme.

— Asta viermuieşte acolo? Nanoarmament?

Hand strânse din buze.

— SNEU. Sisteme de nanobi efemeri ultrainteligenţi.
— Sună promiţător. Ce fac sistemele astea?
— Nu ştiu.
— Dă-o-n…
— Nu, spuse el şi se aplecă spre mine. Nu ştiu. Niciunul dintre noi nu ştie. E un front nou. Se numeşte NRMPD. Nanosisteme reactive la mediu, cu program deschis.
— NRMPD? Ce frumos sună! E o armă?
— Bineînţeles.
— Şi cum funcţionează?
— Kovacs, încearcă să te concentrezi, zise Hand cu un entuziasm strident în voce. E un sistem care evoluează. Evoluţie *inteligentă.* Nimeni nu ştie ce face. Încearcă să-ţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat cu viaţa pe Pământ dacă moleculele de ADN ar putea gândi într-un mod rudimentar – imaginează-ţi cât de repede ne-ar fi adus evoluţia unde ne aflăm acum. Înmulţeşte asta cu un milion sau mai mult, fiindcă „efemer” tocmai asta înseamnă. Ultima oară când am fost informat despre proiect, fiecare generaţie trăia mai puţin de patru minute. Ce poate face? Kovacs, de-abia începem să ne dăm seama ce *poate* face. L-au creat în constructe generate de inteligenţa artificială a Corporaţiei Mandrake, la viteză înaltă, şi, de fiecare dată, a ieşit altfel. Odată a construit arme-robot ca nişte lăcuste, de mărimea unui tanc-păianjen, care săreau până la şaptezeci de metri şi reveneau la sol ţintind cu aceeaşi acurateţe. Altădată s-a transformat într-un nor de spori care, prin contact, dizolva moleculele de carbon.
— Dumnezeule!
— Aici n-ar trebui să facă la fel – n-avem atâta personal militar ca să impună o astfel de transformare.
— Dar ar putea face orice altceva.
— Întocmai, întări directorul executiv, privindu-şi mâinile. Aşa se pare. Dacă devine activ.
— Şi cât timp avem la dispoziţie până devine activ?
Hand înălţă din umeri.
— Până intră în coliziune cu sistemele de supraveghere ale lui Sutjiadi. De îndată ce deschide focul asupra lor,

evoluează în direcţia corespunzătoare.

— Şi dacă-l aruncăm în aer? Fiindcă ştiu că asta va dori Sutjiadi.

— Cu ce? Dacă folosim ultravibraţiile din *Nagini,* îi grăbim evoluţia. Dacă folosim altceva, evoluează în direcţia respectivă şi probabil va reacţiona împotriva sistemelor de supraveghere şi mai dur, şi mai inteligent. Este o armă *nano.* Nanobii nu pot fi ucişi individual. Unii supravieţuiesc mereu. La naiba, Kovacs, doar optzeci la sută pot fi ucişi, spun experimentele noastre de laborator, şi asta în cel mai bun caz! E logic. Cei mai rezistenţi supravieţuiesc, ei sunt cei care găsesc soluţia ca data viitoare să-ţi facă de hac. *Orice,* absolut orice ai face ca să-i scoţi din configuraţia nulă înrăutăţeşte şi mai mult situaţia.

— Dar trebuie să existe o cale de a-i distruge.

— Da, există o cale. Dar ai nevoie de codurile de anihilare a proiectului. Şi noi nu le avem.

Din cauza radiaţiilor sau a medicamentelor m-am simţit brusc obosit. L-am privit pe Hand cu ochii mijiţi. Tot ce-aş fi spus ar fi semănat cu tirada Tanyei Wardani la adresa lui Sutjiadi cu o seară în urmă. Mi-aş fi răcit gura de pomană. Nu le poţi vorbi oamenilor aşa. Militari, directori executivi, politicieni. Tot ce poţi face este să-i ucizi, dar până şi asta rareori îndreaptă lucrurile. Rămâne acelaşi rahat în urma lor şi altcineva trebuie să rânească după ei.

Hand îşi drese glasul.

— Dacă avem noroc, plecăm de aici înainte să avanseze prea mult.

— Adică dacă Ghede e de partea noastră…

Zâmbi.

— Cam aşa ceva.

— Nu crezi o vorbă din toată abureala asta, Hand.

Zâmbetul îi pieri de pe faţă.

— De unde ştii ce cred eu?

— NRMPD, SNEU. Ştii acronimele. Ştii rezultatele din constructe. Ştii programul. Când Carrera ne-a avertizat în privinţa utilizării nanotehnologiei, nici măcar n-ai clipit.

Acum, brusc, eşti speriat, dat peste cap. Ceva nu se potriveşte.

— Îmi pare rău, zise Hand şi dădu să se ridice. Ce-am avut de spus ţi-am spus, Kovacs.

M-am ridicat înaintea lui şi am scos una dintre armele interfaţă, cu mâna dreaptă. Arma se lipi de parcă voia să-mi mănânce din palmă.

— Stai jos.

Privi spre arma îndreptată spre el…

— Nu fi absurd…

…apoi spre faţa mea şi vocea îi pieri.

— STAI JOS!

Se lăsă încet pe pat.

— Dacă te atingi de mine, Kovacs, ai pierdut totul. Banii de pe Latimer, călătoria spre alte planete…

— După cum vorbeşti, se pare că nici acum nu prea am şanse să mă aleg cu ceva.

— Sunt asigurat, Kovacs. Chiar dacă mă ucizi, risipeşti glonţul de pomană. Băieţii mă vor reîntrupa în Landfall şi…

— Ai fost vreodată împuşcat în stomac?

Mă fulgeră cu privirea şi tăcu.

— Astea sunt gloanţe cu fragmentare, de mare impact. Care se folosesc de la mică distanţă. Bănuiesc că ai văzut ce ravagii au făcut în echipa lui Deng. Intră întregi şi ies pe bucăţele. Dacă te împuşc în maţe, îţi trebuie aproape o zi ca să mori. Indiferent de ce fac ăia cu tine acolo, treci prin toate chinurile aici. Am murit aşa o dată şi te asigur că nu-i o experienţă prea plăcută.

— Nu cred că Sutjiadi ar fi de acord cu aşa ceva.

— Sutjiadi va face ce-i spun eu, ca şi ceilalţi. La şedinţa aia nu ţi-ai făcut niciun prieten! Echipa nu vrea să moară din cauza nanobilor tăi, cum nu vreau nici eu… Dar hai să încheiem discuţia asta într-o manieră civilizată.

L-am urmărit cum mă cântăreşte din ochi, ca să vadă cât de hotărât eram. Fusese probabil supus unei instrucţii psihanalitice, diplomatice, învăţase cum să aprecieze astfel de situaţii, dar pregătirea unui agent special include şi creşterea capacităţii de a induce în eroare, care depăşeşte

orice biosistem corporatist. Reacţiile unui agent special sunt bazate pe convingeri de ordin sintetic. În clipa aceea nici eu nu ştiam dacă-l voi împuşca sau nu.

El însă înţelese că voi trage. Sau se întâmpla altceva. Am văzut cum, preţ de o clipă, se întunecă la faţă. Am vârât la loc arma inteligentă. Fără să-mi dau seama care ar fi fost mişcarea mea următoare. De cele mai multe ori nu ştiu. Aşa sunt agenţii speciali.

— Asta rămâne între noi, spuse el. Le voi spune celorlalţi despre SNEU, restul rămâne aici. Orice altceva ar fi contra-productiv.

Am înălţat o sprânceană.

— E chiar atât de grav?

— Se pare că am fost prea încrezător, zise el rar, de parcă fiecare cuvânt avea un gust neplăcut. Ni s-a întins o capcană.

— De către cine?

— N-ai cum să-i ştii. Rivali.

M-am aşezat din nou.

— Altă corporaţie?

Clătină din cap.

— NRMPD este un produs Mandrake. Am angajat specialişti SNEU din afară, dar proiectul aparţine corporaţiei noastre. Strict secret. Rivalii sunt tot directori executivi din Mandrake, care vor să avanseze. Colegi de-ai mei.

Hand păru că scuipă cuvântul „colegi”.

— Ai mulţi colegi din ăştia?

Întrebarea mea provocă o grimasă.

— În Mandrake nu-ţi faci prieteni, Kovacs. Asociaţii te susţin atât cât prevăd atribuţiile. Dincolo de asta, eşti pierdut dacă te încrezi în cineva. Aşa e acolo. Mă tem că am făcut nişte calcule greşite.

— Deci băieţii amplasează sisteme NRMPD ca să nu te mai întorci din Dangrek. Nu e totuşi o prostie să faci aşa ceva? Ţinând cont de motivul pentru care suntem aici?

Directorul executiv îşi desfăcu braţele.

— Ei nu ştiu de ce suntem aici. Informaţia este ascunsă

în banca de date a corporaţiei, numai eu am acces la ea. Trebuie să-i fi costat o avere ca să afle că sunt aici.

— Dacă vor să-ţi facă de petrecanie aici…

Încuviinţă din cap.

Vasăzică avea şi alte motive pentru care nu voia să fie împuşcat. Mi-am reformulat concluziile în urma confruntării dintre noi. Hand nu cedase, făcuse o mişcare calculată.

— Cât de sigură este clona ta?

— Din afara corporaţiei? Aproape impregnabilă. Din interior? zise el şi îşi privi mâinile. Nu ştiu. Am plecat în grabă. Codurile de securitate sunt relativ vechi. Nu ştiu cât timp avem.

Înălţă din umeri.

— Aceeaşi problemă, timpul, nu?

— Ne-am putea retrage, am sugerat eu. Putem folosi codul de întâmpinare al lui Carrera.

Hand zâmbi silit.

— De ce crezi că ne-a dat codul ăsta? Nanotehnologia experimentală este, conform protocoalelor Cartelului, ţinută secret. Ca s-o folosească, duşmanii mei ar trebui să aibă influenţă la nivelul Consiliului de Război. Ceea ce înseamnă acces la codurile de autorizare pentru Wedge şi toţi cei care luptă de partea Cartelului. Carrera nu contează. Pe Carrera îl au la degetul mic. Chiar dacă nu era aşa ceva când ni l-a dat Carrera, codul de întâmpinare este doar o armă care aşteaptă să fie activată, spuse Hand cu acelaşi zâmbet silit. Şi înţeleg că, în general, Wedge nimereşte ţinta în care trage.

— Da, în general.

— Asta e, zise Hand, se ridică de pe pat şi se apropie de fereastră. Acum ştii tot. Mulţumit?

M-am gândit câteva clipe.

— Singurul mod de a scăpa de aici teferi şi nevătămaţi este…

— Întocmai, spuse Hand fără să se întoarcă de la fereastră. Un mesaj în care să descriem tot ce-am descoperit şi să dăm seria balizei care dovedeşte că acest

loc este proprietatea Corporaţiei Mandrake. Sunt singurele lucruri care m-ar reintroduce în joc la un nivel suficient de înalt ca să dau peste cap planurile acestor *păgâni.*

Am mai rămas acolo, însă Hand părea că nu mai are nimic de spus, aşa că am dat să plec. Privea în continuare pe fereastră. M-am uitat la faţa lui şi, fără să vreau, parcă mi s-a făcut milă de el. Ştiam ce înseamnă să calculezi greşit. În dreptul uşii m-am oprit.

— Ce mai e? a întrebat el.

— Cred că ar fi mai bine să spui nişte rugăciuni. Ca să-ţi mai revii.

CAPITOLUL 23

Wardani muncea în draci.

Se concentra asupra portalului, impasibil în faldurile lui misterioase, cu o forţă vecină cu furia. Schiţa glife ore întregi şi calcula relaţiile posibile dintre ele. Introducea alte şi alte secvenţe de tehnoglife în cipurile cenuşii, de acces imediat, apăsând pe butoane ca un pianist de jazz după ce s-a tratat cu o doză de tetramet. Le trecea prin sintetizatoarele din jurul portalului şi privea cu braţele strânse în jurul propriului corp, cum consolele scânteiau proteste holografice faţă de protocoalele neadecvate pe care le impunea. Urmărea pe panourile cu glife fixate pe portal, cu patruzeci şi şapte de monitoare, reacţiile, fie ele şi fragmentare care s-o ajute să stabilească următoarea secvenţă. Privea incoerenţa glifelor cu fălcile încleştate, apoi îşi aduna notiţele şi bătea drumul înapoi, pe plajă, spre laborator, ca să ia totul de la capăt.

Când era acolo, încercam să nu-i stau în cale, doar mă uitam la ea, dinspre rampa de încărcare a navei, cum stă adusă de spate, aproape de uşa laboratorului. Neurochimul îmi apropia imaginea, ajutându-mă să-i văd figura încordată, aplecată asupra planşei sau a bazei de date. Când se apropia de peşteră, rămâneam printre zecile de schiţe tehnoglife aruncate pe jos şi o priveam pe monitoare.

Purta părul lins, pieptănat pe spate, dar câte o şuviţă rebelă mai scăpa din strânsoarea clamelor şi-i cădea pe frunte. Una îi atârna mereu pe un obraz şi mă făcea să simt ceva nedefinit.

Mă uitam cum munceşte şi ce făcea munca din ea.

Sun şi Hansen urmăreau sistemele de senzori cu schimbul.

Sutjiadi urmărea intrarea în peşteră, indiferent dacă Wardani era sau nu acolo.

Ceilalţi urmăreau transmisiile, pe jumătate distorsionate, prin satelit. Canalele de propagandă

kempistă, când le prindeau, ca să mai râdă un pic, programele guvernamentale, când nu le prindeau pe primele. Apariţiile lui Kemp atrăgeau huiduieli şi împuşcături mimate spre ecran, cântecele de recrutare ale lui Lapinee provocau aplauze şi-i făceau să le fredoneze odată cu ea. La un moment dat, reacţiile se amestecau, pline de ironie, cele două vedete beneficiind fiecare de tratamentul celeilalte. Deprez şi Cruickshank îi puneau bărbi lui Lapinee ori de câte ori apărea şi toată echipa îşi bătea joc de discursurile ideologice ale lui Kemp scandând părţi din ele, întrecându-se în gesturi demagogice, maimuţărindu-se. Important era că tot ce vedeau le provoca râsul atât de necesar. Chiar şi Jiang li se alătura, schiţând câte un zâmbet.

Hand urmărea marea. Spre sud şi est.

Din când în când mă uitam la fulgerele de pe cerul nopţii şi mă întrebam cine ne urmărea pe noi.

După două zile sistemele de senzori ne avertizară asupra unei colonii de nanobi.

Tocmai vomitam tot ce mâncasem la micul dejun, când bateria de ultravibraţii se puse în mişcare. Am simţit trepidaţiile în oase şi în stomac, ceea ce era departe de a-mi fi de ajutor.

Trei pulsaţii separate. Apoi nimic.

M-am şters la gură, am apăsat pe butonul de evacuare din cabina de baie şi am ieşit pe plajă. Cerul cenuşiu părea lipit de linia orizontului, tulburat doar de fumul mocnit dinspre Sauberville. Altfel de fum nu se vedea, nicio flacără care să ne prevină că vreunul dintre sisteme fusese afectat.

Cruickshank ieşi în fugă, cu Sunjetul pregătit, privind în sus, spre dealuri. M-am apropiat de ea.

— Ai simţit şi tu?

— Da, am răspuns eu scuipând în nisip.

Capul îmi pulsa şi acum, fie din cauza spasmelor de la stomac, fie din cauza ultravibraţiilor.

— Se pare că au interacţionat.

Mă privi pieziş.

— Ţi-e rău?

— Am vomitat. Nu te uita aşa. Peste câteva zile îţi vine şi ţie rândul.

— Mulţumesc.

Trepidaţia din stomac reîncepu, de data aceasta mai tare. Săgetându-mă peste tot. Reacţia colaterală, reculul nespecific, plenar, la fascicolul îngust de vibraţii produse de baterie. Am scrâşnit din dinţi şi am închis ochii.

— Ăsta e cordonul, spuse Cruickshank. Primele trei pulsaţii au fost de reglaj. Acum sunt pe ţintă.

— Foarte bine.

Trepidaţia se estompă. M-am aplecat ca să-mi eliberez o nară de resturile de vomă care încă-mi blocau căile nazale. Cruickshank mă privi cu interes.

— Eşti amabilă?

— A, scuze, zise ea şi întoarse ochii în altă parte.

Mi-am curăţat şi cealaltă nară, am scuipat din nou şi am cercetat orizontul. Tot nimic. Muci amestecaţi cu sânge şi vomă la picioarele mele. Şi senzaţia că sunt pe ducă.

La naiba.

— Unde e Sutjiadi?

Arătă spre *Nagini.* Sub botul navei de asalt se afla o rampă mobilă. Sutjiadi şi Hansen şedeau pe ea, discutând probabil despre bateria progresivă a navei. Puţin mai încolo, pe plajă, Ameli Vongsavath privea de pe o dună joasă. Deprez, Sun şi Jiang erau fie la micul dejun, în bucătăria navei, fie îşi omorau timpul cu ceva.

Cruickshank îşi făcu mâna streaşină şi privi spre cei doi bărbaţi de pe rampă.

— Căpitanul nostru cred că de-abia aştepta clipa asta, zise ea gânditoare. Îşi găseşte de lucru pe lângă armele alea de când am ajuns aici. Uite-l cum zâmbeşte.

M-am apropiat încet de rampă, încercând să-mi înfrâng greaţa. Sutjiadi mă văzu şi se ghemui pe margine. Nici pomeneală de zâmbetul pe care-l aşteptam.

— A cam sosit timpul.

— Încă nu, Hand spunea că nanobii au nevoie de câteva

zile ca să producă reacţii corespunzătoare ultravibraţiilor. Aş zice că mai avem de aşteptat încă pe atât.

— Atunci să sperăm că arheologa noastră a ajuns tot pe la jumătatea drumului. Ai mai vorbit cu ea?

— Dar voi?

Făcu o grimasă. De când primisem ştirea despre sistemul NRMPD, mai mult tăcuse. În timpul mesei mânca puţin şi pleca, respingând orice încercare de conversaţie cu monosilabe răstite.

— Aş vrea un raport asupra situaţiei curente, spuse Sutjiadi.

— Imediat.

Urcând pe plajă, am trecut pe lângă Cruickshank, cu care am dat mâna ca în Limon, aşa cum îmi arătase ea. Era un reflex aplicat, care însă mă făcu să zâmbesc şi să uit un pic de stomacul care încerca să mi se întoarcă pe dos. Învăţasem asta de la agenţii speciali. Reflexul poate atinge unele locuri neaşteptate, în profunzime.

— Putem vorbi? întrebă Ameli Vongsavath, când am ajuns în dreptul ei.

— Da, dar când mă întorc. Vreau să văd ce face doamna care trudeşte de zor.

Cuvintele mele n-o înveseliră prea mult.

Am găsit-o pe Wardani întinsă pe un şezlong lângă peşteră, privind încruntată portalul. Mai multe secvenţe se repetau pe ecranele filigranate, fixate deasupra capului său. Display-ul de alături era gol, datele derulându-se trist în colţul din stânga sus, unde fuseseră micşorate. Era o configuraţie neobişnuită – majoritatea oamenilor, când termină ce au de făcut, lasă datele pe display exact cum sunt – dar în ambele cazuri aveam de-a face cu echivalentul electronic al unui gest clasic: atunci când mături totul de pe birou, împrăştiind materialele pe podea. Pe monitoare o văzusem făcând asta de nenumărate ori, gestul căpătând eleganţă prin exilarea datelor în colţul display-ului. Îmi plăcea să-l văd.

— Prefer să nu-mi pui întrebarea evidentă, spuse ea.

— Nanobii au interacţionat.

Wardani înclină din cap.

— Da, am simţit şi eu. Cât timp avem la dispoziţie, trei-patru zile?

— Hand zicea că cel mult patru. Aşa că nu trebuie să te grăbeşti.

Zâmbi ofilit.

O mai însufleţisem puţin.

— Ai prins vreun fir?

— Asta e întrebarea evidentă, Kovacs.

— Scuze, am zis eu şi m-am aşezat pe o ladă. Sutjiadi îşi cam pierde răbdarea. Caută parametri.

— Atunci mai bine renunţ la teste şi-l las să deschidă portalul.

Am reuşit să schiţez şi eu un zâmbet.

— Mda, cred că aşa ar fi mai bine.

Linişte. Portalul îmi capta întreaga atenţie.

— E acolo, mormăi ea. Lungimile de undă sunt corecte, glifele sunetului şi ale imaginii corespund. Matematic nu e nicio greşeală, atât cât înţeleg eu matematica. M-am folosit de ce ştiam că ar trebui să se întâmple, am extrapolat, aşa am procedat şi ultima oară, din câte îmi amintesc. Ar trebui să meargă. Dar îmi scapă ceva. Un lucru pe care l-am uitat. Poate un lucru pe care l-am avut, adăugă ea şi tresări. L-am uitat cu desăvârşire.

Vocea i se înecă brusc, isteric, de neputinţa de a-şi aminti. Am încercat s-o ajut.

— Dacă cineva a fost aici înaintea noastră, se poate să fi schimbat amplasamentul în vreun fel sau altul?

Rămase tăcută o vreme. Am aşteptat, cu răbdare. În cele din urmă ridică privirea.

— Mulţumesc, spuse ea şi îşi drese glasul. Pentru votul de încredere. Dar e puţin probabil. O şansă la un milion să se fi schimbat ceva. Nu, sunt aproape sigură că-mi scapă ceva.

— Dar e posibil?

— Totuşi, e *posibil,* Kovacs. Totul e posibil. Dar realist vorbind, nu. Nicio fiinţă umană n-ar fi putut face asta.

— Oamenii l-au deschis, am spus eu apăsat.

— Da, Kovacs, câinele poate deschide o uşă, dacă se ridică pe labele din spate. Dar când ai văzut un câine care să scoată uşa din balamale şi-apoi s-o pună la loc?

— Am înţeles.

— E o ierarhie a competenţelor aici. Tot ce-am învăţat să facem cu tehnologia marţiană – să citim astrohărţile, să activăm adăposturile antifurtună, să utilizăm sistemul de metrou găsit pe Lumea lui Nkrumah – toate astea sunt lucruri pe care orice adult marţian le putea face în somn. Tehnologie de bază. Ca atunci când conduci o maşină sau trăieşti într-o casă. *Asta…*

Arătă spre spirala îndoită de dincolo de bateria ei de instrumente.

— Asta reprezintă punctul culminant al tehnologiei lor. Singura pe care am găsit-o în cinci sute de ani de când scurmăm solul a peste treizeci de planete.

— Poate că nu căutăm unde ar trebui. *Scoatem ambalajul lucios, din plastic, în timp ce călcăm peste circuitul delicat pe care l-a protejat cândva.*

Îmi aruncă o privire fioroasă.

— Ce? Te-ai dat cu Wycinski?

— Am citit câte ceva în Landfall. Ultimele lui scrieri sunt greu de găsit, dar Mandrake are un set destul de eclectic de date. Din câte mi-am dat seama, era destul de convins că întregul protocol de cercetare al Ghildei este greşit.

— La data la care scria asta, Wycinski era amărât rău. Nu-i uşor ca azi să fii un vizionar recunoscut, iar mâine să devii un disident la care nu se mai uită nimeni.

— Dar a anticipat portalurile, nu?

— Cam aşa ceva. Există aluzii în unele materiale de arhivă pe care echipele lui le-au recuperat în Bradbury. Câteva referiri la Pasul de Dincolo. Ghilda a preferat să interpreteze asta ca pe o metaforă a tehnologiei hipercast, venită de la un poet liric. Pe atunci nu puteam spune ce citim. Poezie epică, prognoze meteo, toate arătau la fel, iar Ghilda era fericită dacă puteam scoate ceva din ele, un sens oarecare. Pasul de Dincolo ca traducere a hipercasterului era un sens salvat din ghearele ignoranţei.

Dacă se referea la un aparat pe care nu-l mai văzuse nimeni, nu avea nicio utilitate.

O vibraţie tot mai intensă umplu peştera. Praful începu să cadă din jurul structurii improvizate de susţinere. Wardani se uită repede în sus.

— Hopa!

— Mda, n-ar fi rău să fii atentă. Hansen şi Sun cred că va rezista la reverberaţii mai bine decât stâlpii de susţinere din interior, dar... Amândoi au făcut cel puţin o greşeală fatală în trecut. Aduc imediat o rampă aici, nu vreau ca tavanul să cadă peste tine în clipa în care îţi savurezi triumful.

— Mulţumesc.

Am înălţat din umeri.

— La urma urmei, e în interesul tuturor.

— Nu la asta m-am referit.

— A, am făcut eu şi am dat din mână, brusc stânjenit. Aşa cum ai reuşit să-l deschizi prima oară, tot aşa o să-l deschizi şi a doua oară. E doar o chestiune de timp.

— Pe care noi nu-l avem.

Am încercat, cu iuţeala unui agent special bine antrenat, să-i alung mâhnirea tot mai accentuată din voce.

— Spune-mi, dacă portalul e punctul culminant al tehnologiei marţiene, cum se face că echipa ta a reuşit să-l deschidă?

Am ridicat mâinile aşteptând răspunsul. Wardani afişă un nou zâmbet obosit, iar eu m-am întrebat cât de mult o afectau radiaţiile şi antidotul pe care-l luase.

— Tot nu înţelegi, Kovacs. Aici nu e vorba de fiinţe umane. Marţienii nu gândeau ca noi. Wycinski numea asta tehno-acces democratic decojit. E ca adăposturile antifurtună. Oricine le putea accesa, adică orice marţian, fiindcă ce *rost* are să creezi o tehnologie la care o parte din specia ta nu poate avea acces?

— Ai dreptate. Aici nu e vorba de oameni.

— E unul dintre motivele pentru care Wycinski a şi intrat în conflict cu Ghilda. A scris o lucrare despre adăposturile antifurtună. Tehnologia lor este destul de complicată, dar

marţienii le-au construit în aşa fel încât nu conta. Până şi noi puteam pune în funcţiune sistemele de control. Pentru el acesta era un indiciu clar al unităţii speciilor de pretutindeni, care demonstra că ideea unui imperiu marţian care s-a destrămat în urma unui război colonial era pur şi simplu o prostie.

— Cu alte cuvinte, nu ştia când să-şi ţină gura…

— Cam aşa ceva.

— Care era explicaţia lui? Un război împotriva altei specii? Cu care noi încă nu ne-am confruntat?

Wardani înălţă din umeri.

— Asta sau au plecat în altă parte. Wycinski n-a insistat pe niciuna dintre variante. A fost un iconoclast, preocupat mai mult să combată inepţiile Ghildei decât să-şi construiască propriile teorii.

— O atitudine neaşteptat de stupidă din partea unui om cu o minte atât de strălucită.

— Sau neaşteptat de curajoasă.

— Să zicem.

Wardani clătină din cap.

— Să zicem. Ideea e că putem folosi tehnologia pe care am descoperit-o şi am înţeles-o, zise ea şi arătă spre echipamentul din jurul portalului. Trebuie să sintetizăm lumina din amigdala palatină a unui marţian, ca şi sunetele pe care credem că le scotea şi, *dacă le înţelegem,* le putem folosi. M-ai întrebat cum se face că am mai reuşit să deschidem portalul. Am reuşit fiindcă era conceput în aşa fel. Orice marţian care voia să intre pe aici îl putea deschide. Asta înseamnă că vom putea şi noi, cu ajutorul echipamentului şi dacă vom avea destul timp.

Ultimele cuvinte le rosti cu îndârjire. Îşi revenise. Am înclinat încet din cap şi m-am ridicat de pe ladă.

— Pleci?

— Trebuie să vorbesc cu Ameli. Ai nevoie de ceva?

Îmi aruncă o privire ciudată.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea şi se îndreptă de spate. Trebuie să mai văd câteva secvenţe, pe urmă cobor la masă.

— Perfect. Ne vedem acolo… A, încă ceva. Ce să-i spun lui Sutjiadi? Trebuie să-i spun ceva.

— Spune-i că în mai puţin de două zile voi reuşi să deschid portalul.

— Vorbeşti serios?

Zâmbi.

— Poate că nu. Dar spune-i aşa.

Hand era ocupat.

Podeaua camerei lui era acoperită cu un desen complicat în nisipul turnat, iar din lumânările negre aşezate în cele patru colţuri se înălţa încet un fum parfumat. Directorul executiv şedea turceşte, într-un fel de transă, la un capăt al desenului. În mâini avea un bol din aramă, nu foarte adânc, în care se scurgea sângele din degetul mare crestat. În mijlocul bolului era un os din fildeş, cioplit, pătat de sânge.

— Ce dracu' faci acolo, Hand?

Ieşi din transă şi se înnegri la faţă.

— *I-am spus lui Sutjiadi să nu mă deranjeze nimeni!*

— Mi-a comunicat. Răspunde-mi la întrebare: Ce dracu' faci acolo?

Tensiunea se prelungi. L-am citit pe Hand. Limbajul corporal îmi spunea că mai avea puţin şi devenea violent, fapt care-mi convenea. Moartea lentă mă făcea să mă pierd cu firea şi să lovesc pe cineva. Bruma de simpatie pe care o avusesem faţă de el cu câteva zile în urmă se evapora rapid.

Poate că mă citea şi el. Coborî mâna stângă în spirală şi faţa i se destinse. Puse bolul deoparte şi îşi linse sângele de pe deget.

— Nu cred că ai înţelege, Kovacs.

— Lasă-mă să ghicesc, am replicat eu privind lumânările din jur, simţind mirosul greu şi usturător de tămâie. Invoci ajutorul unei creaturi supranaturale ca să ne scoată din rahatul ăsta.

Hand se întinse şi suflă peste lumânările cele mai apropiate, fără să se ridice în picioare. Masca Mandrake reveni la locul ei, vocea i se linişti.

— Ca de obicei, abordezi ceea ce nu înţelegi cu toată sensibilitatea unui grup de cimpanzei. Vreau doar să-ţi spun că, dacă vrei să beneficiezi de ajutor venit din lumea spiritelor, trebuie să îndeplineşti anumite ritualuri.

— Atâta lucru cred că pricep şi eu. Te referi la un fel de schimb în natură. *Quid pro quo.* Un pic de sânge pentru câteva favoruri. O chestie foarte comercială, Hand, foarte *corporatistă.*

— Ce doreşti, Kovacs?

— O conversaţie inteligentă. Te-aştept afară.

Am ieşit, surprins de tremurul uşor din mâini. Probabil reacţia biocircuitelor implantate în palme. La fel de sensibile precum câinii de cursă în cele mai bune momente ale lor, cât se poate de ostile oricăror atacuri asupra propriei integrităţi, nereuşind probabil, ca şi restul corpului, să facă faţă radiaţiilor.

Mirosul de tămâie îmi rămăsese în gât ca nişte bucăţele de pânză udă. Am tuşit de câteva ori. Tâmplele îmi zvâcneau. M-am strâmbat şi am făcut ca cimpanzeii. M-am scărpinat sub braţe. Mi-am dres glasul şi am tuşit din nou. M-am aşezat pe un scaun din cercul celor folosite la şedinţele cu echipa şi mi-am privit mâinile cu atenţie. În cele din urmă tremurul încetă.

Directorul executiv avu nevoie de cinci minute ca să-şi strângă recuzita şi să apară cât mai aproape de versiunea oficială a lui Matthias Hand, cel pe care ne obişnuiserăm să-l vedem prin tabără. Avea pete vineţii sub ochi şi o paloare cenuşie, însă nici urmă de distanţarea pe care o văzusem în ochii altor oameni care mureau din cauza radiaţiilor. O ţinea sub control. Era doar presimţirea tot mai pregnantă a morţii iminente pe care doar ochii unui agent special o puteau sesiza.

— Sper să fie ceva *foarte* important, Kovacs.

— Eu sper să nu. Ameli Vongsavath mi-a spus că sistemul de monitorizare de la bordul navei s-a închis singur noaptea trecută.

— Poftim?

Am încuviinţat din cap.

— Întocmai. Vreo cinci-şase minute. Nu-i greu deloc… Potrivit lui Vongsavath, trebuie doar să convingi sistemul că mişcarea face parte din revizia generală. Drept care alarma nu s-a declanşat.

— Damballah! exclamă el şi privi spre plajă. Cine mai ştie despre asta?

— Tu. Eu. Ameli Vongsavath. Ea mi-a zis mie, eu ţi-am zis ţie. Poate îi zici şi tu lui Ghede, ca să te ajute cu ceva.

— Iar începi?

— E momentul să iei o hotărâre, Hand. Bănuiesc că Vongsavath e nevinovată – altfel nu mi-ar fi spus. Eu sigur sunt nevinovat şi bănuiesc că şi tu eşti. În afară de noi trei, nu ştiu în cine am putea avea încredere.

— Vongsavath a verificat nava?

— Ea spune că da, dar fără să decoleze. Eu mă gândeam mai mult la echipamentul din cală.

Hand închise ochii.

— Mda. Minunat.

Începea să vorbească la fel ca mine.

— Din raţiuni de securitate, propun ca Vongsavath să ne ia pe amândoi într-un zbor scurt, chipurile ca să vedem ce fac nano-amicii noştri. În timp ce verifică sistemele, noi putem inventaria echipamentul. Să zicem că o facem spre seară… e un interval credibil după ce sistemul de senzori a perceput primele mişcări.

— De acord.

— Propun şi să porţi la tine aşa ceva, ascuns bine, am zis eu arătându-i stunerul mic pe care mi-l dăduse Vongsavath. Drăguţ, nu? Din dotarea marinei, se pare, găsit în cutia de prim-ajutor din cabina navei. În caz de revoltă. Cu consecinţe minime dacă te încurci şi tragi în cine nu trebuie.

Întinse mâna după armă.

— Nu, ia-ţi singur unul, am spus eu şi am vârât arma minusculă în buzunarul de la haină. Vorbeşte cu Vongsavath. E şi ea înarmată. Cred că toţi trei am putea să preîntâmpinăm ceva înainte ca situaţia să scape de sub control.

— Am înţeles, zise el şi închise ochii din nou, apăsând degetul mare şi cel arătător de colţurile interioare ale ochilor. Am înţeles.

— Foarte bine. Se pare că cineva nu vrea să pătrundem prin portalul ăsta. Poate că nu arzi tămâia pentru cine trebuie.

Afară, bateriile cu ultravibraţii porniră din nou.

CAPITOLUL 24

Ameli Vongsavath duse nava la o altitudine de cinci kilometri, făcu înconjurul perimetrului de mai multe ori şi încredinţă comanda pilotului automat. Toţi trei ne-am strâns în cabină şi am început să aşteptăm, ghemuiţi în faţa holodisplay-ului ca nişte vânători adunaţi în jurul focului. Când, după trei minute, constată că niciunul dintre sistemele navei nu dădea rateuri la modul catastrofal, Vongsavath răsuflă, în sfârşit, de parcă nu mai respirase de când urcase la bord.

— Poate că n-a fost nimic grav, zise ea fără convingere. Cine s-a jucat pe aici nu vrea să moară odată cu noi, altfel nu văd de ce ar face-o.

— Depinde de cât de îndârjit este, am replicat eu posomorât.

— Crezi că Ji…

Am dus un deget la buze.

— Fără nume. Pe moment. Nu da glas gândurilor înainte de vreme. În plus, poate n-ar fi rea şi ipoteza că sabotorul nostru speră ca echipa de recuperare să sosească la timp, eventualitate puţin probabilă, dar în care am rămâne toţi cu memoria corticală intactă, nu?

— Asta dacă nu cumva bateriile de combustie au fost minate.

— Aşa e, am spus eu şi m-am întors spre Hand. Căutăm?

Nu ne-a luat mult să găsim stricăciunile. Când Hand rupse sigiliul primului bidon blindat din cală, vaporii care ţâşniră ne alungară înapoi pe scară spre puntea echipajului. Am apăsat pe butonul de avarie şi trapa se închise cu un zgomot surd. M-am rostogolit pe punte, cu ochii plini de lacrimi, tuşind de mai să-mi sară plămânii din piept.

— Băga-mi-aş!

Ameli Vongsavath apăru în faţa noastră.

— Aţi păţit…

Hand îi făcu semn să se întoarcă la locul ei, abia reuşind

să încline din cap.

— Grenadă de coroziune, am hârâit eu din gât, ştergându-mi ochii. Cred că a aruncat-o acolo şi a închis repede bidonul. Ce trebuia să fie în ea, Ameli?

— O clipă, zise pilotul, se întoarse în cabină ca să vadă lista, şi apoi strigă. Echipament medical, în cea mai mare parte. Implanturi pentru autochirurg, medicamente antiradiaţii. Ambele seturi de sisteme de identificare şi evaluare, unul dintre costumele pentru traume majore. A, şi una dintre balizele Corporaţiei Mandrake, care-i certifică proprietatea asupra unui sit.

Am dat din cap spre Hand.

— Cifre, am spus eu şi m-am ridicat în capul oaselor rezemându-mă de peretele curbat al calei. Ameli, vrei să vezi unde sunt celelalte balize? Şi hai să aerisim cala până deschidem trapa asta din nou. Mor destul de repede şi fără vaporii ăia.

Fixat de perete, deasupra capului, era un dozator. M-am întins. Am scos două cutii şi i-am aruncat una lui Hand.

— Poftim. Ca să ţi se ducă la vale oxizii din aliaj.

Hand prinse cutia şi scoase ceva între râset şi tuse. I-am zâmbit şi eu.

— Aşadar.

— Aşadar, zise şi el şi deschise cutia. Scurgerea de informaţii pe care am avut-o în Landfall văd că se ţine de noi. Sau crezi că cineva din afară s-a strecurat în tabără noaptea trecută şi a făcut asta?

M-am gândit câteva clipe.

— Nu prea cred. Cu nanobii care dau târcoale, cu un sistem dublu de senzori şi cu radiaţii mortale care învăluiesc întreaga peninsulă, trebuie să fii un mare psihopat ca să execuţi o astfel de misiune.

— Kempiştilor care au pătruns în Turnul din Landfall li s-ar potrivi descrierea ca o mănuşă. Erau înarmaţi cu anihilatoare de memorii. Moarte curată.

— Hand, dacă m-aş pune cu Corporaţia Mandrake, probabil că descrierea mi s-ar potrivi şi mie. Sunt sigur că serviciul vostru de contrainformaţii deţine un soft pentru

interogatorii de prima clasă.

Mă ignoră, urmându-şi raţionamentul.

— Pentru cei care au reuşit să pătrundă în Turnul Mandrake ar fi uşor să se furişeze noaptea la bordul navei noastre.

— Da, dar e mai probabil ca cineva din echipă să fie autorul.

— Bine, să presupunem că aşa este. Din care echipă? A mea sau a ta?

Am înclinat capul în direcţia trapei care ducea la cabina pilotului şi am ridicat vocea.

— Ameli, treci pe pilot automat şi vino aici. Nu vreau să crezi că te vorbim pe la spate.

După câteva clipe Ameli Vongsavath apăru în pragul trapei, privind oarecum stânjenită.

— Oricum… vă ascultam.

— Foarte bine, i-am răspuns eu făcându-i semn să se liniştească. Fiindcă logica ne spune că pe moment tu eşti singura persoană în care putem avea încredere.

— Mulţumesc.

— Doar logica ne spune, interveni Hand fără ca starea lui de spirit să se îmbunătăţească după ce-l luasem de la rugăciuni. Aici nu e vorba de complimente, Vongsavath. L-ai anunţat pe Kovacs de închidere; asta te scoate din culpă.

— Doar dacă n-am vrut să mă asigur înainte ca cineva să deschidă bidonul ăla şi să descopere actul meu de sabotaj.

Am închis ochii.

— Ameli…

— Echipa ta sau a mea, Kovacs, zise directorul executiv, tot mai nerăbdător. Care din două?

— Echipa mea? am întrebat deschizând ochii şi privind eticheta de pe cutie.

Deja răsucisem problema pe toate părţile de când aflasem vestea de la Vongsavath şi acum credeam că ştiu răspunsul.

— Schneider probabil că ştie destule despre pilotaj ca să închidă monitoarele de la bord. Wardani probabil că nu. În

ambele cazuri cineva ar fi trebuit să vină cu o ofertă mai generoasă.

M-am oprit şi m-am uitat spre cabina pilotului.

— Mai generoasă decât a Corporaţiei Mandrake, am continuat eu. Ceea ce e greu de imaginat.

— Din experienţă îţi spun că, în faţa unor convingeri politice solide, avantajul material nu are niciun spor. Să fie kempist vreunul dintre ei?

M-am gândit retrospectiv la cum m-am asociat cu Schneider.

Nu vreau să mai văd aşa ceva. Am terminat-o cu războiul, cu orice risc

iar Wardani

Azi am văzut o sută de mii de oameni ucişi… dacă ies să mă plimb, ştiu că vântul aduce până aici bucăţele din ei

— Nu prea văd cum.

— Wardani a fost într-un lagăr.

— Hand, un sfert din populaţia acestei planete se află în lagăre. Nu-i deloc greu să ajungi acolo.

Poate că vocea mea nu era chiar atât de detaşată pe cât aş fi vrut. Hand bătu în retragere.

— Bine, atunci e cineva din echipa mea, zise el scuzându-se din privire către Vongsavath. I-am selectat la întâmplare şi au fost descărcaţi în noile corpuri cu doar câteva zile înainte de operaţiune. E puţin probabil ca cei din tabăra lui Kemp să ajungă la ei atât de repede.

— În Semetaire ai încredere?

— Pe ăsta nu-l interesează decât procentul care-i revine. Şi e destul de deştept ca să-şi dea seama că nu Kemp va câştiga războiul.

— După cum şi Kemp e destul de deştept ca să-şi dea seama că nu el va câştiga războiul, ceea ce nu-l împiedică să continue lupta. Avantajul material nu are niciun spor, parcă aşa spuneai, nu?

Hand dădu ochii peste cap.

— Mda, atunci *cine?* Pe cine ai paria?

— Mai e o posibilitate pe care n-o iei în considerare.

Mă privi lung.

— Te rog! Fără chestia cu colţii de o jumătate de metru. Fără textele lui Sutjiadi.

Am ridicat din umeri.

— Cum vrei. Avem două cadavre despre care nu ştim nimic, fără memoriile corticale, dar care, după toate aparenţele, par să fi făcut parte dintr-o expediţie menită să deschidă portalul. Acum încercăm să-l deschidem şi ne alegem cu asta, am spus eu arătând spre podea. Expediţii separate, la interval de câteva luni, poate de un an. Singura legătură dintre ele e ceea ce se află de partea cealaltă.

Ameli Vongsavath se aplecă spre noi.

— La prima încercare Wardani nu a părut să fi avut probleme…

— Poate nu le-a observat, am replicat eu şi m-am îndreptat de spate, încercând să-mi stăpânesc tremurul mâinilor. Dar cine ştie la ce reacţionează chestia asta. Prima dată când o deschizi îţi înregistrează toate semnalmentele. Dacă eşti înalt şi ai aripi de liliac, nicio problemă. Dacă nu, declanşează un fel de… poate un fel de virus cu reacţie întârziată, purtat de aer.

Hand pufni dispreţuitor.

— Cu ce efect?

— Nu ştiu. Poate îţi intră în cap… şi te ameţeşte. Te transformă într-un psihopat. Te face să-ţi ucizi colegii, să le scoţi memoriile şi să-i vâri într-un năvod. Te face să distrugi echipamentul unei expediţii.

Am văzut cum mă privesc amândoi şi am continuat.

— Bine, bine, *ştiu.* Nu fac decât să dau câteva exemple. Dar gândiţi-vă! Nu departe de aici e un sistem nanotehnic care îşi creează propriile maşini de luptă. Un sistem nanotehnic am construit şi noi, specia umană. Dar specia umană este cu câteva mii de ani în urma marţienilor, la o estimare *moderată.* Cine ştie ce fel de sisteme de apărare au dezvoltat şi au lăsat în urma lor…

— Poate că vorbesc prin prisma pregătirii mele comerciale, Kovacs, dar îmi vine greu să cred într-un mecanism de apărare care are nevoie de un an ca să intre

în funcţiune. Eu unul n-aş investi în aşa ceva, deşi sunt un troglodit pe lângă marţieni. Hipertehnologia, *cred eu,* presupune hipereficienţă.

— Tu eşti un troglodit cu acte în regulă, Hand. În primul rând vezi totul, inclusiv eficienţa, în funcţie de profit. Un sistem nu trebuie să producă beneficii externe ca să fie eficient, ci trebuie să *funcţioneze.* Pentru un sistem de apărare, acest lucru e de două ori adevărat. Uită-te pe geam la ce-a mai rămas din Sauberville. Unde e profitul?

Hand înălţă din umeri.

— Întreabă-l pe Kemp. El e autorul.

— Atunci ascultă! Cu cinci-şase secole în urmă, o armă precum cea care a distrus Sauberville-ul ar fi fost utilă doar pentru a descuraja eventualii inamici. Focoasele nucleare îi speriau pe oameni la vremea aceea. Acum le aruncăm peste tot, ca pe nişte jucării. Ştim cum să facem curat după ele, avem strategii potrivite pentru utilizarea lor. Ca să descurajăm pe cineva, trebuie să creăm arme genetice sau nanoarme. Aşa gândim noi, în stadiul ăsta ne aflăm. De aceea cred că marţienii se confruntau cu o problemă şi mai serioasă dacă porneau un război. Ce-ar fi putut folosi ca arme de descurajare?

— Ceva care să-i transforme pe oameni în maniaci, în ucigaşi cu sânge rece? După un an? Să fim serioşi, zise Hand, privind sceptic.

— Dar dacă nu poţi opri aşa ceva? am spus eu aproape în şoaptă.

Se făcu linişte. M-am uitat la fiecare şi am înclinat din cap.

— Dacă vine printr-un hyperlink precum portalul ăla, distruge modelele comportamentale din creierele pe care le întâlneşte în cale şi, în cele din urmă, infectează totul de partea cealaltă? N-ar conta cât de lent ar acţiona, dacă ar afecta populaţia unei planete întregi.

— Eva... începu Hand, dar, înţelegând că nu se poate, se opri.

— Evacuarea este exclusă fiindcă virusul se răspândeşte oriunde încearcă să scape persoana infectată. Singura

soluţie este să izolezi planeta şi să te uiţi la ea cum moare, poate într-o generaţie sau două, dar fără… şansa… unei… remisiuni.

Liniştea se lăsă din nou, ca un cearşaf ud care ne acoperea cu faldurile lui reci.

— Crezi că aşa ceva cutreieră în voie planeta Sanction IV? întrebă Hand într-un târziu. Un virus comportamental?

— Asta ar explica războiul, zise Vongsavath veselă, şi toţi trei am izbucnit într-un hohot de râs neaşteptat.

Tensiunea dispăru.

Vongsavath scoase două măşti de oxigen din trusa de prim-ajutor, iar eu m-am întors cu ele în cală, alături de Hand. Am deschis cele opt bidoane rămase şi am făcut câţiva paşi înapoi.

Trei erau complet corodate. Un al patrulea era parţial stricat – o grenadă defectă distrusese doar un sfert din ce era înăuntru. Am găsit bucăţi de înveliş metalic, din arsenalul navei *Nagini.*

La naiba.

O treime din medicamentele antiradiaţii – pierdută.

Softul de rezervă pentru o jumătate dintre sistemele automate destinate misiunii – distrus.

O singură baliză funcţională rămasă.

Reveniţi pe puntea cabinei ne-am ocupat locurile, ne-am scos măştile şi am rămas în tăcere, cugetând. Echipa Dangrek ca un bidon rezistent la orice impact. Invulnerabilă, pregătită pentru operaţiuni speciale şi în corpuri de luptă maori.

Dar corodată din interior.

— Ce le spunem celorlalţi? întrebă Ameli Vongsavath.

Am schimbat o privire cu Hand.

— Nimic, zise el. Absolut nimic. Totul rămâne între noi. Zicem că a fost un accident.

— Accident? repetă Vongsavath, nedumerită.

— Are dreptate, Ameli, am spus eu privind în gol, îngrijorat, concentrându-mă în căutarea unui răspuns. N-are niciun rost să anunţăm asta acum. Trebuie să păstrăm tăcerea până trecem la etapa următoare. Spunem doar că

s-a ars un transformator. Şi că Mandrake s-a zgârcit, cumpărând echipament militar expirat. Sper să creadă.

Hand nu zâmbi. Nu-l învinovăţeam.

Corodată din interior.

CAPITOLUL 25

Până să asolizăm, Ameli Vongsavath filmă nanocoloniile. Apoi am văzut filmul în sala de şedinţe.

— Ce sunt alea, pânze? întrebă cineva.

Sutjiadi mări imaginea la maximum. Ţesături fine, lungi de sute de metri şi late de zeci de metri, care umpleau cavităţile şi încreţiturile dincolo de raza de acţiune a bateriilor cu ultravibraţii. Vietăţi respingătoare, ca nişte păianjeni cu patru picioare, se târau printre fire, sugerând o activitate şi mai intensă, dedesubt.

— Au viteză, nu glumă, constată Luc Deprez, mestecând o bucată de măr. Mie însă mi se pare un sistem defensiv.

— Pe moment, zise Hand.

— Atunci să-l ţinem aşa, spuse Cruickshank, privind încruntată spre cercul de pe ecran. Am aşteptat prea mult fără să trecem la acţiune. Eu propun să scoatem unul dintre mortiere şi să lansăm o serie de bombe cu fragmentare chiar în mijlocul lor.

— Asta nu-i va face decât să înveţe să contracareze aşa ceva, replică Hansen privind în gol.

Versiunea noastră, cu transformatorul ars, părea să fi fost înghiţită de ceilalţi, dar faptul că rămăsese o singură baliză îl afecta pe Hansen mai mult decât trebuia.

— Vor învăţa şi se vor adapta la armele noastre, adăugă el.

Cruickshank făcu un gest nervos.

— Atunci să-nveţe! Aşa mai câştigăm timp, nu?

— Mi se pare logic, spuse Sutjiadi şi se ridică. Hansen, Cruickshank, imediat după masă luaţi câteva bombe cu fragmentare, cu miezul de plasmă. Vreau să văd de aici cum ard chestiile alea.

Lui Sutjiadi i se îndeplinea dorinţa.

După o cină grăbită, luată spre seară în bucătăria navei, lumea se împrăştie pe plajă ca să vadă spectacolul. Hansen şi Cruickshank pregătiră unul dintre sistemele mobile de

artilerie, introduseră filmul lui Ameli Vongsavath în procesorul de reglare a tirului şi făcură un pas înapoi în timp ce arma lansa bombe cu miezul de plasmă peste dealuri asupra nanocoloniilor şi ce mai mişuna sub pânzele de păianjeni. Linia orizontului dinspre uscat luă foc.

Am urmărit bombardamentul de pe puntea traulerului împreună cu Luc Deprez, rezemat de balustradă şi împărţind cu el o sticlă de whisky de Sauberville pe care o găsiserăm într-un dulap de pe puntea de comandă.

— Frumos, aprecie asasinul, arătând cu paharul spre cerul înroşit.

— Şi brutal.

— Păi, e război, nu? zise el şi mă privi curios. Un punct de vedere ciudat din partea unui agent special.

— Fost agent special.

— Fie. Corpul de agenţi speciali e reputat pentru subtilitatea lui.

— Când îi convine. Când vrea, poate renunţa cu totul la ea. Adoracion, de exemplu. Sau Sharya.

— Innenin.

— Mda, şi Innenin, am spus eu privind la ce mai rămăsese în pahar.

— Brutalitatea este problema, prietene. Războiul ăsta ar fi putut avea loc anul trecut cu mai multă subtilitate.

— Crezi? am întrebat eu ridicând sticla.

Încuviinţă din cap şi întinse paharul spre mine.

— Absolut. Trimiteai un comando în Kempopolis ca să-i facă de hac şefului. Punct.

— Ar fi fost prea simplu, am replicat eu umplând din nou paharele. Tipul are nevastă, copii. Câţiva fraţi. Susţinătorii lui s-ar fi regrupat în jurul lor. Ce făceai cu ei?

— Acelaşi lucru, spuse Deprez şi ridică paharul. Noroc! Probabil că i-aş fi omorât pe aproape toţi şefii de stat-major. Într-o noapte i-aş fi terminat. Două-trei comandouri, acţiune coordonată. Cu câte pierderi?

Am dat paharul pe gât şi m-am strâmbat.

— Arăt eu a contabil?

— Cu doar câteva comandouri bine instruite am fi putut

termina războiul ăsta acum un an. Pierderi? Câteva zeci de oameni, morţi de-a binelea, în loc de sute de mii.

— Mda. Sau am putea să amplasăm sistemele inteligente faţă în faţă şi să evacuăm planeta până iese unul învingător. Maşinării distruse, dar fără pierderi umane. Observ că nici soluţia asta nu le surâde.

— Nu, mă aprobă asasinul cu seriozitate. Ar costa prea mult. Întotdeauna e mai ieftin să ucizi oameni decât să distrugi maşinării.

— Pentru un ucigaş de meserie pari destul de scârbit de tot ce se întâmplă. Sper să n-o iei ca pe o insultă.

Deprez clătină din cap.

— Ştiu ce sunt. Dar a fost alegerea mea, o meserie la care mă pricep. Am văzut morţii ambelor tabere la Chatichai – printre ei băieţi şi fete, prea mici ca să fie recrutaţi. Ăsta nu-i războiul lor, nu meritau să moară.

M-am gândit pentru o clipă la plutonul Wedge cu care trecusem prin foc la câteva sute de kilometri sud-vest de aici. Kwok Yuen Yee, cu mâinile şi ochii sfârtecaţi de aceeaşi schijă care sfârtecase picioarele lui Eddie Munharto şi faţa lui Tony Loemanako. Alţii, mai puţin norocoşi. Departe de a fi nişte inocenţi, dar fără să-şi dorească moartea.

Pe plajă barajul mortierului încetase. Am mijit ochii ca să-i văd mai bine pe Cruickshank şi Hansen, greu de desluşit în întunericul din jur. Demontau arma. Mi-am golit paharul.

— Mda, asta a fost.

— Crezi că va avea vreun efect?

Am înălţat din umeri.

— O vreme, după cum spunea Hansen.

— Deci află care este puterea proiectilelor noastre explozive. Probabil învaţă şi cum să reziste armelor laser – efectele termice sunt asemănătoare. Şi deja află care e puterea ultravibraţiilor de la sistemele de senzori. Ce altceva mai avem?

— Suliţe?

— Mai avem mult până deschidem portalul?

— De ce mă întrebi pe mine? Wardani este experta.
— Îmi pari… mai apropiat de ea.
Am înălţat iar din umeri şi m-am uitat peste balustradă în tăcere. Noaptea se furişa în golf, pătând suprafaţa apei.
— Rămâi aici?
Am ridicat sticla spre cerul tot mai întunecat şi spre scânteierea roşiatică de dedesubt. Era încă plină pe jumătate.
— Nu văd de ce-aş pleca.
Chicoti.
— Sper că-ţi dai seama că ceea ce bem aici e de colecţie. Chiar dacă nu are un gust extraordinar, whisky-ul ăsta face o grămadă de bani acum, zise el şi arătă peste umăr, spre locul în care fusese Sauberville. N-a mai rămas cine să-l producă.
— Mda, am spus eu, m-am întors cu faţa la punte şi spre oraşul distrus.
Am mai umplut un pahar şi l-am ridicat spre cer.
— În amintirea lor. Hai să golim sticla!
Am vorbit foarte puţin. Am bolborosit câte ceva, tot mai greu pe măsură ce sticla se golea şi noaptea devenea opacă în jurul traulerului. Lumea se micşora, vedeam doar puntea, cabina şi numai un pumn de stele învăluite de nori. Ne-am îndepărtat de balustradă şi ne-am aşezat pe punte, rezemaţi de peretele cabinei.
La un moment dat, Deprez mă întrebă din senin:
— Ai crescut în cuvă, Kovacs?
Am ridicat capul şi l-am privit fix. Era una dintre prejudecăţile despre agenţii speciali, iar „cuvoi” un cuvânt de ocară auzit pe o jumătate de duzină de planete unde fusesem trimis. Dar, de la un specialist în operaţiuni speciale…
— Nu. Tu?
— Bineînţeles că nu. Dar agenţii speciali…
— Mda, agenţii speciali. Băieţii îţi forţează mâna, îţi cotrobăiesc prin minte în realitatea virtuală şi te reconstruiesc cu o mulţime de reflexe condiţionate, pe care, în momentele de luciditate, ai prefera să nu le ai. Dar

cei mai mulţi dintre noi suntem oameni normali. Evoluţia normală ne dă o anumită flexibilitate care devine esenţială.

— N-aş zice, mă contrazise Deprez, clătinând din cap. Băieţii generează un construct, îi ataşează rapid o viaţă virtuală şi îl descarcă într-o clonă. Caz în care nici nu trebuie să ştie că nu e un om normal. În concluzie, şi tu ai putea fi aşa ceva.

Am căscat.

— Da, da, ca şi tine. Ca noi toţi. E o idee pe care trebuie s-o accepţi ori de câte ori eşti reîntrupat, ori de câte ori eşti trimis pe altă planetă… Ştii cum de ştiu că nu sunt un construct?

— Cum?

— Fiindcă n-ar avea cum să programeze o evoluţie atât de păcătoasă ca a mea. Eu am devenit sociopat încă de mic, m-am opus mereu autorităţii cu violenţă şi am fost instabil din punct de vedere emoţional. Ceea ce e departe de a fi un războinic donat.

Deprez izbucni în râs. O clipă mai târziu i-am urmat exemplul.

— Astea însă te pun pe gânduri, spuse el când se opri din râs.

— Ce anume?

Arătă în jur.

— Toate astea. Plaja, atât de calmă. Liniştea… Poate totul e doar un construct militar, prietene. Poate e un loc în care am fost traşi pe linie moartă, poate chiar suntem morţi, iar băieţii discută unde să ne mai decanteze.

Am înălţat din umeri.

— Să ne bucurăm cât mai e timp.

— N-ai fi la fel de fericit, într-un construct, nu?

— Luc, după câte am văzut în ultimii doi ani, aş fi fericit să aştept undeva sufletele celor păcătoşi.

— Foarte romantic. Dar eu mă refer la o virtualitate militară.

— Folosim termeni diferiţi.

— Te consideri păcătos?

Am mai tras o duşcă de whisky şi m-am strâmbat când

am simţit cum mă arde.

— A fost o glumă, Luc. Încerc să fac haz de necaz.

— Aha. Ar trebui să mă avertizezi, spuse el şi se aplecă brusc spre mine. Când ai ucis pentru prima oară, Kovacs? Dacă nu e o întrebare prea personală.

— Am putea muri pe plaja asta. Cu adevărat.

— Nu şi dacă plaja e un construct.

— Atunci dacă suntem păcătoşi, cum spui tu?

— Nu văd de ce-ar trebui să-mi descarc sufletul în faţa ta.

Deprez făcu o grimasă.

— Atunci să vorbim despre altceva. I-o tragi arheologei?

— Şaisprezece.

— Poftim?

— Şaisprezece. Când aveam şaisprezece ani. Pe Pământ ar însemna aproape optsprezece ani. Lumea lui Harlan se roteşte mai lent.

— Erai foarte tânăr.

Am cugetat câteva clipe.

— Nu cred, era momentul potrivit. Intrasem într-o bandă încă de la paisprezece ani. Răstimp în care încercasem de câteva ori.

— Ai ucis împreună cu ceilalţi membri ai bandei?

— A fost o chestie complicată. Am încercat să jefuim un traficant de tetramet, care s-a dovedit mai dur decât ne aşteptam noi. Ceilalţi au luat-o la fugă, eu am rămas…

Mi-am privit mâinile.

— Pe urmă am fost eu mai dur decât se aştepta el, am adăugat.

— I-ai luat memoria corticală?

— Nu, doar am întins-o de-acolo. Am auzit că, după ce s-a reîntrupat, a încercat să mă găsească, eu însă eram deja agent special. N-avea relaţii atât de sus ca să se pună cu armata.

— Dar în armată te-au învăţat cum să omori de-adevăratelea.

— Sunt sigur că aş fi învăţat oricum. Dar tu? Ai trecut prin acelaşi lucru?

— A, nu, răspunse el pe un ton vesel. Am asta în sânge. Pe Latimer familia mea are legături vechi cu armata. Maică-mea a fost colonel în trupele de puşcaşi marini interplanetari. Taică-său a fost comodor. În plus, am un frate şi o soră în armată.

Zâmbi în întuneric, lucind dinţii noi, de clonă.

— Ai spune că am fost educaţi pentru aşa ceva, adăugă el.

— Dar cum se împacă operaţiunile secrete cu istoricul militar al familiei tale? Ai tăi au fost dezamăgiţi că n-ai ajuns comandant? Dacă nu e o întrebare prea personală.

Deprez înălţă din umeri.

— Militarul e militar. Nu contează cum omori. Cel puţin aşa spune maică-mea.

— Când ai ucis prima oară?

— Când eram pe Latimer, răspunse el, şi amintirea îl făcu să zâmbească din nou. Cam la vârsta la care ai ucis şi tu prima oară. În timpul Revoltei Soufriere, făceam parte dintr-o unitate de cercetaşi, umblam prin mlaştini. Am trecut de un copac şi bam!

Îşi izbi pumnul de palma celeilalte mâini.

— L-am văzut şi l-am împuşcat înainte să-şi dea seama ce şi cum. L-am azvârlit zece metri, despicat în două. Pe moment nu mi-am dat seama ce se întâmplase. Nu mi-am dat seama că ucisesem un om.

— I-ai luat memoria?

— Bineînţeles. Aşa era ordinul. Recuperaţi toate victimele pentru interogatorii, nu lăsaţi nimic în urmă.

— Ai simţit o plăcere deosebită?

Deprez clătină din cap.

— Am vomitat. Mult şi bine. Ceilalţi au râs de mine, sergentul însă m-a ajutat să-i scot memoria. M-a şi curăţat, pe urmă mi-a spus să nu pun la inimă. Au urmat alţii şi, până la urmă, m-am obişnuit.

— Şi ai devenit expert.

Îmi susţinu privirea, sclipirea din ochii lui dându-mi dreptate.

— După campania Soufriere am fost decorat. Şi

recomandat pentru misiuni secrete.

— Ai dat vreodată de Frăţia Carrefour?

— Carrefour? repetă el, încruntându-se. Ştiu că a intervenit în tulburările din sud. În Bissou şi pe promontoriu… ai fost pe acolo?

Am clătinat din cap.

— Bissou a fost dintotdeauna teritoriul ei, dar nimeni nu ştia de partea cui lupta. Unii houngani din Carrefour furnizau arme rebelilor de pe promontoriu – asta ştiu sigur, am omorât şi eu câţiva – alţii însă lucrau pentru noi. Ne furnizau informaţii, droguri, câteodată chiar şi servicii religioase. O mulţime de soldaţi erau adepţi ai Frăţiei, aşa că binecuvântarea unui houngan înaintea unei bătălii era acceptată de mai toţi comandanţii. Ai avut de-a face cu ei?

— De câteva ori, în Latimer City. Mai mult indirect. Hand însă e houngan.

— Nu zău, făcu Deprez căzând pe gânduri. Foarte interesant. Hand nu *arată* a tip religios.

— Aşa e.

— Asta înseamnă că e mai puţin… predictibil.

— Hei! Agent special!

Strigătul venea de la babord şi, după el, am auzit murmurul motoarelor.

— Eşti la bord?

— Cruickshank? am întrebat eu ridicând privirea. Tu eşti, Cruickshank?

Râsete.

M-am ridicat în picioare, anevoie, şi m-am apropiat de balustradă. M-am uitat în jos şi i-am desluşit pe Schneider, Hansen şi Cruickshank, îngrămădiţi pe o gravicletă. Aveau sticle în mâini şi alte obiecte specifice oricărei petreceri şi, judecând după cum se mişca gravicleta, petrecerea începuse demult pe plajă.

— Propun să urcaţi la bord până nu vă înecaţi, am spus eu.

Noul echipaj aduse şi muzică. Lăsă aparatul pe punte şi noaptea se lumină de ritmurile salsa din Limon. Schneider şi Hansen improvizară o narghilea şi o aprinseră. Fumul

aromat se împrăştie printre năvoadele atârnate de copastie şi catarge. Cruickshank împărţi trabucuri cu însemnele Indigo City – ruine şi schele.

— Astea sunt interzise, remarcă Deprez, răsucind unul între degete.

— Pradă de război, zise Cruickshank, rupse cu dinţii un capăt al trabucului şi se întinse pe punte.

Întoarse capul ca să-şi aprindă trabucul de la narghilea şi încercă să se ridice în capul oaselor, fără să reuşească, îmi zâmbi larg şi, în cele din urmă, se sprijini cu spatele de peretele cabinei. M-am prefăcut că nu mă uit fascinat, cu ochii împăienjeniţi de băutură, la corpul său maori, ce parcă nu se mai sfârşea.

— Mda, făcu ea făcându-mi semn să-i dau sticla. *Acum* într-adevăr interferăm.

Am găsit un pachet mototolit de Landfall Lights în buzunar şi am aprins trabucul de la plasturele de fosfor.

— Până să apăreţi voi, petrecerea asta era liniştită.

— Cum să nu! Doi bătrâni mercenari care se laudă cu crimele lor, nu?

Fumul trabucului era înţepător.

— De unde le-ai furat, Cruickshank?

— Le-am luat de la un armurier din Mandrake, înainte de plecare. Nu le-am furat, am o înţelegere cu el, ne întâlnim în magazia de arme, peste o oră, răspunse ea ridicând ostentativ ochii şi apoi privind lateral, spre un display retinal. Hai, spuneţi, mercenari bătrâni, nu-i aşa că vă lăudaţi cu crimele voastre?

M-am uitat spre Deprez, care îşi înăbuşi un zâmbet.

— Nu.

— Asta e bine, spuse ea şi suflă fumul spre cer. M-am săturat de câte am auzit când eram la Desfăşurare Rapidă. Nişte găoaze fără minte. Pentru numele lui Samedi, să omori pe cineva nu-i cine ştie ce. Toţi suntem în stare de aşa ceva. Ideea e s-o faci cu sânge rece.

— Şi să-ţi rafinezi tehnica, desigur.

— Faci mişto de mine, Kovacs?

Am clătinat din cap şi mi-am golit paharul. Era trist să

vezi cum o persoană atât de tânără precum Cruickshank face toate greşelile pe care le-ai făcut şi tu cu câteva zeci de decenii subiective în urmă.

— Tu eşti din Limon, nu? întrebă Deprez.

— Munteancă, get-beget. De ce?

— Trebuie să fi avut de-a face cu Carrefour.

Cruickshank scuipă. Direct sub balustradă, în apă.

— Nişte lăbari. Bineînţeles că au trecut şi pe la noi. În iarna lui ’28. Au bătut toate traseele funicularelor, au convertit satele şi pe cele care s-au împotrivit le-au ars din temelii.

Deprez îmi aruncă o privire.

— Hand a făcut parte din Carrefour, am zis eu imediat.

— Nu se cunoaşte, replică ea şi scoase fumul pe nări. Dar de ce s-ar cunoaşte? Arată ca orice om normal până la rugăciune. Chiar dacă se mănâncă atâta rahat pe seama lui Kemp…

Cruickshank şovăi şi se uită în jur, precaută. Pe Sanction IV a te feri de politruci era a doua natură.

— Cel puţin Kemp nu vrea să aibă de-a face cu ei. Oficial i-a expulzat din Indigo City. Am citit despre asta în Limon, înainte de instaurarea blocadei.

— Mda, Dumnezeu, făcu Deprez sec. E la mare concurenţă cu un ego de mărimea celui cu care a fost blagoslovit Kemp.

— Am auzit că şi quellismul e la fel. Respinge orice formă de religie.

Am pufnit dispreţuitor.

— Hei, zise Schneider apropiindu-se de noi. Asta am auzit şi eu. Cum spunea Quell? *Scuipă pe Dumnezeu, tiranul, dacă nemernicul de el încearcă să te tragă la răspundere!* Aşa spunea?

— Kemp n-are nicio treabă cu quellismul, spuse Ole Hansen de unde stătea tolănit, cu spatele lipit de balustradă şi cu furtunul narghilelei în mână, pe care mi-l întinse privind întrebător. Nu-i aşa, Kovacs?

— E discutabil. Din când în când mai împrumută câte o idee.

Am apărat narghileaua de vânt şi am tras din ea, trecând trabucul în mâna cealaltă. Fumul îmi pătrunse adânc în plămâni, învăluindu-i ca un cearşaf răcoros. O invazie mai subtilă decât cea a fumului de trabuc, deşi poate nu la fel de subtilă precum cea de la Guerlain 20. Am simţit cum nişte aripi de gheaţă îmi flutură prin cutia toracică. Am tuşit şi am îndreptat trabucul spre Schneider.

— Iar citatul ăsta e o făcătură, am adăugat eu. De-a neo-quelliştilor.

Cuvintele mele provocară o mică furtună.

— Ah, haide…

— *Poftim?*

— Quell a spus-o pe patul de moarte, pentru numele lui Samedi!

— Schneider, Quell n-a murit.

— Asta da, credinţă! remarcă Deprez cu ironie.

Toţi izbucniră în râs. Am tras din narghilea şi apoi i-am întins-o asasinului.

— N-a murit, *din câte ştim noi.* Pur şi simplu a dispărut. Deci nu poţi spune ceva pe patul de moarte fără un pat de moarte.

— Poate a fost doar un cuvânt de rămas-bun.

— Poate a fost un căcat, am spus eu şi m-am ridicat în picioare, clătinându-mă. Vreţi un citat, vă dă tata un citat.

— Daaa!!!

— Excelent!!

Îşi traseră picioarele ca să-mi facă loc.

Mi-am dres glasul.

— *N-am de ce să mă scuz,* a spus ea. În Jurnalele de campanie, nu pe aşa-zisul pat de moarte. Se retrăgea din Millsport, urmărită de microbombardiere, iar autorităţile de pe Lumea lui Harlan trâmbiţau peste tot că Dumnezeu o va trage la răspundere pentru morţii din ambele tabere. Quell a spus: *N-am de ce să mă scuz, mai ales faţă de Dumnezeu. Ca toţi tiranii, nu merită nici măcar scuipatul pe care-l risipiţi la negocieri, înţelegerea dintre noi e mult mai simplă – eu nu-l trag la răspundere, iar el îmi întoarce favorul.* Exact cuvintele ei.

Aplauze, ca nişte păsări care zboară speriate pe deasupra punţii.

M-am uitat la feţele lor ca să văd câtă ironie era în gestul acela. Pentru Hansen vorbele mele păreau că înseamnă ceva. Rămase cu ochii în podea, trăgând gânditor din narghilea. La polul opus Schneider îşi însoţea aplauzele cu un fluierat prelung, sprijinindu-se de Cruickshank cu intenţii vădit sexuale. Munteanca din Limon privea pieziş şi zâmbea cu toată gura. Luc Deprez avea o expresie de nepătruns.

— Spune-ne o poezie, propuse el calm.

— Da, strigă Schneider în zeflemea. O poezie de război.

Ca din senin m-am dus cu gândul la puntea de pe nava-spital. Loemanako, Kwok şi Munharto, adunaţi în jurul meu, purtându-şi rănile ca pe nişte insigne. Fără să dea vina pe cineva. Pui de lup trimişi la tăiere. Aşteptând să validez totul şi s-o luăm împreună de la capăt.

Unde erau scuzele mele?

— Nu ştiu nicio poezie de-ale ei, am minţit şi m-am îndepărtat de-a lungul balustradei, spre provă, unde m-am oprit şi am inspirat adânc aerul, de parcă era curat. Pe linia orizontului, spre uscat, flăcările de după bombardament se stingeau încet-încet. Le-am privit o vreme, apoi le-am lăsat pentru jarul din capătul trabucului pe care-l ţineam în mână.

— Se pare că filosofia lui Quell te-a marcat, nu glumă, zise Cruickshank, venind lângă mine. Ţinând cont că eşti de pe Lumea lui Harlan…

— Nu despre asta e vorba.

— Nu?

— Nu. Quell a fost o psihopată, atâta tot. Care probabil că a provocat, de una singură, mai multe morţi reale decât toate trupele de puşcaşi marini ai Protectoratului într-un an prost.

— Impresionant.

M-am uitat la ea şi n-am putut să nu zâmbesc. Am clătinat din cap.

— Ah, Cruickshank, *Cruickshank.*

— Ce?

— Cândva ai să-ţi aduci aminte de conversaţia asta, Cruickshank. Cândva, peste vreo sută cincizeci de ani, când o să ai experienţa mea.

— Bine, bine, bătrâne.

Am clătinat iar din cap, fără să scap de zâmbet.

— Faci cum crezi.

— Mda. Fac cum cred de când aveam unsprezece ani.

— Ei drăcie, de aproape un deceniu.

— Am douăzeci şi doi de ani, Kovacs.

Zâmbea, dar numai pentru sine, privind apa când neagră, când cenuşie sub lumina stelelor. Avea ceva în voce care nu se potrivea cu zâmbetul ei.

— Am petrecut cinci ani în armată, trei în rezerva tactică. La puşcaşii marini, am ieşit a noua din clasa mea. Şi am avut peste optzeci de colegi. Am ieşit a şaptea la capacitate de luptă. Caporal la optsprezece ani, sergent, comandant de grupă, la douăzeci şi unu.

— Moartă la douăzeci şi doi, am zis eu cu mai multă duritate decât aş fi vrut.

Cruickshank inspiră adânc.

— Ţi s-au înecat toate corăbiile, Kovacs! Da, moartă la douăzeci şi doi de ani. Iar acum am intrat din nou în joc, ca toţi cei de aici. Sunt femeie în toată firea, Kovacs, ce-ar fi să n-o mai faci pe fratele mai mare.

Am înălţat o sprânceană, mai degrabă fiindcă mi-am dat seama că are dreptate.

— Dacă aşa spui tu, femeie în toată firea…

— Lasă că te-am văzut eu cum te uiţi, replică ea trăgând tare din trabuc şi trimiţând fumul spre plajă. Ei, ce zici, bătrâne? O facem înainte să ne termine precipitaţiile radioactive? Trăim clipa sau nu?

Am simţit cum mă năpădesc amintirile altei plaje, palmieri înalţi, ca nişte gâturi de dinozauri, aplecaţi peste nisipul alb şi Tanya Wardani săltând pe genunchii mei.

— Nu ştiu ce să zic, Cruickshank. Nu sunt convins că e momentul şi locul cel mai potrivit.

— Te-a băgat în sperieţi portalul, nu?

— Nu-i vorba de asta.
Dădu din mână a lehamite.
— S-o lăsăm baltă... Ce crezi, Wardani poate deschide chestia asta?
— Păi, a mai făcut-o o dată.
— Da, dar femeia asta arată ca dracu'!
— Dacă a stat atât timp într-un lagăr... N-ar fi rău să încerci şi tu.
— Slăbeşte-mă, Kovacs, spuse ea cu o plictiseală studiată care-mi stârni mânia. Noi, militarii, n-avem treabă cu lagărele. Guvernul se ocupă de aşa ceva. Sunt doar pentru civili.
— Cruickshank, habar n-ai pe ce lume trăieşti! am izbucnit eu.
Clipi de câteva ori, descumpănită, apoi se reechilibră, reuşind să treacă peste ofensă.
— Mda, să ştii că am habar de Carrera şi trupele lui. Am auzit că prizonierii sunt executaţi după un anumit ritual. *Foarte sângeros.* Aşa că poate o laşi mai moale şi n-o mai faci pe deşteptul cu mine...
Se întoarse spre apă. I-am studiat profilul o vreme, căutând să aflu motivele pentru care îmi pierdeam controlul, fără să-mi placă ce găseam. Apoi m-am sprijinit de balustradă, lângă ea.
— Scuze.
— Scuteşte-mă, spuse ea şi se trase mai încolo.
— Vorbesc serios. Îmi cer scuze. Mă omoară locul ăsta.
Zâmbi fără să vrea.
— Crede-mă. Am mai fost omorât, n-ai crede de câte ori, am zis clătinând din cap. Doar că până acum nu mi-a trebuit atât timp ca să mă adaptez.
— Mda. Plus că eşti în limbă după arheologă.
— E atât de evident?
— Acum da, răspunse ea şi îşi privi atent trabucul, stinse capătul care ardea şi vârî restul în buzunarul de la piept. Nu te învinovăţesc. E deşteaptă, se gândeşte doar la chestii care pentru noi sunt poveşti cu stafii sau matematică superioară. O tipă cât se poate de mistică.

Înţeleg de ce te atrage atât de mult.

Privi în jur.

— Te surprinde ce spun?

— Un pic.

— Mda. Oi fi eu neştiutoare, dar recunosc chestia cu „odată-n viaţă”. Portalul ăsta sunt sigură că ne va schimba felul în care vedem viaţa. Se simte când te uiţi la el. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da.

— Mda, făcu ea şi arătă spre plaja aproape turcoaz dincolo de apa întunecată. Ştiu sigur. Indiferent de ce vom face după asta, ce e dincolo de portal ne va marca pentru tot restul vieţii.

Se întoarse spre mine.

— E o senzaţie ciudată. Parca-am murit, m-am întors la viaţă şi acum trebuie să trăiesc momentul ăsta. Nu ştiu dacă ar trebui să mă tem de el. Cert e că nu mă tem. De-abia îl aştept! Mor de curiozitate să văd ce e dincolo de portal.

În spaţiul dintre noi se înfiripa ceva frumos, din ceea ce spunea, din privirea ei şi din felul în care percepeam timpul, mai profund, cum trecea în goană pe lângă noi.

Mai zâmbi o dată, în grabă, şi dădu să plece.

— Ne vedem acolo, Kovacs, murmură ea.

Am privit-o cum merge pe lângă balustradă, spre ceilalţi, fără să se uite înapoi.

Bravo, Kovacs. Se poate şi mai rău de-atât?

Am circumstanţe atenuante. Mor.

Toţi muriţi, Kovacs. Absolut toţi.

Traulerul se clătină brusc. Scârţâitul năvoadelor mă făcu să mă gândesc la cele două cadavre. Moartea atârna în falduri, ca o gheişă din Newpest întinsă în hamac. Pe acest fundal, micul grup din celălalt capăt al punţii părea fragil, vulnerabil.

Efectul drogurilor.

Amestecul acela clasic, Semnificaţie Modificată, din prea multe substanţe chimice, turnat în sistem. Şi, din nou, chestia cu lupul. N-o uita. Loialitatea faţă de haită, tocmai

când n-ai nevoie de ea.

Nu contează, le iau pe toate. Începe noua recoltă.

Am închis ochii. Năvoadele şopteau între ele.

Am avut treabă pe străzile din Sauberville, dar...

Du-te-n mă-ta!

Am aruncat restul de trabuc peste balustradă, m-am întors şi m-am îndreptat repede spre scara de tambuchi.

— Hei, Kovacs! strigă Schneider ridicând ochii sticloşi de la narghilea. Încotro, prietene?

— Să mă uşurez, am bolborosit eu peste umăr şi am început să cobor scara, prinzându-mă de balustrade din jumătate în jumătate de metru.

Jos m-am ciocnit cu uşa unei cabine care se balansa uşor, am reuşit să nu cad cu ce mai rămăsese din neurochim şi am pătruns în spaţiul îngust de dincolo de ea.

Plăcile de iluminiu, cu eclise de îmbinare fixate anapoda, emiteau raze de lumină subţiri, în unghi drept, de-a lungul unui singur perete. Îndeajuns ca să văd pe unde merg. Un pat înfipt în podea, ca parte din structura iniţială. Etajere pe peretele opus. O masă plasată în firida din celălalt capăt. Fără să vreau, am făcut cei trei paşi până la masă şi m-am sprijinit cu toată greutatea pe tăblia ei, cu capul în jos. Display-ul se trezi la viaţă, scăldându-mi trăsăturile într-o lumină albastră-indigo. Am închis ochii şi am lăsat lumina să-mi alunge întunericul de sub pleoape. Nu ştiu ce pusese Schneider în narghilea, ştiu însă că acum se zvârcolea în mine.

Vezi, lupule din Wedge? Vezi cum începe recolta nouă?

Pleacă dracului din capul meu, Semetaire.

Greşeşti. Eu nu sunt şarlatan, iar Semetaire e doar unul dintr-o sută de nume...

Oricine ai fi, să ştii că o cauţi cu lumânarea.

Dar tu m-ai adus aici.

Nu prea cred.

Am văzut un craniu, prins câş în năvoade. Un zâmbet deşucheat pe ce mai rămăsese din buzele negre.

Am avut treabă pe străzile din Sauberville, dar mi-am terminat treaba acolo. Acum am de lucru aici.

Iar greşeşti. Te caut eu când am nevoie de tine.

Kovacs-vacs-vacs-vacs-vacs…

Am clipit de câteva ori. Display-ul îmi brăzda ochii deschişi cu dungi de lumină. Am simţit mişcare în spatele meu.

Mi-am îndreptat spinarea şi am privit peretele din dosul mesei. Metalul reflecta albastrul din display. Lumina se agăţa de zecile de crestături.

Persoana din spatele meu se apropie…

Mi-am ţinut răsuflarea.

…tot mai mult…

M-am răsucit pe călcâie, gata s-o lovesc.

— Ce, Kovacs, vrei să mor de inimă aici?

Cruickshank era la un pas de mine, cu mâinile în şolduri. Strălucirea display-ului îi surprinse zâmbetul şi cămaşa descheiată de sub uniforma cameleocromă.

Am răsuflat adânc. Golit brusc de adrenalină.

— Cruickshank, ce naiba cauţi aici?

— Kovacs, ce naiba cauţi *tu* aici? Ai zis că te uşurezi. Ce vrei să faci, să te pişi pe display-ul ăsta?

— De ce m-ai urmărit? am şuierat eu. Vrei să mi-o *ţii*?

— Poate. Aşa-ţi place ţie? Eşti un tip digital? Asta te excită?

Am închis ochii o fracţiune de secundă. Semetaire dispăruse, dar tot simţeam cum freamătă ceva în mine. Am deschis ochii – Cruickshank era tot acolo.

— Dacă mai vorbeşti aşa, Cruickshank, să ştii că o încurci.

Zâmbi larg. Îşi vârî, dezinvolt, o mână în cămaşa descheiată şi dădu la iveală un sân. Apoi îşi privi, ca în transă, corpul primit nu demult. Începu să-şi frece sfârcul până îl întări.

— Ţi se pare că doar mă uit, agent special? întrebă ea alene.

Ridică ochii spre mine şi, din clipa aceea, totul se derulă cu repeziciune. Ne-am tras aproape şi coapsa ei alunecă între coapsele mele, caldă şi tare pe sub pânza subţire a uniformei. I-am îndepărtat mâna de sân şi am înlocuit-o cu

a mea. Apropierea deveni îmbrăţişare, amândoi privind în jos la sfârcul lipit între noi şi la ce-i făceau degetele mele. Am auzit cum începe să gâfâie în timp ce-mi desfăcea centura şi îşi strecura mâna în pantalonii mei. Îşi făcu mâna căuş în jurul penisului şi începu să-l frământe cu palma şi degetul mare.

Ne-am lăsat să cădem pe pat, într-o învălmăşeală de haine, mâini şi picioare. La contactul cu patul am simţit un iz de sare şi mucegai. Cruickshank împinse uşa cabinei cu piciorul. Uşa zăngăni atât de tare, încât zgomotul sigur ajunse până la cei de pe punte. Am zâmbit în părul femeii.

— Sărmanul Jan.

— Poftim? făcu ea întrerupându-se din ce-mi făcea.

— Cred că... *ahhhh,* cred că asta o să-l scoată din sărite. Oftează după tine de când am plecat din Landfall.

— Păi, cu nişte picioare ca ale mele, *orice* bărbat heterosexual ar ofta după mine. Dar să fiu în locul tău n-aş... trage... concluzii... pripite, zise ea sacadat, odată cu mişcările mâinii.

Am răsuflat adânc.

— OK.

— Foarte bine, continuă ea şi îşi lipi un sân de penisul meu, începând să deseneze cercuri cu el. Probabil că e ocupat acum cu arheologa.

— *Poftim?*

Am încercat să mă ridic. Cruickshank mă împinse la loc, absentă, concentrată mai mult să-mi frece penisul cu sânul.

— Stai blând până te termin. Nu voiam să-ţi spun, dar, dată fiind situaţia... spuse ea şi arătă ce făcea. Dar nu trebuie să pui la inimă. I-am văzut de vreo două ori dispărând împreună. Iar Schneider întotdeauna se întoarce rânjind cu gura până la urechi. Motivul nu-i greu de ghicit, nu?

Înălţă din umeri şi îşi reluă mişcarea sacadată.

— La... drept... vorbind... nu... arată... prea... rău... pentru... un... alb... iar... Wardani... mda... Probabil... acceptă... orice. Îţi place ce-ţi fac, Kovacs?

Am scos un geamăt.

— Mi-am închipuit. Bărbaţii ăştia, zise ea clătinând din cap. Scheme standard din constructele porno. Nu dau greş niciodată.

— Vino peste mine, Cruickshank.

— Nu-nu. Mai târziu. Vreau să-ţi văd faţa când nu te las să-ţi dai drumul.

Cruickshank se lupta cu alcoolul şi narghileaua, radiaţiile, Semataire care nu-mi ieşea din cap şi acum gândul la Tanya în braţele lui Schneider – dar mă dovedi în mai puţin de zece minute cu combinaţia ei de mişcări energice şi atingere a sânilor. De trei ori mă aduse în pragul ejaculării şi tot de atâtea ori mă opri, chicotind excitată, pentru ca în cele din urmă să mă masturbeze rapid, violent, făcându-mă s-o împroşc cu spermă.

Am simţit cum mi se liniştesc gândurile.

Wardani şi Schneider, Semetaire şi moartea iminentă dispărură, izgonite din cap prin ochi odată cu orgasmul. M-am moleşit brusc, pe patul strâmt, în timp ce cabina părea că se îndepărtează de mine, rotindu-se uşor.

Când am simţit din nou ceva, era atingerea coapsei catifelate a lui Cruickshank care se aşeza călare pe pieptul meu.

— Şi acum, agent special, să te văd cum te revanşezi, spuse ea prinzându-mă de cap cu ambele mâini.

Îşi împreună degetele pe ceafa mea şi mă ţinu strâns între picioarele aproape numai muşchi, ca o mamă, legănându-mă încet. Vaginul ei era fierbinte şi umed, iar sevele care i se scurgeau din el aveau gust de mirodenii amare. Trupul îi mirosea a lemn aromat, ars, iar din gât scotea un zgomot ca de lamă de ferăstrău, înainte şi înapoi. Simţeam cum creşte încordarea în muşchii lungi ai coapselor ei, anunţând orgasmul. Spre final se ridică puţin de pe pieptul meu şi începu să-şi mişte pelvisul sacadat, într-un ecou orb al coitului. Degetele care-mi ţineau capul prins între coapsele ei se flexau uşor, de parcă erau pe punctul de a se desprinde de mine înainte de a se prăbuşi în abis. Zgomotul din gât se transformă în gâfâit, tot mai

puternic şi mai rapid, în drum spre strigătul răguşit.

Nu scapi de mine chiar atât de uşor, Lupule din Wedge

Cruickshank se ridică pe pulpe, cu muşchii încordaţi la maximum şi îşi urlă orgasmul în aerul umed al cabinei.

Nu chiar atât de uşor

Se cutremură şi se lăsă pe spate, lăsându-mă fără aer. Îmi dădu drumul la cap şi căzu pe cearşafurile pline de sudoare.

Sunt închis şi

— Şi acum să vedem ce… Aoleu! exclamă ea revenind deasupra mea.

Surprinderea din vocea ei era evidentă, dar reuşi să-şi ascundă dezamăgirea. Penisul meu era aproape moale în mâna ei, o semi-erecţie pe care nu se putea baza, rezultat al gândurilor care nu-mi dădeau pace.

Da. Vezi cum începe noul cules. Poţi fugi dar…

Ieşi NAIBII din mintea mea.

M-am sprijinit în coate, simţind cum mi se împăienjenesc ochii de moleşeală. Focul pe care-l aprinseserăm în cabină ardea mocnit. Am încercat să zâmbesc, dar Semataire avu grijă să mi-l fure.

— Îmi cer scuze. Radiaţiile astea îşi fac efectul mai repede decât credeam.

Înălţă din umeri.

— Nu-i nimic, Kovacs. Cuvintele *exerciţiu fizic* n-au fost mai adevărate decât aici şi acum. Nu-ţi face probleme.

M-am cutremurat.

— Îmi cer scuze, la naiba!

Era aceeaşi expresie de o tristeţe comică pe care i-o văzusem în timpul discuţiei din construct. Care, pe corpul maori, părea şi mai amuzantă. Am scos un chicot, profitând de ocazie. Apoi am zâmbit ca lumea.

— Aaa, spuse ea simţind schimbarea. Vrei să încerci până la urmă… Nu ia mult, sunt udă toată.

Se dădu înapoi şi se arcui deasupra mea. În lumina palidă a display-ului, mi-am fixat privirea pe locul în care i se împreunau coapsele cu un fel de disperare, iar ea îmi vârî penisul înăuntru cu siguranţa cu care vâra un cartuş

pe ţeavă.

Mă foloseam de căldură, de presiune şi de corpul său încordat, care mă călărea ca să nu mă dau bătut, dar tot nu era ceea ce s-ar numi o partidă extraordinară de sex. Am scăpat afară de câteva ori, însă problemele mele deveniră problemele ei, luciditatea evidentă reducându-i starea de excitare la o mişcare mecanică şi la hotărârea de a duce actul până la capăt.

Vezi cum…

Am alungat vocea din cap şi am încercat să fiu la fel de hotărât ca femeia cu care eram cuplat. O vreme totul a fost doar mişcare, atenţie la poziţie şi jumătăţi de zâmbet. Apoi i-am vârât degetul mare în gură, am lăsat-o să-l umezească şi i-am frecat clitorisul cu el. Cruickshank îmi luă cealaltă mână şi o lipi de un sân şi, nu mult după aceea, găsi drumul spre orgasm. Eu nu însă, în sărutul pe care ni l-am dat, zâmbind, uzi de transpiraţie, după ce ejaculase, asta nu mai părea să conteze prea mult.

N-a fost o partidă de sex extraordinară, dar reuşise să-i trântească uşa în nas lui Semetaire, măcar pentru o vreme. Iar mai târziu, după ce Cruickshank îşi trase uniforma pe ea şi urcă înapoi pe punte, în ovaţiile şi aplauzele celorlalţi, am rămas în întuneric aşteptându-l. În zadar.

A fost momentul care a semănat cel mai mult cu o victorie cât timp am stat pe Sanction IV.

CAPITOLUL 26

M-am trezit brusc, de parcă o ciudăţenie a naturii mă lovise cu gheara în cap.

Am tresărit şi m-am întors pe partea cealaltă, încercând să-mi continui somnul, dar mişcarea îmi produse un val de greaţă. De-abia m-am ţinut să nu vomit şi, clipind din ochi, m-am sprijinit într-un cot. Deasupra mea lumina zilei scormonea întunericul din jur printr-un hublou pe care nu-l observasem cu o seară în urmă. În celălalt capăt al cabinei din display-ul de pe masă, informaţiile se derulau în spirală, neobosit, spre banca de date aşezată în colţul din stânga sus. Prin peretele din spatele meu răzbăteau mai multe voci.

Aveţi grijă să fiţi funcţionali. Am auzit sfaturile Virginiei Vidaura din modulele de instruire ale Corpului de Agenţi Speciali. *Nu rănile trebuie să vă preocupe, ci cât de eficiente sunt acţiunile voastre. Durerea o folosiţi sau o uitaţi. Rănile contează numai dacă produc daune structurale. Sângele poate curge în voie, nu-i al vostru. Corpul acesta l-aţi pus pe voi cu câteva zile în urmă şi-l scoateţi în curând, dacă reuşiţi să rămâneţi în viaţă. Nu vă gândiţi la răni; aveţi grijă să fiţi funcţionali.*

Mi-am pipăit capul – aveam senzaţia că cineva mi-l taie în două, cu ferăstrăul, din interior. Mă luau căldurile de undeva de la ceafă. Stomacul mi se întorcea pe dos şi tot urca, ajungând la baza gâtului. Aveam o durere surdă în plămâni. Una peste alta, era ca şi cum fusesem împuşcat cu stunerul din buzunarul meu, la intensitate maximă.

Funcţionali!

Mulţumesc, Virginia.

Îmi venea greu să-mi dau seama cât era mahmureală şi cât apropierea de moarte. Nu că mi-ar fi păsat. M-am ridicat anevoie în capul oaselor, pe marginea patului, şi de-abia atunci am observat că adormisem mai mult sau mai puţin îmbrăcat. M-am căutat prin buzunare, am scos pistolul medical şi capsulele antiradiaţii. Am cântărit în

palmă tuburile din plastic şi m-am gândit. În urma injecţiei, aproape sigur aveam să vomit.

M-am scotocit mai adânc prin buzunare şi am dat de o cutie cu analgezice. Am desfăcut unul, l-am ţinut între degetul mare şi cel arătător, l-am privit câteva clipe şi am mai desfăcut unul. Reflexul condiţionat m-a făcut să verific ţeava şi patul pistolului. Am vârât în încărcător cele două capsule pline cu cristale. Am armat pistolul care, în clipa în care s-a activat câmpul magnetic, a scos un sunet ascuţit, prelung.

Am simţit un junghi în cap. O durere ascuţită, copleşitoare, care m-a făcut, fără să ştiu de ce, să mă gândesc la informaţiile presărate pe benzile ce se derulau în celălalt colţ al cabinei.

Luminiţa roşie de la baza ţevii îmi făcea din ochi. În încărcător, în capsule, fărâmele de cristal, în format militar, erau probabil lipite între ele, cu marginile ascuţite, ca un milion de pumnale gata să ţâşnească pe ţeavă. Am vârât gura ţevii în scobitura dintre braţ şi antebraţ şi am apăsat pe trăgaci.

Efectul reconfortant fu aproape imediat. Un iureş ameţitor, roşu, care îmi şterse petele roz şi cenuşii de durere. Pistol-medical din dotarea trupelor Wedge. Doar ce-i mai bun pentru lupii lui Carrera. Am zâmbit arogant, euforic după doza de endorfină, şi am bâjbâit după capsulele antiradiaţii.

Mă simt cât se poate de funcţional, Virginia.

Am aruncat tuburile de analgezice folosite şi am vârât capsulele antiradiaţii în încărcător. Am armat pistolul.

Uită-te la tine, Kovacs. Un pachet de celule care se dezintegrează, pe moarte, repus în funcţiune de nişte chimicale.

Asta nu părea să fie Virginia Vidaura, ci mai degrabă Semetaire, care se întorcea pâş-pâş, după retragerea de noaptea trecută. Am lăsat presupunerile şi m-am concentrat pe funcţionalitate.

Corpul ăsta l-aţi pus pe voi cu câteva zile în urmă şi-l scoateţi în curând…

Da, da.

Am aşteptat sunetul ascuţit, prelung. Am aşteptat ca luminiţa roşie să-mi facă din ochi.

Acum.

Cât se poate de funcţional.

Cu hainele aranjate într-o ordine aproximativă, m-am luat după voci şi am ajuns în bucătăria vasului. Toţi cei de pe punte erau adunaţi acolo, cu excepţia notabilă a lui Schneider. Luau micul dejun. Apariţia mea provocă mai multe aplauze. Cruickshank zâmbi larg, mă atinse cu şoldul şi-mi dădu o cană de cafea. După cum îi arătau pupilele, nu eram singurul care apelase la trusa de campanie.

— La cât aţi încheiat petrecerea? am întrebat eu aşezându-mă la masă.

Ole Hansen îşi consultă display-ul retinal.

— Cu vreo oră în urmă. Luc s-a oferit să pregătească ceva. Eu am adus mâncarea din tabără.

— Unde e Schneider?

Hansen înălţă din umeri şi duse furculiţa la gură.

— A mers cu mine în tabără, dar nu s-a mai întors. De ce?

— Am întrebat şi eu.

— Poftim, zise Luc Deprez împingând spre mine o farfurie cu o omletă uriaşă. Realimentează-te.

Am luat câteva guri, fără prea mult chef. Nu simţeam o durere anume, dar amorţeala care se instalase la nivel celular era dublată de o instabilitate tot mai accentuată. În ultimele zile nu prea avusesem poftă de mâncare, iar dis-de-dimineaţă îmi venea tot mai greu să ţin ceva în mine. Am îmbucătăţit omleta şi am foit-o de colo colo pe farfurie pentru ca, până la urmă, s-o las aproape neatinsă.

Deprez se prefăcea că nu vede, dar era clar că se simţea jignit.

— A observat cineva dacă micii noştri prieteni mai ard?

— Iese fum, răspunse Hansen. Dar nu foarte mult. Nu mănânci aia?

Am clătinat din cap.

— Împinge-o aici, spuse el, o luă şi o răsturnă în farfuria lui. Se vede că ai tras tare cu paharul azi-noapte.

— Sunt pe moarte, Ole, am replicat eu, iritat.

— Mda, poate asta e cauza. Sau pipa. Taică-meu tot spunea să nu amestec alcoolul cu ţigara. Nu mai ştii ce-i cu tine.

Din celălalt capăt al mesei răsună un comset. Telefonul cuiva, lăsat deschis. Hansen scoase un mormăit şi întinse mâna după el. Apoi îl duse la ureche.

— Da, Hansen, spuse el şi ascultă. Am înţeles. În cinci minute.

Ascultă din nou şi schiţă un zâmbet.

— Am înţeles. Le spun acum. În zece minute. Da.

Aruncă telefonul printre farfurii şi făcu o grimasă.

— Sutjiadi?

— Am simţit eu. Trebuie să facem un zbor de recunoaştere pe deasupra nanocoloniilor. Mda, zise el zâmbind din nou. Dacă vreţi s-o luaţi în barbă, închideţi telefoanele, vă transmite şeful.

— Cuvânt cu cuvânt? întrebă Deprez chicotind.

— Nu, l-am parafrazat, răspunse Hansen lăsând furculiţa în farfurie şi ridicându-se în picioare. A zis dacă vrem să ne alegem cu un DP9.

Comanda unui pluton e complicată rău, chiar şi în zilele în care nu se întâmplă nimic. Dar, când oamenii tăi sunt toţi cătane vechi, care au fost ucişi cel puţin o dată, e un adevărat coşmar.

Sutjiadi însă îi făcea faţă cu brio.

Ne privi, inexpresiv, cum intrăm pe rând în sala de şedinţe şi ne ocupăm locurile. Pe tabletele fixate de scaune lăsase câte un blister cu analgezice ce se administrau pe cale bucală, îndoit şi pus pe o parte. Toţi murmurară la vederea medicamentelor, doar unul se găsi să fluiere, redus imediat la tăcere de privirea cruntă a lui Sutjiadi. Când începu să vorbească, mi s-a părut că vocea îi semăna cu a unui chelner android care recomanda un vin anume.

— Cei care încă sunt mahmuri să ia alea acum. Unul

dintre sistemele de senzori a căzut. Nu se ştie cum.

Cuvintele lui provocară reacţia dorită. Murmurul încetă. Am simţit cum lucrează endorfina în mine.

— Cruickshank şi Hansen, vreau să luaţi o gravicletă şi să vedeţi ce-i acolo. La primul semn de activitate, oricât de neînsemnată ar fi, faceţi imediat cale întoarsă. Altfel vreau să recuperaţi orice senzor stricat şi să-l aduceţi aici, ca să-l analizăm. Vongsavath, vreau să pregăteşti nava de decolare. Toţi ceilalţi luaţi-vă armele şi rămâneţi în tabără. Şi nu vă despărţiţi de telefoane.

Sutjiadi se întoarse spre Tanya Wardani care şedea trântită pe un scaun, în spate, înfofolită în haină şi cu ochelarii de soare pe nas.

— Doamnă Wardani. Se poate şti când deschidem portalul?

— Poate mâine, răspunse ea fără să dea de înţeles că se uită în direcţia lui. Dacă avem noroc.

Cineva pufni dispreţuitor. Sutjiadi nu se deranjă să vadă cine.

— Cred că nu e nevoie să-ţi amintesc, doamnă Wardani, că prezenţa noastră aici este ameninţată.

— Nu e nevoie, replică ea, se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Mă găsiţi în peşteră.

Şi astfel şedinţa luă sfârşit.

Hansen şi Cruickshank reveniră în mai puţin de o jumătate de oră.

— Nimic, raportă artificierul. Nicio urmă, nimic ars, nimic care să dovedească prezenţa vreunei maşinării. De fapt… pare că n-a trecut nimic pe acolo, adăugă el aruncând o privire peste umăr, în direcţia de unde venise.

Tensiunea crescu în tabără. Cei mai mulţi, ca nişte militari adevăraţi, deveniră tăcuţi, cu ochii în patru, verificându-şi mereu armele pe care învăţaseră să le mânuiască. Hansen scoase grenadele corozive şi le verifică inelele. Cruickshank pregăti sistemele de artilerie mobilă. Sutjiadi şi Vongsavath dispărură în cabina navei, urmaţi, după o scurtă şovăială, de Schneider. Luc Deprez se

antrenă serios cu Jiang Jiang la marginea apei, iar Hand se retrase în bula lui, probabil ca să mai ardă nişte tămâie.

Am petrecut restul dimineţii pe un tăpşan mai sus de plajă, împreună cu Sun Liping, sperând ca mahmureala de noaptea anterioară să treacă înainte ca analgezicele să-şi piardă din efect. Cerul anunţa o vreme mai bună. Cenuşiul din ziua trecută făcea loc unor recifuri albastre ce pluteau dinspre vest. Spre est, fumul ce se ridica din Sauberville se lovea de stratul de nori care-l luau cu ei. Urmele de mahmureală din dosul cortinei de endorfine îndulceau nefiresc peisajul din jur.

Fumul pe care Hansen îl văzuse deasupra nanocoloniilor dispăruse cu totul. Sun înălţă din umeri la observaţia mea. Se părea că nu eram singurul cuprins de o ameţeală nefirească.

— Te îngrijorează în vreun fel? am întrebat-o.

— Ce anume, situaţia asta? răspunse ea, părând că se gândeşte. Am trecut prin lucruri mai grave.

— Bineînţeles. Doar ai murit.

— Mda. Dar nu asta am vrut să spun. Nanosistemele sunt motiv de îngrijorare, totuşi, chiar dacă temerile lui Matthias Hand sunt îndreptăţite, nu văd cum vor crea ceva care să doboare nava din aer.

M-am gândit la tunurile-lăcustă, robot, de care amintise Hand. Unul dintre multele amănunte pe care preferase să le ascundă de echipă atunci când vorbise despre sistemul NRMPD.

— Ai tăi ştiu cum îţi câştigi existenţa?

Sun se arătă surprinsă.

— Ba bine că nu. Tata m-a sfătuit să intru în armată. Pregătire temeinică şi gratuită. Armata nu duce lipsă de bani, spunea el. Hotărăşte-te ce vrei să faci, apoi găseşte oamenii care să-ţi plătească pregătirea. Sigur, nu s-a gândit că va izbucni războiul aici. Cine s-ar fi gândit acum douăzeci de ani?

— Mda.

— Dar ai tăi?

— Ai mei? Tata? Nu ştiu, nu l-am mai văzut de când

aveam opt ani. Adică de aproape patruzeci de ani, în timp subiectiv. Obiectiv, de mai bine de un secol şi jumătate.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Viaţa mi s-a schimbat în bine după ce-a plecat.

— Nu crezi că acum ar fi mândru de tine?

Am râs.

— Sigur că da. Bătrânului meu întotdeauna i-a plăcut violenţa. Avea abonament la luptele pe viaţă şi pe moarte. Sigur, nefiind calificat în domeniu, se mulţumea cu femeile şi copiii lipsiţi de apărare, am zis eu şi mi-am dres vocea. Mda, cred că ar fi fost mândru de ce-am făcut în viaţă.

Sun rămase tăcută o vreme.

— Şi mama ta?

Am privit în altă parte, încercând să-mi amintesc. Dezavantajul memoriei perfecte a unui agent special este că amintirile de dinaintea pregătirii specifice par, prin comparaţie, vagi şi incomplete. Te îndepărtezi cu toată viteza de ele, ca la o decolare, ca la o lansare. Un efect pe care mi-l dorisem la început. Acum nu mai eram sigur. Nu-mi mai aminteam.

— Cred că a fost mulţumită când am intrat în armată, am răspuns eu rar. Când am venit acasă în uniformă, a organizat o ceremonie a ceaiului pentru mine, la care i-a invitat pe toţi vecinii de pe stradă. Cred că era mândră de mine. Iar banii contau şi ei. Părinţii aveau trei guri de hrănit – eu şi cele două surori mai mici. Mama a făcut şi ea ce-a putut după plecarea lui taică-meu, dar tot cu buzunarele goale eram. Când am terminat pregătirea de bază, venitul nostru s-a triplat. Pe Lumea lui Harlan, Protectoratul îşi plăteşte militarii foarte bine – obligatoriu, ca să poată concura cu yakuza şi quelliştii.

— Ştie că eşti aici?

Am clătinat din cap.

— Am fost plecat prea mult. În Corpul de Agenţi Speciali eşti trimis oriunde, numai pe planeta de origine nu. Posibilitatea de a deveni empatic faţă de cei pe care trebuie să-i ucizi e mai scăzută în felul ăsta.

— Da, zise Sun, încuviinţând din cap. O măsură de precauţie standard. Şi logică. Dar tu nu mai eşti agent special. De ce nu te-ai întors acasă?

Am zâmbit fără chef.

— Ca ucigaş de meserie? Nu, mulţumesc. Când nu mai eşti agent special, nu ai prea multe opţiuni. În plus, maică-mea se recăsătorise, cu un ofiţer recrutor din Protectorat. Reunirea familiei mi s-a părut… neavenită.

Sun nu comentă. Părea că priveşte atentă plaja de sub noi, aşteptând ceva.

— E linişte şi pace aici, nu? am spus eu în lipsă de altceva.

— La un anumit nivel al percepţiei. Nu şi la nivel celular. Acolo se dă o bătălie crâncenă pe care tare mă tem că o vom pierde.

— Bravo, înveseleşte-mă.

Schiţă un zâmbet.

— Scuze. Dar e greu să te gândeşti la linişte şi pace când ai de-a face cu un oraş distrus, cu forţa de-abia stăpânită a unui hiperportal, o armată tot mai ameninţătoare de nanocreaturi undeva, peste deal, şi aerul plin de radiaţii letale.

— Mda, dacă pui problema aşa…

Zâmbi din nou.

— Asta mi-e pregătirea, Kovacs. Îmi petrec timpul interacţionând cu maşinării la niveluri pe care simţurile mele normale nu le pot percepe. Când faci asta ca să-ţi câştigi existenţa, începi să vezi furtuni peste tot, dincolo de calmul aparent. Sigur, e linişte şi pace. Dar în adâncuri sunt milioane de vietăţi angajate într-o luptă pe viaţă şi pe moarte ca să supravieţuiască. Priveşte, majoritatea pescăruşilor morţi au şi dispărut.

Făcu o grimasă şi continuă.

— Adu-mi aminte să nu intru în apă. Până şi lumina soarelui e încărcată de particule subatomice care desfiinţează tot ce n-a ajuns la un nivel corespunzător de protecţie, ceea ce, desigur, orice fiinţă de pe aici are, fiindcă strămoşii ei au murit cu milioanele pentru ca o

mână de supravieţuitori să-şi dezvolte mutaţiile necesare.

— Deci chestia cu linişte şi pacea e doar o iluzie… Sună a citat dintr-un călugăr Renegat.

— Nu o iluzie, nu. Dar e relativă. Toată liniştea, toată pacea asta a fost plătită, la un moment dat, cu opusul ei.

— Deci asta te ţine legată de armată.

— Contractul mă ţine legată de armată. Mai am de servit cel puţin încă zece ani. Şi, dacă e să fiu sinceră, probabil că voi rămâne şi după aceea. Până atunci războiul se va termina.

— Războaie sunt mereu.

— Nu şi pe Sanction IV. După ce Kemp va fi zdrobit, nimeni nu va mai putea face o mişcare. Poliţia va fi cu ochii pe toţi. Nu va mai scăpa lucrurile din mână, ca acum.

M-am gândit la entuziasmul lui Hand legat de protocoalele de licenţiere ale Corporaţiei Mandrake, practic neîngrădite, şi m-am îndoit de vorbele ei.

— Intervenţia poliţiei te poate ucide la fel de bine ca în condiţii de război, am remarcat eu.

— Eu una am fost ucisă. Şi uită-te cum arăt. Nu-i chiar atât de rău.

— Fie, am zis eu simţind un nou val de sfârşeală care-mi întorcea stomacul pe dos şi-mi întuneca privirea. Mă dau bătut. Eşti o tipă dură de tot. Ar trebui să-i spui toate astea lui Cruickshank. Le-ar înghiţi pe nemestecate.

— Nu cred că Yvette Cruickshank are nevoie de încurajare. E destul de tânără ca să se bucure de o nouă viaţă.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate.

— Iar dacă-ţi par *dură,* să ştii că n-am vrut să-ţi dau impresia asta. Dar sunt militar de carieră şi ar fi o prostie să-mi blamez singură opţiunea. Fiindcă a fost o opţiune. N-am fost luată cu arcanul în armată.

— Mda, în zilele noastre aşa ceva…

Îngrijorarea se strecură în vocea mea în clipa în care l-am văzut pe Schneider sărind din navă şi luând-o la fugă pe plajă.

— Unde se duce?

Tanya Wardani apăru de sub tăpşanul pe care stăteam. Se îndrepta repede spre mare, cu un mers ciudat. O parte a hainei avea un luciu albăstrui, cu pete granulare, care mi se păreau vag cunoscute.

M-am ridicat în picioare. Şi am apelat la neurochim.

Sun îşi lăsă o mână pe braţul meu.

— Se...

Era nisip. Pete de nisip umed, turcoaz, din peşteră. Nisip care trebuie să fi fost lipit de...

Se prăbuşi pe plajă.

Fără graţie. Piciorul stâng n-o mai ascultă şi Wardani se răsuci şi căzu pe spate. Eu pornisem deja, sărind de pe tăpşan, călcând numai în locurile alese de neurochim, fiecare bun doar pentru o clipă, înainte de a aluneca fără speranţă. Am aterizat în nisip cam odată cu Wardani şi am ajuns la ea cu câteva clipe înaintea lui Schneider.

— Am văzut-o cum cade când a ieşit din peşteră, spuse el dintr-o suflare când ajunse în dreptul meu.

— S-o ducem...

— N-am păţit nimic, zise Wardani, se întoarse pe o parte şi îmi dădu peste mână.

Se rezemă într-un cot şi se uită când la Schneider, când la mine. Am văzut, brusc, cât de trasă la faţă era.

— N-am păţit nimic. Mulţumesc.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o eu calm.

— Ce s-a întâmplat?

Tuşi şi scuipă în nisip, flegmă cu dâre de sânge.

— Sunt pe moarte, ca toţi ceilalţi. Asta se întâmplă.

— Ar fi mai bine să faci o pauză, propuse Schneider, şovăitor. Să te odihneşti.

Femeia îi aruncă o privire întrebătoare, apoi se căzni să se ridice în picioare.

— Mda, făcu ea, se ridică şi zâmbi larg. Am uitat să vă spun. Am deschis portalul. L-am dovedit.

Buzele îi erau pătate de sânge.

CAPITOLUL 27

— Nu văd nimic, spuse Sutjiadi.

Wardani oftă şi se apropie de una dintre consolele ei. Apăsă în mai multe locuri până când un ecran filigranat se plasă între noi şi aparent impenetrabilul artefact al tehnologiei marţiene din mijlocul peşterii. Încă o apăsare şi lămpile din colţurile peşterii deveniră incandescente, aruncând o lumină albastră.

— Priviţi.

Prin ecran totul părea scăldat într-o lumină violetă, rece. În noua cromatică, marginile de sus ale portalului licăreau uşor, împestriţate de puncte strălucitoare, ca nişte cireşe pe cât de ireale, pe atât de periculoase.

— Ce mai e şi asta? întrebă Cruickshank din spatele meu.

— E o numărătoare inversă, o lămuri Schneider foarte sigur pe el, semn că mai văzuse aşa ceva. Am dreptate, Tanya?

Wardani schiţă un zâmbet şi se sprijini de consolă.

— Suntem aproape siguri că marţienii vedeau mai mult în culoarea albastră decât vedem noi. O mulţime de observaţii privind sistemul lor vizual par să se refere la benzi în gama de ultraviolete, zise ea şi îşi drese glasul. Puteau vedea asta cu ochiul liber. Şi semnalul se traduce cam aşa: Feriţi-vă!

Am privit fascinat. Fiecare punct părea că ia foc în vârful portalului pentru ca apoi să se separe şi să se scurgă rapid de-a lungul marginilor, spre bază. Din când în când, pe drum, luminile păreau că explodează printre faldurile ce umpleau crăpăturile dintre margini. Era greu de spus, dar, dacă urmăreai traiectoria acestor explozii, luminile păreau că se încadrează în geometria densă a fiecărei crăpături, parcurgând o distanţă mai lungă decât ar fi avut dreptul în spaţiul tridimensional.

— O parte se pot vedea mai târziu, spuse Wardani. Frecvenţa scade pe măsură ce ne apropiem de eveniment.

Motivul nu-mi este clar.

Sutjiadi făcu un pas înapoi. În fulgerele ce răzbăteau prin ecranul filigranat arăta nefericit.

— Cât mai durează? întrebă el.

Wardani ridică un braţ şi arătă spre cifrele care se perindau pe un display marcând numărătoarea inversă.

— Vreo şase ore, standard. Un pic mai puţin acum.

— Pentru numele lui Samedi, *frumos* mai este! exclamă Cruickshank.

Stătea lângă umărul meu şi privea ca în transă la portalul ecranat şi la ce se întâmpla cu el. Lumina care-i mângâia faţa părea să-i fi şters orice urmă de emoţie în afară de uimire.

— Căpitane, propun să aducem baliza aici, spuse Hand privind exploziile de lumină cu o expresie pe care nu i-o mai văzusem de când îl surprinsesem în plină rugăciune. Şi dispozitivul de lansare. Trebuie s-o trimitem dincolo.

Sutjiadi se întoarse cu spatele la portal.

— Cruickshank. *Cruickshank!*

— Ordin! strigă femeia din Limon clipind spre el, dar trăgând cu ochiul înapoi, la ecran.

— Întoarce-te la navă şi ajută-l pe Hansen să pregătească baliza de lansare. Şi spune-i lui Vongsavath să calculeze coordonatele pentru diseară. Să încerce să-i transmită intenţia noastră lui Carrera, la Masson. Să-l anunţe că părăsim situl.

Hand se uită spre mine şi adăugă:

— N-aş vrea ca tocmai acum să fim doborâţi de ai noştri.

I-am întors privirea, imaginându-mi cum s-ar descurca într-o astfel de situaţie.

Imaginaţie irosită.

— Pe moment nu lansăm nimic, căpitane.

Vocea directorului executiv exprima numai detaşare – ai fi jurat că era total absorbit de numărătoarea inversă –, dar dincolo de tonul nonşalant se ascundea autoritatea neîndoielnică a unui ordin dat.

— Până suntem gata de plecare mergem pe principiul văzând şi făcând, continuă el. Spune-i lui Vongsavath să

calculeze parabola.

Sutjiadi nu era deloc prost. Sesiză tonul imperativ din vocea lui Hand şi îmi aruncă o privire întrebătoare.

Am înălţat din umeri şi am hotărât să-i fac jocul lui Hand. Ce fel de agent special aş fi fost dacă nu mergeam pe mâna lui?

— Uite care-i treaba, Sutjiadi. Dacă ar şti că eşti la bord, ne-ar doborî sigur, doar ca să-ţi vină de hac.

— Carrera nu va face aşa ceva atât timp cât se află sub contract cu Cartelul, zise Hand băţos.

— Nu cu guvernul? întrebă Schneider în zeflemea. Credeam că războiul ăsta e o chestie internă, Hand.

Hand îi aruncă o privire obosită.

— Vongsavath, zise Sutjiadi trecându-şi microfonul pe canalul general. Eşti în navă?

— La datorie.

— Şi ceilalţi?

Alte patru voci răspunseră la unison în microfonul cu inducţie de la urechea mea. Hansen şi Jiang încordaţi, Deprez laconic, iar Sun undeva la mijloc.

— Calculează lansarea şi asolizarea. De aici până în Landfall. Sper să plecăm peste şapte ore.

Microfonul meu răsună de urale.

— Încearcă să vezi care e traficul suborbital de-a lungul curburii şi nu transmite nimic până decolăm. Clar?

— Zbor silenţios, spuse Vongsavath. Am înţeles.

— Foarte bine, zise Sutjiadi şi îi făcu semn lui Cruickshank să fugă la navă. Hansen, Cruickshank vine să te ajute să pregăteşti baliza. Terminat. Restul să fie cu ochii în patru.

Sutjiadi se relaxă un pic şi se întoarse spre arheologă.

— Doamnă Wardani, nu arăţi deloc bine. Mai ai treabă aici?

— Păi… făcu Wardani, de-abia ţinându-se de consolă. Nu, am terminat. Până închidem drăcia asta la loc.

— A, nu va fi nevoie, strigă Hand de lângă portal, privind spre vârful lui, cu un aer de proprietar. După ce rezolvăm treaba cu baliza, anunţăm Cartelul să ne trimită o echipă

completă. Cu ajutorul lui Carrera bănuiesc că putem declara situl o zonă nonbeligerantă… destul de repede, adăugă el zâmbind.

— Încearcă să-i spui asta lui Kemp, zise Schneider.

— A, o vom face.

— Oricum, doamnă Wardani, propun să te întorci la navă, spuse Sutjiadi pe un ton nerăbdător. Roag-o pe Cruickshank să se conecteze la programul sanitar şi să-ţi facă un examen medical.

— Mulţumesc.

— Îmi cer scuze.

Wardani clătină din cap şi se îndreptă de spate.

— M-am gândit că cineva trebuie să-ţi spună.

Femeia plecă fără să privească în urmă. Schneider se uită la mine şi, după ce şovăi câteva clipe, se luă după ea.

— Nu prea ştii să te porţi cu civilii, Sutjiadi. Ţi-a mai spus cineva asta?

Mă privi impasibil.

— Tu chiar trebuie să stai aici?

— Îmi place peisajul.

Scoase un mormăit şi se uită din nou la portal. Se vedea că nu-i plăcea ce se întâmpla şi, odată cu plecarea lui Cruickshank, îşi dădea frâu liber resentimentelor. Aşa cum stătea, cu faţa la artefact, părea tot mai rigid, o atitudine vecină cu încordarea pe care o vezi la unii luptători care-şi pierd stăpânirea de sine înaintea unui meci.

Am întins palma spre el şi, după câteva secunde, l-am bătut uşor pe umăr.

— Sutjiadi, să nu-mi spui că arătarea asta te bagă-n sperieţi. Tocmai pe tine, care l-ai pus la pământ pe Câinele Veutin împreună cu toată unitatea lui. Să ştii că, o vreme, ai fost eroul meu, acolo.

Nu arătă că vorbele mele i s-ar fi părut amuzante.

— Haide, Sutjiadi, e doar o *maşinărie.* Ca o macara, ca o… am continuat eu, căznindu-mă să găsesc comparaţiile potrivite. Ca o maşinărie. Asta e tot. Le vom construi şi noi, peste câteva secole. Dacă te alegi cu asigurarea corespunzătoare, s-ar putea să le şi vezi.

— Greşeşti, replică el pe un ton glacial. Asta nu are nimic de-a face cu omul.

— Haide, sper că nu vrei s-o faci pe misticul cu mine! am zis eu şi m-am uitat spre Hand, simţindu-mă brusc în inferioritate numerică. Bineînţeles că nu are nimic de-a face cu omul. Marţienii l-au construit, nu oamenii. O altă specie. Mai inteligentă decât noi, mai avansată decât noi, dar asta nu înseamnă că sunt zei sau demoni, nu crezi?

Se întoarse spre mine.

— Nu ştiu.

— Sutjiadi, jur că începi să vorbeşti ca idiotul ăla de acolo. Ceea ce avem în faţă este tehnologie pură.

— Ba nu, spuse el clătinând din cap. E un prag pe care suntem pe punctul de a-l trece. Un gest pe care-l vom regreta. Chiar nu simţi? Nu simţi… *cum aşteaptă?*

— Nu, dar simt cum aştept eu. Dacă drăcia asta te sperie atât de mult, ce-ar fi să facem ceva constructiv?

— Bună idee.

Hand se arătă mulţumit să rămână ca să se bucure de noua lui jucărie, aşa că l-am lăsat acolo şi ne-am întors prin tunel. Teama lui Sutjiadi cred că era molipsitoare, fiindcă, trecând de primul cot şi nemaivăzând portalul activat, recunosc că am simţit cum mi se ridică părul de pe ceafă. Era aceeaşi senzaţie ca atunci când întorci spatele unor arme despre care ştii că sunt gata să tragă. Chiar dacă nu tu eşti ţinta, ştii că armele acelea te pot face fărâme şi că, în ciuda oricărei programări minuţioase, accidentele tot se întâmplă. Focul trupelor proprii este la fel de letal precum cel al trupelor duşmane.

La ieşirea din peşteră, lumina difuză a zilei, puternică pentru noi, ne aştepta ca o inversiune a întunericului din interior.

Am alungat gândul, iritat.

— Eşti fericit acum? am întrebat eu sarcastic, în timp ce lăsam peştera în urmă.

— Voi fi fericit după ce scăpăm de baliză şi ne îndepărtăm cale de o emisferă de chestia aia dinăuntru.

Am clătinat din cap.

— Nu te-nţeleg, Sutjiadi. Landfall e construit în vecinătatea a şase situri majore, din care oricând se poate declanşa un atac. Toată planeta asta e plină de ruine marţiene.

— Eu sunt din Latimer. Merg unde mi se spune.

— Fie, Latimer. Nici acolo nu duc lipsă de ruine. Ce naiba, fiecare planetă pe care am colonizat-o le-a aparţinut marţienilor. Datorită hărţilor făcute de ei am ajuns până aici.

— Exact, zise Sutjiadi oprindu-se brusc şi întorcându-se spre mine cu o reacţie emoţională pe care n-o mai văzusem la el de când nu fusesem de acord cu aruncarea în aer a peşterii. *Exact.* Vrei să ştii ce înseamnă asta?

M-am dat înapoi, surprins de intensitatea privirii lui.

— Sigur. Spune-mi.

— Înseamnă că n-ar trebui să fim aici, Kovacs, spuse el cu o voce joasă, grăbită, pe care n-o mai auzisem la el. Noi nu avem ce căuta aici. Nu suntem pregătiţi. A fost o mare greşeală şi că am descoperit astrohărţile. Numai cu forţele noastre, ne-ar fi luat mii de ani ca să găsim planetele astea şi să le colonizăm. Timp de care *aveam nevoie,* Kovacs. Ca să ne câştigăm *prin muncă* locul în spaţiul interstelar. Noi n-am făcut decât să ajungem aici folosindu-ne de o civilizaţie moartă pe care n-o înţelegem.

— Eu nu cred că…

Bătu din picior.

— Gândeşte-te cât i-a trebuit arheologului ca să deschidă portalul. Gândeşte-te la firimiturile pe jumătate înţelese, cu ajutorul cărora am ajuns aici. *Suntem aproape siguri că marţienii vedeau mai mult în culoarea albastră decât vedem noi,* o imită el pe Wardani în bătaie de joc. Habar n-are, cum nimeni nu are habar. Doar ne dăm cu presupusul. Habar n-avem ce facem, Kovacs. Ne vânturăm de colo colo, legând micile noastre certitudini antropomorfe de cosmos şi fluierând în întuneric, deşi adevărul e că habar n-avem pe ce lume trăim. N-ar trebui să fim aici. Nu avem ce *căuta* aici.

Am răsuflat adânc şi m-am uitat în jos, apoi spre cer.

— Sutjiadi, sfatul meu e să te-apuci să strângi bani pentru o călătorie spre Pământ. Planeta-mamă e o cloacă, bineînţeles, dar de-acolo venim. Acolo mai mult ca sigur avem ce căuta.

Zâmbi uşor, ca să acopere emoţia care-i dispărea de pe faţă, lăsând locul măştii comandantului.

— Prea târziu pentru aşa ceva, replică el calm. Mult prea târziu.

Jos, lângă *Nagini,* Hansen şi Cruickshank despachetau deja baliza Corporaţiei Mandrake.

CAPITOLUL 28

Cruickshank şi Hansen avură nevoie de aproape o oră ca să pregătească baliza Corporaţiei Mandrake, mai ales fiindcă Hand ieşise din peşteră şi insistase ca sistemele să fie verificate de trei ori înainte de a fi sigur că dispozitivul îşi va face treaba.

— Priviţi, zise Hansen iritat, în timp ce activau computerul de locaţie pentru a treia oară. Câmpul stelar se închide imediat şi, după ce-i stabileşte traiectoria, orice corp întunecat o poate distruge. Dacă astronava marţiană nu are obiceiul să devină invizibilă, baliza poate trece dincolo fără probleme.

— Ceea ce nu este imposibil, răspunse Hand. Verifică din nou detectorul de masă. Ai grijă să se declanşeze în momentul amplasării.

Hansen oftă. La celălalt capăt al balizei de doi metri, Cruickshank rânjea cu gura până la urechi.

Mai târziu am ajutat-o să coboare lansatorul din cala navei şi să-l asambleze pe şinele de un galben strident. Hansen termină de verificat toate sistemele, închise panourile înşiruite de-a lungul corpului conic şi bătu maşinăria afectuos, pe o parte.

— Gata de Marea Aventură, anunţă el.

După ce ne-am asigurat că lansatorul funcţionează, cu ajutorul lui Jiang Jianping am aşezat cu grijă baliza pe el. Proiectată iniţial ca să fie plasată printr-un tub de torpilă, arăta oarecum caraghioasă aşa cum stătea pe lansatorul prea mic, gata oricând să cadă în bot. Hansen verifică mobilitatea şinelor, înainte şi înapoi, apoi de câteva ori în cerc, închise telecomanda, o vârî în buzunar şi căscă.

— Vrea cineva să vadă dacă prindem vreun spot cu Lapinee? întrebă el.

Am verificat display-ul retinal, unde sincronizasem cronometrul cu numărătoarea inversă din peşteră. Mai aveam puţin peste patru ore. Cu coada ochiului, dincolo de cifrele verzi care se succedau cu repeziciune, am văzut

cum botul balizei zvâcneşte şi cade peste şinele lansatorului, înfigându-se în nisip cu un zgomot surd. I-am aruncat o privire lui Hansen şi am zâmbit larg.

— Pentru numele lui Samedi! exclamă Cruickshank când văzu la ce ne uitam şi se îndreptă spre lansator. Hai, ce staţi şi vă hliziţi ca nişte idioţi, puneţi mâna şi…

Cruickshank se făcu bucăţele.

Fiind cel mai aproape de ea, deja mă întorsesem ca s-o ajut. Ulterior, în amorţeala şi greaţa care mă cuprinseseră, am văzut/mi-am amintit cum s-a despicat chiar deasupra şoldului, apoi în sus, hăcuită ca de un ferăstrău, într-un du-te-vino nepăsător, până când bucăţelele erupseră spre cer, într-o explozie de sânge. Spectaculos, ca un exerciţiu nereuşit al unui gimnast care-şi pune tot corpul la bătaie. Am văzut un braţ şi un fragment de tors zburând pe deasupra mea. Un picior vâjâi pe lângă mine pocnindu-mă cu degetele peste gură, umplând-o de sânge. Capul ei se înălţă alene spre cer, rotindu-se, învălmăşindu-i părul lung cu ce mai rămăsese din gât şi un umăr, ca nişte serpentine aruncate la o petrecere. Am simţit pe faţă cum îmi picură sângele, al ei de data aceasta, ca stropii de ploaie.

M-am auzit ţipând, ca de la mare distanţă. Un *nu* rostit doar pe jumătate, lipsit de sens.

Lângă mine, Hansen se repezi după Sunjetul pe care-l lăsase pe nisip.

Am văzut

Urlete dinspre *Nagini.*

jivinele

Pe care cineva le fulgeră cu un blaster.

jivinele…

În jurul lansatorului, nisipul fremăta. Cablul gros, din sârmă ghimpată, care o sfârtecase pe Cruickshank, era alături de alte cinci, toate gri-deschis, lucind la soare. Păreau că bâzâie, un zgomot care-mi zgâria urechile.

Se încolăciseră în jurul lansatorului şi muşcau din el. Metalul pârâia. Un bolţ scăpă din montură şi vâjâi ca un glonţ pe lângă mine.

Blasterul se descărcă din nou, însoţit de altele, într-un

cor discordant de trosnete. Am văzut cum razele trec prin jivinele din nisip fără să le afecteze în vreun fel. Hansen păşi greoi pe lângă mine, cu Sunjetul lipit de umăr, trăgând încontinuu. Atunci am înţeles.

— *Înapoi!* i-am strigat eu. *Dă-te-napoi!*

Kalaşnikoavele îmi apărură în mâini.

Prea târziu.

Hansen crezuse probabil că inamicul avea un fel de blindaj sau poate că se mişca derutant, mult prea repede. Îşi pregătise Sunjetul pentru a doua variantă şi se apropia ca să aibă mai mult succes. Sunjetul 11 (Snipe), din seria Sistemelor Generale, trece prin oţelul din tantal precum cuţitul prin carne. De aproape transformă totul în vapori.

Cablurile luceau din loc în loc. Brusc, nisipul din jurul lui Hansen explodă şi un nou tentacul ţâşni din el. Îi sfărâmă picioarele până la genunchi în fracţiunea de secundă în care am vrut să pun armele la orizontală. Hansen urlă de durere, ca un animal, şi se prăbuşi, trăgând întruna. Sunjetul prefăcu nisipul în sticlă, scobindu-l în jurul lui.

Cabluri groase, scurte, cădeau ca nişte lovituri de bici peste torsul lui. Hansen încetă brusc să mai ţipe. Sângele ţâşni din el sacadat, ca spuma lavei din craterul unui vulcan.

M-am apropiat şi mai mult, trăgând mereu.

Armele, armele interfaţă, întinse cu furie în ambele mâini. Plăcuţele din palme îmi dădeau informaţii detaliate. Impact nimicitor, gloanţe cu fragmentaţie, încărcătoare la capacitate maximă. Vederea amplificată, insensibilă la înverşunarea care mă cuprinsese, desluşi structura jivinelor care viermuiau în faţa mea, iar Kalaşnikoavele îşi înfipseră gloanţele în ele. Plăcuţele mă ajutau să le ochesc cu o precizie milimetrică.

Cablurile se zvârcoleau, cădeau pe nisip şi săreau ca nişte peşti aruncaţi pe uscat.

Am golit ambele arme.

Kalaşnikoavele ejectară încărcătoarele şi aşteptară altele, flămânde. Am lovit paturile armelor de piept. Hamul se conformă şi paturile aspirară magnetic încărcătoarele

noi, cu un clic liniştitor. Simţind din nou greutatea, mâinile mele ţâşniră în stânga şi-n dreapta, căutând, ochind.

Cablurile ucigaşe căzură în nisip, retezate. Jivinele se năpustiră asupra mea pentru ca, în clipa următoare să moară, fărâmiţate ca legumele sub cuţitul bucătarului.

Am golit din nou încărcătoarele.

Am reîncărcat.

Golit.

Reîncărcat.

Golit.

Reîncărcat.

Golit.

Reîncărcat.

Golit.

Şi am lovit paturile armelor de piept, fără să aud că hamul se golise. Cablurile din jur se reduseseră la un şir de cioturi care de-abia mai mişcau. Am aruncat armele şi am apucat la întâmplare o rangă de oţel din lansatorul stricat. Am ridicat-o şi am lovit cu toată puterea. Cel mai apropiat grup de cioturi se destrămă. Am ridicat ranga şi am lovit. Bucăţi mai mari şi mai mici. Am ridicat ranga şi am lovit.

Am ridicat ranga din nou şi am văzut capul lui Cruickshank, cu ochii îndreptaţi spre mine.

Căzuse cu faţa în sus, pe nisip, părul lung, încâlcit, acoperind pe jumătate ochii larg deschişi. Rămăsese cu gura deschisă, de parcă ar fi vrut să spună ceva, iar durerea i se întipărise pe chip.

Zumzetul din urechi încetase.

Am lăsat braţele jos. Ranga.

Privirea mea, aţintită spre cablurile care tresăreau în jurul meu. În clipa în care judecata rece făcu loc furiei, Jiang apăru lângă mine.

— Dă-mi o grenadă corozivă, i-am spus eu, cu o voce pe care n-o recunoşteam.

Nagini rămăsese pe loc, la trei metri deasupra plajei. De-o parte şi de alta, pe rampele de încărcare deschise, se

vedeau mitralierele încărcate cu muniţie solidă. Deprez şi Jiang se ghemuiră în spatele lor, cu feţele albite de strălucirea ecranelor minuscule ale vizoarelor ultrasensibile. Până acum nu avuseseră timp să armeze sistemele automate.

Cala din spatele lor era plină cu obiectele recuperate în grabă din bulele de campanie. Arme, bidoane cu alimente, îmbrăcăminte; tot ce putea fi cărat în mână sub acoperirea ţevilor de mitralieră. Baliza Corporaţiei Mandrake era într-un colţ al calei, corpul său curbat culisând uşor pe puntea de metal în timp ce Ameli Vongsavath opera mici modificări la spaţiul destinat balizelor. La insistenţa lui Matthias Hand, fusese primul obiect recuperat de pe întinderea de nisip turcoaz de sub noi. Ceilalţi i se supuneau cu indiferenţă.

Foarte probabil baliza fusese avariată. Învelişul conic era turtit în multe locuri şi găurit de la un capăt la celălalt. Panourile de monitorizare erau smulse din balamale, iar mecanismele din interior arătau ca nişte maţe făcute ferfeniţă, ca rămăşiţele unei…

Încetează.

Mai rămâneau două ore. Cifrele se succedau în faţa ochilor.

Yvette Cruickshank şi Ole Hansen erau la bord. Sistemul de recuperare a rămăşiţelor umane, un robot care acţiona pe baza forţei ascensionale, plutise uşor pe deasupra nisipului împroşcat de sânge, ridicase tot ce putuse găsi, gustase şi testase pentru stabilirea ADN-ului şi îl vârâse, separat, în doi dintre cei şase saci albaştri fixaţi în tuburile din spate. Procesul de separare şi depozitare fusese însoţit de zgomote care-mi aminteau de felul în care vomitam. După ce robotul de recuperare îşi terminase treaba, fiecare sac fusese sigilat şi i se atribuise un cod de bare prin laser. Cu o figură inexpresivă, Sutjiadi depusese sacii în compartimentul mortuar, în spatele calei. Niciunul dintre saci nu părea să conţină ceva care să aibă o formă cât de cât umană.

Memoriile corticale nu fuseseră recuperate. Ameli

Vongsavath scana terenul în căutarea urmelor, dar, potrivit ultimelor teorii, nanobii se hrăneau cu tot ce reprezenta materie anorganică pentru a construi generaţia următoare. Nu erau de găsit nici armele celor doi.

Am încetat să mai privesc prin vizorul compartimentului mortuar şi am urcat pe puntea echipajului.

Acolo, în cabina de la pupă, Sun Liping cerceta la microscop un fragment dintr-un cablu de nanobi, într-o pungă din permaplastic închisă ermetic. Sutjiadi şi Hand se îngrămădeau în spatele ei. Tanya Wardani se rezema de un perete, cu braţele încrucişate, împietrită la faţă. M-am aşezat, departe de toţi.

— Uită-te şi tu, mă îndemnă Sun, dregându-şi glasul. Este exact ce-am spus eu.

— Atunci nu mai trebuie să mă uit.

— Adică ăştia sunt nanobii? întrebă Sutjiadi neîncrezător. Nu…

— Portalul nici măcar nu s-a deschis, Sutjiadi, am zis eu cu vocea întretăiată.

Sun privi din nou prin microscop. Părea să-şi fi găsit un fel de refugiu acolo.

— Este o configuraţie interconectată, spuse ea. Dar părţile componente nu se ating. Probabil că relaţionează numai printr-o dinamică a câmpului. Aş zice că seamănă cu un sistem de muşchi electromagnetici foarte puternici, plasat pe un schelet mozaic. Fiecare nanob generează o porţiune de câmp, acţiune prin care i se atribuie un loc anume. Raza Sunjetului pur şi simplu trece prin el. Chiar dacă vaporizează câţiva nanobi care nimeresc în raza armei, deşi par să reziste la temperaturi foarte mari, nu e suficient ca să afecteze întreaga structură, motiv pentru care, mai devreme sau mai târziu, apar alte unităţi care înlocuiesc celulele moarte. Toată chestia asta este organică.

Hand mă privi curios.

— Ştiai asta?

Mi-am privit mâinile. Încă mai tremurau, uşor. Sub pielea palmelor, bioplăcile se flexau fără odihnă.

M-am căznit să le liniştesc.

— Mi-am dat seama. În timpul confruntării, am răspuns eu întorcându-i privirea, sesizând cu coada ochiului că şi Wardani se uita la mine. Să-i spunem intuiţie de agent special. Sunjeturile nu au niciun efect fiindcă deja am supus coloniile unui tir cu plasmă la temperatură înaltă. Coloniile s-au adaptat şi acum sunt imune la armele laser.

— Dar ultravibraţiile? o întrebă Sutjiadi pe Sun.

Sun clătină din cap.

— Am supus eşantionul unui test, dar nu s-a întâmplat nimic. Nanobii reacţionează în interiorul câmpului, însă fără a fi afectaţi în vreun fel. Ultravibraţiile sunt şi mai ineficiente decât Sunjeturile.

— Muniţia solidă e singura soluţie, zise Hand gânditor.

— Da, dar nu pentru mult timp, am spus eu dând să plec. Mai au puţin şi devin imuni şi la asta. Ca şi la grenadele corozive. Ar fi trebuit să le păstrez pentru mai târziu.

— Unde te duci, Kovacs?

— În locul tău, Hand, aş pune-o pe Ameli să ne ridice puţin mai sus. După ce află că nu tot ce-i omoară stă la sol, nanobii sigur îşi vor lungi braţele.

Am ieşit, lăsând în urmă sfatul ca pe nişte haine pe care le scoţi una câte una când te duci la culcare, sperând la un somn cât mai lung. Am reuşit să găsesc drumul spre cală, unde, după toate aparenţele, sistemele de ochire automată de pe mitraliere fuseseră activate. Luc Deprez stătea de partea cealaltă a trapei, lângă mitraliera lui şi fuma unul dintre trabucurile lui Cruickshank, luate din Indigo City, privind lung plaja de dedesubt. În celălalt capăt al punţii, Jiang Jianping şedea turceşte în faţa compartimentului mortuar. Atmosfera era îmbâcsită de tăcerea buimacă prin care de obicei bărbaţii îşi exprimă durerea.

M-am rezemat de perete şi am închis ochii. Numărătoarea inversă fulgeră în întunericul brusc de sub pleoapele mele. O oră şi cincizeci şi trei de minute. Tic-tac.

Cruickshank îmi apăru în gând. Numai zâmbet, concentrată asupra unei misiuni, fumând, în toiul orgasmului, fărâmiţându-se în aer…

Încetează.

Am auzit foşnet de haine aproape de mine şi am ridicat privirea. Jiang se opri în faţa mea.

— Kovacs, zise el şi se lăsă pe vine. Kovacs, îmi pare rău. A fost un militar extra...

Arma-interfaţă ţâşni în mâna mea dreaptă şi îl lovi cu ţeava în frunte. Jiang căzu pe spate, şocat.

— *Gura,* Jiang, am strigat, am strâns din buze şi am tras adânc aer în piept. Un cuvânt dacă mai scoţi, îl împroşc pe Luc cu creierii tăi.

Am aşteptat, arma din mână părând mai grea cu zece kilograme. Noroc că o ţinea bioplaca. În cele din urmă, Jiang se ridică în picioare şi mă lăsă singur.

O oră şi cincizeci de minute. Numărătoarea inversă îmi pulsa în cap.

CAPITOLUL 29

Hand convocă şedinţa când mai rămăsese o oră şi şaptesprezece minute. Pe un ton cordial, dar poate că mai întâi voia ca toată lumea să spună ce gândea. De când plecasem, cei de pe puntea superioară tot strigau unul la altul. Jos, în cală, fără să folosesc neurochimul, auzeam tonul discuţiei, nu şi cuvintele. Tensiunea părea că se adânceşte.

Din când în când îi auzeam cum intrau în cală, însă niciunul dintre ei nu se apropia de mine şi nici nu aveam energia sau curiozitatea să ridic privirea. Singura persoană care nu mă ocolea părea a fi Semetaire.

Doar ţi-am spus că aici e de lucru pentru mine…

Am închis ochii.

Unde e glonţul meu antipersonal, lupule din Wedge? Unde e furia ta spectaculoasă, când ai mai multă nevoie de ea?

Nu…

Acum mă cauţi, nu?

Nu mai fac chestia asta.

Râsete, ca grămada de memorii corticale răsturnată dintr-o benă.

— Kovacs?

Am ridicat ochii. Era Luc Duprez.

— Vino sus, zise el.

Deasupra noastră spiritele păreau că se mai potoliseră.

— *Nu,* spunea Hand calm, privind în jur. Repet, nu plecăm de aici până nu plasăm o baliză a Corporaţiei Mandrake în partea cealaltă a portalului. Citiţi termenele contractului. Cuvintele *chiar şi cea mai mică şansă* au o importanţă capitală şi sunt omniprezente. Indiferent de ordinele pe care vi le dă căpitanul Sutjiadi, dacă plecăm fără să ne folosim chiar şi de cea mai mică şansă, veţi fi executaţi şi returnaţi la depozitele de suflete. E clar?

— Nu, strigă Ameli Vongsavath prin uşa cabinei pilotului. Fiindcă, după părerea mea, singura şansă pe

care o mai avem e să târâm până sus baliza, care e avariată, şi s-o aruncăm prin portal cu speranţa, slabă, că ar mai putea funcţiona. Pentru mine şansa asta e sinucidere curată. E clar că nanobii îţi iau memoria.

— Putem scana terenul înainte să…

Vocile furioase îl reduseră la tăcere pe Hand, care, exasperat, îşi puse mâinile în cap. Sutjiadi ceru linişte şi o obţinu.

— Suntem soldaţi, zise Jiang, pe neaşteptate, tulburând acalmia din jur. Nu recruţi kempişti. Asta nu e o şansă de a supravieţui prin luptă.

Privi în jur, părând la fel de surprins ca toţi ceilalţi.

— Când te-ai sacrificat pe câmpia din Danang, ştiai că n-ai nicio şansă să supravieţuieşti, zise Hand. Ai renunţat la viaţă. Asta vreau de la voi acum.

Jiang îl privi cu un dispreţ nedisimulat.

— Eu mi-am dat viaţa pentru soldaţii aflaţi sub comanda mea. Nu pentru comerţ.

— O, Dambalah! făcu Hand dând ochii peste cap. Despre ce crezi că e războiul ăsta, militar nenorocit? Cine crezi că a *finanţat* atacul de la Danang? Să-ţi intre bine-n cap! Tu lupţi pentru *mine!* Pentru corporaţii şi guvernul lor marionetă!

— Hand, am intervenit eu urcând ultimele trepte şi venind în mijlocul cabinei. Din păcate, tehnicile tale de marketing sunt perimate. Ce-ar fi să renunţi la ele?

— Kovacs, eu nu…

— Stai jos.

Cuvintele aveau gust de scrum, dar şi de altceva, mai substanţial, fiindcă Hand se conformă.

Ceilalţi se întoarseră spre mine, plini de speranţă.

Iar începi?

— Nu mergem nicăieri, am zis eu. Nu putem. Vreau să plec de aici la fel de mult ca voi, dar nu putem. Până nu amplasăm baliza.

Am aşteptat să treacă valul de obiecţii, profund dezinteresat să-i pun capăt. O făcu Sutjiadi pentru mine. Liniştea care a urmat a fost adâncă.

M-am întors spre Hand.

— Ce-ar fi să le spui cine a amplasat sistemul NRMPD? Şi de ce?

Hand mă privi lung.

— Bine, le spun.

Am privit în jur, la feţele încordate, simţind cum creşte tensiunea. I-am făcut semn lui Hand.

— Sponsorul nostru aici prezent are câţiva duşmani în Landfall care ar dori să nu-l mai vadă niciodată. Nanobii reprezintă încercarea lor de a se asigura că Hand nu se va întoarce acasă. Până acum nu le-a mers, dar cei din Landfall nu ştiu asta. Dacă plecăm de aici, vor şti, şi mă îndoiesc că vom reuşi să executăm prima jumătate a curbei de lansare înainte ca o rachetă să pornească în căutarea noastră. Aşa e, Matthias?

Hand încuviinţă din cap.

— Dar codul Wedge? întrebă Sutjiadi. Ăsta nu contează?

Întrebarea lui fu urmată de alte bombăneli.

— Despre ce cod Wedge…?

— E vorba de un cod de identificare? Mulţumim pentru…

— Cum se face că n-am…

— Gura, toată lumea!

Spre mirarea mea, tăcură.

— Comandamentul trupelor Wedge a transmis un cod pe care să-l folosim în caz de forţă majoră. N-aţi fost informaţi fiindcă nu era nevoie, am spus eu simţind cum mi se lipeşte un zâmbet de colţul gurii, ca o crustă. La momentul acela nu contaţi suficient. Acum ştiţi. Codul ăsta pare să ne garanteze o călătorie fără probleme. Hand, le explici tu care e buba aici?

— Comandamentul trupelor Wedge este subordonat Cartelului, începu el pe un ton măsurat, de parcă susţinea o conferinţă. Cei care au amplasat sistemul NRMPD aici trebuie s-o fi făcut cu aprobarea Cartelului. Aceleaşi canale probabil că le-au pus la dispoziţie şi codurile cu care operează Isaac Carrera. Prin urmare, cel mai probabil e ca trupele Wedge să ne doboare nava.

Luc Duprez îşi schimbă poziţia tacticos, aşa cum stătea

rezemat de perete.

— Tu faci parte din Wedge, Kovacs. Nu cred să-l ucidă pe unul de-ai lor. N-am auzit să facă aşa ceva.

I-am aruncat o privire lui Sutjiadi, care se crispă la faţă.

— Din nefericire, Sutjiadi este dat în urmărire pentru uciderea unui ofiţer Wedge. Asocierea cu el face din mine un trădător. Duşmanii lui Hand nu trebuie decât să-i dea lui Carrera lista participanţilor la expediţie. Ceea ce va anula orice influenţă pe care o am.

— N-ai putea să blufezi? Înţeleg că agenţii speciali sunt maeştri la aşa ceva.

Am înclinat din cap.

— Aş putea să încerc. Dar şansele sunt minime. Există, totuşi, o soluţie mai bună.

Ultimele mele cuvinte reduseră murmurele la tăcere.

Deprez îşi lăsă capul într-o parte şi întrebă:

— Care?

— Singura cale de a ieşi din situaţia asta vii şi nevătămaţi este să amplasam baliza sau ceva care să semene cu o baliză. Cu steagul Corporaţiei pe ea, riscurile sunt zero, ajungem sigur acasă. Orice altceva poate fi interpretat ca un bluf şi, chiar dacă cei de acolo vor crede că am găsit ce căutam, amicii lui Hand pot da fuga până aici ca să ne omoare şi să-şi amplaseze propria baliză. Ca să-i împiedicăm să facă asta, trebuie să asigurăm Corporaţia că am încheiat operaţiunea cu succes.

Era un moment atât de tensionat, încât aerul părea că se clatină, ca un scaun ce stă numai pe picioarele din spate. Toţi erau cu ochii pe mine. Fără să clipească.

Iar începi?

— Portalul se deschide peste o oră. Ne folosim de ultravibraţii ca să aruncăm în aer stâncile din jur, trecem dincolo şi amplasăm baliza. Pe urmă mergem acasă.

Tensiunea explodă din nou. Am suportat vacarmul, ştiind deja cum se va potoli. Vor accepta. Vor accepta fiindcă vor înţelege ceea ce eu şi Hand înţeleseserăm deja. Vor înţelege că e singura scăpare, singura soluţie pentru noi toţi. Cei care nu vor înţelege…

Am simţit cum mă zbârlesc, ca un lup gata să-şi arate colţii.

Pe cei care nu vor înţelege îi voi împuşca.

Pentru un specialist în sisteme mecanice şi bruiaj electronic, Sun se dovedi extrem de eficientă în manevrarea artileriei grele. Testă bateria cu ultravibraţii pe câteva ţinte plasate pe stânci, apoi îi spuse lui Ameli Vongsavath să aducă nava la mai puţin de cincizeci de metri de intrarea în peşteră. După ce activă panourile de protecţie, deschise focul asupra stâncilor.

Era ca o sârmă care zgârie o bucată de plastic moale, ca gândacii ce se înfruptă din bela la reflux, ca Tanya Wardani care curăţa memoria corticală a lui Deng Zhao Jun într-un hotel amărât din Landfall. Un amestec de ţârâituri, bâzâieli, scrâşnete, de proporţii monstruoase.

De parcă lumea se dezmembra.

Am urmărit totul pe un ecran, în cală, în compania celor două mitraliere automate şi a compartimentului mortuar. În cabina pilotului nu era loc, iar în cabina echipajului nu aveam chef să stau alături de ceilalţi. Şedeam pe punte şi priveam detaşat imaginile, cum roca îşi schimba culoarea tot mai vie, cum se fărâmiţa sub presiunea enormă, ca la ciocnirea unor plăci tectonice, apoi rostogolirea resturilor, transformate în nori denşi de praf, victime ale ultravibraţiilor care străpungeau stâncile. Simţeam un gol în stomac. Sun reglase tunurile pe intensitate scăzută, iar amortizoarele anulau o bună parte din trepidaţiile de la bordul navei. Însă ţipătul ascuţit al ultravibraţiilor şi scrâşnetul repetat al rocii torturate îşi croiau drum prin cele două trape deschise şi-mi pătrundeau în urechi precum scalpelul unui chirurg.

O tot vedeam pe Cruickshank cum moare.

Douăzeci şi trei de minute.

Tirul încetă.

Portalul apăru din deflagraţie şi valurile de praf ca un copac după vijelie. Wardani îmi spusese că nu va fi afectat de nicio armă, Sun însă programase sistemele din *Nagini* ca să înceteze focul de îndată ce portalul devenea vizibil.

Acum, pe măsură ce norii de praf începeau să se risipească, am văzut ce mai rămăsese din echipamentul arheologului, distrus şi aruncat în toate părţile de ultimele secunde ale bombardamentului.

Uimitor, portalul rămăsese neatins între grămezile de sfărâmături.

Un fior de teamă mi se strecură pe şira spinării când mi-am amintit ce aveam în faţa ochilor. Şi cuvintele lui Sutjiadi:

Noi nu avem ce căuta aici. Nu suntem pregătiţi.

Am înălţat din umeri.

— Kovacs?

După cum îi suna vocea lui Ameli Vongsavath, nu eram singurul pe care civilizaţia mai veche îl băga în sperieţi.

— Spune.

— Închid trapele de pe punte. Fereşte-te!

Mitralierele se retraseră lin în navă şi trapele se lăsară, astupând lumina. O clipă mai târziu lumina artificială se aprinse, rece.

— Văd mişcare, anunţă Sun prevenitor.

Era pe canalul general, motiv pentru care am auzit cum tresar ceilalţi.

Nava se smuci uşor când Vongsavath o mai înălţă câţiva metri. M-am sprijinit de perete şi, fără să vreau, am privit puntea de sub picioare.

— Nu, nu e sub noi, zise Sun de parcă mă văzuse. Cred… cred că se îndreaptă spre portal.

— La naiba, Hand. Câte jivine d-alea or fi acolo? întrebă Deprez.

Mi-am imaginat cum directorul executiv înalţă din umeri.

— Nu ştiu care sunt limitele potenţialului de creştere al unui Sistem NRMPD. E foarte posibil să se fi extins pe toată plaja.

— Nu cred, spuse Sun, cu calmul unui laborant aflat în toiul unui experiment. Sistemul de senzori ar fi detectat ceva atât de mare. În plus, ceilalţi roboţi de pază au rămas intacţi, ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă jivinele s-ar fi

extins. Bănuiesc că au spart gardul şi au trecut prin el în formaţiune liniară…

— Priviţi, zise Jiang. Sunt acolo.

Pe ecranul de deasupra capului meu am văzut cum braţele jivinelor răsar de sub grămezile de sfărâmături din jurul portalului. Poate că deja încercaseră să ajungă la fundaţie, dar nu reuşiseră. Atacară când cablurile se aflau la vreo doi metri de cea mai apropiată margine a bazei.

— Să-i dăm drumul, spuse Schneider.

— Nu, aşteaptă, zise Wardani, cu o undă de mândrie în voce. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Cablurile păreau că nu pot face priză cu materialul din care era construit portalul. Se încolăceau în jurul bazei, apoi alunecau de parcă fuseseră date cu ulei. Procesul se repetă de şase ori până când un braţ mai lung ţâşni din nisip, se înălţă la şase metri şi se încolăci dincolo de bază. Am inspirat adânc – dacă acelaşi braţ s-ar fi înălţat spre *Nagini,* ne-ar fi doborât fără nicio problemă.

Noul cablu se flexă şi se întinse.

Şi se dezintegră.

La început am crezut că Sun îmi nesocotise instrucţiunile şi deschisese din nou focul cu ultravibraţiile. Apoi mi-am amintit. Nanobii erau imuni la armele cu vibraţii.

Celelalte cabluri dispărură şi ele.

— Sun? Ce dracu’ s-a întâmplat?

— Tocmai încerc să aflu.

Sun avea de-a face atât de mult cu maşinăriile, încât o parte din replicile lor se regăseau în felul ei de a vorbi.

— L-a închis, spuse Wardani, laconic.

— Ce-a închis? întrebă Deprez.

Mi s-a părut că aud zâmbetul în vocea arheologului.

— Nanobii există într-un înveliş electromagnetic. Asta îi ţine împreună. Portalul tocmai a închis câmpul electromagnetic.

— Sun?

— Se pare că doamna Wardani are dreptate. Nu detectez nicio activitate electromagnetică lângă artefact.

Şi nicio mişcare.

Se auzea doar fâsâitul paraziţilor în timp ce toată lumea digera confirmarea.

— Iar noi trebuie să trecem cu nava prin el? întrebă Deprez, nedumerit.

În comparaţie cu ce se petrecuse înainte şi ce avea să se petreacă de partea cealaltă, ora zero fu cât se poate de banală. La două minute şi jumătate până la ora zero picăturile ultraviolete pe care le văzuserăm prin ecranul filigranat al lui Wardani deveniră treptat vizibile, dungi lichide purpurii ce se jucau pe marginile exterioare ale spiralei. La lumina zilei, spectacolul era la fel de impresionant ca o baliză de pe un aerodrom când ziua se îngână cu noaptea.

La optsprezece secunde păru că se întâmplă ceva de-a lungul faldurilor din cavităţi, ca o bătaie din aripi.

La nouă secunde un punct negru, dens, apăru brusc în vârful spiralei. Strălucea, ca o singură picătură de lubrifiant de înaltă calitate, rotindu-se în jurul axei sale.

Peste opt secunde, se extinse lent spre baza spiralei, apoi dincolo de ea. Baza dispăru, urmată de nisip, lăsând locul unei găuri adânci de un metru.

În sfera de întuneric luceau o mulţime de stelele.

PARTEA IV: FENOMENE NEEXPLICATE

Cei care construiesc sateliţi pe care nu-i putem doborî trebuie luaţi în serios şi, dacă se întorc să-şi recupereze echipamentele, trebuie abordaţi cu precauţie. Aici nu e vorba de religie, ci de simţ practic.

QUELLCRIST FALCONER

Metafizica pentru revoluţionari

CAPITOLUL 30

Nu-mi plac călătoriile prin spaţiul cosmic. Îmi afectează judecata.

Din punct de vedere fizic n-ar fi nimic. În spaţiul cosmic poţi face mai multe greşeli decât pe fundul oceanului sau într-o atmosferă toxică precum cea de pe Glimmer 5. Şi mai multe poţi face în vid, cum mi s-a întâmplat mie, de câteva ori. Prostia, uitarea şi panica nu te ucid cu aceeaşi certitudine implacabilă ca în mediile mai puţin tolerante. Dar nu asta e hiba.

Sateliţii orbitali ai Lumii lui Harlan sunt la o altitudine de cinci sute de kilometri şi doboară imediat tot ce depăşeşte greutatea unui elicopter de şase locuri. Desigur, au existat şi câteva excepţii notabile, dar până acum nimeni n-a înţeles de ce. În consecinţă, harlaniţii nu recurg prea mult la călătoriile aeriene, iar vertijul e la fel de obişnuit ca gestaţia. Prima oară când am purtat un costum în spaţiul cosmic, ca puşcaş marin al Protectoratului, la vârsta de optsprezece ani, am simţit că-mi îngheaţă mintea şi, privind în jos, prin pustiul acela infinit, m-am auzit scâncind. Aveam unde să cad!

Antrenamentul la care sunt supuşi agenţii speciali te învaţă să-ţi controlezi mai toate felurile de teamă, dar tot ştii ce te înspăimântă, fiindcă simţi cum frica se luptă cu reflexele condiţionate. Eu am simţit asta de fiecare dată. Pe orbită înaltă, deasupra planetei Loyko, în timpul Revoltei Piloţilor, ca parte din comandourile lui Randall amplasate în jurul lunii externe a planetei Adoracion şi, odată, în străfundurile spaţiului interstelar, jucând leapşa pe viaţă şi pe moarte cu membri ai echipajului Real Estate în jurul navei-colonii *Mivtsemdi,* deturnate, căzând la nesfârşit pe traiectoria ei, la ani-lumină de soarele cel mai apropiat. Schimbul de focuri cu cei de acolo a fost cel mai periculos. Încă am coşmaruri.

Nagini se strecură prin spaţiul tridimensional dezvăluit de portal şi rămase suspendată în neant. Am răsuflat la fel

ca toţi ceilalţi, neîndrăznind să mai respirăm cât timp nava de asalt se apropiase centimetru cu centimetru de portal, m-am ridicat de pe scaun şi m-am apropiat de cabina pilotului, sărind uşor în câmpul gravitaţional adaptat. Câmpul stelar se zărea deja pe ecran, dar voiam să văd mai bine prin hublourile din botul navei. E mai bine să-ţi priveşti inamicul în faţă, să simţi vidul la câţiva centimetri de nasul tău. Te ajută să ştii unde te afli faţă de originile animalice ale fiinţei tale.

Este strict interzis ca în timpul zborului să deschizi trapele de legătură în momentul în care intri în spaţiul cosmic, dar nimeni nu obiectă, chiar şi atunci când îşi dădură seama încotro mă îndrept. M-am ales cu o privire ciudată din partea Ameliei Vongsavath când am intrat în cabina ei, însă nu a spus nimic. Pe de altă parte, era primul pilot din istoria umanităţii care executa un transfer instantaneu de la o altitudine planetară de şase metri în centrul spaţiului cosmic, motiv pentru care cred că avea altele pe cap.

M-am uitat în faţă peste umărul ei stâng. M-am uitat *în jos* şi am simţit cum degetele mi se înfig în spătarul scaunului.

Teama se confirma.

Vechea ameţeală, ca şi cum uşile de presiune separau secţiuni ale creierului la o lumină bruscă, prea puternică. Reflexele condiţionate.

Am răsuflat adânc.

— Ia loc dacă vrei să rămâi, zise Vongsavath, ocupată cu un monitor de direcţie care, sesizând absenţa unei planete sub noi, tocmai începuse să dea semne de nervozitate.

M-am aşezat pe scaunul copilotului şi am căutat centurile de siguranţă.

— Vezi ceva? am întrebat-o cu un calm studiat.

— Stele, răspunse ea scurt.

Am aşteptat o vreme ca să mă obişnuiesc cu priveliştea, simţind în colţul ochilor cum reflexele necondiţionate îmi împingeau vederea periferică înapoi, ca s-o ferească de absenţa atât de apăsătoare a luminii.

— Cât de departe suntem?

Vongsavath apăsă mai multe cifre pe harta de astronavigaţie.

— Potrivit calculelor, la peste şapte sute optzeci de milioane de kilometri, spuse ea scoţând un fluierat. Dacă-ţi vine să crezi...

Asta însemna că ne aflam pe orbita lui Banham, uriaşul în stare gazoasă, solitar, banal, care stătea ca o santinelă la marginea sistemului Sanction. La trei sute de milioane de kilometri mai încolo, pe eclipsă, se afla o mare circulară din tot felul de resturi, prea lată ca să poată fi numită centură, care, dintr-un motiv sau altul, nu ajunsese să devină o planetă compactă. La vreo două sute de milioane de kilometri în partea opusă se afla Sanction IV. De unde plecaserăm cu patruzeci de secunde în urmă.

Impresionant.

Mda, un needlecast interstelar te poate transfera pe o distanţă atât de mare în mai puţin timp decât ţi-ar lua s-o exprimi în cifre. Dar mai întâi trebuie să fii digitizat, apoi reîntrupat la destinaţie, ceea ce necesită timp şi tehnologie. E un *proces* întreg.

Noi însă nu trecuserăm printr-un proces, sau cel puţin nu prin ceva la îndemâna omului. Pur şi simplu fuseserăm aruncaţi dincolo de o linie de demarcaţie. Cu starea de spirit corespunzătoare şi într-un costum spaţial aş fi putut traversa linia aceea la propriu.

Cuvintele lui Sutjiadi, cum că *n-aveam ce căuta acolo,* mă înfiorară din nou. Reflexele condiţionate însă îşi făcură datoria. Uimirea împletită cu teama.

— Ne-am oprit, murmură Vongsavath, mai mult către sine. Ceva ne-a anihilat acceleraţia. Poate... un... Dumnezeu.

Vocea ei, deja joasă, deveni o şoaptă când rosti ultimul cuvânt, părând că încetineşte la fel ca *Nagini.* Mi-am dezlipit ochii de pe cifrele pe care le mărise pe display şi primul meu gând, legat în continuare de un context planetar, fu că pătrunsesem într-o umbră. Până să-mi amintesc că aici nu erau munţi şi nici prea mult soare ca

să existe şi umbră, m-am cutremurat la fel cum trebuie s-o fi făcut şi Vongsavath.

Sus, stelele se îndepărtau tot mai repede.

Într-un târziu dispărură, înghiţite cu o viteză îngrozitoare de o masă enormă ce părea că atârnă la doar câţiva metri deasupra hublourilor.

— Asta e, am spus eu, străbătut de un fior rece, de parcă tocmai încheiasem o invocaţie.

— Distanţa… zise Vongsavath clătinând din cap. Aproape cinci kilometri. Asta înseamnă…

— Un diametru de douăzeci şi şapte de kilometri, am citit eu. Lung de cincizeci şi trei. Structurile externe se întind…

Am renunţat.

— E mare. Foarte mare.

— Mda, făcu Wardani chiar în spatele meu. Vedeţi crenelurile din margine? Fiecare are o grosime de aproape un kilometru.

— Ce-ar fi să vând bilete aici? zise Vongsavath răstit. Doamnă Wardani, te rog să te întorci în cabină şi să iei loc.

— Scuze, murmură arheologa. Eram şi eu…

Sirene. Un ţipăt spaţial, sfârtecând aerul din cabină.

— Vine, urlă Vongsavath şi puse nava pe verticală.

Era o manevră care ar fi fost fatală într-un câmp gravitaţional, dar numai cu câmpul gravitaţional al navei păru mai mult un efect special experia, un fel de holotruc al scamatorilor de pe cheiurile din Angel.

Resturi rămase după lupte purtate în vid:

Am văzut proiectilul rostogolindu-se spre hublourile din dreapta.

Am auzit sistemele de luptă cum raportează că sunt gata să riposteze, cu vocile lor mecanice, de un entuziasm molipsitor.

Strigăte dinspre cabina din spatele meu.

M-am încordat. Reflexele condiţionate trecură la treabă, pregătindu-mă de impact…

O *clipă.*

— Ceva nu e-n regulă, spuse Vongsavath brusc.

În spaţiul cosmic n-ai cum să vezi proiectilele. Chiar şi cele construite de mâna omului zboară prea repede pentru ca ochiul uman să le poată percepe cu eficienţă.

— *Nicio ameninţare de impact,* observă computerul de luptă, uşor dezamăgit. *Nicio ameninţare de impact.*

— De-abia se mişcă, zise Vongsavath şi puse în funcţiune un nou ecran, clătinând din cap. Viteza axială este de... Dar ăsta e un rest care rătăceşte prin spaţiu!

— Părţi componente ale unei maşinării, am spus eu arătând spre o mică inflorescenţă în secţiunea roşie a spectrului. Poate circuite. Nu cred că e o rocă. Nu doar o rocă.

— Nu e activă. E complet inertă. Să verific...

— Ce-ar fi să-i dăm ocol şi apoi să ne apropiem de ea? am propus eu făcând un mic calcul mintal. Cam la o sută de metri. Aşa ne vom da seama mai bine ce hram poartă. Aprinde luminile din exterior.

Vongsavath îmi aruncă o privire în care se amestecau dispreţul cu groaza. Era o recomandare despre care nu se pomenea nimic în manualul de pilotaj. Dar, mai important, ca şi la mine, adrenalina dădea iama şi prin sistemul ei. Un motiv în plus ca să se încrunte.

— Imediat, spuse ea într-un târziu.

Luminile ambientale se aprinseră dincolo de hublouri.

Într-un fel, nu era o idee ieşită din comun. Aliajul transparent, blindat, din care erau fabricate hublourile, fusese conceput ca să reziste luptelor în vid, adică să reziste micro-meteoriţilor nu foarte rapizi, capabili doar să le zgârie. Cu siguranţă nu putea fi spart dacă se ciocnea cu un rest de navă. Dar obiectul care se izbi de botul lui *Nagini* ne zgudui bine.

În spatele meu, Tanya Wardani scoase un ţipăt pe care şi-l înăbuşi imediat.

Ars de soare şi îngheţat de frigul extrem, afectat de absenţa presiunii, obiectul cu pricina încă semăna cu un corp uman, îmbrăcat de vară, pe coasta Dangrekului.

— Doamne sfinte! şopti Vongsavath.

O faţă înnegrită se zgâia la noi, fără să ne vadă,

găvanele goale ale ochilor fiind mascate de firele lungi de ţesut îngheţat, smuls de pe faţă. Gura era un ţipăt, la fel de tăcut cum fusese probabil şi când proprietarul ei încercase să dea glas agoniei disoluţiei. Sub o cămaşă de vară în culori ţipătoare corpul era umflat ca o minge, probabil stomacul şi intestinele rupte, amestecate. O mână descărnată bătu în hublou. Celălalt braţ era îndoit înapoi, deasupra capului. Picioarele erau îndoite la fel, înainte şi înapoi. Omul murise zvârcolindu-se în neant.

Murise prăbuşindu-se la nesfârşit.

În spatele meu, Wardani suspina întruna.

Rostea un nume.

Pe ceilalţi i-am găsit după emiţătoarele din costum. Pluteau la fundul unei adâncituri de trei sute de metri în structura navei, adunaţi în jurul a ceea ce părea un portal de andocare. Erau patru, toţi în costume spaţiale ieftine. După toate aparenţele, trei muriseră când li se terminase rezerva de aer care, potrivit standardelor, dura între şase şi opt ore. Cel de-al patrulea nu dorise să aştepte atât de mult. În casca costumului era o gaură perfectă, cu diametrul de cinci centimetri, care o traversa de la dreapta la stânga. Laserul industrial care o cauzase încă atârna de încheietura mâinii drepte.

Vongsavath trimise afară robotul de recuperare EVA. Am urmărit pe ecrane, în tăcere, cum maşinăria lua în braţe fiecare cadavru şi-l aducea în navă cu aceeaşi delicateţe şi îndemânare cu care adusese rămăşiţele înnegrite şi sfârtecate ale lui Tomas Dhasanapongsakul. De data aceasta, cadavrele fiind îmbrăcate în costumele spaţiale albe, aveam impresia că vedem un film despre funeraliile cuiva, rulat de la coadă la cap. Morţii aduşi din spaţiul cosmic şi vârâţi în camera ventrală de presurizare a navei.

Wardani nu mai rezista. Coborî pe puntea calei, alături de noi toţi, în timp ce Vongsavath închidea trapa interioară a camerei de presurizare dinspre puntea de zbor. Apoi Wardani urmări cum Sutjiadi şi Luc Deprez aduc cadavrele. Dar, când Deprez scoase casca de pe primul

costum şi lăsă să se vadă trăsăturile celei dinăuntru, scoase un suspin înăbuşit şi se refugie într-un colţ al calei. Am auzit-o cum vomită. Mirosul acru de vomă îmbâcsi aerul din jur.

Schneider se apropie de ea.

— Şi pe asta o cunoşti? am întrebat eu, inutil, privind faţa moartă.

Era o femeie într-un corp de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu ochii mari, acuzatori. Îngheţată bocnă, cu gâtul ţeapăn, dezgolit acum, şi capul într-o poziţie nefirească. Elementele termice ale costumului trebuie să fi rezistat mai mult decât rezerva de aer, dar, dacă această femeie făcea parte din aceeaşi echipă pe care o găsisem în năvodul traulerului, era aici de cel puţin un an. Costumele nu pot rezista atât de mult.

Schneider răspunse în locul arheologului:

— Este Aribowo. Pharintorn Aribowo. Specialistă în glife pe situl din Dangrek.

Am înclinat din cap spre Deprez să scoată şi celelalte căşti. Morţii ne priviră aşezaţi în linie, cu capetele ridicate, de parcă erau în toiul unui exerciţiu abdominal. Aribowo şi trei bărbaţi. Numai ochii celui care se sinucisese erau închişi – trăsăturile lui erau atât de relaxate, încât îţi venea să verifici din nou dacă gaura aceea cauterizată, perfectă, pe care şi-o făcuse singur în cap, era adevărată.

Privindu-l, m-am întrebat ce-aş fi făcut în locul lui. Văzând că portalul se închide în spatele meu, dându-mi seama că voi muri aici, în întuneric. Ştiind că, indiferent cât de rapidă ar fi fost nava de salvare trimisă imediat spre aceste coordonate exacte, tot ar fi întârziat câteva luni. M-am întrebat dacă aş fi avut curajul să aştept, suspendat în noaptea infinită, sperând în zadar într-un miracol.

Sau curajul să nu aştept.

— Ăsta e Weng, zise Schneider, care se afla acum lângă mine, cu un aer uşor ameninţător. Nu-mi amintesc celălalt nume. Era un fel de teoretician al glifelor. Pe ceilalţi nu-i cunosc.

M-am uitat în celălalt capăt al punţii, unde Tanya

Wardani stătea ghemuită lângă perete, strângându-şi genunchii cu braţele.

— Las-o în pace! şuieră Schneider.

Am înălţat din umeri.

— OK. Luc, coboară în camera de presurizare şi bagă-l pe Dhasanapongsakul într-un sac până nu începe să se dezgheţe. Apoi procedează la fel cu ceilalţi. Te ajut eu. Sun, putem manevra baliza? Sutjiadi, poate o ajuţi tu. Vreau să ştiu dacă putem amplasa rahatul ăsta.

Sun înclină din cap, serioasă.

— Hand, gândeşte-te la alte soluţii. Dacă baliza e defectă, avem nevoie de un plan de rezervă.

— O clipă, spuse Schneider, pentru prima oară speriat de-a binelea de când îl cunoşteam. *Rămânem* aici? După ce li s-a întâmplat ăstora, *rămânem* aici?

— Nu ştim ce li s-a întâmplat, Schneider.

— Nu e clar? Portalul nu e stabil, s-a închis şi i-a prins aici.

— Asta e o prostie, Jan.

În vocea scrâşnită a lui Wardani îşi făcea loc siguranţa de altă dată, un ton care mă făcu să tresar. M-am uitat din nou la ea, se ridicase în picioare şi îşi ştergea faţa de lacrimi şi de urmele de vomă cu podul palmei.

— Data trecută l-am deschis şi a rămas aşa zile în şir. N-a existat nicio instabilitate în secvenţa pe care am folosit-o, nici atunci, nici acum.

— Tanya, zise Schneider, părând că e trădat şi desfăcând braţele. Eu am vrut…

— Nu ştiu ce s-a întâmplat aici, nu ştiu ce-a dat peste cap secvenţele de glife folosite de Aribowo, dar ştiu că nu ni se va întâmpla şi nouă. Eu ştiu ce fac.

— Cu respect, doamnă Wardani, spuse Sutjiadi şi privi în jur la feţele noastre, parcă cerând ajutor. Ai recunoscut că nu ştim totul despre artefact. Nu înţeleg cum de poţi garanta că…

— Sunt unul dintre Maeştrii Ghildei, replică Wardani şi se întoarse cu paşi mari la cadavrele aliniate, cu ochii plini de mânie, ca şi cum ele erau de vină pentru ce li se

întâmplase. Femeia asta nu era. Weng Xiaodong nu era. Tomas Dhasanapongsakul nu era. Oamenii ăştia erau *racleţi.* Talentaţi, poate, dar *nu* e de ajuns. Am peste şaptezeci de ani de experienţă în arheologia marţiană şi, dacă vă spun că portalul e stabil, înseamnă că e stabil.

Wardani ne fulgeră cu privirea, cadavrele stând neputincioase la picioarele ei. Nimeni nu păru dispus s-o contrazică.

Otrava produsă de explozia din Sauberville punea tot mai mult stăpânire pe celulele mele. Mai greu decât mă aşteptam, mai greu decât în cazul oricărui ofiţer de rang superior din trupele lui Carrera, iar când compartimentul mortuar se închise încet, am simţit cum mă cuprinde sfârşeala.

Nu ştiu dacă Deprez avea aceleaşi simptome, cert e că nu arăta. Corpurile maori poate rezistau conform specificaţiilor. Se îndreptă agale spre locul în care Schneider îi arăta lui Jiang Jianping o şmecherie cu un ham gravitaţional. Am şovăit o clipă, apoi m-am întors şi m-am apropiat de scara care urca spre puntea superioară, în speranţa că o voi găsi pe Tanya Wardani în cabina din faţă.

L-am găsit pe Hand, în schimb, care privea pe ecranul principal cum astronava marţiană, imensă, trecea pe sub noi.

— Îţi trebuie ceva timp până te obişnuieşti, nu?

În vocea directorului executiv, entuziasmul se lua la întrecere cu lăcomia. Luminile exterioare ale navei noastre asigurau vizibilitatea pe câteva sute de metri, în toate direcţiile, însă, pe măsură ce structura dispărea în întuneric, rămâneam conştienţi de prezenţa ei, aşa cum umplea câmpul stelar. Părea că nu se mai termină, curbându-se în unghiuri ciudate şi scoţând tot felul de apendice, ca nişte baloane de săpun gata să se spargă, interzicând ochilor să-şi închipuie că întunericul pe care-l străbătea ar fi avut limite. Credeai că-i vezi marginile; vedeai strălucirea palidă a stelelor de dincolo de ea. Apoi

luminiţele păleau sau săreau de colo colo şi-ţi dădeai seama că, ceea ce luai drept câmp stelar era, de fapt, doar o iluzie optică a umbrei tot mai mari. Transportoarele gigant ale flotei Konrad Harlan se numărau printre cele mai mari structuri mobile construite vreodată de ştiinţa umană însă, pe lângă această navă, nu erau decât nişte bărci de salvare. Nici măcar Habitatele din sistemul Noului Beijing nu se apropiau de ea. Pentru astfel de dimensiuni încă nu eram pregătiţi. *Nagini* era ca un pescăruş ce întâlnea în cale cargourile masive, care făceau curse regulate între Newpest şi Millsport pe apele pline de bela. Noi eram o prezenţă irelevantă, un vizitator mărunt, neînsemnat, apărut în timpul călătoriei.

M-am lăsat să cad în scaunul din faţa lui Hand şi l-am întors ca să văd ecranul, simţind fiorul din mâini şi de pe şira spinării. Mă pătrunsese bine frigul cât mutaserăm cadavrele şi, când l-am vârât pe Dhasanapongsakul în sac, şuviţele îngheţate de ţesut care atârnau ca nişte bucăţi de coral din orbitele ochilor pocniseră sub plastic, sub palma mea. Le-am simţit cum cedează, am auzit trosnetul subţire pe care l-au scos.

Zgomotul acela uşor, prin care moartea îşi anunţa prezenţa, mă făcuse să uit în mare măsură de uimirea pe care mi-o provocaseră dimensiunile uriaşe ale astronavei marţiene.

— O versiune mai mare a unui transportor colonial, am remarcat eu. Teoretic, am fi putut construi şi noi la scara asta. Doar că e mai greu să accelerezi o asemenea greutate.

— Dar nu şi pentru ei.

— Evident.

— Ce crezi că e? O navă colonială?

Am înălţat din umeri, încercând să par mai dezinvolt decât eram.

— Există un număr limitat de motive care să justifice o navă atât de mare. Fie transportă ceva undeva, fie este un habitat. Dar nu înţeleg la ce bun un habitat construit atât de departe. Aici n-ai ce studia. Nu sunt resurse naturale,

nimic de exploatat.

— E greu de înţeles şi motivul pentru care au lăsat-o aici, dacă e un transportor colonial.

Trosc-trosc.

Am închis ochii.

— Ce ne pasă nouă, Hand? Când ne întoarcem, chestia asta va dispărea în docurile corporaţiei. N-o vom mai vedea niciodată. Ce rost are să ne punem tot felul de întrebări? Tu îţi vei lua procentul, bonusul sau stimulentul preferat.

— Crezi că nu sunt curios?

— Cred că nu-ţi pasă.

Hand rămase tăcut până când Sun urcă de pe puntea calei cu vestea proastă. Baliza, după toate probabilităţile, era irecuperabilă.

— Semnalizează, spuse ea. Cu puţin efort, motoarele pot fi repuse în funcţiune. Are nevoie de un generator nou însă, dacă adaptăm generatorul unei graviclete, cred că putem rezolva şi problema asta. Dar sistemele de localizare sunt distruse, iar noi nu avem nici instrumentele şi nici materialul ca să le reparăm. Fără ele, baliza nu poate rămâne pe loc. Chiar şi contracurentul propriilor noastre motoare ar propulsa-o în spaţiu.

— Dar dacă o amplasăm după ce ne activăm motoarele? întrebă Hand plimbându-şi privirea de la Sun la mine şi înapoi. Vongsavath calculează o traiectorie şi, după ce pornim, o lasă undeva.

— Mişcarea, am intervenit eu. Mişcarea reziduală pe care o capătă în clipa în care o lăsăm în spaţiu e suficientă ca să-i schimbe locul, corect, Sun?

— Corect.

— Dar dacă o ancorăm?

Am zâmbit fără chef.

— S-o ancorăm? Nu erai când nanobii au încercat să se prindă de portal?

— Trebuie să găsim o cale, zise el încăpăţânat. Acasă nu mergem cu mâna goală. Mai ales că am ajuns atât de aproape.

— Dacă încerci să prinzi baliza de chestia aia nu mai ajungem acasă, Hand. Ştii asta prea bine.

— Atunci *trebuie să existe o altă soluţie!* strigă el.

— Există.

Tanya Wardani stătea în pragul trapei care ducea la cabina pilotului, unde se retrăsese în timp ce noi ne ocupam de cadavre. Era şi acum palidă de cât vomitase, avea ochii plânşi, dar emana un calm aproape eteric, pe care nu-l mai văzusem la ea de când o scosesem din lagăr.

— Doamnă Wardani, zise Hand, privind de jur împrejur de parcă voia să verifice dacă-l mai văzuse cineva cum îşi pierde cumpătul şi se frecă la ochi. Ai vreo idee?

— Da. Dacă Sun Liping poate repara sistemul energetic al balizei, cu siguranţă o putem amplasa.

— Unde? am întrebat eu.

— Înăuntru, răspunse ea zâmbind subţire.

Urmă o scurtă tăcere.

— Înăuntru, am zis eu arătând spre ecran la kilometrii de navă ce nu se mai sfârşeau. Acolo?

— Da. Intrăm prin zona de andocare şi lăsăm baliza acolo, într-un loc sigur. N-avem motive să credem că semnalele radio nu trec prin pereţii navei, cel puţin în unele porţiuni. Cele mai multe dintre artefactele marţiene permit acest lucru. Oricum, putem testa terenul până dăm de un loc potrivit.

— Sun, zise Hand privind din nou ecranul, aproape visător. Cât ţi-ar lua ca să repari sistemul energetic?

— Între opt şi zece ore. Cu siguranţă nu mai mult de douăsprezece, răspunse ea şi se întoarse spre arheologă. Cât v-ar lua să deschideţi zona de andocare?

— A, făcu Wardani, cu un zâmbet la fel de ciudat. E deschisă deja.

Am avut o singură ocazie să vorbesc cu ea înainte de a începe pregătirile de andocare. Am întâlnit-o când ieşea din toaletă, la zece minute după ce Hand făcuse instruirea echipajului pe un ton dictatorial. Era cu spatele şi ne-am ciocnit în pragul uşii înguste. A scos un ţipăt scurt şi, când s-a întors, i-am observat fruntea acoperită de sudoare –

vomitase din nou. Respiraţia îi mirosea urât, iar din toaletă răzbătea izul de vomă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea văzând cum o privesc.

— Te simţi rău?

— Da, Kovacs, sunt pe moarte. Tu nu eşti?

— Crezi că e o idee bună?

— Hop şi tu! Credeam că numai Sutjiadi şi Schneider sunt Toma Necredinciosul.

N-am spus nimic, doar i-am privit ochii împăienjeniţi. Oftă.

— Dacă-l mulţumeşte pe Hand şi ne duce acasă, aş zice că da, e o idee bună. Şi mult mai sigură decât dacă am încerca să ancorăm o baliză defectă de pereţii astronavei.

Am clătinat din cap.

— Nu despre asta e vorba.

— Nu?

— Nu. Tu vrei să vezi ce e în interiorul ei înainte ca cei de la Mandrake s-o ascundă într-unul dintre docurile corporaţiei. Vrei să o stăpâneşti măcar câteva ore. Aşa-i?

— Tu n-ai vrea?

— Cred că, în afară de Sutjiadi şi Schneider, toţi vrem.

Ştiam că şi Cruickshank ar fi vrut – parcă vedeam cum i-ar fi lucit ochii la auzul unei asemenea perspective. Entuziasmul molipsitor pe care-l afişase lângă balustrada traulerului. Aceeaşi uimire pe care i-o văzusem când urmărea numărătoarea inversă după bombardarea peşterii cu ultravibraţii. Poate tocmai de aceea nu protestam în timpul acestei conversaţii murmurate, în duhoarea de vomă care-şi făcea loc pe culoar. Poate că eram dator cu aşa ceva.

— Atunci care e problema? întrebă Wardani, înălţând din umeri.

— Ştii care e problema.

Pufni nerăbdătoare şi dădu să treacă pe lângă mine. Nu m-am clintit din loc.

— Lasă-mă să trec, Kovacs, şuieră ea. Mai avem cinci minute până la andocare şi trebuie să fiu în *cabina pilotului.*

— De ce n-au intrat, Tanya?

— Am mai discutat…

— Pe dracu'. Instrumentele Ameliei indică o atmosferă respirabilă. Au descoperit cum să deschidă sistemul de andocare sau l-au găsit deja deschis. Pe urmă au aşteptat să moară aici în timp ce se consuma rezerva de aer. De ce n-au intrat?

— Ai fost prezent la şedinţă. N-aveau hrană, n-aveau…

— Mda, ţi-am auzit poveştile de adormit copiii, dar n-am auzit de ce patru arheologi experimentaţi au preferat să moară în costumele lor spaţiale în loc să-şi petreacă ultimele ore din viaţă cutreierând cea mai mare descoperire arheologică din istoria speciei umane.

Şovăi o clipă, răstimp în care am văzut ceva din femeia de la cascadă. Apoi ochii i se umplură de aceeaşi sclipire febrilă.

— De ce mă întrebi pe mine? De ce nu apelezi la unul dintre sistemele de identificare şi evaluare? Doar au memoriile intacte, nu?

— Sunt defecte, Tanya. Corodate, ca şi balizele. Aşa că te întreb din nou. De ce n-au intrat?

Rămase tăcută din nou, privind în altă parte. Mi s-a părut că lacrimile îşi fac loc în ochii ei. Dar se abţinu şi mă privi din nou cu acelaşi calm detaşat pe care-l văzusem în lagăr.

— Nu ştiu, răspunse ea într-un târziu. Şi, dacă nu-i putem întreba, cred că există o singură cale de a afla.

— Mda, am făcut eu desprinzându-mă de ea, obosit. Până la urmă, despre asta e vorba, nu? Să aflăm. Să descoperim istoria. Să ducem mai departe torţa descoperirilor. Pe tine nu te interesează banii, ţie nu-ţi pasă cine va deveni proprietarul navei şi nici că vei muri. Atunci de ce ne-am face noi probleme?

Tresări, însă doar pentru o clipă. Îşi înfrână pornirea. Apoi se întoarse, lăsându-mă cu privirea aţintită asupra luminii palide emanate de placa de iluminiu de care o lipisem.

CAPITOLUL 31

Era un adevărat delir.

Am citit undeva că, atunci când arheologii de pe Marte au pătruns în mausoleele pe care mai târziu le-au numit oraşe, o mare parte dintre ei au înnebunit. Pe atunci căderea nervoasă se număra printre riscurile meseriei. Unele dintre cele mai luminate minţi ale secolului au fost sacrificate în încercarea de a dezvălui misterele civilizaţiei marţiene. Nu dărâmate şi îmbrăcate în cămaşă de forţă, cum sfârşesc mereu antieroii arhetipali din filmele de groază experia. Nu dărâmate, ci doar tocite. Decăzute de la ascuţimea de brici a intelectului la debilitate, amorţire şi lipsă de concentrare. Zeci de arheologi. Afectaţi psihic de contactul constant cu relicvele unor minţi non-umane. Ghilda îi toca până nu mai erau buni de nimic, ca pe nişte scalpele ascuţite de prea multe ori la polizor.

— Mda, dacă poţi *zbura*... spuse Luc Deprez, privind structura din faţa lui fără entuziasm.

În atitudinea lui, iritarea se împletea cu deruta. Probabil că întâmpina aceeaşi problemă ca şi mine în localizarea potenţialelor ambuscade. Când pregătirea de luptă devine reflex condiţionat, a nu fi în stare să pui în aplicare ceea ce ai învăţat îţi provoacă o stare de nervozitate ca atunci când te laşi de fumat. A detecta o ambuscadă într-o structură marţiană era totuna cu a încerca să prinzi un slictopus de pe planeta Punctul lui Mitcham cu mâinile goale.

După masivul prag superior al trapei dinspre zona de andocare, structura internă a navei părea că explodează în jurul nostru, o privelişte pe care n-o mai văzusem până atunci. Căznindu-mă să găsesc un termen de comparaţie, mi-am adus aminte de o întâmplare din copilăria petrecută în Newpest. Într-o primăvară, în largul Recifului lui Hirata, m-am speriat rău când furtunul de la tubul de oxigen s-a agăţat de un aflorimenti de corali la o adâncime de cincisprezece metri. Văzând cum ţâşneşte oxigenul prin spărtură, într-un vălmăşag de corpusculi argintii, m-am

întrebat cum arăta acea furtună de băşici privită din interior.

Acum ştiam.

Băşicile erau îngheţate, cu nuanţe sidefii de albastru şi roz, unde surse nevăzute de lumină răzbăteau de sub ele, dar, în afară de această diferenţă fundamentală de longevitate, la fel de haotice ca aerul care ţâşnea din tubul meu de oxigen în ziua aceea. Felul în care erau lipite una de alta sau în care se contopeau nu avea nicio logică sau motivaţie arhitectonică. În unele locuri legătura dintre ele era doar o gaură cu diametrul de câţiva metri. În alte locuri pereţii curbaţi pur şi simplu se opreau în câte o circumferinţă care le intersecta. În primul spaţiu în care am intrat, tavanul nu era niciunde mai jos de douăzeci de metri.

— Podeaua e plată, totuşi, murmură Sun Liping, îngenunchind ca să-şi treacă palma peste suprafaţa lucioasă de sub picioare. Şi aveau… au… generatoare gravitaţionale.

— Originea speciilor, răsună vocea Tanyei Wardani în pustietatea aceea de catedrală. Au evoluat în condiţiile unei forţe gravitaţionale, ca şi noi. Imponderabilitatea nu e sănătoasă pe termen lung, indiferent cât de distractivă ar fi ea. Dacă ai forţă gravitaţională, îţi trebuie suprafeţe plane pe care să aşezi lucrurile. Simţul practic. La fel şi în zona de andocare. E bine că vrei să zbori, dar, pentru aterizarea unei nave spaţiale, e nevoie de linii drepte.

Ne-am uitat cu toţii în spate, la aşa-zisa uşă prin care intraserăm. În comparaţie cu spaţiul în care ne aflam acum, curburile stranii ale zonei de andocare erau practic modeste. Pereţi lungi, în trepte, se îngustau spre exterior ca nişte şerpi adormiţi, laţi de doi metri, întinşi aproape unul deasupra celuilalt. Serpentinele se întreţeseau aproape în linie dreaptă ca şi cum, în ciuda limitărilor impuse de scopul zonei de andocare, constructorii navei nu se putuseră abţine de la mici înflorituri organice. Nu era deloc periculos să andochezi o navă prin nivelurile de densitate atmosferică întreţinută de un mecanism plasat în

pereţi însă, privind în stânga şi-n dreapta, tot aveai senzaţia că te-ai scufundat în pântecul unei vietăţi care doarme.

Delir.

Simţeam cum îmi atinge uşor extremităţile de sus ale câmpului vizual, trăgând de globii oculari, lăsându-mă cu senzaţia că aş avea o mică umflătură sub frunte. Ceva asemănător cu jocurile de-a realitatea virtuală, ieftine, din copilărie, cele în care constructul te lăsa să priveşti doar cu câteva grade peste orizontală, chiar şi atunci când treceai la un nou nivel. Aceeaşi senzaţie şi aici, promisiunea unei dureri surde în dosul ochilor de la prea multe încercări de a vedea ce era acolo sus. Conştient mereu de prezenţa spaţiului deasupra ta, dar dornic să verifici asta tot timpul.

Din cauza suprafeţelor lucioase şi curbate din jurul nostru, totul părea că se înclină şi te făcea să crezi că eşti gata-gata s-o iei la vale; de fapt, a cădea şi a rămâne întins pe jos era poate cea mai bună poziţie ca să cuprinzi cu ochii acest interior atât de neobişnuit. Şi să-ţi învingi senzaţia că această construcţie absurdă era subţire ca o coajă de ou, gata să se spargă în clipa în care făceai o mişcare greşită şi să te azvârle în neant.

Delir.

Cel mai bine era să te obişnuieşti cu totul.

Sala nu era goală. Ceva ce aducea cu nişte schele se înălţa pe marginile ei. Mi-am amintit nişte holoimagini descărcate pe vremea când eram copil, cu case marţiene în construcţie şi marţieni cocoţaţi pe grinzi. Aici însă grinzile goale dădeau fiecărei structuri un aer straniu, înfricoşător, care-mi ridica şi mai mult părul de pe ceafă.

— Au fost părăsite în grabă, murmură Wardani, privind nedumerită în sus.

La nivelul curbelor de jos ale peretelui acoperit de bule, sub grinzile – aparent – ordonate, se aflau maşini ale căror funcţii nici măcar nu le bănuiam. Cele mai multe arătau pline de ţepi, agresive, dar, când arheologa trecu pe lângă una, aceasta nu făcu decât să mormăie ceva ca pentru sine

şi să-şi rearanjeze, ofensată, câţiva spini.

Scrâşnet de plastic, zăngănit de metal, tot mai intens – arme pregătite de toţi cei care ne aflam în sala aceea ca un clopot imens.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Wardani deabia învrednicindu-ne cu o privire aruncată peste umăr. Calmaţi-vă. E inactivă. E doar o *maşinărie.*

Am vârât la loc Kalaşnikoavele şi am înălţat din umeri. Din capătul celălalt al sălii, Deprez se uită spre mine, zâmbind.

— O maşinărie pentru ce? întrebă Hand.

De data aceasta, arheologa privi în jur.

— Nu ştiu, răspunse ea cu o voce obosită. Lasă-mă câteva zile, dă-mi o echipă de specialişti cu tot echipamentul necesar şi s-ar putea să te lămuresc. Pe moment pot să-ţi spun doar că e inactivă.

Sutjiadi se apropie câţiva paşi, cu Sunjetul în poziţie de tragere.

— De unde ştii?

— Fiindcă, dacă n-ar dormi, acum am interacţiona cu ea, şi nu cred că ţi-ar fi pe plac. În plus, chiar îţi imaginezi cum un marţian cu aripi lungi de un metru amplasează o maşină activă atât de aproape de un perete curbat? Ascultă-mă pe mine, aici sursa de energie a fost oprită, iar călătorii şi-au făcut bagajele.

— Doamna Wardani s-ar putea să aibă dreptate, zise Sun răsucindu-se pe călcâie cu sistemul Nuhanovic prins de antebraţ. În pereţi sunt mai multe circuite, majoritatea inactive.

— Dar trebuie să fie ceva care ţine nava în funcţiune, replică Ameli Vongsavath, cu mâinile în buzunare, privind din mijlocul sălii spre vârf, de unde părea să vină un curent de aer. Aerul e respirabil. Un pic rarefiat, dar călduţ. Apropo, probabil că locul ăsta e încălzit de ceva.

— Sisteme de întreţinere, spuse Tanya Wardani, părând să-şi fi pierdut interesul faţă de maşinăriile din jur, şi se alătură grupului. O mulţime de oraşe dezgropate de pe Marte şi Lumea lui Nkrumah aveau aşa ceva.

— Încă în stare de funcţionare? întrebă Sutjiadi, nedumerit.

Wardani oftă şi arătă spre intrarea în zona de andocare.

— Nu e nicio vrăjitorie, căpitane. Sisteme asemănătoare are şi *Nagini.* Dacă murim toţi, nava va rămâne aşa câteva secole bune, aşteptând să se întoarcă cineva.

— Da, şi dacă acel cineva nu are codurile, îl face bucăţele. Explicaţia nu mă linişteşte deloc, doamnă Wardani.

— Poate tocmai asta e diferenţa dintre noi şi marţieni. Puţină sofisticare ce ţine de civilizaţie.

— Şi baterii mult mai rezistente, am adăugat eu. Nava este aici de mai mult timp decât va rezista *Nagini.*

— Cum e semnalul radio? întrebă Hand.

Sun umblă la sistemul Nuhanovic. Componentele masive, prinse de umăr, se treziră la viaţă. Mai multe simboluri apărură în aer, deasupra mâinii ei. Sun înălţă din umeri.

— Nu e foarte bun. De-abia prind semnalul de navigaţie dinspre *Nagini,* care e doar de partea cealaltă a peretelui. Cred că e vorba de ecranare. Suntem în zona de andocare, aproape de cală. Trebuie să mai înaintăm un pic.

Am surprins mai multe priviri alarmate. Deprez se uită iarăşi la mine şi schiţă un zâmbet.

— Cine vrea să meargă în expediţie? întrebă el calm.

— Nu cred că e o ideea prea bună, răspunse Hand.

M-am îndepărtat de ceilalţi, pe care teama îi făcuse să se tragă mai aproape, am păşit printre doi stâlpi de susţinere şi, prinzându-mă de pragul de sus, am simţit cum mă copleşesc oboseala şi o senzaţie de greaţă, dar mă aşteptasem la aşa ceva, aşa că neurochimul începu să-şi facă treaba.

Sala de dincolo era pustie. Nici măcar un fir de praf.

— Mda, poate nu e o idee prea bună, am fost eu de acord, lăsându-mă să cad înapoi. Dar câte fiinţe umane din următorul mileniu vor avea şansa asta? Ai nevoie de zece ore, nu-i aşa, Sun?

— Cel mult.

— Şi crezi că poţi întocmi o hartă cât de cât exactă cu sistemul ăla? am întrebat eu arătând spre sistemul Nuhanovic.

— Foarte probabil. E cel mai bun sistem de detectare de pe piaţă, răspunse ea şi se înclină scurt spre Hand. Sistemele inteligente Nuhanovic. Mai bune nu există.

Am privit spre Ameli Vongsavath.

— Iar sistemele de luptă din *Nagini* sunt activate.

Pilotul încuviinţă din cap.

— Cu parametrii pe care i-am introdus, poate rezista unui atac tactic fără ajutor din partea noastră.

— Atunci aş zice că avem răgaz o zi întreagă ca să vizităm Castelul de Corali, am spus eu privind spre Sutjiadi. Cei care vor, bineînţeles.

Uitându-mă în jur, am observat că le surâdea ideea. Deprez fu primul care o acceptă, faţa şi poziţia corpului trădându-i curiozitatea; treptat i se alăturară şi ceilalţi. Cu capetele date pe spate admirau, transfiguraţi de uimire, arhitectura neobişnuită. Lui Sutjiadi îi venea tot mai greu să rămână impasibil. Vigilenţa îndârjită pe care o manifesta de când păşiserăm în atmosfera stratificată a nivelurilor superioare din zona de andocare se topea în ceva mult mai tolerant. Teama de necunoscut se retrăgea, învinsă de ceva mult mai puternic şi mai vechi.

Curiozitatea maimuţei. Trăsătura pe care o subapreciasem la Wardani odată ajunşi pe plaja din Sauberville. Inteligenţa junglei, iuţeala, volubilitatea şi bucuria cu care te caţeri pe idolii din piatră, străvechi, gânditori, şi le vâri degetele în orbite doar ca să *vezi.* Dorinţa nestăvilită, ca un obsidian strălucitor, de a *şti.* Care ne-a adus aici, din ţinuturile verzi ale Africii centrale. Care probabil ne va trimite atât de departe, încât vom ajunge acolo înaintea luminii solare din acele zile africane centrale.

Hand păşi în mijlocul sălii, cu atitudinea directorului executiv.

— Eu zic să prioritizăm lucrurile, zise el precaut. Vă înţeleg dorinţa de a vedea o parte din navă – aş vrea s-o

văd şi eu – dar preocuparea noastră majoră este să găsim un loc sigur pentru baliză. Asta trebuie să facem înainte de toate şi propun s-o facem împreună. Pe urmă ne putem împărţi pe grupuri ca să explorăm nava. Căpitane?

Sutjiadi încuviinţă din cap, dar gestul său fu vag, necaracteristic. Ca toţi ceilalţi, nu mai era pe frecvenţa umană.

Dacă mai existau îndoieli în privinţa dimensiunilor enorme ale navei marţiene, câteva ore petrecute în bulele îngheţate ale arhitectonicii ei erau suficiente pentru a le spulbera. Am mers peste un kilometru, rătăcind pe coridoarele aparent întâmplătoare dintre săli. În unele locuri intrările erau mai mult sau mai puţin la nivelul podelei, în altele însă erau atât de sus, încât Wardani sau Sun se vedeau nevoite să-şi activeze hamurile gravitaţionale ca să ajungă până la ele şi să privească dincolo. Jiang şi Deprez erau avangarda, plasându-se de o parte şi de alta a intrării în fiecare sală într-o simetrie şi o linişte letală.

N-am găsit nimic care să aducă măcar cu o formă de viaţă.

Maşinile pe care le întâlneam în cale ne ignorau, deşi niciunul dintre noi nu era tentat să se apropie prea mult ca să le provoace o reacţie.

Cu cât înaintam în interiorul navei, cu atât găseam mai multe structuri care doar printr-un efort de imaginaţie puteau fi numite coridoare – spaţii lungi, bulboase, cu intrări în formă de ou la cele două capete. Peste tot acelaşi model – sala-bulă, adaptată unor cerinţe obscure.

— Cred că ţi-ai dat seama ce este, i-am zis eu lui Wardani în timp ce o aşteptam pe Sun să cerceteze o altă deschizătură aflată la înălţime. E un fel de aerogel. Au construit scheletul de bază şi au… m-am oprit şi am clătinat din cap, conceptul rezistând să fie exprimat în cuvinte. Bănuiesc că au turnat câţiva kilometri cubi de aerogel peste el şi au aşteptat să se întărească.

Wardani zâmbi şters.

— Poate. Ceva în genul ăsta. Ceea ce înseamnă că aveau cunoştinţe despre plasticitate mult mai temeinice decât noi. Ca să calculezi cantitatea de spumă pentru o construcţie ca asta.

— Sau poate că nu, am replicat eu încercând să-mi limpezesc ideea, pipăindu-i marginile ca de origami. Aici o structură anume nu mai contează. Orice iese, e bun. Pe urmă umpli spaţiul cu ce-ţi trebuie. Motoare, sisteme ecologice, arme…

— Arme? repetă ea, cu o privire enigmatică. Crezi că e o navă de război?

— Nu, a fost doar un exemplu. Dar…

— Am găsit ceva, anunţă Sun pe comset. Un fel de copac sau…

E greu de explicat ce s-a întâmplat mai apoi.

Am auzit cum se apropia sunetul.

Eram sigur că-l voi auzi cu câteva fracţiuni de secundă înainte să plutească până la noi dinspre bula pe care o explora Sun. O senzaţie aproape solidă, ca un ecou reverberat din degradarea lentă a timpului. Dacă era intuiţia de agent special, sigur acţiona la un nivel de eficienţă pe care-l atinsesem numai în vis.

— O spiră cântătoare, spuse Wardani.

Am ascultat cum se pierde ecoul, inversând premoniţia care mă înfiorase adineauri şi am simţit pornirea de a mă întoarce de partea cealaltă a portalului ca să înfrunt pericolele de înţeles ale sistemelor de nanobi şi precipitaţiilor radioactive venite dinspre oraşul ucis.

Cireşe şi muştar. Un amestec inexplicabil de mirosuri, care veneau odată cu sunetul. Jiang ridică Sunjetul.

Trăsăturile lui Sutjiadi, în mod normal imobile, se încreţiră.

— Ce mai e şi asta?

— O spiră cântătoare, am răspuns eu pe un ton firesc, silindu-mă să-mi ascund neliniştea tot mai mare. Un fel de plantă marţiană, de casă.

Văzusem cândva una adevărată, pe Pământ. Scoasă din solul marţian în care trăia de câteva mii de ani şi expusă în

casa unui bogătaş, ca obiect de artă. Cânta dacă o atingeai, cânta şi la cea mai mică adiere de vânt şi emana acel miros de cireşe şi muştar. Nici moartă, nici vie, o entitate pe care ştiinţa umană n-o putea categorisi.

— De ce este prinsă? întrebă Wardani.

— Creşte din perete, răspunse Sun cu o voce marcată de uimirea care acum nu mai era o noutate.

Wardani făcu un pas înapoi ca să aibă spaţiu de lansare şi îşi activă gravihamul. Bâzâitul intens umplu aerul din jur.

— Urc şi eu.

— O clipă, doamnă Wardani, spuse Hand apropiindu-se în grabă. Sun, se poate trece mai departe pe acolo?

— Nu. Bula e închisă.

— Atunci coboară, zise Hand şi ridică o mână ca s-o oprească pe Wardani. N-avem *timp* pentru aşa ceva. Mai târziu, dacă doreşti, poţi reveni în timp ce Sun repară baliza. Acum trebuie să găsim un loc sigur pentru amplasarea ei.

Pe faţa arheologei îşi făcu loc o reacţie, vagă, de revoltă, căreia femeia era prea obosită ca să-i dea glas. Îşi dezactivă gravihamul – al cărui bâzâit tot mai slab suna a dezamăgire – şi îi întoarse spatele, aruncându-i peste umăr câteva mormăieli, aproape la fel de greu de înţeles ca şi izul de cireşe şi muştar ce se lăsa de sus. Îi dădu ocol directorului executiv şi se îndreptă cu paşi mari spre ieşire. Jiang îi tăie calea, şovăi şi o lăsă să treacă.

Am oftat.

— Bravo, Hand. Ea e singura care ne poate ghida pe aici, am zis eu şi am arătat în jur. Iar tu ţi-ai găsit s-o enervezi. Asta te-au învăţat acolo, când îţi dădeai doctoratul în investiţii conflictuale? Să-i scoateţi din pepeni pe experţi ori de câte ori aveţi ocazia?

— Nu, replică el calm. Dar m-au învăţat să nu pierd timpul.

— Mda, am făcut eu şi m-am luat după femeie, ajungând-o din urmă pe coridorul care făcea legătura cu altă sală. Hei, aşteaptă, Wardani. Linişteşte-te. Doar ştii că tipul ăsta

e un ticălos. Ce vrei să faci?

— Băga-l-aş în mă-sa de *negustor.*

— Da, şi asta. Dar el e motivul pentru care ne aflăm aici. Nu trebuie să-i subestimăm mercantilismul.

— Te pomeneşti că eşti şi mare economist acum?

— Sunt... Ascultă.

— Nu, m-am săturat de...

— Nu, *ascultă,* am spus eu, am ridicat o mână şi am arătat spre capătul coridorului. Acolo. Auzi?

— Nu aud...

Se întrerupse când desluşi sunetul. Între timp, neurochimul îl amplificase pentru mine, făcându-l atât de limpede, încât îl puteam recunoaşte dintr-o mie.

Undeva, pe coridor, ceva cânta.

Două săli mai încolo, le-am găsit. O întreagă pădure bonsai de spire cântătoare, acoperind podeaua, până la curba inferioară a coridorului, în locul de unde începea bula principală. Spirele păreau să fi pătruns prin structura primară a navei, din podea, între coridor şi bulă, deşi rădăcinile nu arătau că ar fi avut de suferit. Ca şi cum materialul din care fusese construită nava se închisese în jurul lor, încercând să le protejeze. Cea mai apropiată maşină era la o distanţă respectuoasă, de vreo zece metri, plasată pe coridor.

Sunetul spirelor se asemăna cu cel al unei viori, însă era produs printr-o atingere mult mai lentă şi mai delicată a monofilamentelor, iar melodia era imposibil de reţinut. Un sunet pe care de-abia îl puteai percepe, dar, de fiecare dată când se intensifica, simţeam un nod în stomac.

— Aerul, zise Wardani, calmă.

Mă dusese tot într-o goană pe coridoarele bulboase şi prin sălile-bule, iar acum stătea ghemuită în faţa spirelor, gâfâind, cu ochii scânteietori.

— Trebuie să fie o convecţie aici, de la un alt nivel. Spirele cântă numai în contact cu suprafaţa.

M-am scuturat ca să scap de fiorul de teamă.

— Cât de vechi să fie?

— De unde să ştiu? întrebă şi ea, ridicându-se în

picioare. Dacă ăsta a fost un câmp gravitaţional planetar, aş zice că are cel mult câteva mii de ani. Dar n-a fost.

Făcu un pas înapoi şi clătină din cap, cu mâna căuş pe bărbie, acoperindu-şi gura de parcă voia să oprească un comentariu prea grăbit. Am aşteptat. În cele din urmă, lăsă mâna jos şi flutură din ea, şovăitoare.

— Uită-te la ramurile lor. Spirele nu cresc aşa. Nu atât de răsucite.

Am privit cu atenţie. Cele mai înalte spire îmi ajungeau până la piept, ramuri din piatră, fusiforme, negre-roşcate, care şerpuiau din trunchiul central atât de dese, încât păreau mai exuberante şi mai complicate decât cea pe care o văzusem expusă pe Pământ, în casa bogătaşului. În jurul ei, alte spire, mai mici, urmau acelaşi tipic, doar că…

Restul grupului ni se alătură, în frunte cu Deprez şi Hand.

— Unde dracu' ai… Aoleu!

Cântecul îngânat al spirelor crescu, aproape imperceptibil, în intensitate. Curenţii de aer stârniţi de mişcarea corpurilor prin sală. Am simţit cum mi se usucă gâtul.

— Mă uit la astea, dacă nu te deranjează, Hand.

— Doamnă Wardani…

I-am aruncat o privire prevenitoare directorului executiv.

Deprez veni lângă arheologă.

— Sunt periculoase?

— Nu ştiu. Normal n-ar trebui să fie, dar…

Brusc am înţeles ce anume mă nedumerea.

— Spirele cresc unele spre altele. Priviţi ramurile celor mai mici. Se înalţă şi se întind spre celelalte. Spirele mai înalte se ramifică în toate direcţiile.

— Asta sugerează un fel de comunicare. Un sistem integrat, inter-relaţional, spuse Sun şi dădu ocol grupului de spire, scanându-l cu detectorul de radiaţii prins de braţ. Deşi… hmm.

— N-ai să detectezi niciun fel de radiaţii, zise Wardani, aproape visătoare. Spirele le absorb ca nişte bureţi.

Absorb absolut orice, total, mai puţin lumina roşie. Potrivit compoziţiei minerale, suprafaţa acestor plante n-ar trebui să fie deloc roşie. Ca să reflecte toate culorile spectrului.

— Dar n-o fac, constată Hand pe un ton care dădea de înţeles că mai are puţin şi dă ordin ca spirele să fie reţinute pentru încălcarea legii. De ce, doamnă Wardani?

— Dacă aş şti, aş fi Preşedintele Ghildei. Ştim mai puţin despre spirele cântătoare decât orice alt aspect al biosferei marţiene. De fapt, nici nu ştim dacă le putem găsi un loc în biosferă.

— Dar cresc, nu?

Am văzut-o cum surâde dispreţuitor.

— Ca şi cristalele. Asta nu înseamnă că sunt vii.

— Nu ştiu ce părere aveţi voi, dar chestia asta arată a infestare, zise Ameli Vongsavath trecând pe lângă spire cu Sunjetul într-un unghi semiagresiv.

— Sau artă, murmură Deprez. N-avem de unde şti.

Vongsavath clătină din cap.

— Asta e o navă, Luc. Nu-ţi pui obiectele de artă pe coridor, ca să te împiedici de ele ori de câte ori treci pe acolo. Uitaţi-vă la ele. Sunt peste tot.

— Şi dacă zbori printre ele?

— Şi-atunci îţi stau în drum.

— Arta Coliziunii, sugeră Schneider cu un zâmbet afectat.

— Gata, terminaţi, spuse Hand şi ne făcu semn să ne îndepărtăm de spire.

Mişcarea mâinii lui provocă alţi curenţi de aer care, atingând ramurile din piatră roşie, le făcu să scoată alte note.

— Nu avem… adăugă el.

— Timp pentru aşa ceva, îl îngână Wardani. Trebuie să găsim un loc sigur pentru baliză.

Schneider izbucni în râs. Mi-am reprimat un rânjet şi am evitat să privesc spre Deprez. Simţeam că Hand pierde controlul grupului şi nu voiam să-l enervez tocmai acum. Tot nu eram sigur cum reacţionează în momentul în care îşi pierde cumpătul.

— Sun, zise directorul executiv cu o voce care se străduia să fie calmă. Verifică deschizăturile de sus.

Specialistul în sisteme înclină din cap şi îşi activă gravihamul. Motoarele începură să bâzâie tot mai tare pe măsură ce Sun se desprinse de podea şi pluti în sus. Jiang şi Deprez o urmară pe jos, cu Sunjeturile pregătite pentru orice eventualitate.

— Pe aici nu se poate, anunţă ea din faţa primei deschizături.

Am auzit schimbarea şi privirea mi-a alunecat înapoi, spre spirele cântătoare. Wardani era singura care mă privea. Din spatele lui Hand îşi mişcă buzele într-o întrebare mută. Am arătat spre spire şi mi-am făcut mâna pâlnie la ureche.

Ascultă.

Wardani se dădu mai aproape, apoi clătină din cap.

Şuierând:

— Aşa ceva nu e pos…

Dar era.

Notele abia auzite, ca de vioară, se modulau. Reacţionând la bâzâitul monoton al motoarelor. La el sau poate la câmpul gravitaţional. Se modulau şi, treptat, se intensificau.

Trezindu-se.

CAPITOLUL 32

Ne-a mai luat o oră ca să găsim un loc sigur pentru baliză – patru grupuri de spire cântătoare. Între timp ne întorseserăm spre zona de andocare, după o hartă aproximativă pe care scanerele Nuhanovic prinse de braţul lui Sun o întocmeau de zor. Softului cartografic îi displăcea arhitectura marţiană la fel ca şi mie, judecând după pauzele lungi pe care le făcea de fiecare dată când Sun introducea un nou set de date. Dar, după mai multe ore de hoinăreală şi cu mai multe conexiuni inspirate din partea specialistului în sisteme, programul începuse să calculeze unde ar trebui să căutăm. Poate deloc surprinzător, calculele se dovediră corecte.

Urcând printr-o ţeavă masivă, în spirală, cu un gradient prea înclinat ca să fie confortabil pentru oameni, m-am oprit gâfâind, alături de Sun, la marginea unei platforme late, de cincizeci de metri. Între ea şi spaţiul cosmic nu părea să existe vreun obstacol. Un câmp stelar deschis, limpede precum cristalul, se curba deasupra şi în jurul nostru, întrerupt numai de scheletul sumbru al unei maşinării ce amintea de macaralele din docurile oraşului Millsport. Senzaţia de expunere la spaţiul cosmic era atât de acută, încât am simţit un nod în gât şi, panicat, m-am gândit că o luptă în spaţiul cosmic nu ar fi exclusă. Plămânii, suprasolicitaţi de ascensiune, mi se zbăteau în piept.

Am încercat să mă calmez.

— Ce crezi, e un câmp de forţă? am întrebat-o pe Sun, răsuflând din greu.

— Nu, e solid, răspunse ea, privind încruntată display-ul de pe antebraţ. Aliaj transparent, gros cam de un metru. Impresionant. Fără distorsiuni. Control vizual direct total. Uite şi portalul.

Zbura încet deasupra noastră, printre stele, un satelit cu o formă ciudată, lunguieţ, ce emitea o lumină albastră-cenuşie.

— Asta trebuie să fie platforma de control a zonei de andocare, hotărî Sun, bătându-şi braţul uşor şi întorcându-se încet spre mine. Ţi-am spus eu. Cartografiere inteligentă marca Nuhanovic. Sisteme mai bune nici că…

Vocea îi pieri. M-am uitat la ea şi am văzut-o cum face ochii mari. Urmărindu-i privirea spre scheletul maşinăriei din centrul platformei i-am văzut pe marţieni.

— Cheamă-i pe ceilalţi, am zis eu, nevenindu-mi să cred.

Atârnau deasupra platformei ca nişte vulturi-fantomă, torturaţi până la moarte, cu aripile întinse, prinşi într-un fel de ţesătură care se legăna straniu în curenţii de aer rătăcitori. Erau numai doi, unul aproape de vârful scheletului, celălalt cam la un stat de om. Apropiindu-mă precaut, am văzut că ţesătura era metalică, întinsă cu nişte instrumente a căror întrebuinţare îmi era la fel de străină ca şi maşinile văzute în sălile-bule.

Am trecut pe lângă un alt grup de spire cântătoare, cele mai multe ajungându-mi puţin mai sus de genunchi. Nu le-am dat atenţie. În spatele meu am auzit-o pe Sun cum strigă la ceilalţi prin ţeavă. Vocea ei ridicată părea că strică armonia din aer. Ecourile se alergau în jurul domului. Am ajuns la marţianul de jos şi m-am oprit sub el.

Sigur, îi mai văzusem. Cine nu i-a văzut? Începând de la grădiniţă auzi tot felul de poveşti. Marţienii. Au înlocuit fiinţele mitologice ale moştenirii noastre terestre, închistate, zeii şi demonii pe care ne-am făurit legendele. *Este imposibil să supraestimăm,* scria Gretzky pe când mai avea curaj, *lovitura năucitoare pe care această descoperire a dat-o felului în care ne percepem locul în univers şi convingerii că, într-un fel, universul ne aparţine.*

Aşa cum îmi explicase Wardani într-o seară petrecută în deşert, pe balconul magaziei lui Roespinoedji:

Bradbury, anul pre-colonial 2089. Eroii fondatori ai antichităţii umane îşi arată din nou ignoranţa agresivă – decodarea primelor sisteme de date marţiene dovedeşte existenţa unei civilizaţii capabile să călătorească în spaţiul cosmic şi cel puţin la fel de veche ca întreaga specie

umană. Ştiinţa milenară a Egiptului şi Chinei începe să sune ca basmele citite înainte de culcare de un copil de zece ani. Înţelepciunea epocilor redusă dintr-o singură lovitură la cugetările unei găşti de cheflii după ce au tras bine pe nas şi pe gât. Lao Tzu, Confucius, Iisus Cristos, Mohamed – ce ştiau ei? Doar ce vedeau în jurul lor, nu şi-au părăsit niciodată planeta. Unde erau când marţienii străbăteau spaţiul interstelar?

Sigur – *un surâs amar în colţul gurii lui Wardani* – religia a ripostat vehement. Cu strategiile obişnuite. Găsirea unui loc potrivit pentru marţieni în povestea clasică, cosmetizarea scripturilor sau conceperea altora, reinterpretarea lor. Ori, în absenţa materiei cenuşii necesare unui astfel de efort, negarea existenţei lor, pe care doar forţele răului o pot susţine, şi atacarea celor care se încăpăţânează să creadă aşa ceva. Ambele alternative ar fi trebuit să funcţioneze.

Însă n-au funcţionat.

O vreme au părut că vor avea succes. Isteria crescândă a dus la violenţă sectară şi la incendierea departamentelor de xenologie recent înfiinţate în cadrul unor universităţi. Gardă înarmată pentru arheologii de marcă şi mai multe confruntări între fundamentalişti şi poliţie. Vremuri interesante pentru studenţime…

Din toate aceste convulsii au apărut noile credinţe. Majoritatea nu foarte diferite de cele vechi, şi la fel de dogmatice. Dar, în subtext, sau poate mult prea la vedere, credinţa laică, cu tot mai mulţi adepţi, în ceva puţin mai greu de definit decât Dumnezeu.

Poate din cauza aripilor. Un arhetip cultural atât de înrădăcinat, – *îngeri, demoni, Icar şi alţi idioţi ca el, nenumăraţi, care s-au aruncat din turnuri şi de pe stânci până am înţeles* – încât umanitatea s-a agăţat de el.

Poate că miza era prea mare. Astrohărţile cu promisiunea unor planete noi unde puteam *ajunge,* siguri de o destinaţie terestroidă fiindcă *aşa se spune aici.*

Indiferent de formă, trebuia s-o numeşti credinţă. Nu era ştiinţă; la vremea aceea Ghilda nu era chiar atât de

sigură de traducere; nu lansezi sute de mii de minţi înmagazinate şi clone în embrion în străfundurile spaţiului interstelar fără să te bazezi pe ceva mai substanţial decât o teorie.

Era credinţa în aplicabilitatea Noii Cunoaşteri. În locul încrederii terracentrice a ştiinţei umane şi al capacităţii ei de a dezlega misterul odată şi-odată, o încredere mai subtilă în edificiul atotcuprinzător al Cunoaşterii Marţiene care, precum tatăl indulgent, să ne lase să ieşim în largul oceanului ca să pilotăm vasul singuri. Ieşeam pe uşă nu ca nişte adolescenţi în pragul maturităţii care pleacă de acasă pentru prima oară, ci ca nişte ţânci care de-abia încep să umble şi se agaţă încrezători, cu o mână dolofană, de gheara civilizaţiei marţiene. Întregul proces inspira o siguranţă şi o căldură total iraţională. Asta, în aceeaşi măsură ca mult trâmbiţata liberalizare economică a lui Hand, mâna diaspora din urmă.

Trei sferturi de milion de morţi pe Adoracion au schimbat situaţia. Plus alte câteva deficienţe de ordin geopolitic apărute odată cu ascensiunea Protectoratului. Pe Pământ vechile credinţe s-au închistat, şi politic, şi spiritual, oamenii fiind obligaţi să se supună ordinelor de nestrămutat ale autorităţii. *Noi însă am trăit cum am vrut şi acum a sosit momentul să plătim pentru asta. În numele stabilităţii şi al securităţii, lucrurile trebuie conduse cu o mână de fier.*

Din acea scurtă răbufnire de entuziasm pentru tot ce ţinea de marţieni a rămas foarte puţin. Wycinski şi echipa lui deschizătoare de drumuri au dispărut de mult, scoşi din posturile universitare, lipsiţi de fonduri şi, în unele cazuri, chiar asasinaţi. Ghilda s-a retras în sine, apărându-şi cu îndârjire puţina libertate intelectuală pe care i-o permite Protectoratul. Marţienii au fost reduşi de la ceea ce se apropia de o înţelegere deplină la două precipitate practic fără nicio legătură. Pe de o parte un şir de imagini şi note seci, de manual, informaţiile pe care Protectoratul le considera corespunzătoare din punct de vedere social. Toţi şcolarii au învăţat, ascultători, cum arătau, anatomia

aripilor şi a scheletului, dinamica zborului, detaliile anoste ale împreunării şi creşterii copiilor, reconstituirea în realitatea virtuală a penajului şi culorilor, după puţinele înregistrări vizuale la care am avut acces sau după aprecierile Ghildei. Cum se acopereau, probabil cu haine. Informaţii ce ţineau de formă, uşor de digerat. Puţină sociologie. Prea puţină substanţă, prea nebulos, prea volatil – ce le trebuia oamenilor să-şi bată capul cu aşa ceva?

— *Cunoaşterea aruncată la gunoi,* spunea ea, înfiorată de aerul răcoros al deşertului. *Ignoranţă voită faţă de un lucru pentru care trebuie să ne dăm silinţa ca să-l înţelegem.*

Pe de altă parte, elementele mai ezoterice au fost adunate laolaltă. Ramificaţii religioase una mai stranie decât alta, legende şoptite şi zvonuri pornite din situri. Aici a rămas ceva din ceea ce-au însemnat marţienii pentru noi – aici impactul lor putea fi descris doar prin murmure. Aici li se putea spune aşa cum i-a descris Wycinski: *Noii Antici, care ne învaţă adevăratul înţeles al cuvântului. Binefăcătorii noştri înaripaţi, absenţi în mod misterios, planând aproape de sol ca să atingă ceafa civilizaţiei cu vârful rece al aripii, ca să ne amintească că şase-şapte mii de ani de istorie consemnată lacunar nu e ceea ce consideră ei a fi străvechi.*

Marţianul acesta era mort.

Mort demult, evident. Corpul se mumificase în ţesătură, aripile se subţiaseră, ca pergamentul, capul se uscase – un craniu lung şi îngust, cu ciocul întredeschis. Ochii se înnegriseră în găvanele ca nişte fante, pe jumătate ascunşi de membrana pleoapelor. Sub cioc, pielea se bomba sub ceea ce trebuie să fi fost amigdala palatină. Ca şi aripile, era subţire ca hârtia şi transparentă.

Sub aripi membrele ascuţite erau întinse peste ţesătură, iar ghearele delicate ţineau strâns instrumentele. Am simţit un fel de admiraţie. Marţianul murise la datorie.

— Nu atinge nimic, se răsti Wardani din spatele meu.

Mi-am dat seama că tocmai întindeam mâna spre

capătul de jos al ţesăturii.

— Scuze.

— N-ai să mai apuci să te scuzi dacă se fărâmiţează pielea, în straturile subcutanate există o secreţie alcalină care nu mai poate fi controlată după ce mor. În timpul vieţii oxidarea hranei o face inofensivă însă, credem noi, e îndeajuns de puternică pentru a dizolva un cadavru, pe fondul unei cantităţi suficiente de vapori de apă.

În timp ce vorbea, Wardani se mişca în jurul ţesăturii cu o precauţie ce ţinea de pregătirea primită în cadrul Ghildei. Privea concentrată, fără să-şi dezlipească ochii de pe mumia înaripată de deasupra noastră.

— Când mor aşa, secreţia consumă toată grăsimea şi transformă totul într-o pudră. Care e foarte corozivă, dacă o inhalezi sau îţi intră în ochi.

— Am înţeles, am spus şi m-am retras câţiva paşi. Mulţumesc că m-ai avertizat din timp.

Wardani înălţă din umeri.

— Nu mă aşteptam să-i găsim aici.

— Navele au şi echipaje.

— Da, Kovacs, iar oraşele au populaţii. În peste patru secole de cercetări arheologice pe trei duzini de planete am găsit doar câteva sute de cadavre marţiene intacte.

— Nici nu mă mir, cu otrava aia în sistem, remarcă Schneider care între timp se apropiase şi acum se foia în jurul marţianului. Ce se întâmpla cu secreţia, dacă marţienii nu mâncau o vreme?

Wardani îi aruncă o privire iritată.

— Nu ştim. Probabil că procesul pornea de la sine.

— Trebuie să fi fost destul de dureros, am zis eu.

— Se prea poate.

Era clar că Wardani nu dorea să stea de vorbă cu noi. Era absorbită de tot ce vedea.

Schneider nu înţelese însă. Sau poate că simţea nevoia ca zgomotul vocilor să acopere liniştea din jur şi privirea fixă a creaturii înaripate de deasupra noastră.

— Cum de s-au ales cu aşa ceva? întrebă el râzând. Asta nu prea sună a evoluţie selectivă. Să te omoare ceva din

interiorul tău, dacă ţi-e foame.

M-am uitat la cadavrul deshidratat, răstignit acolo, şi am simţit din nou acelaşi respect pentru faptul că marţienii muriseră la datorie. În minte mi se înfiripa un gând, o idee pe care simţurile mele de agent special o recunoscură drept intuiţia cu care începe înţelegerea.

— Este selectivă, am spus eu. Asta i-a şi stimulat. Şi a făcut din ei poate cea mai dată naibii specie din univers.

Mi s-a părut că zăresc un mic zâmbet pe chipul Tanyei Wardani.

— Ar trebui să publici o astfel de observaţie, Kovacs.

Schneider zâmbi cu condescendenţă.

— De fapt, explicaţia cea mai des întâlnită a acestei trăsături este că asigura igiena aşezămintelor aglomerate. Autori, Vasvik şi Lai, acum câţiva ani, zise arheologa, adoptând tonul sfătos, academic, în timp ce privea corpul mumifiat al marţianului. Înaintea lor, majoritatea specialiştilor erau de acord că împiedică înmulţirea paraziţilor de piele şi infecţiile. Vasvik şi Lai nu resping teoria, ci doar vor s-o rafineze. Şi, desigur, există şi ipoteza celei mai date naibii specii din univers, elaborată de mai mulţi Maeştri ai Ghildei, dar neformulată atât de elegant precum ai făcut-o tu, Kovacs.

Am făcut o plecăciune scurtă.

— Oare o putem da jos? se întrebă Wardani cu glas tare, dându-se înapoi ca să vadă mai bine cablurile de care era fixată ţesătura.

— Pe ea?

— Da. E femelă, paznic al unui aşezământ. Uită-te la pintenul de pe aripă. Creasta osoasă de la baza craniului. Casta războinicilor. Alcătuită numai din femele, din câte ştim noi, zise ea şi privi din nou cablurile. Credeţi că putem pune chestia asta în funcţiune?

— De ce nu? am replicat eu şi am strigat: Jiang! Vezi ceva care să semene cu un cric pe acolo?

Jiang privi în sus, apoi clătină din cap.

— Dar tu, Luc?

— Doamnă Wardani!

— Hop şi ăsta, mormăi Schneider.
Matthias Hand se apropia cu paşi mari de grupul aflat sub cadavrul atârnat.
— Doamnă Wardani, sper că nu vreţi decât să vă uitaţi la specimenul acesta.
— De fapt, tocmai căutam un mijloc de a-l coborî. Ai ceva împotrivă?
— Da, doamnă Wardani, am. Nava, şi tot ce este în ea, aparţine Corporaţiei Mandrake.
— De-abia atunci când baliza va începe să funcţioneze. Cu argumentul ăsta ne-ai convins să intrăm aici.
Hand schiţă un zâmbet.
— Eu zic să nu ne complicăm, doamnă Wardani. La urma urmei, ai primit destui bani pentru asta.
— Bani, am primit bani! zise Wardani fixându-l cu privirea. *Du-te-n mă-ta,* Hand.
Wardani traversă furioasă platforma şi se opri la marginea ei.
M-am uitat lung la directorul executiv.
— Ce-i cu tine, Hand? Ţi-am spus s-o iei cu frumosul. Te deranjează ambianţa?
L-am lăsat în compania cadavrului şi m-am apropiat de Wardani, care stătea cu braţele încrucişate şi cu capul aplecat.
— Sper că n-ai de gând să sari…
Femeia pufni dispreţuitor.
— Ce căcănar! Parcă văd că Mandrake îi va ridica o holostatuie la Poarta Raiului… Numai să ajungă acolo.
— S-ar putea să ajungă. E foarte credincios.
— Zău? E curios cum credinţa nu-l împiedică să fie atât de mercantil.
— Mda. Asta se cheamă religie organizată, nu?
Pufni din nou, dar râzând de data aceasta, puţin mai relaxată.
— Nu ştiu de ce-mi sare ţandăra atât de uşor… Oricum nu am instrumentele cu care să mă ocup de resturile organice… Mai bine-l lăsăm acolo. Cui îi pasă?
Am zâmbit şi i-am pus o mână pe umăr.

— Ţie îţi pasă, am spus eu cu blândeţe.

Domul de deasupra noastră era la fel de permeabil la semnalele radio ca şi la spectrul vizual. Sun făcu mai multe teste cu echipamentul pe care-l avea la îndemână, apoi ne trimise înapoi la *Nagini* ca să aducem baliza stricată, împreună cu trei lăzi pline cu unelte despre care credea că vor fi utile. Ne-am oprit în fiecare sală, marcând drumul cu miniindicatoare din chihlimbar şi vopsind podeaua cu iluminiu, spre supărarea Tanyei Wardani.

— Se şterge cu timpul, îi spuse Sun Liping pe un ton care sugera că puţin îi pasă.

Chiar şi cu ajutorul câtorva hamuri gravitaţionale, amplasarea balizei în locul ales a fost îndelungată şi anevoioasă, complicată şi de zgomotele amplificate şi reverberate de arhitectonica navei. Când am sfârşit de asamblat totul pe platformă – lateral, la o distanţă discretă de cei doi marţieni mumificaţi – de-abia mă mai ţineam pe picioare. Radiaţiile care-mi făceau ravagii prin celule nu mai ţineau cont de medicamentele luate.

Am găsit o porţiune din structura centrală care nu era direct sub cadavre şi m-am rezemat de ea, privind în sus, la stele, în timp ce corpul meu atât de agresat se chinuia să-mi stabilizeze pulsul şi să-mi potolească greaţa din stomac. Sus, printre stele, portalul deschis îmi făcea cu ochiul pe măsură ce urca deasupra platformei. Mai departe, spre dreapta, l-am văzut cu coada ochiului pe marţianul cel mai apropiat. Am întors capul – cadavrul mă privea cu ochii acoperiţi de pleoape. Am dus un deget la tâmplă în semn de salut.

— Mda. Ajung şi la tine.

— Poftim?

M-am întors şi l-am văzut pe Luc Deprez la câţiva metri de mine. Părea aproape relaxat în corpul lui maori, rezistent la radiaţii.

— Nimic. Încercam să comunic.

— Aha, făcu el, dar, după faţă, mi-am dat seama că nu înţelege. Ce zici, dăm o tură prin jur?

Am clătinat din cap.

— Poate mai târziu. Tu du-te, dacă vrei.

Se încruntă, însă mă lăsă singur. L-am văzut cum pleacă urmat de Ameli Vongsavath. Ceilalţi erau grupaţi pe platformă, vorbind mai mult în şoaptă. Mi s-a părut că aud cântecul spirelor, ca un contrapunct, dar nu eram în stare să-mi concentrez neurochimul. Simţeam cum dinspre stele se lasă peste mine o sfârşeală colosală, iar platforma părea că se înclină sub mine. Am închis ochii şi m-am lăsat furat nu de somn, ci de ceva asemănător, împreună cu toate dezavantajele lui.

Kovacs…

Nemernicul de Semetaire.

Îţi lipseşte munteanca din Limon, chiar şi făcută bucăţele?

Termină cu…

Ai vrea să fie aici, întreagă? Sau să roiască în jurul tău bucăţele?

Am simţit cum îmi tresare buza lovită de piciorul ei când cablul nanobilor trecuse razant pe lângă mine.

Te mai atrage ceva, hmmm? O hurie segmentată la ordinul tău. O mână ici, o mână colo. Bucăţi de carne voluptuoase. Pe alese, cum s-ar spune. Carne moale, uşor de apucat, Kovacs. Maleabilă. Ţi se umplu mâinile de ea. O poţi modela cum vrei.

Semetaire, întinzi prea tare coarda…

Şi fără să fie legată de o voinţă independentă, care deranjează. Poţi să arunci părţile de care n-ai nevoie. Părţile folosite la excreţie, părţile care n-au legătură cu senzualitatea. Viaţa de apoi are multe plăceri…

Lasă-mă dracului în pace.

Dar de ce? Singurătatea e rece, o mare de răceală, mai adâncă decât cea pe care ai văzut-o din nava Mivtsemdi. *De ce să te abandonez ei când mi-ai fost un prieten atât de devotat. Când mi-ai trimis atâtea suflete.*

Până aici, nemernicule…

M-am trezit brusc, plin de sudoare. Tanya Wardani stătea ghemuită la un metru de mine, privindu-mă cu

atenţie. În spatele ei, marţianul atârna aproape să cadă, privind în jos, fără să vadă, ca unul dintre îngerii în catedrala andrică din Newpest.

— Ţi-e rău, Kovacs?

Mi-am apăsat ochii cu degetele, tresărind de durere.

— Nu chiar atât de rău pentru un mort, aş zice eu. N-ai plecat în expediţie?

— Mă simt ca dracu'. Poate mai târziu.

Am încercat să mă îndrept de spate. Puţin mai încolo, Sun lucra de zor la circuitele externe. Jiang şi Sutjiadi stăteau în apropiere, discutând în şoaptă. Am tuşit.

— Aici mai târziu nu înseamnă mare lucru. Mă îndoiesc că Sun va avea nevoie de toate cele zece ore. Unde e Schneider?

— A plecat cu Hand. Dar cum de nu te-ai înscris şi tu în turul Castelului de Corali?

Am zâmbit.

— Tu n-ai văzut niciodată Castelul de Corali, Tanya. Despre ce vorbeşti?

Se aşeză lângă mine, cu faţa spre stele.

— Încerc să mă adaptez la jargonul Lumii lui Harlan. Te deranjează?

— Turiştii lui peşte.

Izbucni în râs. M-am bucurat de reverberaţiile râsului ei, apoi am rămas un timp într-o tăcere plăcută, întreruptă doar de Sun, care suda de zor circuitele.

— E frumos cerul, zise ea într-un târziu.

— Mda. Îmi răspunzi la o întrebare arheologică?

— De ce nu?

— Unde s-au dus?

— Marţienii?

— Da.

— Păi, cosmosul e mare. Cine...

— Nu, marţienii *de aici.* Echipajul navei ăsteia. De ce să lase în voia sorţii o navă atât de mare? Construirea ei trebuie să fi costat bugetul unei întregi planete, chiar şi pentru ei. E funcţională, din câte putem vedea noi. Încălzită, cu atmosferă constantă, cu sistem de andocare în

regulă. De ce n-au luat-o cu ei?

— Cine ştie? Poate că au plecat în grabă.

— Glumeşti!

— Vorbesc serios. Fie au părăsit partea asta din univers, fie au fost nimiciţi, fie s-au anihilat între ei. Au lăsat în urmă o mulţime de obiecte. Oraşe întregi.

— Da, Tanya, dar nu poţi lua oraşele cu tine. E clar că a trebuit s-o facă. Dar asta e o astronavă. Cum de-au părăsit-o?

— Cum au părăsit şi navele orbitale din jurul Lumii lui Harlan.

— Alea sunt automate.

— Şi ce dacă? Asta e la fel, chiar şi sistemele de întreţinere.

— Da, dar a fost construită ca să aibă echipaj la bord. Nu trebuie să fii arheolog ca să-ţi dai seama.

— Kovacs, ce-ar fi să urci în *Nagini* ca să te odihneşti puţin. Niciunul dintre noi nu e în stare să exploreze nava asta, în plus mă doare capul de la întrebările tale.

— Cred că motivul sunt radiaţiile.

— Nu, eu cred că…

Microfonul cu inducţie, pe care-l prinsesem de piept, începu să bâzâie. L-am privit clipind de câteva ori, apoi l-am luat şi l-am lipit de ureche.

— …zace… aici, spunea Vongsavath cu o voce agitată şi întreruptă de paraziţi. Nu ştiu ce s-a… nu cred că… a murit de foa…

— Vongsavath, sunt Kovacs. Trage aer în piept şi ia-o de la capăt.

— Am spus că… au… găsit… cadavrul, rosti pilotul sacadat. Un cadavru… uman. O parte… aici sunetul se întări. Şi… pare că… omul… a fost… ucis.

— Venim imediat, am spus eu şi m-am căznit să mă ridic în picioare, încercând să vorbesc rar, pentru ca Vongsavath să mă înţeleagă prin zgomotul de fond. Repet. Venim imediat. Staţi la un loc, spate-n spate. Şi trageţi în tot ce mişcă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Wardani.

— Complicaţii.

Am privit în jur şi brusc mi-am amintit cuvintele lui Sutjiadi.

Nu avem ce căuta aici.

Deasupra, marţianul se zgâia la noi fără să ne vadă. La fel de detaşat ca un înger şi la fel de îndatoritor.

CAPITOLUL 33

Zăcea într-unul dintre tunelurile bulboase, cam la un kilometru în interiorul navei, în costum spaţial şi aproape intact. În lumina slabă, albăstruie, ce răzbătea din pereţi, pielea feţei, aşa cum se vedea prin vizor, se uscase pe oasele craniului, fără să se fi descompus prea mult în rest.

Am îngenuncheat lângă cadavru şi m-am uitat cu atenţie la faţa acoperită de cască.

— N-arată prea rău, în condiţiile astea.

— Datorită aerului steril din rezervor, zise Deprez, cu Sunjetul armat la şold şi ochii mereu pe tavanul boltit.

La zece metri mai încolo, ţinându-şi arma cu mai puţină dezinvoltură, Ameli Vongsavath patrula pe lângă intrarea în tunelul care făcea legătura cu următoarea sală-bulă.

— Şi datorită antibacterienelor, dacă e un costum cât de cât performant, adăugă Deprez. Interesant. O treime de rezervor e încă plină. Sigur n-a murit sufocat.

— Costumul e afectat?

— N-am găsit nimic.

M-am lăsat pe călcâie.

— Nu are logică. Aerul de aici e respirabil. De ce a rămas în costum?

Deprez înălţă din umeri.

— Cum să mori în costum, într-un loc în care se poate respira în voie? Nimic nu are logică. Nici nu mai încerc să înţeleg.

— Mişcare! anunţă Vongsavath.

Am scos arma de pe braţul drept şi m-am apropiat de ea. Pragul inferior era la mai mult de un metru deasupra podelei şi se curba în sus, ca un zâmbet larg, apoi se îngusta spre tavan pe o parte şi pe alta pentru ca, în final, să se închidă într-un apex rotunjit. În ambele părţi era un spaţiu de doi metri unde te puteai ascunde. Tot ce-şi putea dori un lunetist.

Deprez se ghemui în partea stângă, cu Sunjetul vârât în toc, la şold. Eu m-am alăturat lui Vongsavath.

— Parcă ar fi căzut ceva, murmură pilotul. Nu în sala asta, poate în următoarea.

— Am înţeles.

Am simţit cum neurochimul îmi cuprinde membrele, rece, şi îmi întăreşte inima. O veste bună, sub moleşeala provocată de otrava radiaţiilor, sistemele încă funcţionau. Şi, după ce mă luptasem atâta vreme cu umbrele, cu coloniile de nanobi anonimi, cu fantomele celor plecaţi, oameni sau ne-oameni, perspectiva unei lupte adevărate era aproape o plăcere.

Aproape palpabilă. Simţeam cum îmi freamătă pereţii stomacului la gândul că voi ucide ceva sau pe cineva.

Deprez ridică mâna de pe trăgaciul Sunjetului.

Ascultă.

De data aceasta am auzit – paşi furişaţi care traversau sala. Am scos şi cealaltă armă şi m-am ascuns după pragul înalt. Reflexele căpătate de pe vremea când eram agent special îmi stoarseră ultima urmă de tensiune din muşchi şi o ascunseră sub un calm aparent.

Ceva nedefinit se mişca în capătul îndepărtat al sălii următoare. Am tras aer în piept şi am ochit.

Începe.

— Eşti acolo, Ameli?

Vocea lui Schneider.

Am auzit cum Vongsavath răsuflă cam în acelaşi timp cu mine. Se ridică în picioare.

— Schneider? Ce faci acolo? Era cât pe-aci să te împuşc.

— Ce vine de la prieteni să fie primit, replică Schneider apărând în deschizătură şi sărind peste prag, cu Sunjetul atârnându-i neglijent de umăr. Noi dăm fuga ca să te salvăm, iar tu gata-gata să ne faci de petrecanie.

— E alt arheolog? întrebă Hand, urmându-l pe Schneider prin sală, cu un blaster în mâna stângă ce nu i se potrivea deloc.

Era prima oară când îl vedeam înarmat pe directorul executiv. Asocierea mi se părea absurdă. Îi strica aura de mare şef care conducea şedinţele de la etajul nouăsprezece. Nu era din filmul nostru, un rol care nu-l

prindea, ca într-un reportaj de pe câmpul de luptă întrerupt de o reclamă cu Lapinee care îndeamnă tinerii să se înroleze. Hand nu era omul care să umble cu arme. Cel puţin nu cu o armă atât de simplă şi de necruţătoare ca un blaster cu particule.

Mai are şi un stuner în buzunar.

Pregătite de luptă, reflexele de agent special fremătau de nerăbdare.

— Uită-te şi tu, i-am spus eu, încercând să-mi maschez agitaţia.

Cei doi nou-sosiţi traversară sala cu o lipsă de precauţie care mă scoase din sărite. Hand se sprijini de pragul de la intrarea în tunel şi privi lung cadavrul. Faţa lui, am remarcat brusc, era cenuşie din pricina radiaţiilor. Stătea ţeapăn, semn că nu era sigur că va mai rămâne mult în picioare. Colţul gurii îi tresălta, un tic pe care nu-l observasem în clipa în care andocasem. Lângă el, Schneider plesnea de sănătate.

Mi-am reprimat unda de compătimire. *Bine-ai venit alături de noi, Hand. La nivelul zero de pe Sanction IV.*

— E în costum, spuse Hand.

— Bună observaţia.

— Cum a murit?

— Nu ştim, am răspuns eu, simţind din nou cum mă cuprinde moleşeala. Şi, ca să fiu sincer, n-am chef de o autopsie. Haide să reparăm baliza şi să plecăm naibii de-aici.

Hand mă privi ciudat.

— Trebuie să-l luăm cu noi.

— Atunci dă-mi o mână de ajutor, am zis eu, m-am întors la cadavru şi l-am apucat de un picior. Apucă-l de celălalt.

— Vrei să-l târăşti până la navă?

— Vreau să-l târâm până la navă. *Împreună.* Nu cred că are ceva împotrivă.

Ne-a trebuit aproape o oră ca să târâm cadavrul prin ţevile şerpuitoare şi sălile enorme ale navei marţiene până la *Nagini.* Cel mai mult ne-a luat să găsim mini-

indicatoarele şi săgeţile de iluminiu vopsite pe podea, răstimp în care radiaţiile şi-au făcut de cap. Şi eu, şi Hand ne opream din când în când ca să vomităm, punându-i pe Schneider şi Deprez să tragă de cadavru. Timpul se scurgea tot mai repede pentru ultimele victime ale oraşului Sauberville. Mi s-a părut că până şi Deprez, în corpul lui maori rezistent la radiaţii, arăta palid la faţă când am trecut povara prin ultima deschizătură spre zona de andocare. Încordându-mi privirea în lumina albăstruie, am observat că şi Vongsavath începea să aibă aceeaşi paloare cenuşie şi ochii înroşiţi.

Vezi? şopti cineva, poate Semetaire.

Sus de tot, în preajma domului, părea că aşteaptă ceva uriaş, ameninţător, plutind pe aripi ca pergamentul de subţiri, cu ochii pe noi.

După ce am terminat, am rămas să privesc singur în compartimentul mortuar scăldat de lumina violetă, antiseptică. Cadavrele în costume spaţiale arătau ca o grămadă de jucători de crashball, în condiţii de imponderabilitate, aruncaţi unul peste altul când forţa gravitaţională revine la normal şi luminile se aprind la sfârşitul meciului. Sacii cu rămăşiţele lui Cruickshank, Hansen şi Dhasanapongsakul aproape că nu se vedeau.

Mor…

Încă nu…

Reflexele de agent special, avertizându-mă că ceva nu s-a terminat încă, nu s-a rezolvat.

Pământul e pentru morţi. Am văzut tatuajul din iluminiu al lui Schneider ca o geamandură care plutea în spatele ochilor mei. Faţa lui, de nerecunoscut, crispată de durerea rănilor.

Morţi?

— Kovacs?

Era Deprez, în pragul trapei.

— Hand vrea să ne întoarcem pe platformă. Luăm şi hrană cu noi. Vii şi tu?

— Vă ajung din urmă.

Înclină din cap şi plecă. Am auzit voci pe care am

încercat să le ignor.

Mor?

Pământul e

Fire de lumină dând ocol display-ului

Portalul…

Portalul văzut prin hublourile cabinei…

Cabina pilotului…

Am clătinat din cap, iritat. Intuiţia unui agent special este, în cel mai bun caz, un sistem nesigur, iar starea de leşin pe care ţi-o induc radiaţiile nu e tocmai potrivită atunci când încerci s-o pui la treabă.

Încă nu mor.

Am renunţat să văd logica şi am lăsat confuzia să pună stăpânire pe mine ca să văd unde mă duce.

Lumina violetă din compartimentul mortuar, care parcă mă chema la ea.

Corpurile inutile dinăuntru.

Semetaire.

Când m-am întors pe platformă, cina era pe sfârşite. Aproape de cei doi marţieni mumificaţi, ceilalţi şedeau în jurul balizei neterminate încă, pe şezlonguri gonflabile, ciugulind fără prea mult entuziasm din ce mai rămăsese în boluri. Nu-i învinovăţeam – în starea în care mă aflam, numai mirosul îmi întorcea stomacul pe dos. Am tuşit ca să scap de senzaţia de vomă şi imediat am ridicat mâinile fiindcă zgomotul îi făcuse pe meseni să-şi înşface armele.

— Uşurel, eu sunt!

Lăsară armele jos, bombănind. Am înaintat până în mijlocul lor în căutarea unui loc. Aproape fiecare avea şezlongul lui. Jiang Jianping şi Schneider stăteau pe podea, Jiang turceşte, Schneider tolănit în faţa Tanyei Wardani cu un aer posesiv care îmi provocă o grimasă. Cineva îmi întinse un bol. L-am refuzat şi m-am aşezat lângă şezlongul lui Vongsavath, regretând că sunt atât de moleşit.

— De ce-ai întârziat? întrebă Deprez.

— M-am gândit.

Schneider izbucni în râs.

— Aşa ceva n-are cum să-ţi priască, fratele meu. Ia mai bine asta, mă îndemnă el, rostogolind spre mine o cutie de cola cu amfetamine, pe care am oprit-o cu bocancul. Ţi-aduci aminte ce mi-ai spus la spital? Nu gândi, soldat – n-ai citit condiţiile de înrolare?

Cuvintele lui îi făcură pe ceilalţi să zâmbească fără prea multă convingere. Am înclinat din cap.

— Când ajunge aici, Jan?

— Poftim?

— Am întrebat când ajunge aici, am repetat eu şi i-am împins cutia înapoi, cu piciorul.

O prinse dezinvolt, dintr-o singură mişcare.

Conversaţia, atât cât durase, încetă ca din senin, precum singurul atac al navelor lui Konrad Harlan asupra oraşului Millsport. Întreruptă de zgomotul scos de cutie şi de tăcerea bruscă pe care aceasta o găsi în mâna încleştată a lui Schneider.

Mâna dreaptă. Cea stângă, goală, fu un pic mai lentă, bâjbâind după armă la câteva fracţiuni de secundă după ce îndreptasem Kalaşnikovul spre el. Îmi văzu mişcarea şi înlemni.

— Nu te-aş sfătui, i-am spus eu.

Lângă mine am simţit cum Vongsavath întinde mâna după stunerul din buzunar. Am oprit-o, clătinând uşor din cap.

— Nu-i nevoie, Ameli, i-am zis, făcând uz de puterea de convingere a unui agent special.

Ameli renunţă, lăsând mâna pe genunchi. Vederea periferică mă asigură că ceilalţi aşteptau să vadă ce se întâmplă. Chiar şi Wardani. M-am relaxat, uşor.

— Când ajunge aici, Jan?

— Kovacs, habar n-am despre ce…

— Ba ai. Când ajunge aici? Sau nu mai vrei să ai două mâini?

— *Cine?*

— Carrera. Când ajunge aici, Jan? Ultima şansă.

— Habar…

Vocea lui Schneider se subţie într-un ţipăt disperat când

arma îi găuri mâna şi rupse cutia în bucăţi. Sângele şi cola cu amfetamină împroşcară aerul, colorate aproape la fel. Mai multe picături ajunseră pe faţa Tanyei Wardani, care tresări violent.

Nu e un concurs de popularitate.

— Ce-i cu tine, Jan? am întrebat eu cu blândeţe în glas. Corpul pe care ţi l-a dat Carrera nu reacţionează chiar atât de bine la endorfină?

Wardani sări în picioare, fără să se şteargă pe faţă.

— Kovacs, Jan…

— Să nu-mi spui că e acelaşi corp, Tanya. Te-ai culcat cu el, şi de curând, şi acum doi ani. Ştii prea bine.

Femeia clătină din cap, înspăimântată.

— Tatuajul… şopti ea.

— Tatuajul e nou. Nou-nouţ, chiar şi pentru iluminiu. L-a refăcut, împreună cu câteva intervenţii chirurgicale estetice, ca parte din înţelegere. Am dreptate, Jan?

Singurul răspuns care veni dinspre Schneider fu un geamăt agonizant. Îşi întinsese mâna rănită şi acum o privea, nevenindu-i să creadă. Sângele picura pe punte.

Nu simţeam decât oboseală.

— Ca să eviţi interogatoriul virtual, ai preferat să-i spui totul lui Carrera, am zis eu, privind cu coada ochiului la ceilalţi, în aşteptarea unor reacţii. Nu te învinovăţesc. Dacă ţi s-a oferit un corp nou, de luptător, rezistent la radiaţii/arme chimice şi de comandă, un târg mai avantajos nu prea poţi să închei pe Sanction IV, mai ales pe vremuri ca astea. Când n-ai cum să ştii la ce fel de arme apelează ambele tabere. Mda, şi eu aş fi acceptat o astfel de înţelegere.

— Ai vreo dovadă? întrebă Hand.

— În afară de faptul că e singurul dintre noi care nu e cenuşiu la faţă? Uită-te la el, Hand. Rezistă mai bine decât corpurile maori, care sunt construite special pentru aşa ceva.

— Eu n-aş numi asta dovadă, zise Deprez gânditor. Deşi e cam ciudat.

— Minte, şuieră Schneider printre dinţii încleştaţi. Dacă

cineva face un joc dublu pentru Carrera, atunci e Kovacs. Pentru numele lui Samedi, e *locotenent în trupele Wedge.*

— Nu-ţi forţa norocul, Jan.

Schneider îmi aruncă din nou o privire cruntă, care-i trăda durerea. Dincolo de platformă mi s-a părut că spirele îşi intensifică murmurul.

— Daţi-mi un bandaj. Vă rog!

Sun întinse mâna după trusa ei. Am clătinat din cap.

— Nu. Mai întâi să ne spună cât timp mai avem până când Carrera vine prin portal. Trebuie să fim pregătiţi.

Deprez înălţă din umeri.

— Dacă tot ştim, nu înseamnă că suntem pregătiţi?

— Nu şi pentru Wedge.

Wardani se îndreptă tăcută spre Sun şi îi desprinse trusa din punga de fibră de la piept.

— Dacă voi ăştia, militarii, n-o faceţi, am s-o fac eu.

Îngenunche lângă Schneider şi deschise trusa, răsturnându-i conţinutul pe podea în timp ce căuta bandajele.

— Alea verzi, zise Sun neputincioasă. Da.

— Mulţumesc, răspunse Wardani scrâşnind din dinţi şi-mi aruncă o privire. Să vedem ce faci acum, Kovacs. Mă schilodeşti şi pe mine?

— Ne-ar fi vândut pe toţi, Tanya. De fapt, a şi făcut-o.

— Nu ai dovezi.

— Ştiu că a reuşit să supravieţuiască două săptămâni la bordul unui spital cu acces restricţionat fără fişă medicală. Ştiu că a reuşit să pătrundă în saloanele ofiţerilor fără permis.

Wardani se strâmbă.

— *Du-te la dracu',* Kovacs. Când lucram la Dangrek ne-a făcut rost de o subvenţie de la autorităţile din Sauberville pentru nouă săptămâni. Fără nimic la mână.

Hand îşi drese vocea.

— Credeam că...

Nava se lumină în jurul nostru.

Zguduiră domul – explozii de lumină ce se transformau în blocuri solide de culoare, transparente, dând ocol

structurii centrale. Erupţii strălucitoare, între culori, fulgere ca nişte vele pe care furtuna le smulge de pe catarge. Lumina, care se rotea şi se extindea încontinuu, curgea în cascadă, înroşind locul în care se izbea de puntea translucidă. Deasupra stelele nu se mai vedeau. În mijloc, cadavrele mumificate ale marţienilor dispărură, acoperite de valurile scânteietoare. Totul era însoţit de un zgomot, pe care mai mult îl simţeam decât îl auzeam prin pielea îmbibată de lumină, un tremur al navei, o vibraţie a aerului precum adrenalina care-ţi dă ghes înaintea unei lupte.

Vongsavath îmi atinse braţul.

— Priveşte afară, mă îndemnă ea.

Chiar dacă era lângă mine, mi s-a părut că strigă din toţi rărunchii ca să acopere vuietul unui uragan.

— Priveşte portalul!

Am întors capul şi mi-am forţat neurochimul să vadă prin vârtejurile de lumină din preajma tavanului de cristal. La început n-am înţeles la ce se referea Vongsavath. Nu găseam portalul, bănuiam că era de partea cealaltă a navei, pe o altă orbită. Apoi am zărit o pată cenuşie, neclară, prea neclară ca să fie…

Apoi am înţeles.

Furtuna de lumină, demonstraţia de forţă din jurul nostru, nu se limitau la aerul de sub dom. Şi spaţiul din jurul navei marţiene fremăta de viaţă. Stelele erau acum doar nişte licăre printr-o perdea difuză, tremurândă, la kilometri depărtare de orbita portalului.

— E o perdea de lumină, spuse Vongsavath foarte convinsă. Suntem atacaţi.

Deasupra capetelor noastre furtuna se potolea. Umbrele se amestecau cu lumina, împrăştiindu-se spre colţurile sălii ca nişte bancuri de peşti speriaţi, ca negativul unei fotografii, sau explodând cu încetinitorul ca să ocupe poziţii pe o sută de niveluri în jurul cadavrelor reapărute ale celor doi marţieni. Aşchii de lumină săreau din colţurile câmpurilor rarefiate în nuanţe de sidefiu şi gri. Tremurul se domoli, iar nava începu să vorbească în sinea ei cu

silabe mai clare. Notele melodioase răsunau de-a lungul platformei, amestecate cu sunetele grave, sacadate, de orgă.

— Să fie… am zis eu, ducându-mă cu gândul la cabina îngustă de pe trauler, la display-ul pe care datele se derulau molcom în colţul de sus. Să fie un *sistem de date?*

— Ai ghicit, spuse Tanya Wardani păşind sub valurile de lumină şi arătând în sus, spre jocul de umbre din jurul celor două cadavre, cu o veselie ciudată în priviri. Puţin mai mare decât o hologramă desktop obişnuită, nu? Bănuiesc că cei doi aveau controlul lui. Păcat că nu mai sunt în stare să-l folosească, deşi îmi imaginez că nava e capabilă să-şi poarte singură de grijă.

— Depinde de ce se apropie, replică Vongsavath posomorâtă. Uitaţi-vă la ecranele de sus. La fundalul cenuşiu.

M-am uitat. Sus, aproape de curbura domului, o porţiune sidefie lată de zece metri etala o versiune lăptoasă a câmpului de stele întunecat de scutul dinafară.

Ceva se mişca acolo, suplu ca un rechin şi ascuţit pe fundalul stelelor.

— Ce dracu’ mai e şi aia? întrebă Deprez.

— Nu ghiceşti? replică Wardani aproape tremurând de durerea care-i sfâşia măruntaiele.

Toţi eram cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Priviţi, continuă ea. Ascultaţi nava. Ea ne spune ce este.

Sistemul marţian de date sporovăia în continuare, într-o limbă pe care nimeni n-o înţelegea, dar cu o grabă pentru care nu era nevoie de un interpret. Aşchiile de lumină – *simboluri tehnoglife,* m-am dumirit eu, aproape o ştire venită din senin; *e o numărătoare inversă* – ca un contor ce urmăreşte traiectoria unui proiectil. Ţipete de spaimă, de o intensitate nemaiauzită, ţâşniră din rărunchii navei.

— Vine spre noi, anunţă Vongsavath, ca hipnotizată. Ne pregătim să ripostăm atacului. Sistemele de luptă automate.

Nagini…

M-am răsucit pe călcâie.

— Schneider, am urlat eu.

Dar Schneider dispăruse.

— Deprez, am urlat din nou, peste umăr, pornind deja spre capătul platformei. Jiang. Se duce la navă.

Ninja era deja lângă mine când am ajuns la scara în spirală, urmat de Deprez la câţiva paşi. Ambii cu Sunjeturile în mâini, cu paturile rabatate, ca să le folosească mai uşor. La baza scării mi s-a părut că aud cum cade cineva şi ţipă de durere. Mirosul de sânge m-a făcut să rânjesc, ca un lup care ştie ce-l aşteaptă.

Prada!

Am luat-o la fugă, alunecând şi împiedicându-ne pe panta abruptă până am ajuns jos, în prima sală, goală, marcată de mini-indicatoarele lăsate de noi. Podeaua era mânjită de sânge în locul în care căzuse Schneider. M-am lăsat pe vine lângă urmele de sânge şi am simţit cum rânjesc din nou. M-am ridicat şi i-am privit pe cei doi însoţitori.

— N-are cum să se mişte prea rapid. Încercaţi să nu-l omorâţi. Trebuie să aflăm ce-a stabilit cu Carrera.

— Kovacs!!

Era Hand, striga de pe scară, cu o furie abia reţinută. Deprez mă privi cu un zâmbet strepezit. Am clătinat din cap şi am sprintat spre sala următoare.

Vânează!

Nu-i uşor să alergi când fiecare celulă din corpul tău încearcă să se închidă şi să moară, dar gena de lup şi tot ce mai adăugaseră biotehnicienii Wedge în cocteilul lor învinseră senzaţia de greaţă şi alungară starea de slăbiciune. Reflexele condiţionate, de agent special, se ocupară de rest.

Verifică funcţionalitatea.

Mulţumesc, Virginia.

În jurul nostru nava tremura şi încerca să se trezească. Am trecut în fugă pe coridoare care pulsau sub inelele de lumină purpurie pe care le văzusem cum ricoşează de marginea portalului, când acesta se deschisese. Într-o sală,

una dintre maşinile acoperite de spini încercă să ne oprească, display-urile pline de tehnoglife scoţând un zumzet uşor. Încadrat de Deprez şi Jiang, am simţit cum armele inteligente îmi sar în palme. Suspansul dură câteva clipe, până când maşina se trase deoparte, mormăind ceva.

Am schimbat o privire cu ceilalţi. În ciuda plămânilor care mă ardeau şi a tâmplelor care-mi zvâcneau, am reuşit să surâd.

— Haideţi!

Peste alte săli şi coridoare Schneider se dovedi mai deştept decât îl credeam. Când, împreună cu Jiang, m-am năpustit într-o bulă, din partea cealaltă un Sunjet începu să ne bombardeze cu gloanţe. Am simţit cum mă şterge unul pe obraz pentru ca, în clipa următoare, ninja să-mi dea un brânci pe podea. Următoarea rafală seceră tocmai locul în care mă aflasem. Jiang trase, se rostogoli şi mi se alătură pe podea, cu faţa în sus, privindu-şi cu dezgust moderat o manşetă care fumega.

Deprez se opri brusc în umbra deschizăturii prin care intraserăm, cu ochii aţintiţi asupra sistemului de ochire al armei lui. Focul de baraj pe care-l deschise nu făcu decât să zgândăre marginile ascunzătorii lui Schneider. Mijind ochii, am observat că materialul din care era făcut peretele despărţitor nu era nici măcar zgâriat. Jiang îşi schimbă poziţia sub rafale şi îşi îndreptă arma spre un punct de pe coridorul de dincolo. Trase o dată, privi atent şi clătină din cap.

— A şters-o, constată el, se ridică în picioare şi-mi întinse mâna.

— Mulţumesc, am spus eu şi m-am ridicat. Mulţumesc pentru brânci.

Înclină scurt din cap şi traversă sala cu paşi mari. Deprez mă bătu pe umăr şi îl urmă. Am scuturat din cap ca să-l limpezesc şi m-am luat după ei. La ieşire am atins marginea în care trăsese Deprez. Nu era nici măcar călduţă.

Microfonul cu inducţie lipit de gât dădea semne de viaţă. Vocea lui Hand răzbi prin incoerenţa provocată de paraziţi.

Jiang se opri în faţa noastră, cu capul lăsat pe o parte.

— ...vacs... de-mi... um... pet, re... um...

— Re-pe-tă! zise Jiang.

— ...por... ...port...

Jiang întoarse privirea spre mine. Am tăiat aerul cu braţul, am deconectat microfonul şi am arătat cu degetul înainte. Ninja îşi continuă drumul, flexibil ca un dansator. Cu mai puţină graţie, am pornit după el alături de Deprez.

Distanţa dintre noi şi Schneider se mărise. Ne mişcăm mai încet acum, apropiindu-ne tiptil de intrări şi ieşiri, aplicând procedurile standard. De două ori am auzit mişcare în faţa noastră şi a trebuit să înaintăm cu precauţie, dar n-am găsit decât o maşină care rătăcea, boscorodind prin sălile pustii. Una dintre ele ne urmări o vreme ca un câine vagabond în căutarea unui stăpân.

Cu două săli înainte de zona de andocare, am auzit cum *Nagini* îşi turează motoarele. Am uitat de procedurile standard şi am luat-o la fugă, cât mă ţineau picioarele. Jiang mă depăşi, pe urmă Deprez. Încercând să-i ajung din urmă, m-am oprit brusc, m-am îndoit de spate şi am început să vomit, la jumătatea ultimei săli. Deprez şi ninja aveau douăzeci de metri în faţa mea când dispărură în zona de andocare. M-am şters la gură şi m-am îndreptat de spate.

Un zgomot strident, asurzitor, ca o explozie uriaşă, de parcă cineva frânase, pentru o fracţiune de secundă, expansiunea întregului univers.

Bateria cu ultravibraţii din *Nagini* trăgea într-un spaţiu închis.

Am lăsat jos Sunjetul şi mi-am dus mâinile la urechi, pulsaţia sfârşind la fel de brusc pe cât începuse. Deprez reapăru, mânjit de sânge de sus şi până jos, fără Sunjet. În spatele său, vaierul motoarelor lui *Nagini* se prefăcu în muget când Schneider desprinse nava de cea marţiană. Un val de aer dislocat şi împins prin pâlnia zonei de andocare mă izbi în faţă, ca o pală de vânt cald. Apoi nimic. O tăcere dureroasă, adâncită de ţiuitul din urechi care încerca să se împace cu dispariţia zgomotului.

În liniştea apăsătoare, am bâjbâit după Sunjet şi m-am apropiat de locul în care Deprez căzuse pe podea, cu spatele la peretele curbat. Îşi privea descumpănit mâinile şi sângele care le acoperea. Faţa lui era brăzdată de dungi roşii şi negre. Sub sânge, uniforma cameleocromă căpăta aceleaşi culori. Am tuşit uşor. Ridică privirea.

— Jiang?

— Ăsta, îngăimă el şi ridică mâinile spre mine, cu faţa crispată, ca a unui prunc încă nesigur dacă să plângă sau nu.

Rosti cuvintele rar, de parcă voia să le lipească unele de altele.

— Ăsta… e… Jiang. Ăsta e. Îşi încleştă pumnii.

— *La naiba,* adăugă el.

Microfonul fâsâi neputincios la gâtul meu. O maşină îşi începuse drumul spre noi, chicotind.

CAPITOLUL 34

Un soldat căzut nu e un soldat mort. Ia-i memoria corticală.

Majoritatea unităţilor pentru operaţiuni speciale fredonează cântecul acesta; Corpul de Agenţi Speciali în primul rând. Dar în faţa armelor moderne devine tot mai greu să-l cânţi fără să-ţi pierzi cumpătul. Tunul cu ultravibraţii îl împrăştiase pe Jiang Jianping pe o suprafaţă de zece metri pătraţi din zona de andocare şi peretele despărţitor. Nicio părticică din ţesutul făcut fărâme nu era mai solidă decât ceea ce se prelingea de pe Luc Deprez. L-am răscolit o vreme, luând o parte din el pe bocanci, ghemuindu-ne ca să verificăm cheagurile de sânge înnegrit, dar fără să găsim ceva.

După zece minute, Deprez trase concluzia pentru amândoi:

— Cred că ne pierdem vremea.

— Mda, am spus eu ridicând capul la zgomotul surd de sub picioare. Cred că Vongsavath a avut dreptate. Suntem atacaţi.

— Ne întoarcem?

Mi-am adus aminte de microfon şi l-am reconectat. Cel care încercase să se facă auzit renunţase; se auzeau doar paraziţii şi un suspin ciudat, care putea fi de natură mecanică.

— Aici e Kovacs. Repet, aici e Kovacs. Care e situaţia?

Urmă o pauză lungă, apoi am auzit vocea lui Sutjiadi.

— …âmplat?… lansare… Schnei…?

— Te aud cu intermitenţe, Markus. Care e situaţia? Suntem atacaţi?

Alte distorsiuni şi, probabil, două-trei voci care încercau să intre peste Sutjiadi. Am aşteptat.

În cele din urmă, am auzit-o pe Tanya Wardani, aproape clar.

— …aici… cs… guranţă. Nu… icol pet, nu… pe-ri-col.

Corpul navei cântă din nou, precum gongul unui templu.

Am privit contrariat puntea de sub picioare.

— În *siguranţă* ai spus?

— Daaa… nu… peric… veniţi imedi… guranţă… pet, siguranţă.

M-am uitat la Deprez şi am înălţat din umeri.

— Cred că e o nouă definiţie a cuvântului.

— Atunci ne întoarcem?

Am privit în jur, la zona de andocare supraetajată, prelungă, pe urmă înapoi la faţa lui năclăită de sânge. Şi am hotărât.

— Cam aşa ceva, am zis şi am înălţat iar din umeri. Trebuie s-o ascultăm pe Wardani. Până acum nu s-a înşelat.

Pe platformă sistemele marţiene de date funcţionau la maximum, alcătuind o constelaţie strălucitoare la care restul echipei se uita cu gura căscată, ca nişte adoratori ce aşteaptă un miracol.

Motivul nu era greu de înţeles.

Un şir de ecrane şi display-uri înconjura structura centrală. Unele corespundeau evident unor sisteme de luptă instalate în navele de război, altele nu suportau comparaţia cu nimic din ce văzusem până atunci. Mijloacele de luptă modernă te familiarizează cu tot felul de sisteme complexe, te ajută să găseşti detaliul de care ai nevoie de pe o duzină de ecrane şi afişaje, cu mare viteză şi fără prea mult efort. Deşi pregătirea de agent special rafinează această capacitate, în masivele geometrii luminoase ale sistemului marţian de date simţeam că mă pierd. Ici şi colo zăream câte un input comprehensibil, imagini pe care le puteam lega de ceea ce ştiam că se întâmplă în spaţiul din jur, dar chiar şi printre aceste elemente existau spaţii goale, cu frecvenţe nedetectabile de ochiul uman. În alte părţi n-aş fi putut spune dacă display-urile erau funcţionale, defecte sau total ieşite din uz.

Printre instrumentele identificabile, am recunoscut telemetre vizuale în timp real, spectrografe multicolore,

calculatoare de traiectorii şi modele analitice dinamice de luptă, monitoare ale undelor de şoc, un inventar al reprezentărilor grafice, un fel de sistem de notaţie a forţei gravitaţionale…

Ocupând centrul display-urilor secundare, atacatorul se îndrepta spre noi cu toată viteza.

Alunecând pe curba gravitaţiei solare, la un unghi imposibil, pe o parte, arăta ca o fuziune de linii drepte şi curbe eliptice, zveltă, eminamente funcţională, pe care părea să scrie *navă de luptă.* Bănuiala mi se adeveri imediat. Pe un ecran care nu arăta spaţiul real, nava ne făcu din ochi peste distanţa care ne separa. Dincolo de dom, scuturile pe care gazda noastră le activase deja luceau fluorescent. Corpul navei marţiene se cutremură sub picioarele noastre.

Ceea ce însemna că…

Am simţit cum mi se dilată mintea.

— Nu ştiu ce arme sunt alea, zise Sun pe un ton firesc, venind lângă mine, fascinată de ceea ce vedea. Oricum au viteze superluminice; nava trebuie să fie la aproape o unitate astronomică depărtare, fiindcă ne loveşte instantaneu de fiecare dată. Dar fără să facă prea multe pagube.

Vongsavath încuviinţă din cap.

— Sisteme preliminare de distorsiune, aş zice. Ca să dea peste cap reţeaua de apărare. Poate e un fel de perturbator gravitaţional, am auzit că Mitoma face cercetări în domeniu… spuse ea şi se întrerupse. Uite, următorul val de torpile! Dumnezeule, o sumedenie de torpile pentru o singură lansare!

Avea dreptate. Spaţiul din faţa navei atacatoare se umpluse cu urme aurii atât de dense, încât puteau fi confundate cu interferenţele de pe suprafaţa ecranului. Display-urile secundare erau mai clare – am văzut cum torpilele îşi schimbau traiectoria în încercarea de a induce inamicul în eroare şi a se proteja pe milioanele de kilometri de spaţiu.

— Şi astea cred că au viteze superluminice, zise Sun

clătinând din cap. Ecranele nu fac decât să ne ofere o reprezentare. Cred că ce vedem noi s-a şi întâmplat.

Nava în care mă aflam se cutremura uşor, vibraţii separate venind din mai multe direcţii. În exterior, scuturile licăriră din nou, dându-mi senzaţia vagă a unui banc de peşti care se strecura afară în pulsaţiile de o microsecundă ale energiei reduse.

— Contra-lansare, spuse Vongsavath cu un fel de satisfacţie în voce. Aceeaşi reacţie.

Era greu de ţinut pasul cu imaginile. De parcă încercai să urmăreşti un tir cu laserul. Pe ecrane fulgeră un roi nou, violet, care-şi făcu loc prin valul auriu şi explodă, petele luminoase înnegrindu-se aproape imediat. Fiecare detonare lua cu ea alte fărâme de aur până când cerul dintre cele două nave rămase pustiu.

— Frumos, şopti Vongsavath. Al naibii de frumos.

M-am trezit.

— Tanya, am auzit cuvântul „siguranţă”, am zis eu arătând spre lupta care se ducea pe viaţă şi pe moarte în curcubeul de deasupra capetelor noastre. Asta e *siguranţă* la tine?

Arheologa nu spuse nimic. Se uita la faţa şi hainele însângerate ale lui Luc Deprez.

— Linişteşte-te, Kovacs, interveni Vongsavath arătând spre un calculator de traiectorii. E un fel de cometă, înţelegi? Wardani şi-a dat seama de asta descifrând glifele. Până la urmă, zboară mai departe, ea ne-a atins pe noi, noi am atins-o pe ea şi tot aşa.

— *Un fel de cometă?*

Pilotul îşi desfăcu braţele.

— Orbită eternă, după atac, sisteme automate de luptă. E o buclă închisă. Chestie veche de mii de ani.

— Ce s-a întâmplat cu Jan? întrebă Wardani cu o voce gâtuită.

— A plecat fără noi, i-am răspuns eu şi imediat m-am dumirit. A trecut prin portal, nu? Ai văzut asta?

— Da, ca sula prin fofoloancă, remarcă Vongsavath, neaşteptat de veninoasă. Se pricepea să piloteze. Tocmai

nava mea.

— S-a temut, zise arheologa privind în gol.

Luc Deprez o privi lung, cu faţa acoperită de sânge.

— Cu toţii ne-am temut, doamnă Wardani. Nu e o scuză.

— Eşti un prost, replică Wardani şi se uită de jur-împrejur. Toţi sunteţi nişte proşti. Nu se temea de asta. De… panarama asta… *zgomot şi lumină*… Se temea de *el,* adăugă ea şi arătă spre mine, pironindu-mă cu privirea.

— Unde e Jiang? întrebă Sun pe neaşteptate.

În furtuna provocată de tehnologia extraterestră, absenţa bărbatului era observată de-abia acum.

— Cea mai mare parte din el e pe Luc, am răspuns eu fără menajamente. Restul e pe podeaua zonei de andocare, mulţumită ultravibraţiilor dinspre *Nagini.* Bănuiesc că lui Jan îi era teamă şi de el, nu, Tanya?

Wardani tresări şi privi în altă parte.

— Şi memoria lui? întrebă Sutjiadi cu o figură inexpresivă.

Dar nici nu aveam nevoie să-i văd reacţia. Ca şi lui, rânjetul lupului de-abia aştepta să-mi apară pe faţă.

Un membru al grupului căzut la datorie.

Mi-am înăbuşit rânjetul folosindu-mă de arsenalul agenţilor speciali. Am clătinat din cap.

— Lovit în plin de ultravibraţii, Markus.

— Schneider… Vongsavath şovăi şi reluă: Dacă-l…

— Uită-l pe Schneider, e mort, i-am spus eu.

— Mai aşteaptă.

— Chiar e mort, Ameli, am asigurat-o în timp ce toţi mă priveau lung, iar Tanya Wardani se uita fără să-i vină să creadă. Am minat bateriile de combustie din *Nagini.* Le-am programat să explodeze în momentul accelerării în condiţii de gravitaţie planetară. Schneider s-a evaporat în clipa în care a trecut prin portal. Mare noroc dacă a mai rămas vreo bucăţică din navă.

Deasupra noastră un nou val de proiectile aurii şi violete se ciocniră în dansul acela mecanic şi, explodând, se nimiciră reciproc.

— *Ai aruncat* Nagini *în aer?*

Greu să-mi dau seama ce simţea Vongsavath, care abia reuşea să-şi îngaime cuvintele.

— *Mi-ai aruncat nava în aer?*

— Dacă resturile s-au împrăştiat peste tot, Carrera ar putea să creadă că am pierit cu toţii în explozie, zise Deprez gânditor.

— Dacă e acolo, interveni Hand, privindu-mă cum privise spirele cântătoare. Dacă nu cumva e vorba de o stratagemă pusă la cale de Corpul de Agenţi Speciali.

— Ce s-a-ntâmplat, Hand? Cumva Schneider a încercat să cadă la învoială cu tine când aţi plecat la plimbare împreună?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, Kovacs.

Poate că nu avea habar. În momentul acela eram prea obosit ca să-mi mai pese.

— Carrera va veni sigur aici, orice s-ar întâmpla, le-am spus eu. Când îşi pune în gând să facă ceva, face. Vrea să vadă nava. Va găsi o cale de a anihila sistemul nanobilor. Dar mai întârzie. Îl deranjează resturile din *Nagini* care strică peisajul, emisiile de dincolo de portal care îl avertizează asupra unei confruntări serioase. Asta îl face să mai şovăie. Iar nouă ne mai dă un pic de răgaz.

— Pentru ce anume? întrebă Sutjiadi.

N-am răspuns imediat, ci am lăsat agentul special să-şi facă treaba. Cu vederea periferică le-am urmărit feţele şi poziţia corpurilor, am cântărit alianţe şi posibile trădări. Mi-am ferecat emoţiile, renunţând la nuanţele cu care m-ar fi ajutat, iar restul l-am făcut uitat. Am lăsat deoparte spiritul de haită, am înăbuşit orice urmă de sentiment care mai supravieţuia între mine şi Tanya Wardani. M-am abandonat total lucidităţii unui agent special aflat în pragul unei misiuni. M-am hotărât şi am jucat ultima carte.

— Înainte de a mina nava, am scos costumele de pe cadavrele din compartimentul mortuar şi le-am ascuns într-o nişă din prima sală, cea de lângă zona de andocare. În afară de cel cu casca găurită, patru pot fi folosite fără probleme. Se trag pe cap. Tuburile cu oxigen se pot umple din atmosfera din jur. Dacă le activaţi valvele, tuburile se

umplu singure. Plecăm în două serii. Unul din prima serie se întoarce cu costumele pentru ceilalţi.

— Şi toată vânzoleala asta în timp ce Carrera aşteaptă de partea cealaltă a portalului ca să ne ia ca din oală, remarcă Wardani în zeflemea. Nu sunt de acord.

— Nu spun că trebuie s-o facem acum, am răspuns calm. Spun că putem recupera costumele cât mai e timp.

— Şi când Carrera urcă la bord? Ce propui să facem? întrebă Wardani, ura care răbufnea din ea urâţind-o peste măsură. Să ne *ascundem* de el?

— Da, am răspuns eu urmărindu-i reacţiile. Întocmai. Propun să ne ascundem. Intrăm mai adânc în navă şi aşteptăm. Echipa lui Carrera sigur va dispune de instrumentele necesare care să detecteze urmele lăsate de noi în zona de andocare şi prin alte locuri. Dar nu va găsi nimic care să nu poată fi explicat prin prezenţa noastră aici înainte de a urca înapoi în *Nagini* şi de a sări în aer. Concluzia logică va fi că am murit cu toţii. Carrera va căuta mult şi bine, va amplasa baliza exact cum am vrut noi şi va pleca. Nu are nici oameni destui şi nici timp suficient ca să ocupe o navă lungă de peste cincizeci de kilometri.

— Aşa e, dar va lăsa un mic grup aici, spuse Sutjiadi.

Am făcut un gest impacientat.

— Pe care îl vom lichida.

— Nu mă îndoiesc că dincolo de portal ne va aştepta un al doilea grup, zise Deprez posomorât.

— Şi ce dacă? Dumnezeule, Luc! Doar asta ţi-a fost meseria!

Asasinul zâmbi drept scuză.

— Da, Takeshi. Dar toţi suntem bolnavi. Iar aici e vorba despre Wedge. Cel puţin douăzeci de oameni care vor rămâne aici, poate acelaşi număr dincolo de portal.

— Eu nu cred că...

O trepidaţie bruscă zgudui puntea, îndeajuns ca să-i clatine pe Hand şi Tanya Wardani. La ceilalţi se activară reflexele condiţionate, de luptători trecuţi prin multe. Şi totuşi...

Fibrele navei scoaseră un geamăt. Spirele cântătoare de pe platformă păreau că reacţionează pe măsură, abia auzit.

Am simţit cum mă cuprinde neliniştea. Ceva nu era în regulă.

Am privit ecranele şi am văzut cum sistemele de atac sunt distruse din nou de reţeaua de apărare. Numai că de data aceasta parcă mai aproape de noi.

— Cât am fost plecat, aţi hotărât toţi că suntem în siguranţă aici, da?

— Am calculat matematic, Kovacs, răspunse Vongsavath arătând spre Sun şi Wardani.

Specialistul în sisteme înclină din cap. Wardani mă sfredelea cu privirea.

— Se pare că amicul nostru de acolo ne atacă o dată la o mie două sute de ani. Şi, judecând după vârsta majorităţii ruinelor de pe Sanction IV, înseamnă că această confruntare a avut loc deja de vreo sută de ori, fără niciun rezultat.

Şi totuşi, senzaţia de nelinişte. Simţurile agentului special, gata să izbucnească, intuind că ceva *nu* era în regulă, că ceva era atât de grav, încât mirosul de ars aproape că-mi umplea nările.

…un nou val, însoţit de un vaier…

…spirele cântătoare…

…timpul, încetinind…

Am privit lung ecranele.

Trebuie să plecăm de-aici.

— Kovacs?

— Trebuie să…

Cuvintele se târau printre buzele uscate, de parcă altcineva folosea corpul, împotriva voinţei mele, apoi se opriră.

Dinspre atacator porni în sfârşit atacul adevărat.

Ţâşni din navă ca o vietate. O masă amorfă, haotică, întunecată se repezi spre noi, ca un sloi de ură. Pe ecranele secundare vedeam cum sfâşie spaţiul din jur, lăsând în urmă realitatea ultragiată. Nu mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama ce vedeam.

Arme pentru hiperspaţiu.

Rodul fanteziei experia. Şi visul erotic, bolnav, al oricărui comandant de navă din Protectorat.

Nava, nava marţiană – şi de-abia acum am înţeles, cu intuiţia, cu instinctul meu de agent special, că cealaltă nu era marţiană, nu semăna deloc – pulsa atât de tare, încât îmi întorcea stomacul pe dos şi mă făcea să scrâşnesc din dinţi până la sânge. M-am clătinat şi m-am lăsat într-un genunchi.

Ceva vomită în spaţiu înainte de atac: fierbând, flexându-se, desfăcându-se într-o explozie vag percepută. Am simţit cum corpul navei se dă brusc înapoi şi începe să trepideze, mai profund decât o simplă vibraţie în spaţiul real.

Pe ecran, proiectilul întunecat se sfărâmă, împroşcând particule gata să se lipească de primul obiect întâlnit în cale. Am văzut cum scutul exterior devine fluorescent, se cutremură şi se stinge ca flacăra unei lumânări peste care sufli cu toată puterea.

Nava scoase un ţipăt.

Alt cuvânt nu i se potrivea. Un ţipăt rostogolit, modulat, chiar din aerul din jurul nostru. Un sunet atât de puternic, încât strigătul bateriei de ultravibraţii din *Nagini* părea aproape tolerabil. Dar, în timp ce rafala de ultravibraţii doar îmi agresa timpanele, sunetul mi le străpungea, fără efort, ca un scalpel laser. Ştiam, chiar în timp ce făceam gestul, că era inutil să-mi astup urechile cu mâinile.

L-am făcut, totuşi.

Ţipătul crescu, rămase în aer pentru ca, într-un târziu, să se rostogolească pe platformă, fiind înlocuit de o imitaţie mai puţin chinuitoare, sunete panicate dinspre sistemele de date şi un ecou subţire dinspre…

M-am răsucit pe călcâie.

…dinspre spirele cântătoare.

De data aceasta nu mai aveam nicio îndoială. Molcom, ca vântul care netezeşte marginea unei stânci, spirele captaseră ţipătul navei şi acum şi-l cântau una alteia, în contratimp, aproape ca o muzică.

Era valul.

Deasupra, ceva părea că răspunde în şoaptă. Privind în sus mi s-a părut că văd o umbră trecând pe sub dom.

Afară scuturile se reactivară.

— Ei, drăcie! exclamă Hand sărind în picioare. Ce-a fost...

— Gura! i-am spus eu, cu ochii pe locul în care văzusem umbra, dar în absenţa câmpului stelar nu rămăsese decât o lumină sidefie.

Puţin spre stânga, unul dintre cadavrele marţiene mă privea fix, luminat de ecranul sistemului de date. Murmurul trist al spirelor mă făcea să simt şi mai acut nodul din stomac.

Apoi, din nou, pulsul acela profund, greţos, şi tremurul de sub picioare.

— Tragem şi noi, zise Sun.

Pe ecran o altă masă întunecată ţâşni dintr-o baterie ascunsă în pântecul navei marţiene, spre atacatorul care se tot apropia. De data asta reculul dură mai mult.

— Incredibil! exclamă Hand. De necrezut!

— Eu zic să crezi, i-am spus pe un ton plat.

Senzaţia unui dezastru iminent nu dispăruse odată cu ecoul tot mai slab al ultimului atac. Dimpotrivă, era şi mai prezentă. Am încercat să-mi folosesc intuiţia de agent special în pofida epuizării, a greţii şi a ameţelii.

— Vine, anunţă Vongsavath. Astupaţi-vă urechile!

De data aceasta proiectilul navei străine veni mult mai aproape înainte ca reţeaua defensivă a navei marţiene să-l intercepteze şi să-l distrugă. Undele de şoc ne trântiră la podea. Ca şi cum întreaga navă se răsucise în jurul nostru ca o rufă stoarsă. Sun vomită. Scutul exterior căzu şi rămase aşa.

Pregătit ca nava să ţipe din nou, am auzit doar un vaiet încet, prelung, care îmi zgârie ca nişte gheare braţele şi cutia toracică. Spirele îl captară şi îl reproduseră, mai puternic acum, nu doar un ecou pierdut, ci un vaiet aidoma cu originalul.

Am auzit cum cineva scoate o exclamaţie în spatele meu.

M-am întors, era Wardani, care privea fără să-i vină să creadă. I-am urmărit privirea şi am văzut aceeaşi umbră traversând partea de sus a display-ului cu date.

— Ce… începu Hand, dar vocea i se pierdu când o altă pată de întuneric trecu dinspre stânga şi păru că se joacă o clipă cu prima.

Atunci mi-am dat seama şi, ciudat, primul meu gând a fost că, dintre toţi, Hand n-ar fi trebuit să fie surprins, el ar fi trebuit să ştie ce se întâmplă.

Prima umbră începu să dea ocol cadavrului marţianului.

I-am căutat privirea lui Wardani, i-am găsit ochii şi am văzut uimirea din ei.

— Nu, şopti ea, doar pentru sine. Nu se poate.

Ba se putea.

Veneau din toate părţile domului, la început câte una, câte două, alunecând pe curba cristalină, trecând brusc la o existenţă tridimensională, individualizându-se cu fiecare convulsie a navei în bătălia crâncenă ce se ducea afară. Ajungeau până la nivelul podelei, apoi urcau din nou şi începeau să zboare în jurul structurii centrale. Nu păreau conştiente de prezenţa noastră, sau poate nu ne dădeau atenţie, şi nu ne atingeau. Deasupra, mişcarea lor nu avea niciun efect asupra display-ului sistemului de date, doar o mică desincronizare când treceau razant cu el; unele păreau că străpung domul şi se pierd în spaţiu. Altele ieşeau din ţeava prin care urcaserăm până la platformă, grupându-se sus, în spaţiul de zbor care şi aşa era aglomerat.

Zgomotul pe care-l făceau era acelaşi vaier pe care-l scosese nava mai devreme, acelaşi bocet pe care spirele îl scoteau de pe podea, acelaşi val pe care-l captasem pe comset. Izul de cireşe şi muştar plutea în aer, dar împreună cu altceva, un miros de ars şi vechi.

Distorsiunea hiperspaţială se auzi din nou afară, scuturile se reactivară, cu o nuanţă nouă, de violet, iar nava se dădu înapoi ori de câte ori bateriile ei îşi trimiseră proiectilele în direcţia celeilalte nave. Mie însă nu-mi mai păsa. Disconfortul fizic se redusese la un junghi în piept şi

la o presiune crescândă în dosul ochilor. Platforma părea că se dublase în jurul meu, iar ceilalţi erau prea departe, în spaţiul acela imens, aplatizat, ca să mai conteze.

Brusc mi-am dat seama că plâng, un plânset sec, concentrat în sinusuri.

— *Kovacs!*

M-am întors, cu senzaţia că mă aflam într-un torent de apă rece ca gheaţa, până la coapse, şi l-am văzut pe Hand, cu buzunarul hainei întors pe dos, cu stunerul ridicat spre mine.

Distanţa, am înţeles mai târziu, era mai mică de cinci metri, mie însă mi s-a părut că-mi ia o veşnicie ca s-o traversez. Am plonjat spre el, i-am blocat mâna înarmată şi l-am lovit cu cotul în faţă. Hand scoase un urlet şi căzu la podea, scăpând stunerul, care se rostogoli pe platformă. M-am aruncat asupra lui, căutându-i, cu ochii împăienjeniţi, beregata. Hand ridică un braţ, încercând să mă respingă. Striga ceva.

Mâna mea dreaptă i se înfipse în gât. Neurochimul se străduia să-mi limpezească vederea.

— …toţi mor, lua-te-ar…

M-am pregătit să-i dau lovitura de graţie. Plângea acum.

Nu mai vedeam nimic.

Mi se împăienjeniseră ochii.

Mi-am trecut o mână peste ei, am clipit de câteva ori şi i-am văzut faţa. Lacrimile i se scurgeau pe obraji. Spunea ceva printre sughiţuri.

— Poftim?

Am slăbit strânsoarea şi l-am plesnit peste faţă.

— Ce-ai spus?

Înghiţi în sec şi îşi trase răsuflarea.

— Împuşcă-mă. Împuşcă-ne pe toţi. Cu stunerul, Kovacs. *Asta i-a ucis pe ceilalţi.*

Mi-am dat seama că şi faţa mea era brăzdată de lacrimi, că nu vedeam din cauza lor. Simţeam plânsetul în gâtul umflat, aceeaşi durere pe care o îngânaseră spirele, nu dinspre navă, ci dinspre echipajul ei, plecat de milenii. Cuţitul care mă străpungea era suferinţa marţienilor, o

durere neomenească, păstrată aici, care îşi găsea logica doar în poveştile spuse în jurul focului, pe planeta Punctul lui Mitcham, o durere îngheţată, străină, în piept, în stomac, de care nu puteam scăpa, şi un sunet aproape strident în urechi despre care ştiam că, odată ajuns aici, mă va crăpa ca pe un ou crud.

Am simţit, vag, cum nava se opinteşte din nou în faţa unei alte mase întunecate, aproape s-o nimerească. Umbrele adunate deasupra capului meu se învolburară şi ţipară, retrăgându-se în înaltul domului.

— *Împuşcă-mă, Kovacs!*

Am izbutit să mă ridic în picioare. Mi-am găsit stunerul şi am tras în Hand. Apoi m-am uitat după ceilalţi.

Deprez, cu mâinile lipite de tâmple, se clătina ca un copac bătut de vânt. Sun părea că se lăsă în genunchi. Între ei, Sutjiadi, greu de desluşit din cauza lacrimilor. Wardani, Vongsavath…

Prea departe, mult prea departe în lumina densă şi durerea tânguitoare.

Reflexele de agent special, activate după atâta plâns, îmi stăviliră emoţia pe care o declanşase jalea din jur. Platforma reveni la dimensiunile ei reale. Simţurile îmi funcţionau din nou.

Vaierul umbrelor se intensifică pe măsură ce redeveneam stăpân pe mine şi stările afective. Pur şi simplu îl inspiram, ca pe o doză de Guerlain 20, şi simţeam cum îmi slăbeşte sistemul de apărare aflat dincolo de fiziologia analitică. Răul creştea în mine, aproape să explodeze.

Am ridicat stunerul şi am început să trag.

Deprez. La podea.

Sutjiadi, răsucindu-se spre mine, uluit, în timp ce asasinul se prăbuşea lângă el.

La podea.

Dincolo de el, Sun Liping în genunchi, cu ochii închişi, apropiindu-şi blasterul de faţă. Analiza sistemelor. Ultima şansă. Calculase, dar nu avea un stuner. Nu ştia că are cineva.

Am înaintat spre ea, clătinându-mă, urlând la ea. Fără să mă audă de-atâta suferinţă în jur. Îşi vârî blasterul sub bărbie. Am tras cu stunerul, n-am nimerit-o. M-am dat mai aproape.

Blasterul tună. Raza îngustă îi străpunse bărbia şi-i ţâşni prin creştetul capului ca o sabie de foc înainte ca reculul s-o întrerupă. Femeia se lăsă moale pe o parte, aburii ieşindu-i în spirală pe gură şi pe ochi.

Am simţit un nod în gât. Senzaţia unei pierderi, care creştea mereu şi se prelingea în oceanul de durere pe care mi-l evocau spirele cântătoare. Am deschis gura, poate ca să ţip, să scap de o parte din durere, însă durerea era prea mare. Se opri, surdă, în gât.

Vongsavath se izbi de mine. M-am răsucit şi am prins-o în braţe. Mă privea cu ochii mari de groază, cu faţa plină de lacrimi. Am încercat s-o împing, să pun o oarecare distanţă între ea şi stuner, dar femeia se agăţă de mine, scoţând un geamăt profund.

Rafala o îndoi de mijloc şi o făcu să cadă peste cadavrul lui Sun.

Wardani stătea în spatele lor, privindu-mă lung.

Încă o salvă dinspre nava străină. Umbrele înaripate de deasupra noastră începură să ţipe şi să plângă. Am simţit cum se rupe ceva în mine.

— Nu, zise Wardani.

— Un fel de cometă, i-am strigat eu, încercând să acopăr ţipetele. Trebuie să treacă, doar…

Apoi ceva chiar se rupse, undeva, şi m-am prăbuşit pe punte, ghemuit de durere, chinuindu-mă să respir ca un peşte aruncat pe ţărm.

Sun – murind chiar de mâna ei pentru *a doua oară.*

Jiang – împrăştiat pe podeaua zonei de andocare. Cu memoria pierdută.

Cruickshank, făcută bucăţi, cu memoria pierdută. Hansen, la fel. Numărătoarea continuă, o trecere în revistă, rapidă, de-a lungul timpului, zvârcolindu-se ca un şarpe în ghearele morţii.

Duhoarea lagărului din care o scosesem pe Wardani,

copiii care mureau de foame, ameninţaţi de armele roboţilor, şi un simulacru de om, ţinut în viaţă doar de aparate.

Nava-spital, care făcea naveta între câmpurile de luptă.

Plutonul, tovarăşii mei de arme sfârtecaţi de schijele bombelor inteligente.

Doi ani de măcel pe Sanction IV.

Înainte de asta, Corpul Agenţilor Speciali.

Innenin, Jimmy de Soto şi ceilalţi, cu minţile pustiite de virusul Rawling.

Înainte de asta, alte planete. Altă durere, de cele mai multe ori a altora. Moarte şi trucuri ale agenţilor speciali.

Înainte de asta, Lumea lui Harlan şi mutilarea emoţională treptată a copilăriei în mahalalele din Newpest. Saltul salvator în brutalitatea veselă a puşcaşilor marini din Protectorat. Zilele în care m-am folosit de ea.

Vieţi pe muchie de cuţit, trăite în mocirla nefericirii umane. Durere înăbuşită, reprimată, pusă deoparte pentru un inventar care nu mai venea.

Deasupra, marţienii dădeau ocol şi îşi strigau suferinţa. Am simţit cum creşte în mine propriul ţipăt, cum se ridică, şi am ştiut că, ieşind, mă va face fărâme.

Şi apoi ţipătul.

Şi apoi întunericul.

M-am rostogolit în el, recunoscător, sperând că stafiile morţilor nerăzbunaţi vor trece pe lângă mine, prin întuneric, fără să mă vadă.

CAPITOLUL 35

E frig pe ţărm şi se apropie furtuna. Fulgi negri, radioactivi, se contopesc cu rafale de zăpadă murdară, iar vântul aduce cu el stropi din marea agitată. Valuri şovăitoare se preling pe nisipul de un verde mâlos, sub cerul posomorât. Mă zgribulesc în haină, cu mâinile vârâte adânc în buzunare, cu faţa crispată, înfruntând vremea.

Mai departe, pe plaja curbată, un foc îşi înalţă flăcările roşii-portocalii spre cer. Lângă el, pe partea dinspre uscat, stă o figură solitară, înfăşurată într-o pătură. Fără să vreau, pornesc spre ea. Focul înseamnă căldură şi oricum n-am unde să merg.

Portalul e închis.

Ceea ce, dintr-un motiv care-mi scapă, nu e tocmai adevărat.

Şi totuşi…

Pe măsură ce mă apropii, devin tot mai neliniştit. Figura ghemuită nu se mişcă şi nici nu dă vreun semn că m-ar auzi. La început m-am temut că ar putea fi cineva ostil, acum însă reţinerea face loc altei temeri, că e vorba de cineva cunoscut, şi că sunt morţi…

Ca toţi cei pe care-i cunosc.

În spatele siluetei de lângă foc e o structură ce se înalţă din nisip, o cruce simplă, uriaşă, de care atârnă ceva. Vântul puternic şi lapoviţa care înţeapă ca nişte ace foarte subţiri nu mă lasă să mă lămuresc ce anume este.

Vântul se văietă acum, un sunet pe care l-am mai auzit undeva şi care m-a înfricoşat.

Ajung la foc şi-i simt căldura pe faţă. Scot mâinile din buzunare şi le întind spre flăcări.

Silueta se mişcă. Mă fac că nu văd. Nu vreau.

— A… pocăitul.

Semetaire. Tonul batjocoritor a dispărut; poate crede că nu-i mai e de folos. L-a înlocuit cu ceva ce aduce a compasiune. Amabilitatea mărinimoasă a celui care a câştigat un joc despre al cărui rezultat nu s-a îndoit prea

mult.

— Poftim?

Râde.

— Ce nostim! Ce-ar fi să îngenunchezi lângă foc, e mai cald aşa.

— Nu mi-e chiar atât de frig, spun eu tremurând şi-i arunc o privire.

Ochii îi strălucesc la lumina focului. Ştie.

— Ţi-a luat ceva timp ca să ajungi aici, lupule, zise el cu blândeţe. Mai putem aştepta.

Mă uit printre degetele întinse spre foc.

— Ce vrei de la mine, Semetaire?

— Haida-de! Ce vreau? Ştii ce vreau.

Se leapădă de pătură şi se ridică în picioare, graţios. E mai înalt decât mi-l aminteam, de o eleganţă ameninţătoare în haina lui neagră, ponosită. Îşi trage jobenul pe-o sprânceană.

— Vreau ce-au vrut şi ceilalţi.

— Aia ce mai e? întreb eu arătând spre crucea din spatele lui.

— Aia?

Pentru prima oară pare descumpănit. Şi poate un pic stânjenit.

— Aia… Hmm. Să spunem că e o alternativă. O alternativă pentru tine, deşi nu prea cred că vrei să…

Privesc structura impozantă şi, pe neaşteptate, parcă îmi vine mai uşor să văd prin vântul, lapoviţa şi precipitaţiile radioactive din jur.

Pe cruce sunt eu.

Prins cu frânghii, carnea cenuşie, moartă, ieşind printre legături, corpul atârnând de structura rigidă, capul căzut în piept. Pescăruşii mi-au ciugulit faţa. Găvanele ochilor sunt goale, obrajii sfârtecaţi. Osul frunţii se vede din loc în loc.

„Trebuie să fie frig acolo”, gândesc eu, detaşat.

— Te-am prevenit doar.

O urmă din vechea zeflemea îşi face loc în vocea lui. Îşi pierde răbdarea.

— E o alternativă, dar, cred eu, pentru tine e mult mai confortabil aici, lângă foc. Şi mai e şi asta.

Deschide mâna noduroasă şi îmi arată memoria corticală, încă plină de sânge şi ţesut proaspăt. Îmi duc mâna la ceafă şi găsesc o gaură, un spaţiu gol la baza craniului. Îmi strecor degetele în ea, cu o uşurinţă înspăimântătoare. La fundul ei simt greutatea umedă, spongioasă, a ţesutului cerebral.

— Sper că înţelegi, zice el, cu regret.

Las mâna jos.

— De unde o ai, Semetaire?

— A, nu-i greu să fac rost de aşa ceva. Mai ales pe Sanction IV.

— O ai şi pe a lui Cruickshank? îl întreb, plin de speranţă.

Ezită, o fracţiune de secundă.

— Ba bine că nu. Mai devreme sau mai târziu toate ajung la mine.

Înclină din cap, mai mult pentru el.

— Mai devreme sau mai târziu.

Repetarea mi se pare forţată. Ca şi cum încearcă să mă convingă. Simt cum speranţa mi se spulberă, uşor.

— Atunci mai târziu, îi spun eu, întinzând din nou mâinile spre foc.

Simt vântul în spate.

— Cum adică?

Chicotul cu care îşi însoţeşte întrebarea este şi el forţat, încerc un zâmbet, în pofida unei dureri mai vechi, care, surprinzător, îmi face bine.

— Plec. Nu mai am ce face aici.

— Pleci? întreabă el cu o voce brusc ameninţătoare şi îmi arată memoria prinsă între degetul mare şi cel arătător, roşie la lumina focului. Nu pleci nicăieri, lupuşorul meu. Rămâi aici, cu mine. Trebuie să încheiem nişte conturi.

De data asta eu sunt cel care chicoteşte.

— Ieşi dracului din capul meu, Semetaire.

— Rămâi cu mine! zice el întinzând, peste foc, o mână

descărnată.

Kalaşnikovul e însă în mâna mea, cu un încărcător plin de gloanţe antipersonal. Ca să vezi.

— Trebuie să plec. Am să-i transmit lui Hand salutări din partea ta.

Se ridică în picioare, înţelegând, cu ochii lucind.

Îndrept arma spre el.

— Te-am avertizat, Semetaire.

Trag exact sub joben. Trei gloanţe, unul după altul.

Rafala îl ridică în aer şi îl trânteşte în nisip la trei metri de foc. Aştept să văd dacă se ridică, dar e terminat. Flăcările se micşorează tot mai mult, odată cu moartea lui.

Ridic ochii şi văd că pe structura în formă de cruce nu mai e nimeni, nu ştiu ce înseamnă. Îmi amintesc faţa mortului şi mă ghemuiesc lângă foc, încălzindu-mă până la ultimii tăciuni.

În scrumul fierbinte zăresc memoria corticală, curăţată de sânge şi ţesut şi cu un luciu metalic printre ultimele bucăţele de lemn ars, vâr mâna în cenuşă şi o ridic cu degetul mare şi cel arătător, ca Semetaire.

E pârlită un pic, în rest e intactă.

O ascund într-un loc sigur, la fel şi Kalaşnikovul, îmi vâr repede mâinile îngheţate în buzunarele hainei şi mă ridic în picioare, privind în jur.

E frig, însă undeva trebuie să găsesc o cale de a scăpa de plaja asta blestemată.

PARTEA V: LOIALITATE ÎMPĂRŢITĂ

Analizaţi faptele. Apoi acţionaţi pornind de la ele. Este singura mantră pe care o ştiu, singura doctrină pe care v-o pot oferi, mai dificilă decât aţi crede, fiindcă mă jur că oamenii par să prefere orice numai să nu analizeze faptele. Nu vă rugaţi, nu vă puneţi dorinţe, nu vă lăsaţi înşelaţi de dogma şi retorica moartă de secole. Nu cedaţi reflexelor condiţionate, iluziilor sau simţului alterat al... orice. ANALIZAŢI FAPTELE. APOI acţionaţi.

QUELLCRIST FALCONER

Cuvântare înaintea atacului asupra oraşului Millsport

CAPITOLUL 36

Cerul nopţii, înstelat, supărător de limpede.

L-am privit posac mai multă vreme, mai ales cum se alungea pe el o pată roşie, fragmentată, venită din stânga mea, pentru ca mai apoi să se retragă.

„Asta ar trebui să însemne ceva pentru tine, Tak.”

Ca un cod înscris în felul în care pata plutea dincolo de raza mea vizuală, ceva programat în felul în care se înălţa şi se scufunda, încetul cu încetul.

Ca nişte glife. Ca nişte simboluri.

Apoi însemnă ceva şi pentru mine – am simţit cum un val rece de sudoare îmi acoperă tot corpul în clipa în care mi-am dat seama ce era.

Pata roşie era un display, fixat pe vizorul bombat al a costumului în care eram prins ca într-o cuşcă.

„Ăsta nu-i cerul nopţii, Tak.”

Eram afară.

Apoi povara amintirii, a personalităţii şi a trecutului se abătu asupra mea, ca un micrometeorit, sfredelind peretele subţire, transparent, etanş, ce mă ţinea în viaţă.

Am încercat să-mi mişc braţele şi am descoperit că erau ţepene de la încheieturi în sus. Degetele dădură de un cadru rigid, în spatele meu, dinspre care auzeam un zgomot surd, al unui motor. Am întors capul cât am putut, ca să văd.

— Hei, îşi revine!

Era o voce cunoscută, chiar şi prin comsistemul costumului, care împrumuta sunetelor o tonalitate metalică. Altcineva chicoti dogit.

— Eşti surprins, frate?

Simţul proximităţii detectă mişcare în dreapta mea. Deasupra-mi am văzut cum se apleacă o cască, cu vizorul negru, de nepătruns.

— Hei, domnule locotenent, zise o altă voce cunoscută. Tocmai m-aţi ajutat să câştig cincizeci de dolari. I-am asigurat pe băşinoşii ăştia că vă reveniţi mai rapid decât

oricine.

— Tony? am reuşit să îngaim.

— Şi fără sechele. Încă un punct câştigat de plutonul 391, băieţi. Suntem pur şi simplu nemuritori.

Ne-au adus din nava marţiană ca într-o procesiune funerară a unui comando care tocmai acţionase în spaţiul cosmic. Şapte corpuri pe tărgi automate, patru tanchete de asalt şi o gardă de onoare din douăzeci şi cinci de oameni, echipaţi complet pentru luptele din vid. Carrera se gândise la toate înainte de a intra prin portal.

Tony Loemanako ne-a trecut dincolo cu tot ceremonialul, ca şi cum toată viaţa de militar nu făcuse decât să ocupe capete de pod marţiene. Mai întâi a trimis două tanchete, apoi tărgile şi infanteria, câte doi soldaţi de-o parte şi de alta, iar la sfârşit ultimele două tanchete, care mergeau cu spatele. Motoarele costumelor, ale tărgilor şi tanchetelor au fost turate pe forţa gravitaţională maximă în clipa în care au atins câmpul gravitaţional al planetei Sanction IV, pentru ca, după câteva secunde, la asolizare, totul să se unifice, la semnalul bine cunoscut al lui Leomanako – pumnul ridicat.

Trupele Wedge.

Rezemat într-un cot, pe targă, atât cât îmi permiteau centurile de siguranţă, am privit toate manevrele încercând să nu mă simt chiar atât de mândru, pe cât voia gena mea de lup.

— Bun venit la bază, domnule locotenent, zise Loemanako, bătând uşor cu pumnul în costumul meu. Aţi scăpat de griji. Totul va fi bine.

Vocea i se întări în comsistem.

— Hai, băieţi, mişcare! Mitchell şi Kwok, rămâneţi în costume şi staţi pe lângă două tanchete. Restul la duş – am terminat-o cu baia în mare. Tan, Sabyrov şi Munharto, vreau să fiţi înapoi în cincisprezece minute, îmbrăcaţi cum vreţi, dar cu tot ce vă trebuie ca să le ţineţi companie lui Kwok şi Mitchell. Toţi ceilalţi, liber. *Chandra,* avem nevoie de asistenţă medicală, *azi* dacă se poate.

Râsete, zgomote în comset. Lumea se relaxa în jurul

meu, o stare de spirit vizibilă chiar şi prin costumele de luptă negre, nereflectorizante, din mai multe aliaje, şi prin zăngănitul armelor, lăsate jos, deconectate sau pur şi simplu scoase din tocuri. Tanchiştii săriră de pe maşini cu precizia unor păpuşi mecanice şi se luară după ceilalţi spre ţărm. Aşteptându-i la marginea apei, nava de război *Virtutea lui Angin Chandra,* masivă, se sprijinea pe rampa de lansare ca un hibrid preistoric între un crocodil şi o broască ţestoasă. Corpul ei blindat, cameleocrom, era turcoaz acum, ca şi plaja în lumina palidă a după-amiezii.

Mă bucuram s-o revăd.

Plaja, acum că o vedeam mai bine, era de nerecunoscut. Oriunde mă uitam, atât cât îmi permiteau centurile, nisipul era plin de gropi şi de brazde în jurul craterului de sticlă topită provocat de *Nagini,* în clipa detonării. Explozia spulberase şi bulele, lăsând în urmă doar pete de arsuri şi câteva bucăţi de metal despre care mândria mea profesională îmi spunea că nu puteau proveni din nava de asalt. *Nagini* explodase în aer, motiv pentru care fiecare moleculă din structura ei trebuie să fi dispărut instantaneu. Dacă pământul era pentru cei morţi, nu puteam decât să-i dau dreptate lui Schneider. Cea mai mare parte din el probabil încă se disipa în stratosferă.

„Chestia la care te pricepi, Tak.”

Tot explozia părea să fi scufundat traulerul. Întorcând capul, am desluşit pupa şi suprastructura deformată de căldură plutind pe apă. Şi mi-am amintit scena, cu claritate – Luc Deprez, o sticlă de whisky ieftin, politică de doi bani şi trabucuri interzise de lege, Cruickshank aplecându-se peste mine în…

„Nu face asta, Tak.”

Wedge instalase câteva lucruri în locul taberei evaporate. Şase bule ovale, mari, la câţiva metri de crater, în stânga, iar pe plajă, lângă botul navei, am zărit cabina pătrată, închisă, şi rezervoarele masive ale duşului din polialiaj. Soldaţii îşi lăsau armele mai grele pe rastelul acoperit de o prelată şi intrau pe rând sub duş.

Dinspre *Chandra* veneau mai mulţi inşi în uniforma

Wedge, având pe umeri însemnul alb al unităţii medicale. Se opriră în jurul tărgilor, le activară şi ne transportară în una dintre bule. Loemanako îmi atinse un braţ în timp ce targa se ridica.

— Ne vedem mai încolo, domnule locotenent. Trec după ce vă doftoricesc ăştia. Acum trebuie să mă spăl şi eu.

— În regulă, Tony, mulţumesc.

— Mă bucur să vă revăd, domnule locotenent.

În bulă, sanitarii ne scoaseră centurile de siguranţă şi costumele cu mişcări rapide, precise. Fiind conştient, m-au despachetat mai uşor decât pe ceilalţi, deşi eram aproape inert din cauza radiaţiilor. Nu mai luasem antidotul de mult timp, de aceea ca să îndoi sau să ridic o mână sau un picior îmi trebuia un mare efort de voinţă. După ce, în sfârşit, mă scoseseră din costum şi mă întinseră pe pat, de-abia am putut să răspund la întrebările unui medic care-mi făcea controlul post-combat de rutină. Am reuşit să rămân cu ochii pe jumătate deschişi şi să urmăresc, peste umărul lui, cum şi ceilalţi erau supuşi aceloraşi teste. Pe Sun, care evident nu putea fi reparată imediat, medicii o aruncaseră într-un colţ.

— O să trăiesc, doctore? am bolborosit eu la un moment dat.

— În corpul ăsta nu, răspunse doctorul pregătind un cocteil antiradiaţii sub formă de hipospray. Dar cred că te mai pot ţine câteva zile în viaţă. Ca să te scutesc să mai discuţi cu bătrânul în realitatea virtuală.

— Ce vrea, să-i dau raportul?

— Cam aşa ceva.

— Mai bine-mi dai un întăritor ca să nu adorm în faţa lui. Ai tetramet?

— Nu cred că e o idee prea bună în acest moment, locotenent.

Replica lui merita un chicot, sec, uitat pe undeva.

— Mda, ai dreptate. Chestia asta îmi poate afecta sănătatea.

Până la urmă am fost nevoit să mă folosesc de grad ca să-mi dea o doză de tetramet, aşa că, în clipa în care

Carrera intră pe uşă, mă găsi mai mult sau mai puţin funcţional.

— Locotenent Kovacs.

— Isaac.

Zâmbetul i se lăţi pe faţa plină de cicatrice ca lumina soarelui pe colţurile de stâncă, în zori de zi. Clătină din cap.

— Mare ticălos mai eşti, Kovacs. Ai habar câţi oameni a trebuit să trimit în toată emisfera asta ca să te caute?

— Probabil nu mai mulţi decât îţi poţi permite, am răspuns proptindu-mă mai bine într-un cot. Ţi-ai făcut griji?

— Cred că ai exagerat cu misiunea asta mai ceva decât curva care se laudă că s-a culcat cu un regiment întreg. Tăcere totală timp de două luni, după un mesaj de rahat: *Urmăresc o chestie de care ar putea depinde tot războiul ăsta. Revin cu detalii.* Cam vag, nu?

— Dar exact.

— Zău?

Se aşeză pe marginea patului, uniforma lui cameleocromă adaptându-se la modelul de pe pătură. Se încruntă, cicatricea recentă de pe frunte şi obraz schimonosindu-l.

— E vorba de o navă de război?

— Da.

— Transportabilă?

M-am gândit puţin.

— Aş zice că da, probabil, dar în funcţie de arheologii pe care-i ai la dispoziţie.

— Arheologa ta cum e?

Am aruncat o privire spre locul în care Tanya Wardani zăcea ghemuită sub o pătură subţire, dar călduroasă. Ca toţi ceilalţi supravieţuitori din *Nagini,* fusese uşor sedată. Potrivit medicului care o îngrijise, starea ei era stabilă, însă şansele de a supravieţui mai mult decât mine erau prea puţine.

— E terminată, am răspuns eu tuşind, neputând să mă opresc.

Carrera aşteptă răbdător să-mi treacă. Apoi îmi întinse un şerveţel. Am dat încet din mână în timp ce mă ştergeam la gură.

— Ca toţi ceilalţi. Ai tăi cum sunt?

— Pe moment nu avem niciunul la bord, dacă nu-l punem la socoteală pe Sandor Mitchell.

— Nici nu trebuie. Ăsta are doar un hobby, nu e arheolog sadea. Dar cum se face că n-ai adus câţiva racleţi, Isaac?

„Schneider trebuie să-ţi fi spus despre ce e vorba." Am cântărit replica, preţ de o clipă, înainte de a hotărî să nu-i dau acea informaţie. Nu ştiam cât valorează, dar, când ai un singur cartuş pe ţeavă, nu-l tragi în aer.

— Trebuie să-ţi fi făcut o idee despre ce e vorba aici.

Clătină din cap.

— Finanţatori corporatişti, Takeshi. Jigodii sus-puse. Nu-ţi spun decât atât cât trebuie ca să te facă să treci la treabă. Până azi am ştiut doar că Hand a dat de o chestie foarte importantă şi că, dacă Wedge se întoarce măcar cu o parte din ea, toată lumea are de câştigat.

— Mda, dar ţi-au dat codurile la sistemul de nanobi. Ceva mai valoros decât asta? Pe Sanction IV? Hai, Isaac, trebuie să fi ghicit care-i treaba.

Înălţă din umeri.

— Au dat câteva cifre, atâta tot. Doar ştii că aşa lucrează Wedge… Apropo. Ăla de lângă uşă e Hand, nu? Subţirelul.

Am înclinat din cap. Carrera se duse până la el şi-l privi atent cum doarme.

— Mda. Mai slab cu câteva kilograme faţă de imaginile pe care le am.

Carrera dădu ocol salonului improvizat, privind în stânga şi în dreapta la celelalte paturi şi la cadavrul din colţ. Stimulat de tetramet, dar ameţit de oboseală, am simţit cum nervii mă îndeamnă din nou la precauţie.

— Sigur, nu-i deloc o surpriză, cu nivelul radiaţiilor de aici. Mă mir că vă mai puteţi mişca.

— Păi, nu ne mişcăm, am zis eu apăsat.

— Corect, spuse el cu un zâmbet strâmb. Dumnezeule,

Takeshi! De ce n-ai mai rezistat? Măcar câteva zile. Ai fi putut înjumătăţi doza. Toţi cei cu care am venit iau doza standard, în cel mai rău caz plecăm de aici cu o durere de cap.

— Nu-i stilul meu.

— Mda, cam aşa e. Cine-i inactivul?

— Sun Liping.

Mă durea să mă uit la ea mai mult decât credeam. Loialitatea faţă de haită e o treabă serioasă.

— Specialistul în sisteme.

Scoase un mormăit.

— Ceilalţi?

— Ameli Vongsavath, pilot.

I-am arătat pe toţi cu degetul.

— Tanya Wardani, arheolog, Jiang Jianping, Luc Deprez, ambii operaţiuni speciale.

— Aha, spuse Carrera, se încruntă din nou şi arătă spre Vongsavath. Dacă ea e pilotul, cine pilota nava de asalt când a explodat?

— Un tip pe nume Schneider. El m-a atras în afacerea asta. Pilot civil. S-a speriat când au început focurile de artificii pe aici. A luat nava, l-a mătrăşit cu ultravibraţii pe Hansen, tipul care stătea de pază, şi a şters-o, ne-a lăsat…

— A plecat singur?

— Da, dacă nu punem la socoteală cadavrele din compartimentul mortuar. Nanobii ne-au omorât doi oameni înainte să trecem prin portal. De partea cealaltă am găsit alţi şase. A, plus doi înecaţi, prinşi în năvoadele traulerului. Echipa arheologului dinainte de război, după toate probabilităţile.

Nu asculta, aştepta doar să termin.

— Yvette Cruickshank, Markus Sutjiadi. Pe ei i-a omorât sistemul de nanobi?

— Mda, am zis eu încercând să par surprins. Ai lista cu echipajul? Dumnezeule, jigodiile alea sus-puse nu ţin cont de măsurile de securitate!

Clătină din cap.

— Nu chiar. Jigodiile alea sus-puse fac parte din aceeaşi

categorie cu amicul tău de colo. Rivali, dornici de promovare. Nişte scursuri, zise el, fără veninul la care m-aş fi aşteptat, o nuanţă absentă care sună mai mult a uşurare pentru antenele mele de agent special. Bănuiesc că n-ai recuperat memoriile corticale ale celor două victime…

— Nu, de ce?

— Nu contează. Eram sigur că n-ai fi făcut-o. Clienţii mei mi-au spus că sistemul atacă orice implant. Îl distruge.

— Asta am ghicit şi noi, am replicat eu desfăcând braţele. Isaac, chiar dacă le-am fi recuperat, memoriile tot s-ar fi evaporat, ca toate celelalte de la bordul navei.

— Da, a fost o explozie totală. Ai idee ce a provocat-o, Takeshi?

M-am străduit să zâmbesc.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că navele rapide de asalt Lock Mit nu se evaporă ca din senin. Şi nu mi se pare că te consumi prea mult fiindcă tipul ăsta, Schneider, ţi-a tras clapa.

— Păi, e mort.

Carrera îşi încrucişă braţele şi mă privi lung. Am oftat.

— Recunosc, am minat motoarele. Nu aveam încredere în Schneider nici cât într-un prezervativ dublu.

— Pe bună dreptate, se pare. Şi, spre norocul tău, am apărut la timp.

Se ridică şi îşi frecă mâinile. Părea să fi scăpat de o povară.

— Odihneşte-te, Takeshi. Mâine dimineaţă vreau un raport complet.

— Sigur, am replicat eu înălţând din umeri. Deşi nu prea mai am ce să-ţi raportez.

Ridică o sprânceană.

— Zău? Scanerele mele îmi spun altceva. În ultimele şapte ore am înregistrat mai multă energie eliberată de partea cealaltă a portalului decât toate transmisiunile prin hipercaster spre şi dinspre Sanction IV de când a fost instalat sistemul. Eu cred că mai ai multe de povestit.

Am dat nepăsător din mână.

— A, la asta te referi. Dar ştii cum se înfruntau strămoşii galactici, cu nave pe pilot automat. Nu-i mare lucru.

— Mda.

Dădu să plece, dar un gând neaşteptat îl făcu să se oprească.

— Takeshi.

Am simţit cum mi se ascut simţurile, ca înainte de începutul unei misiuni.

— Da? am răspuns căznindu-mă să par indiferent.

— Din curiozitate. Cum aveai de gând să te întorci? După ce-ai aruncat nava de asalt în aer? Cu sistemele de nanobi, cu radiaţiile. Fără mijloc de transport, poate doar traulerul ăla eşuat… Ce voiai să faci, s-o iei pe jos? Mai ai puţin şi devii inactiv, şi tu, şi ceilalţi. Ce-a fost în capul tău?

Am încercat să rememorez întreaga situaţie, vertijul din jurul domului, coridoarele şi sălile pustii ale navei marţiene, privirea mumificată a cadavrelor şi lupta cu arme de o forţă inimaginabilă de afară – toate păreau că aparţineau acum unui trecut foarte îndepărtat. Poate că le-aş fi adus mai aproape apelând la pregătirea de agent special, dar ceva întunecat şi rece îmi stătea în cale, sfătuindu-mă să n-o fac. Am clătinat din cap.

— Nu ştiu, Isaac. Aveam costumele. Poate să ieşim în spaţiu şi să aşteptăm la marginea portalului, trimiţându-vă câte un SOS.

— Dar dacă portalul nu permitea semnale radio?

— Permite semnale luminoase. Ce pot fi captate de scaner, aparent.

— Asta e departe de a fi un semnal coerent…

— Atunci aş fi instalat un emiţător de ghidaj cu speranţa că va rezista în faţa nanobilor până când îi veţi capta semnalul. Doar sunt agent special. Găsesc soluţii din mers. În cel mai rău caz, aveam o baliză aproape funcţională. Sun ar fi reparat-o, ar fi programat-o să emită mesaje, pe urmă ne-am fi stors creierii şi am fi aşteptat să vină cineva ca să vadă ce şi cum. Deşi n-ar mai fi contat – niciunul nu mai rezista mai mult de o săptămână în corpurile astea. Iar

cei care veneau să vadă ce-i cu semnalul ăsta ne-ar fi dat corpuri noi – am fi fost experţii de la faţa locului, chiar dacă eram morţi.

Carrera zâmbi. L-am imitat.

— Şi totuşi e departe de ceea ce aş numi o strategie imbatabilă, Takeshi.

— Isaac, tu pur şi simplu nu înţelegi, am zis eu cu mai multă seriozitate în voce, renunţând la zâmbet. Eu sunt agent special. Planul era să-i omor pe toţi cei care încercau să mă lovească pe la spate. Supravieţuirea e un bonus, dacă te descurci, dacă nu… Doar sunt agent special, am adăugat înălţând din umeri.

Carrera renunţă şi el la zâmbet.

— Odihneşte-te, Takeshi, spuse cu blândeţe.

L-am privit cum pleacă, apoi m-am întors spre corpul nemişcat al lui Sutjiadi. Sperând că tetrametul mă va ţine treaz până va deveni conştient şi voi afla cum evitase să fie executat de un detaşament Wedge de pedepsire.

CAPITOLUL 37

Tetrametul este unul dintre drogurile mele preferate. Nu are un efect la fel de devastator ca unele stimulente militare, adică nu pierzi contactul cu realitatea, vezi *nu, nu poţi să zbori fără un graviham sau îţi rupi fiecare oscior al mâinii dacă dai un pumn în asta.* În acelaşi timp îţi facilitează accesul la rezerve aflate la nivel celular pe care niciun om fără reflexele condiţionate necesare nu ştie că le are. Senzaţia este constantă şi de lungă durată, efectele secundare fiind doar percepţia unui luciu uşor pe suprafeţe, care altfel nu ar reflecta lumina, şi un tremur vag al marginilor unor obiecte care au o semnificaţie aparte pentru tine. Poţi avea şi halucinaţii, suportabile, dacă ţii neapărat, dar pentru asta trebuie să te concentrezi. Sau să iei o supradoză, desigur.

La sfârşit nu e mai rău decât în majoritatea cazurilor în care te-ai otrăvit cu ceva.

Până să se trezească şi ceilalţi, o cam luasem razna, reacţiile chimice din corp nu-mi dădeau pace şi poate că l-am zgâlţâit prea tare pe Sutjiadi când am văzut că nu răspunde cât de repede aş fi vrut eu.

— Jiang, hei, *Jiang.* Deschide naibii ochii. Ghici unde ne aflăm!

Clipi de câteva ori, cu o curiozitate copilărească.

— Păiii…

— Pe plajă, frate. Wedge ne-a luat din nava marţiană. Trupele Wedge, din care am făcut şi eu parte.

Entuziasmul era puţin exagerat faţă de felul în care eram văzut acum de foştii mei camarazi de arme, dar nu chiar atât de exagerat, încât să nu-l pun pe seama tetrametului, a radiaţiilor şi a expunerii la stranietatea întâmplărilor prin care trecusem. Şi, oricum, nu eram sigur dacă bula era monitorizată.

— Ne-au *salvat,* Jiang. Trupele *Wedge!*

— Wedge? Ca… lumea, îngăimă el.

Dincolo de ochii maori am simţit cum se chinuieşte să

înţeleagă ce se petrece cu el.

— Ca lumea. Trupele Wedge. Nu ştiam că organizează şi operaţiuni de salvare.

M-am aşezat la loc, pe marginea patului şi am însăilat un zâmbet.

— Au venit după mine.

Chiar dacă mă prefăceam, cuvintele acelea le-am rostit cu căldură, tremurat. Cel puţin din punctul de vedere al lui Loemanako şi al plutonului 391 nu mă îndepărtam prea mult de adevăr.

— Îţi vine să crezi?

— Dacă spui tu… zise Sutjiadi şi se sprijini într-un cot. Cine a mai scăpat?

— Toţi, mai puţin Sun, am răspuns eu şi am arătat spre locul în care fusese lăsată. E irecuperabilă.

Sutjiadi tresări. Memoria îşi făcea loc prin creierul lui ca un fragment de schijă.

— Acolo… ai… văzut?

— Da, am văzut.

— Erau stafii, spuse el muşcându-şi cuvintele.

— Jiang, pentru un *luptător ninja* te-ai speriat mult prea uşor. Cine ştie ce-ai văzut. S-ar putea să fi fost un soi de play-back.

— O definiţie destul de potrivită pentru *stafie,* interveni Ameli Vongsavath care se ridicase în capul oaselor în patul de vizavi. Kovacs, am auzit bine când ai spus că trupele Wedge au venit după noi?

Am înclinat din cap, privind scrutător în spaţiul dintre noi.

— Exact ce-i spuneam lui Jiang. Se pare că încă mă bucur de privilegii complete.

Pricepu. Uşor schimbată la faţă, merse pe mâna mea.

— Bravo, spuse ea şi se uită în jur, la cei care începeau să se mişte în celelalte paturi. Cărei persoane voi avea plăcerea să-i spun că nu suntem morţi?

— Rămâne la latitudinea ta.

Pe urmă a fost uşor. Wardani preluă identitatea lui Sutjiadi cu o dexteritate impecabilă, deprinsă în lagăr –

palmând rapid bucata de hârtie măsluită. Hand, ale cărui reflexe condiţionate de director executiv fuseseră probabil mai puţin traumatizante, dar şi mai pretenţioase, acţionă cu aceeaşi impasibilitate, fără să clipească. Iar Luc Deprez, mda, era un asasin militar sub acoperire, pentru el aşa ceva era o a doua natură.

Peste toate, ca o interferenţă de semnal, trona amintirea ultimelor momente conştiente la bordul navei marţiene. Senzaţia profundă a unei pierderi comune pe care niciunul dintre noi nu era gata s-o analizeze. Motiv pentru care ne-am limitat la amintirile finale, evocate şovăitor, doar pe jumătate, la întâmplare, condimentate cu laude de sine, ca să mai potolim neliniştea fără sfârşit, ecou al întunericului de cealaltă parte a portalului. Şi, speram eu, cu destule răbufniri emoţionale ca să ascundem transformarea lui Sutjiadi în Jiang de ochii şi urechile care ne urmăreau.

— Cel puţin ştim de ce au lăsat-o să rătăcească acolo, am zis eu la un moment dat. E mai ceva decât radiaţiile şi contaminarea biologică. De astea te mai poţi curăţa. Vă închipuiţi ce înseamnă să fii într-o navă de război şi, de fiecare dată când un proiectil dă să te lovească, vechiul echipaj să apară ca din senin şi să-şi zornăie lanţurile?

— Eu… unul… nu… cred… în stafii, spuse apăsat Deprez.

— Asta nu pare să le fi deranjat cu nimic.

— Credeţi că marţienii lasă… lăsau… ceva după ei când mureau? întrebă Vongsavath, alegându-şi cuvintele ca pe nişte corali la reflux. Ceva în genul ăsta?

Wardani clătină din cap.

— Nu, din câte ştim noi. Şi am cercetat destule ruine marţiene în ultimii cinci sute de ani.

— Am simţit… că… ţipă… toţi, zise Sutjiadi înghiţind în sec. Ca în urma unei traume în masă. Ca, poate, după moartea întregului echipaj. Poate că n-aţi dat de aşa ceva până acum. Atâta moarte. În Landfall spuneai că marţienii au fost o civilizaţie mult mai avansată decât a noastră. Poate că nu mai mureau violent, în număr mare. Poate că trecuseră de etapa asta.

— Bine-ar fi dacă am putea face aşa ceva, am mormăit

eu.

— Dar se pare că nu putem, replică Wardani.

— Am fi putut, dacă o navă ca asta ar fi apărut de fiecare dată când comiteam crime în masă.

— Dar e absurd, Kovacs, interveni Hand, dându-se jos din pat, cu o energie neaşteptată, şi cu un aer arţăgos. Sunteţi absurzi, cu toţii. Vă lăsaţi impresionaţi de intelectualismul decadent, antiuman, profesat de femeia asta. Marţienii nu erau mai evoluaţi decât noi. Ştiţi ce am văzut eu acolo? Am văzut două nave de război care trebuie să fi costat miliarde, prinse într-un ciclu inutil de repetări ale unei bătălii care n-a rezolvat nimic în urmă cu o sută de mii de ani, cum nu rezolvă nici acum. Ce evoluţie poate fi asta faţă de ce avem noi aici, pe Sanction IV? Se pricepeau la fel de bine ca noi să se omoare între ei.

— Bravo, Hand, spuse Vongsavath bătând din palme rar, batjocoritor. Politruc ar fi trebuit să te faci. O singură observaţie am faţă de umanismul tău macho – cealaltă navă nu era marţiană. Corect, doamnă Wardani? Avea o configuraţie total diferită.

Toţi ochii se aţintiră asupra arheologei, care stătea cu capul plecat. În cele din urmă, Wardani ridică ochii, îmi întâlni privirea şi încuviinţă din cap, şovăitor.

— Nu arăta ca nicio maşinărie marţiană pe care am văzut-o sau despre care am auzit vreodată, zise ea şi trase adânc aer în piept. Din câte am văzut eu, se pare că marţienii erau în război cu o altă civilizaţie.

Neliniştea se amplifică din nou, şerpuind printre noi ca fumul rece, reducându-ne la tăcere. O mică premoniţie a semnalului de alarmă pe care avea să-l primească umanitatea.

„Nu avem ce căuta aici."

Câteva secole ni se îngăduise să ne jucăm aici, pe aceste treizeci şi şase de planete lăsate de marţieni, dar în tot acest timp pe terenul de joacă nu apăruse niciun adult şi, fără supraveghere, nu ştii niciodată cine va sări gardul la noi sau ce ne va face. Lumina părăseşte încet cerul după-amiezii, retrăgându-se peste acoperişurile din zare, iar pe

străzile pustii de dedesubt se face frig şi umbrele se plimbă în voie.

— Dar e absurd, zise Hand. Civilizaţia marţiană a dispărut în urma unei revolte coloniale, toată lumea e de acord cu asta. Doamnă Wardani, asta *propovăduieşte* chiar Ghilda.

— Da? Şi de ce crezi că propovăduieşte asta? întrebă Wardani cu un dispreţ covârşitor. Cine alocă fonduri Ghildei, cretinul mamei? Cine hotărăşte în ce să creadă copiii noştri?

— Există dovezi că…

— Nu-mi spune mie despre dovezi.

Faţa trasă a arheologei lucea de furie. Preţ de o clipă am crezut că se va repezi la Hand.

— Prostul naibii. Ce ştii tu despre Ghildă? Eu din asta trăiesc, Hand. Vrei să-ţi spun câte dovezi au fost vârâte sub preş fiindcă nu corespundeau concepţiei despre lume a Protectoratului? Câţi cercetători au fost declaraţi duşmani ai umanităţii şi trecuţi pe linie moartă, câte proiecte au fost măcelărite doar fiindcă nu urmau linia oficială? Cât *rahat* mănâncă şefii Ghildei ori de câte ori Protectoratul le acordă câte o amărâtă de subvenţie?

Hand părea surprins de răbufnirea de furie din partea acestei femei numai piele şi os, aflate pe moarte.

— Statistic vorbind, posibilitatea ca două civilizaţii capabile să călătorească printre stele să fie atât de aproape… bâigui el.

Dar era ca şi cum voia să ia uraganul în piept. În Wardani vorbea acum tetrametul emoţional.

— Eşti cumva retardat mintal? Sau nu te-ai uitat când am deschis portalul? E vorba de transmitere instantanee de materie pe distanţe interplanetare, tehnologie pe care marţienii *au lăsat-o în urmă.* Crezi că o civilizaţie ca asta se limitează la un spaţiu de câteva sute de ani-lumină cubici? Armele pe care le-am văzut acţionând acolo aveau viteze *superluminice.* Cele două nave puteau proveni din partea cealaltă a galaxiei. *De unde să ştim noi?*

Calitatea luminii se schimbă în clipa în care cineva intră

în bulă. Dezlipindu-mi ochii de pe faţa lui Wardani, l-am văzut pe Tony Loemanako în pragul bulei, într-o salopetă noncombat cameleocromă şi abţinându-se să nu zâmbească.

Am ridicat o mână.

— Salut, Tony. Bun venit în preasfinţitul sălaş al dezbaterilor academice. Te rog să întrebi dacă nu înţelegi vreun termen tehnic.

Loemanako renunţă să-şi ascundă zâmbetul.

— Am un fiu pe Latimer care vrea să se facă arheolog. Spune că nu vrea o meserie violentă ca a lui taică-său.

— E doar o etapă, Tony. Va trece de ea.

— Sper, zise Loemanako şi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, moment în care am văzut că, sub salopeta cameleocromă, purta un costum de mobilitate. Comandantul vrea să stea de vorbă cu tine, numaidecât.

— Numai cu mine?

— Nu, a zis să-i aduc şi pe cei care s-au trezit. Cred că e ceva important.

Afară, seara dădea cerului o nuanţă de gri lucios în vest şi una de negru tot mai dens în est. Sub el, tabăra lui Carrera era un model de activitate ordonată la lumina lămpilor Angier montate pe tripozi.

Am cântărit-o cu ochii versaţi ai agentului special, frigul învăluind căldura ademenitoare a focului de tabără şi a prezenţei camarazilor de arme în noaptea care se apropia încet-încet.

Mai sus, lângă portal, santinelele stăteau călare pe tanchete, legănându-se şi gesticulând. Vântul aducea până la mine doar râsul lui Kwok, restul, din cauza distanţei, fiind inaudibil. Aveau doar vizoarele ridicate, altfel erau echipate complet şi înarmate până în dinţi. Ceilalţi soldaţi pe care Loemanako îi desemnase să le susţină în caz de pericol stăteau în jurul unui tun mobil, cu ultravibraţii, la fel de pregătiţi. Mai jos, pe plajă, un alt grup de soldaţi Wedge îşi făceau de lucru cu ceea ce păreau a fi piesele componente ale unui generator de protecţie. Alţii cărau

lăzi cu naiba ştie ce de la *Virtutea lui Angin Chandra* la cabina din polialiaj şi la celelalte bule. În spatele şi deasupra acestei scene, mai multe proiectoare luminau puntea şi rampa de pe care macaralele scoteau alte echipamente din pântecele navei şi le depuneau pe nisip.

— Ce-i cu costumul de mobilitate? l-am întrebat pe Loemanako în timp ce ne conducea spre zona de descărcare.

Înălţă din umeri.

— Baterii cu cabluri, la Rayong. Sistemele noastre de apărare au căzut când ne era lumea mai dragă. M-au nimerit în piciorul stâng, osul şoldului, şi în coaste. Şi o parte din braţul stâng.

— Ei, drăcie! Dar norocos mai eşti, Tony.

— A, nu-i chiar aşa de rău. Doar că vindecarea durează al naibii de mult. Cablurile aveau un strat carcinogen, aşa spune doctorul, care împiedică regenerarea rapidă, zise Tony şi făcu o grimasă. Se împlinesc trei săptămâni de când sunt aşa. Mare pacoste.

— Mulţumesc că ai venit după noi. Mai ales în starea asta.

— A, nimic deosebit. E mai uşor să mă mişc prin vid decât aici. În costumul de mobilitate, polialiajul e o greutate în plus.

— Cred şi eu.

Carrera aştepta sub rampa navei, îmbrăcat în aceeaşi uniformă de mai devreme, şi se adresa unui grup de ofiţeri superiori echipaţi la fel. Câţiva subofiţeri aşezau echipamentele pe marginea rampei. La jumătatea drumului dintre navă şi soldaţii din jurul generatorului de protecţie, un ins într-o uniformă pătată, jerpelită, cocoţat pe o macara, ne privea cu ochii înceţoşaţi. Când i-am întors privirea, izbucni în râs şi clătină din cap, de mai multe ori. Începu să se frece la ceafă şi deschise gura de parcă cineva tocmai îi turna o găleată cu apă în cap. Faţa îi tresări, mici spasme pe care le-am recunoscut imediat.

Se pare că-mi observase grimasa.

— Da, da, uită-te bine, mârâi el. Nu eşti chiar atât de

deştept pe cât crezi. Te-au aranjat pentru anti-umanism, te-au pus la index, te-au auzit când vorbeai împotriva Cartelului, cum îţi place…

— Gura, Lamont, spuse Loemanako nu foarte tare, dar nebunul tresări de parcă l-ar fi băgat în priză.

Făcu ochii roată, speriaţi şi se ghemui.

— Politruc, zise Loemanako cu dispreţ şi, cu piciorul, trimise o pală de nisip în direcţia epavei umane care dârdâia de frig. Toţi sunt la fel. Numai gura-i de ei.

— Pe ăsta se pare că l-aţi potolit.

— Mda, făcu Loemanako zâmbind. Nici nu-ţi închipui cât de repede îşi pierd interesul faţă de meseria lor după ce i-ai băgat şi scos din priză de câteva ori. De o lună întreagă nu ni s-a mai ţinut o prelegere despre Gândirea Corectă, iar dosarele personale, mda, le-am citit pe toate, nici mamele noastre n-ar fi putut scrie mai frumos despre noi. De mirare cum toată dogma politică se duce pe apa sâmbetei. Nu-i aşa, Lamont?

Politrucul se feri de Loemanako, cu ochii plini de lacrimi.

— E mai eficace decât bătăile, spuse subofiţerul privindu-l pe Lamont cu indiferenţă. Cu Phibun şi… cum îl chema pe celălalt mâncător de rahat?

— Portillo, i-am răspuns eu, absent.

— Exact. Cu ăia niciodată nu eram siguri că i-am bătut cât trebuie şi că nu se luau iar de noi după ce-şi lingeau rănile. Acum nu mai avem problema asta. Poate că de ruşine. După ce le-ai arătat cum se face, se conectează singuri. Şi, când le iei jucărica… Efectul e garantat. L-am văzut pe bătrânul Lamont cum îşi rupe unghiile ca să scoată cablurile interfaţă dintr-o trusă încuiată.

— Lasă-l în pace, interveni Tanya Wardani cu asprime în glas. Nu vezi că-i terminat?

Loemanako îi aruncă o privire curioasă.

— E civilă? mă întrebă el.

Am încuviinţat din cap.

— Cam aşa ceva. E, hm, detaşată.

— Mda, uneori merge şi asta.

Carrera părea să-şi fi încheiat instructajul fiindcă ofiţerii adunaţi în jurul lui începeau să se împrăştie. Înclină din cap spre Loemanako.

— Mulţumesc, sergent. Cumva Lamont ţi-a dat puţină bătaie de cap?

Subofiţerul rânji hain.

— Dacă a făcut-o, acum regretă, domnule comandant. Cred că ar fi momentul să-l tratăm din nou.

— Mă mai gândesc, sergent.

— Am înţeles, domnule comandant.

— Între timp, zise Carrera şi îşi îndreptă privirea spre mine. Locotenent Kovacs, simt câteva…

— O clipă, domnule comandant, interveni Hand, pe un ton extrem de cumpănit şi rafinat, dată fiind starea în care se afla.

Carrera se opri.

— Care-i problema?

— Sunt sigur că ştiţi cine sunt, domnule comandant. La fel cum şi eu ştiu maşinaţiunile politice din Landfall care v-au adus aici. Dar poate că nu ştiţi cât de mult aţi fost indus în eroare de cei care v-au trimis aici.

Carrera îmi întâlni privirea şi înălţă o sprânceană. Eu am înălţat din umeri.

— Te înşeli, răspunse comandantul trupelor Wedge, politicos. Sunt destul de bine informat asupra modului în care colegii tăi de la Mandrake au evitat să-mi spună tot adevărul. Ca să fiu sincer, nici nu mă aşteptam la altceva.

Directorul executiv şovăi, în ciuda experienţei, o tăcere mai elocventă decât cuvintele. Reacţia lui aproape că merita un zâmbet.

— Oricum, în cazul meu, nu adevărul obiectiv contează. Am fost plătit ca să vin aici.

— Mai puţin decât ar fi trebuit, replică Hand cu o viteză remarcabilă. Prezenţa mea aici este autorizată de Cartel.

— *A fost.* Amicii tăi, hrăpăreţi cum sunt, te-au vândut, Hand.

— Atunci e greşeala lor, domnule comandant. Nu văd motivul pentru care aţi face-o şi dumneavoastră. Credeţi-

mă, nu doresc să mă răzbun pe cei care nu au nicio vină.

Carrera zâmbi pierit.

— Mă ameninţi cumva?

— Nu e nevoie să privim lucrurile atât de…

— Te-am întrebat dacă mă ameninţi, continuă comandantul pe un ton blând. Aş dori un răspuns clar, da sau nu.

Hand oftă.

— Să spunem că există forţe pe care aş putea să le invoc, la care colegii mei nu s-au gândit sau cel puţin nu le-au apreciat corect.

— A, da, uitasem, eşti un mare credincios, zise Carrera, părând fascinat de cel din faţa lui. Un houngan. Crezi în puterile spirituale? Că pot fi folosite la fel ca soldaţii?

Lângă mine, Loemanako chicoti.

Hand oftă din nou.

— Domnule comandant, ceea ce cred eu este că suntem amândoi nişte oameni civilizaţi care…

Blasterul făcu o gaură prin el.

Carrera trebuie să-l fi pus pe rază difuză – blasterele mici nu produc vătămări prea mari, iar cel din mâna comandantului era ultra-compact. Abia vizibil în pumnul încleştat, un proiector ca o coadă de peşte între degetele doi şi trei, căldura reziduală, observă agentul special din mine, disipându-se în valuri vizibile.

Nici urmă de recul, nicio flacără, niciun pas înapoi din partea lui Hand. Pocnetul îmi mârâi pe la urechi şi, în clipa următoare, Hand rămase locului, clipind, cu gaura fumegândă în burtă. Apoi probabil că simţi duhoarea intestinelor arse fiindcă, privind în jos, scoase un sunet subţire, ca un ţipăt de bufniţă, în care se amestecau durerea cu panica.

Ultracompactele au nevoie de ceva timp ca să se reîncarce, dar vederea periferică nu trebuia să-mi spună că ar fi fost o mare greşeală să sar asupra lui Carrera. Subofiţerii de pe rampă, Loemanako lângă mine şi micul grup de ofiţeri Wedge care încă nu se împrăştiase de tot – alcătuiau un semicerc în care pătrunseserăm ca într-o

capcană.

Deştept. Foarte deştept.

Hand se clătină, gemând, şi căzu pe spate, în nisip. Partea insensibilă din mine ar fi vrut să râdă. Mâinile îi scurmau aerul, aproape de rana deschisă.

Cunosc senzaţia asta, o parte din mine îşi amintea, surprinsă de un moment de compasiune. *Doare, dar nu ştii dacă să îndrăzneşti să atingi locul.*

— Greşeşti din nou, îi zise Carrera directorului executiv cu burta găurită, de la picioarele lui, cu acelaşi ton de dinainte de a-l răni. Eu nu sunt un om civilizat, Hand, eu sunt un militar. Un sălbatic profesionist, mercenar în slujba unor oameni ca tine. N-aş vrea să spun ce eşti în comparaţie cu mine. Doar că nu le mai eşti de folos celor din Turnul Mandrake.

Sunetul pe care-l scotea Hand semăna tot mai mult cu un ţipăt obişnuit. Carrera se întoarse spre mine.

— Linişteşte-te, Kovacs. Să nu-mi spui că n-au fost momente în care ai fi vrut să faci şi tu acelaşi lucru.

Am reuşit să înalţ din umeri.

— De vreo două ori. Probabil că aş fi reuşit până la urmă.

— Ei, te-am scutit de-o grijă!

Hand se răsuci de câteva ori şi, în cele din urmă, reuşi să se proptească într-un cot. Cu toată suferinţa lui, părea să îngaime un şir de cuvinte. Cu coada ochiului am văzut două siluete apropiindu-se de el: vederea periferică, stimulată până la durere de valul de adrenalină, îi identifică pe Sutjiadi şi pe… ca să vezi!… Tanya Wardani.

Carrera le făcu semn să se îndepărteze.

— Nu e nevoie.

Hand vorbea acum, silabe şuierate într-o limbă pe care n-o cunoşteam, dar pe care o auzisem o singură dată. Întinsese mâna stângă spre Carrera, cu degetele răsfirate. M-am ghemuit lângă el, impresionat fără să vreau de forţa pe care o emana figura lui crispată.

— Ce-i asta? întrebă comandantul aplecându-se şi el. Ce zice?

M-am lăsat pe călcâie.

— Cred că te blestemă.

— A, sigur, e de înţeles dată fiind situaţia în care se află. Şi totuşi…

Carrera îi trase un şut în coaste, cu toată puterea. Incantaţia lui Hand se preschimbă în ţipăt, făcându-l ghem de durere.

— Nu văd motivul pentru care trebuie să-l ascultăm. Sergent!

Loemanako păşi în faţă.

— Ordin, domnule comandant.

— Cuţitul, te rog.

— Am înţeles!

Ce-i al lui e-al lui – pe Carrera nu-l văzusem niciodată să ceară unui subordonat să facă un lucru pe care nu-l putea face chiar el. Luă vibrocuţitul de la Loemanako, îl activă, îl lovi din nou pe Hand cu piciorul şi îl apăsă pe burtă ca să se întindă la loc, pe nisip. Ţipetele directorului executiv se prefăcură într-o tuse convulsivă. Carrera îngenunche şi începu să-l scurme în ceafă.

Ţipetele înăbuşite ale lui Hand crescură brusc în intensitate când lama pătrunse în carne şi încetară când Carrera secţionă coloana vertebrală.

— Bravo, mormăi comandantul.

Făcu a doua incizie la baza craniului, mult mai elegant decât o făcusem eu în biroul promotorului din Landfall, şi extrase bucata de coloană. Apoi dezactivă cuţitul, îl şterse cu grijă de haina lui Hand şi se ridică în picioare. Îi întinse lui Loemanako cuţitul şi segmentul spinal, înclinând din cap.

— Mulţumesc, sergent. Dă-i asta lui Hammad şi spune-i să n-o piardă. Tocmai ne-am făcut cu un bonus.

— Am înţeles, domnule comandant, răspunse Loemanako şi privi la feţele celor din jur. Cum rămâne cu…?

— A, da, zise Carrera ridicând o mână, cu faţa brusc obosită.

Dinspre rampă am auzit zgomotul, înfundat, urmat de un

foşnet ca de chitină. Am ridicat ochii şi am văzut ceea ce părea a fi un roi de nanocoptere diforme care cădeau în picaj, prin aer.

Am intuit imediat ce avea să se întâmple, cu o detaşare ciudată, o lipsă de reacţie care trebuie să-şi fi avut originea în efectul combinat al radiaţiilor şi al tetrametului aflat pe ducă. De-abia am avut timp să mă uit la Sutjiadi. Omul îmi surprinse privirea şi strâmbă din gură. Ştia la fel de bine ca şi mine. De parcă pe ochii noştri se suprapusese aceeaşi imagine stacojie.

Jocul...

Apoi începu să plouă cu păianjeni.

Nu chiar, dar asta era senzaţia. Trăseseră cu mortierul de control al mulţimii aproape vertical, o încărcătură mică, pentru dispersie limitată. Inhibitorii cenuşii, de mărimea unui pumn, cădeau într-un cerc cu diametrul până în douăzeci de metri. Cei de pe margine alunecau de pe corpul curbat al navei şi se izbeau de nisip, alunecând, încercând să se agaţe de ceva, cu o frenezie de care ulterior mi-am amintit zâmbind. Ceilalţi se înfigeau direct în nisipul turcoaz, stârnindu-l, şi urcau rapid din craterele minuscule precum crabii multicolori din paradisul tropical virtual al Tanyei Wardani.

Cădeau cu miile.

Jocul...

Cădeau pe capetele şi umerii noştri, moi ca primele jucării ale pruncilor din leagăn, şi rămâneau acolo.

Se repezeau la noi şi ni se căţărau pe picioare.

Îi loveam, îi scuturam, ei însă urcau impasibili.

Cei pe care Sutjiadi şi ceilalţi reuşeau să-i smulgă cădeau înapoi pe nisip, fluturând din membre, şi îşi reluau atacul nevătămaţi.

Se ghemuiau, atoateştiutori, deasupra nervurilor şi îşi înfigeau colţii subţiri ca nişte filamente prin haine şi piele.

Jocul...

Şi muşcau.

...S-a sfârşit.

CAPITOLUL 38

Adrenalina pompa serios prin sistemul meu, la fel cum făcea şi prin al celorlalţi, numai că efectul lent, distructiv, al radiaţiilor îmi redusese la minimum capacitatea de a produce substanţele chimice necesare unei rezistenţe active. Inhibitorii reacţionau pe măsură. Am simţit cum îmi cedează simţurile, însă era o amorţeală uşoară, o moleşeală care mă făcu să cad într-un genunchi.

Corpurile maori erau mai pregătite de luptă, de aceea rezistau mai mult. Deprez şi Sutjiadi se clătinară şi se prăbuşiră în nisip ca împuşcaţi de stunere. Vongsavath reuşi să-şi controleze căderea şi se rostogoli pe o parte, cu ochii larg deschişi.

Tanya Wardani rămăsese pe loc şi privea năucă.

— Mulţumesc, domnilor, le strigă Carrera subofiţerilor care manevrau mortierul. O grupare exemplară.

Inhibitoare neurale de la distanţă. Tehnologie de ultimă oră, pentru asigurarea ordinii publice. Scoasă de sub embargoul colonial cu doar câţiva ani în urmă. În calitate de consilier militar local asistasem la o demonstraţie a efectelor acestui nou sistem asupra mulţimilor din Indigo City. Doar că până acum nu fusesem victima lui.

Trebuie doar să te relaxezi, îmi spusese zâmbind un caporal tânăr şi entuziast, de la ordinea publică. *Atât şi nimic mai mult. Sigur, în tulburări de stradă e mai mare dragul să priveşti. Chestiile astea cad pe tine, tu intri în panică, încerci să scapi de ele, dar ele te muşcă în continuare, poate chiar să-ţi producă şi un atac de cord. Ca să rezişti, trebuie să fii practicant zen, dar anul ăsta nu prea sunt agitatori zen.*

Mi-am păstrat calmul de cristal al agentului special, m-am silit să nu mă gândesc la consecinţe şi m-am ridicat în picioare. Păianjenii se agăţau şi se flexau la cea mai mică mişcare a mea, însă fără să mă muşte.

— Hei, domnule locotenent, văd că sunteţi *garnisit* bine. Au lipici la dumneavoastră!

Lomenako rânjea la mine dintr-un cerc de nisip curat, în timp ce alte unităţi de inhibitori se târau în jurul câmpului creat de plăcuţa de identificare. În dreapta lui, Carrera se mişca într-un cerc de imunitate asemănător. Am privit în jur şi i-am văzut pe ceilalţi ofiţeri Wedge, neatinşi, cu ochii pe noi.

Deştept. Foarte deştept.

În spatele lor, politrucul Lamont se strâmba şi arăta spre noi, bolborosind în legea lui.

Mda. Avea şi motiv.

— Cred că e momentul să te curăţăm, zise Carrera. Îmi cer scuze pentru şocul prin care ai trecut, locotenent Kovacs, dar n-am găsit un mod mai elegant de a-l imobiliza pe ucigaşul ăsta.

Arăta spre Sutjiadi.

La o adică puteai să-i sedezi pe toţi în spitalul de campanie. Dar, sigur, n-ar fi fost la fel de dramatic şi, când vine vorba de cei care încalcă regulile Wedge, trebuie să faci un adevărat spectacol, nu?

Am alungat gândul, simţind cum mă trece un fior pe şira spinării.

Pe care l-am anihilat rapid înainte de a se preface în teamă sau furie şi astfel să trezească la viaţă stratul de păianjeni de pe mine.

Am optat pentru stilul obosit-laconic.

— Despre ce dracu’ vorbeşti, Isaac?

— Despre omul ăsta, răspunse Carrera ridicând vocea. Se dă drept Jiang Jianping, dar numele lui este Markus Sutjiadi şi este urmărit pentru infracţiuni comise împotriva personalului Wedge.

— Aşa e, întări Loemanako, renunţând la rânjet. Nenorocitul ăsta i-a mătrăşit pe locotenentul Veutin şi pe sergentul lui.

— Pe Veutin? am întrebat eu şi l-am privit din nou pe Carrera. Credeam că Veutin luptă pe undeva pe lângă Bootkinaree.

— A luptat.

Comandantul se uita la Sutjiadi, prăbuşit pe nisip. O

clipă am crezut că-l va găuri şi pe el cu blasterul.

— Până când nemernicul ăsta i-a nesocotit ordinul şi l-a omorât chiar cu Sunjetul locotenentului. L-a omorât de-adevăratelea. I-a distrus şi memoria corticală. Sergentul Bradwell a avut aceeaşi soartă când a încercat să-l oprească. Pe urmă le-a făcut de petrecanie altor doi oameni de-ai mei... până când s-a găsit cineva să-l imobilizeze.

— Nimeni nu scapă cu aşa ceva, spuse Loemanako pe un ton sumbru. Sunteţi de acord, domnule locotenent? Niciun troglodit de pe planeta asta n-are voie să se atingă de trupele Wedge. Dacă se-atinge, are de-a face cu anatomizorul.

— E-adevărat? l-am întrebat pe Carrera, mai mult de formă.

Comandantul îmi întâlni privirea şi încuviinţă din cap.

— Mai ales când ai martori. Un caz cât se poate de clar.

Sutjiadi se mişcă la picioarele lui de parcă l-ar fi călcat cineva.

Un soldat mă curăţă de păianjeni cu o mătură dezactivantă şi îi vârî într-o canistră. Carrera îmi întinse o plăcuţă şi valul de inhibitori care tocmai se pregăteau să mă atace se retraseră în clipa în care am activat-o.

— Acum să ne ocupăm de raport, zise şi arătă spre *Chandra*.

În spatele meu, colegii erau conduşi înapoi în bulă, poticnindu-se, în timp ce mici răbufniri de adrenalină atrăgeau alte muşcături din partea noilor temniceri neurali. Pe locul pe care tocmai îl părăsiserăm, subofiţerii care manevraseră mortierul umblau de colo colo cu canistre goale în care vârau grupurile de târâtoare care încă nu reuşiseră să-şi găsească o victimă.

Sutjiadi îmi surprinse din nou privirea în timp ce se îndepărta şi clătină din cap aproape imperceptibil.

N-avea de ce să-şi facă griji. De-abia puteam urca rampa de la intrarea în navă, darămite să-l atac pe Carrera cu mâinile goale. M-am agăţat de ultimele rămăşiţe de tetramet şi l-am urmat pe comandantul trupelor Wedge de-

a lungul coridoarelor înguste, cu etajere pline de tot felul de aparate, şi am intrat printr-un tunel gravitaţional în ceea ce părea a fi cabina lui.

— Ia loc, locotenent. Dacă ai unde.

Deşi ticsită de obiecte, în cabină domnea o ordine exemplară. Un pat gravitaţional dezactivat, pe podea, într-un colţ, sub un birou fixat în perete. Pe birou se aflau un mic display, un teanc de bookcipuri şi o statuetă rubicondă ce părea să aparţină stilului Hun Home. O a doua masă ocupa celălalt capăt al cabinei, acoperită de accesoriile unui proiector. Două holograme pluteau lângă tavan, în unghiuri care facilitau vizionarea din pat. Una era o imagine spectaculoasă a planetei Adoracion, luată de pe o orbită înaltă, cu soarele care tocmai răsărea peste întinderea verde-portocalie. În cealaltă, erau Carrera cu familia lui, o femeie smeadă, frumoasă, cu braţele trecute posesiv peste umerii a trei copii de vârste diferite. Comandantul părea fericit, dar corpul din hologramă arăta mai bătrân decât cel pe care-l purta acum.

Am găsit un scaun de metal, spartan, lângă masa cu proiectorul. Carrera aşteptă să mă aşez, apoi se sprijini de birou, cu braţele încrucişate.

— Ai fost acasă de curând? am întrebat eu, arătând spre holograma orbitală.

Comandantul rămase cu ochii aţintiţi asupra mea.

— N-am mai fost de mult… Kovacs, ştiai foarte bine că Sutjiadi e căutat de Wedge.

— Încă nu ştiu dacă *este* Sutjiadi. Hand mi-a spus că e Jiang. Cum de eşti atât de sigur?

Carrera aproape că zâmbi.

— Frumoasă încercare. Amicii mei sus-puşi mi-au dat codurile genetice pentru corpurile de luptă. Plus informaţiile despre corpuri din rezervele Mandrake. Au ţinut neapărat să aflu că Hand are în echipă un criminal de război. Asta ca să mă stimuleze, ca un bonus.

— Criminal de război, am spus eu şi mi-am rotit încet privirea prin cabină. Un termen interesant. Pentru un om care a supervizat Pacificarea Decaturului.

— Sutjiadi mi-a ucis un ofiţer. Un ofiţer ale cărui ordine trebuia să le execute. Potrivit oricărei convenţii de luptă pe care o cunosc, asta se numeşte crimă.

— Un ofiţer? Veutin? am zis neînţelegând de ce vreau să-l contrazic, poate doar dintr-o senzaţie generală de inerţie. Haida-de. *Tu* ai executa ordinele lui Veutin, poreclit şi Câinele?

— Din fericire, nu sunt nevoit s-o fac. Dar plutonul lui le executa şi îi era loial până la fanatism. De la primul până la ultimul om. Veutin a fost un militar destoinic.

— Dar nu degeaba îi spuneau Câinele, Isaac.

— Aici nu e vorba de un concurs de…

— …popularitate, l-am completat eu, schiţând un zâmbet. Replica asta s-a cam demodat. Veutin a fost un nemernic, după cum prea bine ştii. Dacă acest Sutjiadi i-a făcut de hac, înseamnă că a avut un motiv întemeiat.

— Motivele nu înseamnă că ai şi dreptate, locotenent Kovacs, spuse Carrera cu o blândeţe neaşteptată care-mi dădea de înţeles că mă întreceam cu gluma. Orice peşte plin de grefe din Plaza de los Caidos are motiv să sluţească faţa unei curve, dar asta nu înseamnă că are dreptate. Joshua Kemp are motive să facă ceea ce face şi, din punctul lui de vedere, motivele s-ar putea să fie întemeiate. Dar asta nu înseamnă că are şi dreptate.

— Atenţie la ce spui, Isaac. Relativismul ăsta te-ar putea trimite după gratii.

— Mă îndoiesc. Doar l-ai văzut pe Lamont.

— Mda.

Am rămas tăcuţi o vreme.

— Aşadar, vrei să-l bagi pe Sutjiadi la anatomizor.

— Am de ales?

L-am privit lung.

— Noi suntem trupele Wedge, locotenent. Ştii ce înseamnă asta.

Tonul lui devenea uşor imperativ. Nu ştiu pe cine încerca să convingă.

— Ai depus jurământul militar, la fel ca toţi ceilalţi, continuă el. Cunoşti codurile. Stăm uniţi în faţa haosului şi

toată lumea trebuie să ştie asta. Cei cu care avem de-a face trebuie să ştie că nu glumim. Avem nevoie de frica asta, dacă vrem să acţionăm cu eficienţă. Iar soldaţii mei trebuie să ştie că frica este o condiţie primordială. Că va fi impusă. Fără ea, ne pierdem unitatea.

Am închis ochii.

— Să zicem.

— Nu-ţi cer să urmăreşti procesul.

— Mă îndoiesc că voi găsi un loc.

În dosul pleoapelor închise am simţit cum se mişcă. Când m-am uitat, l-am văzut aplecat deasupra mea, sprijinit de masa cu proiectorul, cu faţa schimonosită de furie.

— Te rog să-ţi ţii gura, Kovacs. Te rog să renunţi la atitudinea asta!

Nu ştiu dacă voia să vadă vreun semn de rezistenţă, faţa mea oricum nu trăda nimic. Se retrase o jumătate de metru şi se îndreptă de spate.

— Nu te las să-ţi baţi joc de gradul pe care-l ai. Eşti un ofiţer capabil, locotenent. Inspiri loialitate oamenilor pe care-i conduci şi eşti un bun luptător.

— Mulţumesc.

— Poţi să râzi, dar eu te cunosc bine. E un fapt verificat.

— *Biotehnica* e de vină, Isaac. Dinamica genei de lup, a haitei, serotonina şi psihoza agentului special de a ieşi din orice rahat. Şi un *câine* ar putea face ce-am făcut eu pentru Wedge. Câinele Veutin, de exemplu.

— Da, zise el, înălţă din umeri şi se sprijini din nou de marginea biroului. Tu şi Veutin aveţi, aveaţi, un profil similar. Îţi pot arăta estimările psihochirurgului dacă nu mă crezi. Acelaşi gradient Kemmerich, acelaşi IQ, aceeaşi lipsă de empatie generalizabilă. Pentru un novice, aţi putea fi unul şi acelaşi om.

— Mda, numai că el e mort. Chiar şi un novice ar trebui să sesizeze acest detaliu.

— Atunci poate nu aceeaşi lipsă de empatie. Corpul de agenţi speciali te-a făcut îndeajuns de diplomat ca să nu subapreciezi oameni ca Sutjiadi. Dar în cazul lui te-ai fi

putut descurca mai bine.

— Vasăzică greşeala lui Sutjiadi e că a fost subestimat? Mi se pare un motiv foarte întemeiat ca să torturezi pe cineva până moare.

Mă privi lung.

— Locotenent Kovacs, nu cred că înţelegi ce-ţi spun. Aici nu dezbatem execuţia lui Sutjiadi. Omul ăsta mi-a omorât doi subordonaţi şi în zorii zilei de mâine va primi pedeapsa pentru crimele comise. Îmi place sau nu…

— Cât umanism din partea ta!

Îmi ignoră remarca.

— …trebuie s-o fac şi o vo*i face. Iar* tu, dacă ştii ce-i bine pentru tine, vei valida această execuţie.

— Altfel?

Întrebarea nu era chiar atât de sfidătoare pe cât aş fi vrut şi am stricat totul la sfârşit cu un acces de tuse care m-a îndoit pe scaunul îngust, făcându-mă să scuip sânge. Carrera îmi întinse un şerveţel.

— Poftim?

— Dacă nu validez spectacolul macabru, ce mi se va întâmpla?

— Îi informez pe toţi că ai încercat, cu bună ştiinţă, să-l aperi pe Sutjiadi de justiţia trupelor Wedge.

Am căutat un loc în care să arunc şerveţelul murdar.

— E o acuzaţie?

— Sub masă. Nu, acolo, lângă piciorul tău, Kovacs. Nu contează dacă ai făcut-o sau nu. Probabil că ai făcut-o, dar mie personal nu-mi pasă. Eu vreau ordine şi să se facă dreptate. Conformează-te şi-ţi dau gradul înapoi, plus comanda unei unităţi noi. Dacă depăşeşti măsura, e rândul tău să suferi.

— Lui Loemanako şi Kwok n-o să le placă asta.

— Nu. Dar fac parte din Wedge; sunt militari şi se vor supune ordinelor spre binele trupelor Wedge.

— O modalitate practică de a stimula loialitatea.

— Loialitatea e o monedă ca oricare alta. Cheltuieşti ce-ai câştigat. Apărarea unuia care a omorât militari Wedge e mai mult decât îţi poţi permite. Mai mult decât şi-ar putea

permite oricare dintre noi.

Se rezemă de marginea biroului. Agentul special din mine înţelese din poziţia lui că era runda finală. Era felul lui celebru de a sta în momente de criză. Aşa îl văzusem când trupele guvernamentale ne înconjuraseră în Defileul Shalai, iar infanteria aeropurtată a lui Kemp se năpustise din cerul măturat de furtună ca grindina. De aici nu aveam scăpare.

— Nu vreau să te pierd, Kovacs, şi nici nu vreau să-i întristez pe soldaţii care te-au urmat. Dar, în ultimă instanţă, trupele Wedge înseamnă mai mult decât orice militar care face parte din ele. Nu ne putem permite ca unii s-o ia razna.

Depăşit numeric, mai slab înarmat decât inamicul şi lăsat să moară în Shalai, Carrera a rezistat pe străzile şi în clădirile transformate în ruine timp de două ore, până când a venit furtuna şi a acoperit totul. Apoi a condus o contraofensivă pas cu pas, măcelărind totul în cale, prin vântul asurzitor şi peticele de nori ajunse aproape de nivelul solului, până când radiourile mai să se blocheze de ţipetele disperate ale comandanţilor trupelor aeropurtate care ordonau retragerea. După furtună, Defileul Shalai a rămas plin de morţii lui Kemp, Wedge pierzând mai puţin de două duzini de luptători.

Se aplecă şi mai mult spre mine, calm acum. Ochii lui îmi scrutau faţa.

— E… clar… acum… locotenent? E nevoie de un sacrificiu. Chiar dacă nu ne place, mie şi ţie, ăsta e preţul apartenenţei la Wedge.

Am înclinat din cap.

— Atunci eşti gata să treci peste asta?

— Sunt pe moarte, Isaac. În aceste clipe singurul lucru pentru care sunt gata e un pic de somn.

— Înţeleg. Nu te mai reţin.

Atinse display-ul, care se trezi la viaţă în etape. Am oftat şi am încercat să mă concentrez.

— Echipa de intervenţie a urmat o traiectorie extrapolată din unghiul de reintrare a navei *Nagini* şi a

ajuns foarte aproape de aceeaşi zonă de andocare ca şi voi. Loemanako spune că n-a găsit comenzile care interziceau accesul în nava marţiană. Voi cum aţi intrat?

— Era deja deschisă, am răspuns eu nevrând să mint, bănuind că oricum îi va interoga şi pe ceilalţi, cât de curând. Din câte ştim noi, nu există astfel de comenzi.

— Într-o navă de război? întrebă Carrera mijind ochii. E greu de crezut.

— Isaac, nava este prevăzută cu un scut spaţial amplasat la cel puţin doi kilometri de ea. De ce-ar fi nevoie ca zona de andocare să fie închisă?

— Ai văzut tu asta?

— Da. L-am văzut şi cum acţionează.

— Hmm, făcu el şi modifică ceva pe display. Cercetaşii au găsit urme lăsate de oameni la trei-patru kilometri în interior. Pe voi însă v-au găsit într-un fel de bulă-observator, la mai puţin de un kilometru şi jumătate de intrare.

— Era şi normal. Am marcat drumul cu săgeţi mari, din iluminiu.

Mă privi lung.

— V-aţi plimbat pe acolo?

— Eu nu, am răspuns, clătinând din cap şi am regretat numaidecât, fiindcă încăperea atât de mică începu să se învârtească în jurul meu.

Am aşteptat să se oprească.

— Unii s-au plimbat, am continuat. Dar n-am întrebat până unde au mers.

— Sună a dezorganizare.

— Aşa a şi fost, am replicat cu iritare în glas. Ştiu şi eu… Poate ar trebui să laşi deoparte prejudecăţile, să te aştepţi la orice. Te-ar ajuta când ajungi acolo.

— Mda, aşa se pare.

Şovăi şi îmi luă ceva timp ca să-mi dau seama că e stânjenit.

— Ai văzut… stafii… acolo?

Am înălţat din umeri, înăbuşindu-mi pornirea de a chicoti necontrolat.

— Am văzut ceva, dar nu sunt sigur ce-a fost. Ai tras cu urechea la ce povestesc oaspeţii, Isaac?

Zâmbi şi flutură din mână a scuză.

— M-am molipsit de la Lamont. Dacă tot a pierdut gustul de a-şi vârî nasul peste tot, mi-am zis că-i păcat să las echipamentul să ruginească, spuse el şi umblă din nou la display. Conform raportului medical, în afară de tine şi de Sun, evident, toţi au fost victimele unor rafale de stuner.

— Mda. Sun s-a sinucis. Noi...

Brusc mi-a fost imposibil să explic. De parcă încercasem să ridic pe umeri o greutate uriaşă, fără ajutorul cuiva. Ultimele momente petrecute în astronava marţiană, înconjurat de suferinţa şi strălucirea a ceea ce echipajul lăsase în urma lui. Certitudinea că această durere străină de noi avea să ne copleşească. Cum să-i explic asta celui care ne condusese fără preget la victorie în Defileul Shalai şi în multe alte bătălii? Cum să exprimi realitatea aceea supraomenească, glacială, limpede ca un diamant?

Realitate? Îndoiala mă trase imediat de mânecă.

Era? Dar realitatea în care trăia Isaac Carrera, sumbră, mereu cu mâna pe armă, mai exista sau nu? Existase vreodată? Cât din ce-mi aminteam era fapt palpabil?

Memoria unui agent special e totuşi...

Însă fusese chiar atât de rău? M-am uitat la display, încercând, frânt de oboseală, să gândesc raţional. Hand o numise aşa, iar eu acceptasem, panicat aproape. Hand, hounganul. Hand, maniacul religios. Când mai avusesem încredere în el atât de mult, încât să mă lepăd de el?

Atunci de ce avusesem încredere în el?

Sun. M-am agăţat de faptul în sine. *Sun ştia. Şi-a dat seama că nu mai e scăpare şi a preferat să-şi zboare creierii decât să aibă de-a face cu aşa ceva.*

Carrera mă privea ciudat.

— Continuă.

Tu şi Sun...

— O clipă, am zis eu dumirindu-mă. Ai spus în afară de *mine* şi Sun?

— Da. Toţi ceilalţi prezintă o traumă electroneurală

obişnuită. De la o rafală de stuner, cum ţi-am spus.

— Dar nu şi eu.

— Nu, răspunse el, derutat. Tu erai neatins. De ce, îţi *aminteşti* că cineva a tras în tine?

După ce termină cu mine, închise display-ul cu o mână plină de bătături şi mă conduse înapoi pe coridoarele pustii ale navei, apoi prin murmurul nocturn al taberei. N-am vorbit mult. Starea mea de confuzie îl făcuse să dea înapoi, să renunţe la interogatoriu. Probabil nu credea că unul dintre agenţii lui speciali preferaţi putea ajunge în asemenea hal.

Dacă mie îmi venea să cred asta…

Ea te-a împuşcat. Tu ai lăsat stunerul jos, iar ea te-a împuşcat, apoi s-a împuşcat pe sine. Aşa *trebuie* să se fi întâmplat.

Altfel…

M-am înfiorat.

Pe o bucată curată de nisip, în spatele navei mai mulţi soldaţi înălţau eşafodul pentru execuţia lui Sutjiadi. Stâlpii erau deja la locul lor, înfipţi adânc în nisip şi dispuşi în aşa fel încât să susţină platforma înclinată, canelată. La lumina celor trei lămpi Angier şi a proiectoarelor ce băteau prin trapa din spate a navei, structura arăta ca o gheară descărnată care se ridica din nisip. Piesele componente ale anatomizorului, ca o viespe făcută bucăţele, aşteptau să fie asamblate în apropiere.

— Soarta războiului se schimbă, zise Carrera pe un ton firesc. Kemp e pe ducă pe acest continent. N-a mai întreprins un atac aerian de săptămâni întregi. Acum îşi evacuează trupele prin strâmtoarea Wacharin, cu flota polară.

— Nu poate rezista pe coasta de acolo? am întrebat eu automat, amintindu-mi zeci de informări la care luasem parte.

Carrera clătină din cap.

— Exclus. Spre sud şi est se întinde o câmpie inundabilă, pe distanţă de o sută de kilometri. N-are unde şi nici cu ce

să-şi construiască fortificaţiile, darămite să îndiguiască zona. Asta înseamnă că nu ne poate bloca pe termen lung şi nu-şi poate folosi complexul de luptă. În şase luni cu blindatele amfibii îl alungă de acolo. Încă un an şi parcăm *Chandra* deasupra Indigo City.

— Şi apoi?

— Poftim?

— Şi apoi? După ce ocupaţi Indigo City, după ce Kemp bombardează, minează şi aruncă în aer tot ce e mai de valoare pe acolo şi se refugiază în munţi cu susţinătorii lui, *ce urmează?*

— Păi, spuse Carrera umflându-şi obrajii, chiar surprins de întrebare. Ce se întâmplă de obicei. Consolidarea puterii pe ambele continente, acţiuni poliţieneşti limitate, găsirea ţapilor ispăşitori până se calmează toată lumea. Dar, între timp…

— Între timp noi vom fi departe, nu? am zis eu vârându-mi mâinile în buzunare. Departe de planeta asta de rahat, într-un loc în care nimeni nu opune rezistenţă când vede că nu are nicio şansă. Măcar vestea asta dă-mi-o.

Mă privi pieziş şi îmi făcu din ochi.

— Hun Home arată bine. Lupte pentru putere, intrigi de palat. Exact ce-ţi trebuie.

— Mulţumesc.

Dinspre bulă prin aerul nopţii răzbătea murmurul celor dinăuntru. Carrera ciuli urechile.

— Pofteşte înăuntru, i-am spus eu posac şi am intrat. Te scuteşte să te întorci la jucăriile lui Lamont.

Ultimii trei membri ai expediţiei Mandrake şedeau în jurul unei mese joase în capătul bulei. Soldaţii lui Carrera îi curăţaseră de inhibitori, aducându-i la condiţia obişnuită de deţinut, cu un singur inhibitor rămas pe ceafă, ca o tumoare. Aşa cum stăteau, aduşi de spate din cauza micii poveri, păreau că uneltesc ceva.

Întoarseră ochii spre noi, fiecare reacţionând în felul lui. Deprez se dovedi cel mai impasibil; aproape că nu i se mişcă niciun muşchi de pe faţă. Vongsavath îmi surprinse

privirea şi înălţă din sprâncene. Wardani se uită pe lângă mine, spre Carrera, şi scuipă pe podeaua lucioasă.

— Asta bănuiesc că-i pentru mine, zise comandantul pe un ton glumeţ.

— Pentru amândoi, îl lămuri arheologa. Păreţi îndeajuns de apropiaţi.

Carrera zâmbi.

— Te-aş sfătui să nu-ţi exteriorizezi prea mult ura, doamnă Wardani. Micuţul prieten de pe ceafă de-abia aşteaptă să te muşte.

Femeia clătină din cap, tăcută. Ridică o mână din reflex, spre inhibitor, apoi o lăsă să cadă. Poate că deja încercase să-l alunge. Nu e o greşeală pe care s-o repeţi.

Carrera se apropie de locul unde scuipase Wardani, se aplecă şi îi luă scuipatul cu un deget. Îl examină, îl apropie de nas şi se strâmbă.

— Nu mai ai mult, doamnă Wardani. În locul tău aş fi mai politicoasă cu persoana care va recomanda să fii sau nu reîntrupată.

— Mă îndoiesc că tu o vei decide.

— Mda, spuse comandantul şi îşi şterse degetul de cearşaful de pe patul cel mai apropiat. Am spus că „voi recomanda”. Deşi asta presupune că te vei întoarce la Landfall cu perspectiva unei reîntrupări. Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple.

Wardani se întoarse spre mine, tăind elanul lui Carrera. Un afront subtil pe care, în alte împrejurări, condiţionarea mea diplomatică l-ar fi aplaudat.

— Cumva poponarul tău încearcă să mă ameninţe?

Am clătinat din cap.

— Vrea doar să te convingă.

— E prea subtil pentru mine, replică ea şi îi aruncă o privire dispreţuitoare comandantului. Mai bine mă împuşti în stomac. O metodă care dă roade. Bănuiesc că e metoda la care recurgi de obicei ca să-i pacifici pe civili.

— A, te referi la Hand, zise Carrera, apucă un scaun de lângă masă, îl întoarse şi se aşeză călare pe el. Eraţi prieteni?

Wardani îl privi lung.

— Se pare că nu. Nu era genul tău.

— Asta n-are nicio legătură cu…

— Ştiai că din cauza lui a fost bombardat oraşul Sauberville?

Altă pauză fără cuvinte. Am văzut cum îi cade faţa arheologei şi brusc mi-am dat seama cât de mult o afectaseră radiaţiile.

Carrera îşi dădu seama şi el.

— Da, doamnă Wardani. Cineva trebuia să niveleze drumul micii expediţii, drept care Matthias Hand a aranjat ca de asta să se ocupe prietenul nostru comun Joshua Kemp. A, nu în mod direct, desigur. Dezinformări de ordin militar, bine concepute şi cu aceeaşi grijă transmise pe canalele corespunzătoare. Îndeajuns ca să-l convingă pe eroul nostru revoluţionar din Indigo City că Sauberville ar arăta mai bine ca o pată de grăsime. Şi că treizeci şi şapte dintre oamenii mei nu mai au nevoie de ochi, zise comandantul şi se uită spre mine. Tu cred c-ai ghicit, nu?

Am înălţat din umeri.

— Mi s-a părut posibil. Dar parcă e o explicaţie prea la îndemână.

Wardani mă fulgeră cu privirea, nevenindu-i să creadă.

— Doamnă Wardani, spuse Carrera ridicându-se de parcă-l durea tot corpul. Sunt sigur că mă crezi un monstru, dar să ştii că nu sunt. Eu sunt doar un om care-şi face meseria. Oameni ca Matthias Hand *provoacă* războaiele de pe urma cărora trăiesc eu. Adu-ţi aminte de asta când mai vrei să mă insulţi.

Arheologa nu zise nimic, dar am simţit cum mă sfredeleşte cu ochii. Carrera dădu să plece, apoi se opri.

— Şi încă ceva, doamnă Wardani. Poponar, spuse el şi privi în jos, de parcă întorcea cuvintele pe toate părţile. Eu am ceea ce mulţi ar considera o gamă limitată de preferinţe sexuale, dar penetrarea anală nu se numără printre ele. Pe de altă parte, din dosarul întocmit în lagăr reiese că nu acelaşi lucru se poate spune şi despre tine.

Wardani scoase un sunet gutural. În spatele lui aproape

că am auzit cum se duc pe apa sâmbetei toate eforturile mele de a o recupera. Semnul unui rău iremediabil. Am sărit în picioare, fără să vreau.

— Isaac, n-ai…

— N-am? zise rânjind ca un craniu descărnat. Blegule! Mai bine stai jos.

Era aproape un ordin. Aproape că am înţepenit, simţind, ca un agent special ce eram, cum creşte furia în mine, dând să răbufnească.

— Kovacs!

Vocea lui Wardani răsună ca un plesnet de bici.

Am făcut un pas spre Carrera, cu o mână întinsă spre gâtul lui, încercând cu ultimele puteri să-i aplic o lovitură de picior. Masivul comandant se proţăpi pe picioare şi blocă ambele atacuri cu o uşurinţă brutală. Piciorul îmi alunecă în stânga, dezechilibrându-mă. Carrera mă prinse de cot şi mi-l suci brusc.

Am auzit un trosnet în fundul capului, ca un pahar de whisky gol, pe care-l calci într-un bar de-abia luminat. Am simţit cum durerea îmi sfredeleşte creierul, am scos un ţipăt scurt şi, în clipa următoare, neurochimul trecu la treabă. Antidotul folosit de trupele Wedge – corpul în care mă aflam încă făcea faţă. Carrera mă strângea în continuare, iar eu atârnam de el ca o păpuşă dezactivată. Mi-am flexat celălalt braţ, experimental, gest care-l făcu să râdă. Apoi îmi răsuci şi mai tare cotul rupt, făcându-mă să văd negru în faţa ochilor, şi-mi dădu drumul. Un şut în stomac, ca de final, mă lăsă ca un făt în pântecul mamei, interesat doar de ceea ce vedeam până la înălţimea gleznei.

— Îţi trimit medicii, l-am auzit cum spune undeva, deasupra mea. Doamnă Wardani, îţi sugerez să-ţi ţii gura, altfel îi pun pe câţiva dintre oamenii mei mai puţin sensibili să ţi-o umple. Aşa poate ai să-ţi aduci aminte ce înseamnă poponar. Nu-mi pune răbdarea la încercare, femeie!

Am auzit un foşnet de haine şi l-am văzut cum se ghemuieşte lângă mine. Mă apucă de bărbie şi mă întoarse

cu faţa spre el.

— Va trebui să renunţi la sentimentalismul ăsta de rahat dacă vrei să mai lucrezi pentru mine, Kovacs. Dar, în caz că n-o faci… zise el şi îmi arătă un păianjen inhibitor făcut covrig. Doar ca măsură temporară. Până terminăm cu Sutjiadi. Ne vom simţi mult mai în siguranţă aşa.

Aplecă palma şi inhibitorul se rostogoli prin aer. Pentru simţurile mele ameţite de endorfină, ajunse jos după o eternitate. Am urmărit aproape cu fascinaţie cum păianjenul îşi întinde picioarele şi cade pe podea la mai puţin de un metru de capul meu. Acolo se echilibra. Se roti de câteva ori, apoi se îndreptă grăbit spre mine. Mi se urcă pe faţă, pe urmă coborî pe gât, spre şira spinării. Am simţit o înţepătură rece în os şi membrele lui ca nişte cabluri înţepenindu-mi-se în ceafă.

Asta e.

— Pe curând, Kovacs. Mai gândeşte-te.

Carrera se ridică şi, probabil, ieşi. Am rămas acolo, verificând închizătorile păturii confortabile a amorţelii în care mă înveliseră sistemele corpului meu. Apoi mai multe mâini mă ajutară să mă ridic în capul oaselor, o poziţie în care nu voiam să ajung.

— Kovacs.

Era Deprez, care mă privea cercetător.

— Cum te simţi, frate?

Am tuşit uşor.

— Minunat.

Mă rezemă de marginea mesei. Wardani apăru în spatele lui.

— Kovacs?

— Aaa, îmi pare rău, Tanya, am zis eu, riscând o privire ca să verific dacă mai era furioasă. Ar fi trebuit să te previn să nu întinzi coarda cu el. Nu e ca Hand. Nu suportă aşa ceva.

— Kovacs.

Muşchii feţei îi tresăreau, poate primul semn că revenea la starea în care o găsisem în lagăr. Sau poate că nu.

— Ce vor să-i facă lui Sutjiadi?

O tăcere scurtă rămase în urma întrebării.

— Un ritual de execuţie, răspunse Vongsavath. Am dreptate?

Am încuviinţat din cap.

— Adică?

Vocea lui Wardani era de un calm nefiresc, fapt care mă făcu să cred că poate recuperarea ei nu era fără speranţă.

— Un ritual de execuţie... În ce consta?

Am închis ochii şi am încercat să-mi amintesc imagini din ultimii doi ani. Amintirea părea să-mi reînvie durerea surdă, insinuantă, dinspre cotul rupt. După un timp am privit-o din nou în faţă.

— E ca un autochirurg, am răspuns eu rar. Reprogramat. Scanează corpul, cartografiază sistemul nervos. Măsoară rezistenţa. Apoi îi aplică programul de dezasamblare.

— Dezasamblare? întrebă Wardani făcând ochii mari.

— Îl desface bucată cu bucată. Îi jupoaie pielea, îl toacă mărunt, îi rupe oasele... am spus eu concentrându-mă. Îi scoate maţele, îi fierbe ochii în orbite, îi sparge dinţii şi-i înţeapă nervii.

Wardani încercă să-şi ducă mâna la gură.

— Totul pe viu. Dacă omul pare că-şi pierde cunoştinţa, autochirurgul se opreşte. Îi dă stimulente, dacă e nevoie. Îi dă tot ce trebuie, mai puţin sedative, desigur.

Acum aveam senzaţia că mai era cineva cu noi, o a cincea prezenţă, ghemuită lângă mine, rânjind şi strângând oasele rupte din braţul meu. Am rămas cu durerea îndulcită de biotehnologie, amintindu-mi de ceea ce li se întâmplase predecesorilor lui Sutjiadi în faţa trupelor Wedge adunate ca să urmărească spectacolul precum credincioşii în faţa unui altar închinat războiului.

— Cât durează? întrebă Deprez.

— Depinde. Aproape o zi întreagă, am răspuns eu cu greutate. Trebuie să se termine înainte de căderea nopţii. Aşa e ritualul. Dacă nu, maşinăria îi taie capul la ultima rază de lumină. Ceea ce înseamnă finalul.

Voiam să mă opresc, dar mi-am dat seama că ceilalţi

doreau să continui.

— Ofiţerii şi subofiţerii pot cere un vot *coup de grâce* de la trupe, dar de-abia spre seară, chiar şi de la cei care vor ca ritualul să se termine cât mai repede. Nu-şi pot permite să se arate mai miloşi decât soldaţii obişnuiţi. Dar chiar şi mai târziu am văzut cum s-a votat împotriva lor.

— Sutjiadi a omorât un comandant de pluton Wedge, spuse Vongsavath. Nu cred că va fi un vot în favoarea lui.

— E slăbit, zise Wardani cu speranţă în glas. Cu atâtea radiaţii…

— Nu, am replicat eu.

Mi-am flexat braţul drept, alegându-mă doar cu un junghi până în umăr, chiar şi cu neurochimul în funcţiune.

— Corpurile maori simt antiradiaţii. Au o rezistenţă foarte mare.

— Dar neurochimul…

Am clătinat din cap.

— N-are nicio treabă. Maşinăria se adaptează, prima dată neutralizează sistemele antidurere, le distruge.

— Atunci Sutjiadi va muri.

— *Nu,* am strigat eu. Nu funcţionează aşa.

Nimeni nu prea mai scoase o vorbă după asta.

Sosiră doi medici, un bărbat care mă mai tratase şi o femeie încruntată, pe care n-o cunoşteam. Îmi examinară braţul fără să manifeste vreun interes prea mare. Prezenţa inhibitorului pitit pe ceafă şi ce spunea asta despre condiţia mea trecură, în aparenţă, neobservate. Cei doi folosiră un microset cu ultravibraţii ca să mărunţească bucăţile de os din jurul cotului, apoi introduseră mai multe şiruri de regeneratori monofilament cu plăcuţe verzi şi cipuri la nivelul pielii care să le spună celulelor ce să facă şi, mai important, cât de repede s-o facă. *N-avem timp de pierdut aici. Nu mai contează ce-ai făcut în civilie, acum participi la o operaţiune militară, soldat.*

— În câteva zile se vindecă, zise bărbatul, dezlipind o compresă cu endorfină cu efect rapid de pe cot. Am curăţat marginile, aşa că flexarea braţului nu afectează

ţesutul înconjurător. Dar doare al naibii şi încetineşte procesul de vindecare, aşa că încercaţi să evitaţi mişcările bruşte. Am să vă pun o cotieră ca să nu uitaţi.

Câteva zile. În câteva zile mare noroc să mai pot respira. Mi-am amintit brusc de medicul de la bordul spitalului orbital. *La naiba.* Absurdul situaţiei mă făcu să zâmbesc fără să vreau.

— Mulţumesc. Cine-ar vrea să oprească procesul de vindecare?

Medicul zâmbi şi el, pierit, apoi îşi văzu iar de lucru. Cotiera se întindea de la biceps până aproape de mână, caldă, relaxantă şi constrictivă.

— Faci parte din echipa de anatomizare? l-am întrebat.

Îmi aruncă o privire chinuită.

— Nu, doar cei care se ocupă de scanare.

— Am terminat aici, Martin, anunţă femeia pe neaşteptate. Trebuie să plecăm.

— Mda, făcu el, dar se mişcă agale, împachetându-şi trusa de luptă în silă.

Am văzut cum vâră totul înăuntru, instrumentele sterilizate şi compresele viu colorate în manşoanele elastice.

— Martin, am zis arătând spre trusă. Lasă-mi şi mie câteva chestii din alea roz. Vreau să dorm cât mai mult.

— Păi…

Femeia îşi drese glasul.

— Martin, ştii că n-avem…

— Mai tacă-ţi gura! se răsti Martin la ea cu o furie apărută din senin.

Instinctul de agent special mă îndemnă să mă întind spre trusă, pe la spatele lui.

— Eşti mai mică în grad decât mine, Zeyneb. Dau ce vreau eu, tu n-ai…

— Calm, am spus eu încet. Le-am luat deja.

Ambii medici mă pironiră cu privirea. Am ridicat şirul de comprese cu endorfine pe care-l luasem cu mâna stângă. Şi am schiţat un zâmbet.

— N-aveţi grijă, nu le pun pe toate odată.

— Poate c-ar trebui, zise femeia. Domnule locotenent…

— Zeyneb, ţi-am spus să-ţi ţii gura, o apostrofă din nou Martin înşfăcând trusa şi strângând-o la piept. Atenţie, au un efect rapid. Nu aplicaţi mai mult de trei odată. Vă detaşează de tot ce… medicul se opri înghiţind în sec. De tot ce se întâmplă în jurul dumneavoastră.

— Mulţumesc.

Cei doi medici îşi adunară restul echipamentului şi plecară. Zeyneb mă privi din uşă, mişcând din buze, rostind cuvintele prea încet ca să le pot auzi. Martin ridică braţele încrucişate, ca şi cum le încătuşase cineva, şi ieşi după Zeyneb. M-am uitat lung în urma lor, apoi la şirul de comprese din pumnul încleştat.

— Asta e soluţia ta? întrebă Wardani cu o voce scăzută, rece. Să iei droguri ca să nu mai vezi nimic?

— Ai o idee mai bună?

Îmi întoarse spatele.

— Atunci coboară din turnul tău de fildeş şi păstrează-ţi făţărnicia numai pentru tine.

— Am putea…

— Am putea *pe dracu'!* Inhibitorii stau călare pe noi, mai avem câteva zile până la distrugerea iremediabilă a celulelor, plus că, spre deosebire de tine, am şi un braţ vătămat. Plus că tot ce se întâmplă aici, sunet şi imagine, e monitorizat din cabina politrucului, unde Carrera cred că poate intra când vrea şi când nu vrea.

Am simţit o mică înţepătură în ceafă şi mi-am dat seama că furia o lua înaintea oboselii. Mi-am înăbuşit-o.

— Am luptat cât am putut, Tanya. Ziua de mâine o vom petrece ascultând cum moare Sutjiadi. Tu poţi să faci ce vrei. Eu vreau să dorm de la început şi până la sfârşit.

I-am aruncat cuvintele astea cu un amestec de durere şi satisfacţie, ca atunci când scoţi cu mâna goală o schijă care ţi-a pătruns în corp. Dar undeva, dincolo de el, îl vedeam mereu pe comandantul lagărului, imobilizat în scaun, conectat la sursa de curent, cu pupila singurului ochi uman bătându-se uşor de pleoapa de sus.

Dacă mă întind, probabil că nu mă voi mai scula

niciodată. I-am auzit cuvintele din nou, şoptite, ca într-o ultimă suflare. *Aşa că stau pe scaunul… ăsta. Lipsa de confort mă trezeşte… din când în când.*

M-am întrebat de ce-aş avea nevoie în această etapă a jocului. De ce fel de scaun ar trebui să fiu legat.

Undeva trebuie să găsesc o cale de a scăpa de plaja asta blestemată.

M-am întrebat şi de ce mâna de la braţul vătămat nu era goală.

CAPITOLUL 39

Sutjiadi începu să ţipe la scurt timp după ivirea zorilor.

O furie dezlănţuită în primele secunde, aproape reconfortantă prin caracterul ei omenesc, care nu ţinu mult. În mai puţin de un minut, tot ce era uman se preschimbă într-o agonie animalică. Aşa străbătea plaja din locul în care Sutjiadi era măcelărit, urlet după urlet, înfricoşător, umplând aerul ca nişte săgeţi pornite în urmărirea celor care nu ascultau. Chiar dacă le aşteptam încă de cu noapte, ne izbiră ca o undă de şoc, făcându-ne să tresărim în paturile în care stăteam cocârjaţi, în care nici nu încercaserăm să adormim. Urletele erau pentru noi toţi, ne tulburau până la lacrimi. Păreau că-şi lipesc palmele umede de faţa mea, că-mi apasă coastele, că-mi opresc răsuflarea, că-mi ridică părul de pe ceafă şi-mi fac ochii să tresară. Inhibitorul îmi controla sistemul nervos şi se arăta interesat de ce constata.

Stăpâneşte-te.

Urletele erau însoţite de un alt sunet pe care-l cunoşteam. Mârâitul spectatorilor, tot mai stârniţi. Aşa se făcea dreptate în Wedge!

În pat, şezând turceşte, am desfăcut pumnii. Compresele căzură pe pătură.

Am văzut ceva, ca un licăr.

Am văzut figura moartă a marţianului, clară ca un display retinal.

scaunul ăsta…

…mă trezeşte.

…amestecând fire de umbră şi lumină…

…vaiet de durere de pe altă lume…

Simţeam…

…figura unui marţian, prin iureşul durerii şi-al luminii, vie…

…ochi pătrunzători, neumani, care îmi susţineau privirea cu ceva ce…

M-am cutremurat, alungând vedenia.

Ţipetele continuară, scormonindu-mi nervii, înfigându-se în măduva spinării. Wardani îşi acoperi faţa cu mâinile.

N-ar trebui să mă simt atât de rău, spuse o parte detaşată din mine. *Nu-i prima oară când...*

Ochi neumani. Ţipete neumane.

Vongsavath începu să plângă.

Am simţit cum creşte în mine, în spirală, ca în nava marţiană. Inhibitorul se încordă.

Nu, încă nu.

Autocontrol de agent special, respingere rece, metodică, la timp, a reacţiei umane. L-am întâmpinat ca un îndrăgostit pe plaja lui Wardani, la asfinţit – cu zâmbetul pe buze, cred.

Afară, pe eşafod, Sutjiadi ţipa în continuare că e nevinovat, cuvintele părând că-i sunt smulse cu cleştele.

Am apucat cotiera şi am tras-o încet spre încheietura mâinii. Mişcarea zgândărea biotăbliţele regeneratoare făcându-mă să mă înfior de durere.

Sutjiadi ţipa, ca un ciob de sticlă ce-ţi răzuieşte creierul. Inhibitorul...

Rece. Rece.

Cotiera ajunse la încheietură până atârnă de mână. Am atins prima biotăbliţă.

Poate că cineva urmărea ce fac din cabina lui Lamont, deşi mă cam îndoiam. Spectacolul oferit de Sutjiadi era prea palpitant. Şi, în plus, cine mai supraveghează deţinuţi cu inhibitori ghemuiţi pe şira spinării? Ai încredere în maşinărie şi ocupă-ţi timpul cu ceva mai atrăgător.

Sutjiadi ţipa.

Am strâns plăcuţa, tot mai tare.

Nu faci asta, mi-am spus eu. *Doar stai aici şi asculţi cum moare un om, lucru pe care l-ai mai făcut în ultimii ani, cum să te mai deranjeze? Nu-i mare lucru.* Sistemele agenţilor speciali, care îmi induceau în eroare toate glandele suprarenale din corp şi-mi insuflau o detaşare confortabilă. Credeam ce-mi spun la un nivel mai profund decât gândirea. Inhibitorul de pe ceafă tresări şi se relaxă din nou.

Am auzit cum plesneşte ceva când am scos biofilamentul de regenerare.

Prea scurt.

La nai…

Rece.

Sutjiadi ţipa.

Am ales o altă plăcuţă şi am tras uşor de ea. Sub piele am simţit cum monofilamentul secţionează ţesutul până la os, direct, şi mi-am dat seama că şi el e prea scurt.

Am ridicat ochii şi l-am surprins pe Deprez uitându-se la mine. Buzele i se mişcară a întrebare. I-am adresat un zâmbet distrat şi am încercat altă plăcuţă.

Sutjiadi ţipa.

Cea de-a patra plăcuţă era tocmai bună – am simţit cum îmi secţionează carnea într-o curbă lungă prin şi în jurul cotului. Compresa cu endorfină pe care o folosisem mai devreme ţinea durerea sub control, dar tensiunea tot mă scormonea ca o bucată de sârmă. Am apelat din nou la minciuna *absolut nimic nu se întâmplă aici* şi am tras cu putere.

Filamentul ieşi ca un cablu acoperit de alge din nisipul umed, trăgând o brazdă prin carnea antebraţului. Sângele mă stropi pe faţă.

Sutjiadi ţipa. La limita durerii şi a disperării, uluit de ceea ce-i făcea maşinăria, de ceea ce li se întâmpla fibrelor corpului său.

— Kovacs, ce dracu'…?

I-am aruncat o privire tăioasă şi am arătat spre ceafă, îndeajuns ca s-o fac să tacă pe Wardani. Am înfăşurat filamentul în jurul palmei stângi şi i-am făcut nod sub plăcuţă. Apoi, fără să-mi dau timp de gândire, am întins degetele şi am tras de laţ.

Nimic nu se întâmplă aici.

Monofilamentul îmi intră în palmă, trecu prin ţesut ca prin apă şi se lipi de bioplaca interfaţă. O durere surdă. Sângele ţâşni din tăietura invizibilă ca o dungă subţire, apoi se întinse pe toată palma. Am auzit cum Wardani îşi ţine răsuflarea şi apoi scoate un ţipăt, semn că inhibitorul

o muşcase.

Nu aici, nervii mei îi spuseră inhibitorului de pe ceafa mea. *Nimic nu se întâmplă aici.*

Suţjiadi ţipa.

Am deznodat filamentul şi l-am curăţat, apoi mi-am flexat palma însângerată. Rana se lărgi. Am vârât degetul mare în ea şi…

NIMIC nu se întâmplă aici. Absolut nimic.

…l-am răsucit până am rupt carnea.

Tot durea, cu toată endorfina pe care o luasem, dar obţinusem ce doream. Sub amestecul de carne şi ţesut gras, placa interfaţă îşi arăta suprafaţa albă, acoperită de stropii de sânge şi de circuitele biotehnologice. Am lărgit rana şi mai mult până am descoperit o porţiune mai mare din placă. Apoi am întins mâna în spate, calm, ca atunci când te întinzi şi caşti, şi am plesnit-o de inhibitor.

Şi am închis pumnul.

Preţ de o clipă am crezut că m-a părăsit norocul. Norocul care mă însoţise cât scosesem monofilamentul fără o pierdere de sânge prea mare, care mă ajutase să ajung la placa interfaţă fără să-mi tai vreun tendon. Norocul că nimeni nu urmărea ecranele lui Lamont. Un astfel de noroc chior trebuia să mă părăsească la un moment dat şi, când inhibitorul se mişcă sub mâna mea umedă de sânge, am simţit cum tot autocontrolul de agent special mă lasă baltă.

La naiba

Placa interfaţă – *dezactivată doar de utilizator, nereacţionând la niciun circuit necodat în contact direct* – tresări în palma mea rănită şi ceva mi se chirci pe ceafă.

Inhibitorul muri cu un scurt scheunat electronic.

Am gemut, apoi am lăsat durerea să-mi ţâşnească printre dinţii încleştaţi, am dus braţul vătămat la ceafă şi am încercat să desprind inhibitorul. Reacţia nu se lăsă aşteptată, un tremur surd al membrelor şi o amorţeală a rănilor.

— Vongsavath, am spus eu în timp ce trăgeam de inhibitor. Vreau să te duci acolo şi să-l găseşti pe Tony

Loemanako.

— Pe cine?

— Pe subofiţerul care a venit să ne ia aseară.

Nu mai era nevoie să-mi stăpânesc emoţiile, dar am descoperit că sistemele mele o făceau deja. Chiar şi în pofida suferinţei de neînchipuit a lui Sutjiadi, care-mi punea nervii pe jar, păream să fi descoperit o răbdare de fier, capabilă să-i facă faţă.

— Îl cheamă Loemanako. Probabil că e la eşafod. Spune-i că trebuie să vorbesc cu el. Nu, aşteaptă. Mai bine-i spui că am nevoie de el. Exact cuvintele astea. Nu-i spune de ce. Am nevoie de el chiar acum. Asta sigur îl va convinge.

Vongsavath se uită spre intrarea în bulă, care nu reuşea să amortizeze ţipetele necontrolate ale lui Sutjiadi.

— Acolo, spuse ea.

— Da. Îmi pare rău, am zis eu reuşind, în sfârşit, să desprind inhibitorul. Aş merge eu, dar l-aş convinge mai greu. Plus că tu ai unul din ăştia.

Am examinat carapacea inhibitorului. Nu se vedea nicio urmă lăsată de sistemele de antiintruziune ale plăcii interfaţă, însă inhibitorul era inert, cu tentaculele rigide şi ghearele scoase.

Pilotul se ridică în picioare, clătinându-se.

— Bine, mă duc.

— Şi încă ceva.

— Da?

— Să-ţi ţii cumpătul acolo, i-am spus eu arătându-i inhibitorul mort. Încearcă să-ţi stăpâneşti emoţiile.

Se pare că iar zâmbeam. Vongsavath mă privi lung, apoi plecă. Ţipetele lui Sutjiadi se auziră în bulă la maximum până când pilotul închise uşa.

Mi-am îndreptat atenţia asupra drogurilor din faţa mea.

Loemanako veni în pas alergător. Intră înaintea lui Vongsavath – moment în care agonia lui Sutjiadi răbufni din nou – şi se apropie cu paşi mari de ultimul pat, în care şedeam ghemuit, tremurând.

— Scuze pentru zgomot, zise aplecându-se spre mine şi atingându-mă uşor pe umăr. Domnule locotenent, nu vă

e…

L-am lovit scurt, în gât.

Cinci doze de tetramet pe care le şterpelisem cu o seară în urmă îmi puneau sângele în mişcare. Dacă aş fi avut un corp neantrenat, acum aş fi fost pe moarte, pradă crampelor. Dacă aş fi fost mai puţin antrenat, acum aş fi fost pe moarte, pradă crampelor.

Nu avusesem curaj să iau mai puţin de atât.

Lovitura îi rupsese traheea. Sângele îi ţâşni în valuri, încălzindu-mi dosul mâinii. Se dădu înapoi, nesigur pe picioare, nedumerit, ca un copil căruia nu-i vine să creadă ce i se întâmplă. M-am ridicat din pat…

…gena de lup din mine mă face să regret trădarea…

…şi mi-am terminat treaba.

Se prăbuşi la podea şi rămase nemişcat.

M-am uitat la cadavru, simţind cum pulsează tetrametul în mine. Am încercat să-mi mişc picioarele. Muşchii feţei îmi scăpaseră de sub control.

Afară ţipetele lui Sutjiadi urcau tot mai mult, un sunet straniu, din preajma morţii.

— Scoateţi-i costumul de mobilitate, am zis cu asprime în glas.

Nicio reacţie. M-am uitat în jur şi mi-am dat seama că vorbeam singur. Deprez şi Wardani căzuseră lângă paturile lor, buimaci. Vongsavath se chinuia să se ridice, dar nu-şi putea coordona membrele. Prea multă emoţie – inhibitorii o simţiseră în sângele lor şi muşcaseră din ei.

— La naiba!

M-am apropiat de ei şi, cu mâna mutilată, le-am smuls păianjenii de pe ceafă, în ciuda împotrivirii lor. Sub efectul tetrametului, îmi era aproape imposibil să fiu mai blând. Deprez şi Wardani gemură în momentul în care inhibitorii rămaseră nemişcaţi. Inhibitorul lui Vongsavath se dovedi mai rezistent, pârjolindu-mi palma deschisă. Pilotul vomită, dând din mâini şi din picioare. Am îngenuncheat, i-am vârât degetele în gură şi i-am prins limba până s-a liniştit.

— E mai…

Ţipetele lui Sutjiadi mă acoperiră.

— …bine?

Reuşi să încline din cap.

— Atunci ajută-mă să-i scot costumul lui Loemanako. Mai e puţin şi ăia de-acolo îl dau dispărut.

Loemanako era înarmat cu un pistol-interfaţă, cu un blaster standard şi un vibrocuţit pe care i-l împrumutase lui Carrera cu o noapte în urmă. I-am sfâşiat hainele şi am încercat să-i scot costumul de sub ele. Era un costum de luptă – se dezactiva în mare viteză. Cincisprezece secunde, şi mâinile tremurânde ale lui Vongsavath mi-au fost de-ajuns ca să închid propulsoarele dorsale şi ale membrelor şi să-l desfac. Cadavrul lui Loemanako rămase întins, cu gâtul rupt, cu membrele răşchirate, ici şi colo străpuns de ţepi din aliaj flexibil, aducându-mi aminte de cadavrele ciopârţite şi aproape golite de maţe, ca pentru o frigare specială, pe plaja din Hirata.

— Ajută-mă să-l scot din…

În spatele meu cineva vomită. M-am uitat, era Deprez, care încerca să se ridice în picioare. Clipi de câteva ori şi reuşi să rămână cu privirea asupra mea.

— Kovacs. Tu l-ai…? întrebă el, după ce-l văzu pe Loemanako. Bravo. Acum ne spui şi nouă care e planul?

I-am dat un ultim brânci lui Loemanako şi am eliberat costumul.

— Planul e simplu, Luc. Vreau să-l ucid pe Sutjiadi, ca şi pe toţi cei de acolo. În timpul ăsta, vreau să intri în *Chandra* şi să vezi dacă e vreun membru al echipajului sau altcineva care e împotriva spectacolului de afară. Probabil că ai să găseşti vreunul, din ambele categorii. Ia asta, i-am zis eu şi am făcut vânt blasterului spre el. Crezi că mai ai nevoie de ceva?

Clătină din cap, ameţit.

— Poate cuţitul… şi drogurile. Unde-i tetrametul?

— Pe patul meu. Sub pătură.

M-am întins pe costum fără să mă dezbrac şi am început să mă închei, întâi la piept, apoi la burtă. Nu era modalitatea ideală, dar nu aveam timp de altceva. Nu vedeam nicio problemă – Loemanako era mai solid decât

mine şi, oricum, costumul era conceput astfel încât să se muleze pe corp.

— Mergem împreună, am adăugat eu. Cred că merită să riscăm un drum până la magazia din polialiaj înainte să dăm iama în ceilalţi.

— Vin şi eu, zise Vongsavath, îndârjită.

— Nu, nici să nu te gândeşti! am replicat eu, încheind braţele costumului. Vreau să rămâi aici, nevătămată. Tu eşti singura care poate pilota nava. Nu te împotrivi, numai tu ne poţi duce de aici. Misiunea ta e să rămâi aici şi să nu păţeşti nimic. Încheie-mă la picioare.

Ţipetele lui Sutjiadi se transformaseră în gemete semiconştiente. Am simţit un fior pe şira spinării. Dacă maşinăria considera că e cazul să-şi lase victima să-şi revină, cei din ultimele rânduri se puteau îndepărta de eşafod, la o ţigară. Am activat propulsoarele în timp ce Vongsavath îmi încheia costumul la glezne. Servomecanismele se treziră la viaţă. Mi-am flexat braţele – un junghi în cotul rupt, altele în mâna mutilată – şi am simţit puterea.

Costumele mobile medicale sunt proiectate şi programate ca să aproximeze forţa şi mişcarea umană normală, în acelaşi timp amortizând zonele traumatizate şi având grijă ca nicio parte a corpului să nu fie solicitată dincolo de limitele impuse de starea de convalescenţă. În majoritatea cazurilor parametrii sunt incluşi pentru a-i împiedica pe cei inconştienţi să-şi depăşească limitele.

Costumele militare nu funcţionează la fel.

M-am încordat şi costumul m-a pus pe picioare. M-am gândit la un şut în vintre şi costumul a ripostat imediat, cu o viteză şi o forţă capabile să îndoaie oţelul. Plus un upercut de stânga. Costumul reacţiona ca neurochimul. M-am ghemuit şi mi-am flexat muşchii ştiind că servomecanismele mă vor înălţa la cinci metri de sol, imediat. M-am întins cu o precizie mecanică şi am luat, cu mâna dreaptă, pistolul interfaţă al lui Loemanako. Cifrele începură să ruleze pe display, recunoscând codurile Wedge din palma mea teafără. O lumină roşie, moment în care

mâncărimea din palmă mă anunţă ce fel de muniţie aveam. Rezerva unui comando în vid. Gloanţe cilindrice, căptuşite, cu plasmă. Încărcătură letală.

Afară maşinăria îl făcu pe Sutjiadi să ţipe din nou. Mai răguşită acum, vocea părea că i se fărâmiţează. Dincolo de ţipete am auzit un vuiet. Aclamaţiile mulţimii.

— Ia cuţitul, i-am spus lui Deprez.

CAPITOLUL 40

Afară era o zi frumoasă.

Soarele îmi încălzea pielea şi se reflecta de corpul navei. Dinspre mare bătea o briză uşoară, tulburând petele albe de spumă. Sutjiadi îşi urla agonia spre un cer albastru, nepăsător.

Privind de-a lungul ţărmului am văzut că soldaţii instalaseră o tribună din metal în jurul anatomizorului. Doar vârful maşinăriei se înălţa deasupra spectatorilor. Neurochimul îmi limpezi vederea – capete şi umeri încordaţi, fascinaţi de ceea ce se întâmpla pe eşafod, apoi brusc ceva subţire, însângerat, smuls de cleşte din corpul lui Sutjiadi şi luat de vânt. Urmat de un nou ţipăt. M-am întors cu spatele.

L-ai peticit şi evacuat pe Jimmy de Soto în timp ce ţipa şi încerca să-şi scoată ochii. Poţi să faci şi asta.

Funcţionalitate!

— Magazia din polialiaj, am mormăit către Deprez şi ne-am îndreptat spre capătul celălalt al navei cât de repede ne puteam permite, ca să nu intrăm în vederea periferică, amplificată, a vreunui veteran Wedge.

E o adevărată artă, pe care ţi-o predau instructorii când e vorba de operaţiunile secrete – respiră încet şi calcă uşor. Minimalizează orice ar putea alerta simţurile inamicului. Ne-am expus doar o jumătate de minut, apoi corpul navei se interpuse între noi şi tribună.

Lângă magazie am dat de un soldat Wedge care se ţinea de burtă şi îşi vărsa maţele în nisip. La apariţia noastră ridică faţa plină de sudoare, crispată de suferinţă.

Deprez îl ucise cu cuţitul.

Am deschis uşa cu piciorul, întărit de forţa costumului, şi am intrat, cu ochii scrutând întunericul din jur.

Pe un perete se înşiruiau ordonat mai multe dulapuri. Pe o masă dintr-un colţ tronau căştile de astronaut. Rafturile fixate în ceilalţi pereţi erau pline cu bocanci şi aparate de respirat. Trapa care dădea spre duşuri era deschisă. Un

subofiţer Wedge ridică ochii de pe un display de la altă masă, tras la faţă şi furios.

— I-am spus deja lui Artola că nu… spuse el şi se opri la vederea costumului de mobilitate, apoi se ridică în picioare. Loemanako? Ce naiba…

Cuţitul străbătu aerul ca o pasăre neagră pornită de pe umărul meu. Se înfipse în gâtul subofiţerului, chiar deasupra claviculei. Victima tresări, făcu un pas şovăitor spre mine, privindu-mă la fel de atent şi se prăbuşi la podea.

Deprez trecu pe lângă mine, îngenunche să-şi vadă opera şi îşi recuperă cuţitul. Mişcările rigide trădau stadiul terminal în care se aflau celulele lui iradiate.

Se ridică în picioare şi îmi surprinse privirea.

— Ce e?

Am arătat spre cadavru.

— Nu te-ai descurcat rău pentru un muribund, Luc.

Înălţă din umeri.

— Tetrametul. Corpul maori. Am fost echipat şi mai prost.

Am lăsat pistolul interfaţă pe masă, am luat o cască şi am aruncat-o spre el.

— Ai mai făcut asta?

— Nu. Nu sunt astronaut.

— Nu-i nimic. Pune-ţi asta. Ai grijă cum o ţii, să nu pătezi vizorul, am spus eu alegând bocancii şi aparatele de respirat în cea mai mare viteză. Aparatul de respirat se fixează aici, uite aşa. Curelele se prind de piept.

— Dar n-avem nevo…

— Ştiu, dar e mai rapid aşa. Şi înseamnă că trebuie să ţii vizorul coborât. Ar putea să-ţi salveze viaţa. Acum pune-ţi bocancii, se mulează pe picior. Trebuie să activez chestia asta.

Sistemele de duşuri erau fixate în perete, lângă trapă. Am pornit unul, apoi i-am făcut semn lui Deprez să mă urmeze şi am intrat sub el. Trapa se închise după noi şi imediat mirosul de solvent gros al polialiajului umplu cabina. Lămpile portocalii din jur se reflectau din zecile de

fire răsucite din polialiaj care ieşeau din capul de duş şi se împrăştiau ca uleiul pe podeaua înclinată.

Am intrat sub el.

Prima oară ai o senzaţia stranie, ca şi cum eşti îngropat de viu în noroi. Polialiajul se lipeşte de tine într-un strat fin, care se întăreşte repede, ca o gelatină. Se adună pe cască, apoi se scurge în jurul capului, făcând să te usture gâtul şi nările chiar şi prin aparatul de respirat. Reacţia de respingere a moleculelor n-o lasă să se atingă de vizor, restul căştii însă este acoperit în douăzeci de minute. Restul corpului, până în tălpi, încă zece secunde. Trebuie să-ţi fereşti rănile deschise sau juliturile; te usturǎ până se usucă.

Ca naiiiiba

Este ermetic, antiacvatic, total etanş şi opreşte un glonţ de mare viteză la fel ca blindajul unei nave de război. De la distanţă, anihilează chiar şi focul unui Sunjet.

Am ieşit de sub duş şi m-am pipăit prin polialiaj după comenzile aparatului de respirat. Am apăsat pe gura de ventilaţie. Aerul începu să şuiere sub bărbie, umplând costumul şi umflându-l în jurul meu. Am oprit aerul şi am apăsat pe butonul vizorului. Se ridică fără zgomot.

— Acum tu. Nu uita să-ţi ţii răsuflarea.

Undeva, afară, Sutjiadi continua să ţipe. Simţeam cum mă mănâncă tetrametul. Aproape că l-am tras pe Deprez de sub duş, l-am conectat la gura de ventilaţie şi m-am uitat cum i se umflă costumul.

— OK, am terminat, am spus eu, fixând aparatul de respirat la poziţia standard. Nu ridica vizorul. Dacă te abordează cineva, fă semnul ăsta. Nu, cu degetul mare întors în jos. Adică ceva nu e-n regulă cu costumul. Aşa ai timp să te dai mai aproape. Aşteaptă trei minute şi ieşi şi tu. Şi nu te apropia de pupă.

Deprez înclină greoi din cască. Nu-i vedeam faţa prin vizorul întunecat. Am ezitat o clipă, apoi l-am bătut pe umăr.

— Încearcă să nu mori, Luc.

Mi-am tras vizorul pe faţă. Apoi am lăsat tetrametul să-şi

facă treaba, am luat pistolul interfaţă în mâna stângă şi, trecând prin magazie, am ieşit plin de avânt în urletele de afară.

Mi-a luat un minut dintre cele trei ca să dau ocol prin spatele magaziei şi al bulei-spital. De acolo puteam vedea portalul şi pe cei câţiva paznici ai lui Carrera. Aceiaşi de noaptea trecută – cinci oameni, doi în costume spaţiale, şi o tanchetă activată. Cum stătea adus de spate şi picior peste picior, unul dintre cei în costum semăna cu Kwok. Care nu fusese niciodată mare amatoare de spectacolele oferite de anatomizor. Pe celălalt nu-l puteam identifica.

Sprijin mecanic. Tunul mobil, cu ultravibraţii, şi alte câteva guri de foc, automate, dar îndreptate în direcţia greşită acum, spre întunericul din spatele portalului. Am răsuflat adânc şi am pornit într-acolo.

Mă văzură la douăzeci de metri – nu mă ascundeam. Am fluturat vesel pistolul deasupra capului şi le-am făcut semnul cu degetul mare în jos. Gaura din palma stângă mă durea, nu glumă.

La cincisprezece metri îşi dădură seama că ceva nu e în regulă. Am văzut cum Kwok se încordează şi am folosit singura carte pe care o puteam juca. Am apăsat pe butonul vizorului şi am mai înaintat doisprezece metri până să se deschidă. Kwok mă privi uluită, plăcerea, deruta şi îngrijorarea făcându-şi loc pe faţa ei. Se ridică în picioare.

— Domnule locotenent?

Am împuşcat-o prima. Un singur glonţ, prin vizorul deschis. Miezul de plasmă îi făcu bucăţi casca. Am iuţit pasul.

...loialitatea lupului ca o rană deschisă, în care cineva învârtea cuţitul...

Al doilea costum încercă să se ferească, dar, cu un singur salt şi o lovitură de picior l-am lipit de carcasa tanchetei. Ricoşă din ea în timp ce ducea mâna la vizor ca să-l închidă. L-am prins de braţ, l-am răsucit şi l-am împuşcat în gură, oprindu-i ţipătul.

Am simţit o lovitură în piept şi m-am prăbuşit pe spate, în nisip. Am văzut o siluetă, doar în uniformă, care se

îndrepta cu paşi mari spre mine, pregătită să mai tragă o dată. Pistolul interfaţă îmi ridică braţul îndeajuns ca să-i secere picioarele. Un ţipăt pe măsura celor scoase de Sutjiadi şi apoi tăcere. Mi-am tras vizorul pe faţă şi mi-am flexat picioarele. Costumul de mobilitate mă ridică de jos. Rafala unui Sunjet mătură locul pe care tocmai îl părăsisem. M-am răsucit pe călcâie şi am tras. Posesorul Sunjetului se răsuci şi el, lăsându-mă să văd cum îi zboară în toate părţile bucăţele roşii din şira spinării.

Ultimul se repezi la mine, blocându-mi braţul înarmat şi încercând să mă lovească în genunchi. În faţa unui om neprotejat de costum ar fi fost o mişcare eficientă, tipul însă nu fusese atent. Piciorul îi alunecă pe costumul de mobilitate şi se dezechilibră. I-am aplicat o lovitură prin întoarcere, cu toată forţa pe care mi-o dădea costumul.

I-am rupt coloana.

Am auzit cum ţiuie blindajul tanchetei. Am privit spre plajă şi am văzut mai multe siluete alergând dinspre amfiteatrul improvizat, cu armele în poziţie de tragere. Am apăsat pe trăgaci din reflex, mi-am turat gândirea stimulată de tetramet la maximum şi m-am suit călare pe tanchetă.

Am trezit sistemele la viaţă – luminile şi fluxul de date dinspre instrumentele de bord bine apărate. Am pornit motoarele, am întors tancheta cu faţa spre soldaţii care se apropiau, am ales armele şi…

…bum, bum, BUM…

un rânjet îşi făcu loc pe faţa mea în timp ce lansatoarele se dezlănţuiau.

Explozibilii nu prea au spor într-o luptă purtată în vid. Nicio undă de şoc mai acătării, iar energia generată brusc se disipează rapid. Împotriva soldaţilor în costume spaţiale, explozibilii convenţionali sunt aproape inutili, iar încărcătura nucleară nu-şi are rostul în lupta de aproape. Îţi trebuie o armă mai deşteaptă.

Proiectilele inteligente îşi croiau drum, două câte două, printre soldaţii de pe plajă, locatorii calculând explozia cu o precizie de microsecundă chiar deasupra lor, de unde

puteau face prăpăd în voie. Dincolo de un abur abia vizibil, pe care, prin amplificatorul conectat la vizorul meu, îl vedeam roz-deschis, fiecare proiectil se desfăcea în sute de schije mono-moleculare alipite la alte sute de ghimpi ce se afundau în materia organică şi apoi se fragmentau.

Aceeaşi armă care distrusese plutonul 391 în jurul meu, cu două luni în urmă. Care-i scosese ochii lui Kwok, care-i retezase membrele lui Eddie Munharto, care-mi perforase umărul.

Două luni? De ce am senzaţia că a fost într-o altă viaţă?

Soldaţii Wedge, cei mai apropiaţi de fiecare explozie, pur şi simplu se dizolvau în furtuna de fragmente de metal. Neurochimul mă ajuta să-i văd, bărbaţi şi femei transformaţi în carcase mărunţite, din care ţâşnea sânge printr-o mie şi una de răni, şi apoi în nori de ţesut sfâşiat. Cei care erau mai departe se desfăceau pur şi simplu.

Proiectilele săriră vesele printre toţi, se izbiră de tribuna din jurul lui Sutjiadi şi explodară. Întreaga structură sări în aer şi, în clipa următoare, dispăru în flăcări. Lumina portocalie împroşcă pereţii navei, iar resturile amfiteatrului se împrăştiară pe nisip şi apă. Suflul exploziei se rostogoli pe plajă şi clătină tancheta în câmpul ei gravitaţional.

Mi-am dat seama că ochii mi se umpleau de lacrimi.

Am pornit tancheta pe nisipul însângerat, căutând supravieţuitori. În liniştea de după explozii, motoarele scoteau un sunet dulce, grotesc, de parcă cineva le mângâia cu o pană. Tetrametul se iţea în colţul ochilor şi îmi tremura în tendoane.

La jumătatea drumului spre eşafod, am zărit un bărbat şi o femeie din Wedge, răniţi, ascunşi între două bule. M-am îndreptat spre ei. Femeia era într-o stare prea gravă, nu mai putea decât să scuipe sânge. Bărbatul reuşi să se ridice în capul oaselor la apropierea tanchetei. Schija îi sfârtecase faţa, orbindu-l. Braţul dinspre mine era doar un ciot prin care se vedeau oasele.

— Ce… spuse el rugător.

Glonţul îl întinse pe nisip. Lângă el, femeia mă trimise

într-un loc de care nu mai auzisem şi muri înecată în propriul sânge. M-am uitat la ea câteva secunde, cu arma pregătită pentru orice eventualitate, apoi, auzind un zgomot în vecinătatea navei, am schimbat direcţia tanchetei. Am scrutat ţărmul, lângă rugul funerar improvizat al lui Sutjiadi, şi am văzut mişcare la marginea apei. Un alt soldat, aproape teafăr – trebuie să se fi târât sub navă, de asta scăpase de ce fusese mai rău. Pistolul din mâna mea era sub nivelul scutului de pe tanchetă. Soldatul văzu numai costumul din polialiaj şi vehiculul Wedge. Se ridică, clătinând din cap, ameţit. Din urechi îi curgea sânge.

— Cine? Cine? repetă el.

Intră în apă, năuc, privind în jur la efectele devastatoare ale exploziei, apoi din nou la mine. Mi-am ridicat vizorul.

— Domnule locotenent Kovacs? strigă el, din cauza surzeniei. Cine-a făcut asta?

— Noi, i-am răspuns eu, ştiind că nu mă poate auzi.

Soldatul îmi privi buzele, fără să înţeleagă.

Am ridicat pistolul interfaţă. Preţ de o clipă glonţul îl lipi de navă, apoi, explodând, îl făcu bucăţi. Se prăbuşi în apă şi pluti acolo, în nori groşi de sânge.

Mişcare dinspre navă.

Am urcat repede pe tanchetă şi am văzut cum o siluetă într-un costum din polialiaj coboară din navă şi cade în nisip. Am sărit peste scutul tanchetei direct în apă, stabilizatorii giroscopici ţinându-mă în poziţie verticală. Din zece paşi am ajuns la ea şi am văzut gaura făcută de Sunjet, în stomac, din lateral. Rana era masivă.

Vizorul se ridică, descoperindu-l pe Deprez, care de-abia mai gâfâia.

— Carrera, reuşi el să îngaime, răguşit. La trapa din faţă.

Pornisem deja, intuind că întârziasem.

Trapa din faţă, folosită pentru evacuarea de urgenţă, fusese smulsă de explozie. Suflul o îngropase pe jumătate într-un crater de nisip. Urmele de paşi aparţineau unei persoane care sărise pe plajă de la o înălţime de trei metri

şi duceau, apăsat, spre magazia de polialiaj.

Lua-te-ar dracu', Isaac, lua-te-ar toţi dracii.

Am dat buzna pe uşă agitând Kalaşnikovul. Nimic. Absolut nimic. Magazia era la fel cum o lăsasem. Cadavrul subofiţerului, piesele de echipament, împrăştiate în lumina difuză. Dincolo de trapă, duşul curgea şi acum. Mirosul greu, de polialiaj, ajunse până la mine.

Am intrat, m-am uitat peste tot. Nimic.

La naiba.

Mda, e normal. Am închis sistemul de duşuri, cu mintea în altă parte. *Ce credeai, că-l vei ucide aşa de uşor?*

Am ieşit ca să-i găsesc pe ceilalţi şi să le dau vestea cea bună.

Deprez murise deja.

Renunţase să mai respire şi acum privea lung cerul albastru, parcă uşor plictisit de ce vedea. Nici urmă de sânge – de aproape Sunjetul cauteriza totul şi, judecând după rană, Carrera îl împuşcase de aproape.

Vongsavath şi Wardani îl găsiseră înaintea mea. Îngenuncheaseră pe nisip, de o parte şi de alta, puţin mai încolo de el. Vongsavath strângea în mână un blaster capturat, dar se vedea că nu mai avea vlagă în ea. De-abia ridică ochii în clipa în care îmi simţi umbra asupra ei. Am atins-o pe umăr, în trecere, şi m-am ghemuit în faţa arheologei.

— Tanya.

Înţelese din vocea mea.

— Acum ce urmează?

— E mult mai uşor să închizi portalul decât să-l deschizi, aşa-i?

— Da, răspunse ea şi mă privi cercetător. Există o procedură de închidere care nu presupune nicio codificare. De unde ştii?

Am înălţat din umeri, întrebându-mă şi eu. Intuiţia unui agent special nu funcţionează aşa.

— Cred că e logic. Întotdeauna e mai greu să deschizi un lacăt decât să trânteşti uşa după aceea.

— Da, zise ea abia şoptit.

— Cât timp ar lua să-l închidem?

— Habar n-am, Kovacs. Poate câteva ore. De ce întrebi?

— Carrera e viu.

Râse silit.

— Poftim?

— Vezi gaura asta din Luc? am spus eu, tetrametul duduind în mine ca un curent de înaltă tensiune, alimentând o furie tot mai mare. E opera lui Carrera. A fugit prin trapa din faţă, s-a acoperit de polialiaj, iar acum e de partea cealaltă a portalului. Ţi-e clar acum?

— Atunci de ce nu-l laşi acolo?

— Păi, dacă-l las... am răspuns, căznindu-mă să nu ridic vocea, să controlez efectul tetrametului. Dacă-l las, te va ucide în timp ce încerci să închizi portalul. Şi ne va ucide şi pe noi. De fapt, în funcţie de ce armament a lăsat Loemanako la bord, s-ar putea ca în curând să lanseze un focos nuclear tactic. *Foarte* curând.

— Atunci de ce nu plecăm chiar acum? întrebă Vongsavath şi arătă spre navă. Cu chestia aia, în câteva minute, pot să vă duc în cealaltă emisferă a planetei. Iar în câteva luni probabil că aş putea să vă scot din sistemul ăsta planetar.

Am privit spre Tanya Wardani şi am aşteptat. Câteva clipe mai târziu clătină din cap.

— Nu. Trebuie să închidem portalul.

Vongsavath ridică mâinile, disperată.

— La ce bun? Cui îi mai pasă...

— Calmează-te, Ameli, i-am spus eu sculându-mă în picioare. La drept vorbind, nu cred că ai putea trece prin blocajele de securitate Wedge în mai puţin de o zi. Chiar şi cu ajutorul meu. Mă tem că va trebui s-o facem folosindu-ne de toată forţa de care suntem în stare.

Aşa voi avea şansa să-l ucid pe cel care l-a ucis pe Luc Deprez.

Nu eram sigur dacă tetrametul mă făcea să gândesc aşa sau doar amintirea unei sticle de whisky pe care o băuserăm împreună pe puntea unui trauler distrus şi scufundat acum. Dar ce mai conta...

Vongsavath oftă şi se ridică anevoie în picioare.

— Foloseşti tancheta? întrebă ea. Sau ai nevoie de un sfredel?

— Avem nevoie de amândouă.

— Zău? făcu ea, brusc interesată. Cum aşa? Vrei să te ajut...

— Tanchetele sunt prevăzute cu un obuzier nuclear, cu o forţă de douăzeci de kilotone. Vreau să trag o salvă ca să văd dacă-l putem curăţa pe Carrera. Foarte probabil nu vom putea. Mai mult ca sigur se ascunde undeva şi se aşteaptă la orice. Dar îl va ţine la respect un timp, îndeajuns ca tancheta să treacă dincolo. Cât va fi nevoit să tragă de la distanţă, eu voi folosi sfredelul. După asta va fi care pe care, am încheiat înălţând din umeri.

— Iar eu cred că nu...

— Ai ghicit! Cum e să fii indispensabilă?

— Aici? întrebă ea privind în jur, la plaja presărată cu cadavre. Ciudat!

CAPITOLUL 41

— Nu poţi face aşa ceva, zise Wardani cu o voce calmă. Am îndreptat botul tanchetei spre centrul portalului şi m-am întors spre ea. Câmpul gravitaţional murmura ca pentru sine.

— Tanya, am văzut cum maşinăria asta rezistă la arme pe care… am replicat eu căutând cuvintele potrivite. Pe care eu unul nu le înţeleg. Chiar crezi că un mic bobârnac dat cu un focos tactic poate afecta în vreun fel portalul?

— Nu la asta mă refer. Mă refer la tine. Uită-te cum arăţi.

M-am uitat la instrumentele de pe panoul de comandă al tanchetei.

— Câteva zile tot mai rezist.

— Poate pe un pat de spital. Chiar crezi că ai vreo şansă împotriva lui Carrera în starea în care eşti? Singurul lucru care te mai ţine în picioare e costumul ăla.

— Aiurea. Ai uitat de tetramet.

— Mda, o doză letală, din câte am observat. Cât crezi că te mai ţine?

— Suficient, am replicat eu, i-am evitat privirea şi am privit dincolo de ea, spre plajă. De ce naiba întârzie Vongsavath?

— Kovacs, zise Wardani şi aşteptă să mă uit la ea. Încearcă focosul. Doar atât. Închid eu portalul.

— Tanya, de ce nu m-ai împuşcat cu stunerul?

Tăcere.

— Tanya?

— Bine, fă cum vrei, răspunse ea furioasă. Pierde-ţi viaţa acolo. Puţin îmi pasă.

— Nu asta te-am întrebat.

— M-am… spuse şi lăsă ochii în jos. M-am panicat.

— Să fim serioşi, Tanya. În ultimele luni te-am văzut făcând o grămadă de lucruri, dar nu să te şi panichezi. Nici nu cred că ştii ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Zău? Chiar crezi că mă cunoşti atât de bine?

— Îndeajuns de bine.

Wardani pufni cu dispreţ.

— Halal militari! Unul mai romantic decât altul! Nu ştii nimic despre mine, Kovacs. Sigur, mi-ai tras-o, dar în realitatea virtuală. Crezi că aşa m-ai cunoscut mai bine? Crezi că asta îţi dă dreptul să *judeci* oamenii?

— Oameni ca Schneider? am întrebat eu, înălţând din umeri. Schneider ne-ar fi vândut lui Carrera pe toţi. Ştii şi tu asta. Ar fi asistat la execuţia lui Sutjiadi fără să clipească.

— A, te simţi mândru de ce-ai făcut, asta e! zise şi arătă spre craterul unde murise Sutjiadi şi la cadavrele însângerate împrăştiate peste tot. Eşti convins că ai făcut ceva deosebit aici, nu?

— Ce, voiai să mor? Ca răzbunare pentru Schneider?

— Nu!

— Asta nu-i o problemă, Tanya, am spus eu şi iar am înălţat din umeri. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg este de ce n-ai murit *tu.* Bănuiesc că n-ai o explicaţie. Ca expert în arheologia marţiană.

— Nu ştiu. M-am… m-am panicat… cum am mai spus. Am luat stunerul imediat ce l-ai scăpat din mână. Şi m-am împuşcat.

— Mda. Asta ştiu. Carrera mi-a spus că erai în neuroşoc. Şi-a vrut să ştie de ce nu sunt şi eu. Şi de ce m-am trezit atât de rapid.

— Poate că nu ai în tine ce avem noi, ceilalţi, zise fără să se uite la mine.

— Hei, Kovacs!

Am privit amândoi spre plajă.

— Kovacs, uite ce-am găsit!

Era Vongsavath, care se îndrepta cu cealaltă tanchetă spre noi, în ritm de melc. În faţa ei se împleticea o figură solitară. Am mijit ochii şi m-am aplecat ca să văd mai bine.

— Nu-mi vine să cred.

— Cine e?

Am scos un chicot scurt.

— Eternul supravieţuitor. Priveşte!

Lamont arăta cumplit, însă nu mai rău decât ultima oară când îl văzusem. Hainele zdrenţuite îi erau pătate de sânge, dar, după toate aparenţele, nu era al lui. Ochii de-abia i se zăreau, iar tremurul i se mai potolise. Se lumină la faţă când mă recunoscu. Mări pasul, apoi se opri şi îşi întoarse privirea la tancheta care îl mâna din urmă. Vongsavath se răsti la el şi Lamont o luă din loc. În cele din urmă se opri la câţiva metri de mine, sărind de pe un picior pe celălalt.

— Ştiam eu! strigă el, printre chicote. Ştiam eu c-ai să faci asta. Am *dosarul* tău, ştiam c-ai s-o faci. Te-am *auzit.* Te-am *auzit,* dar n-am spus la nimeni.

— Se ascundea în depozitul de armament, zise Vongsavath, oprind tancheta şi sărind de pe ea. Scuze pentru întârziere. Mi-a luat ceva timp ca să-l scot de acolo.

— Te-am *auzit,* te-am *văzut,* spuse Lamont ca pentru el, frecându-şi ceafa, nervos. Am *dosarul* tău. Ko-ko-ko-kovacs. *Ştiam* ca-i s-o faci.

— Nu zău, am spus pe un ton sumbru.

— Te-am *auzit,* te-am *văzut,* dar n-am spus la nimeni.

— Ei, acolo ai greşit. Un politruc destoinic întotdeauna îşi împărtăşeşte bănuielile superiorilor. Aşa scrie la regulament.

Am luat pistolul-interfaţă de pe consola tanchetei şi l-am împuşcat în piept. Nervos, motiv pentru care glonţul trecu prin el prea sus ca să-l ucidă pe loc. Glonţul explodă în nisip la cinci metri în spatele lui. Se prăbuşi, cu sângele ţâşnindu-i din rană. Apoi găsi puterea să se ridice în genunchi. Şi să rânjească la mine.

— *Ştiam* c-ai s-o faci, repetă răguşit şi se lăsă pe o rână.

Sângele îmbiba nisipul din jur.

— Ai adus sfredelul? am întrebat-o pe Vongsavath.

Le-am spus să se ascundă după stânca cea mai apropiată cât lansez focosul. Nu erau protejate în niciun fel şi nu mai era timp să facă duşul cu polialiaj. Pe de altă parte, chiar şi de la distanţă, chiar şi în vidul polar de dincolo de portal, focosul nuclear producea suficiente radiaţii ca să omoare o persoană neprotejată.

Desigur, experienţa sugera că portalul va reacţiona la radiaţiile periculoase la fel cum reacţionase şi în cazul nanobilor – le va contracara. Dar nu puteam fi absolut sigur. Şi, oricum, nu ştiam care era doza tolerabilă pentru un marţian.

Atunci de ce mai stai aici, Tak?

Costumul îşi va face treaba.

Totuşi, situaţia era puţin mai complicată. Călare pe tanchetă, cu Sunjetul pe genunchi, cu pistolul interfaţă în tocul prins de cingătoare, cu faţa spre fereastra pe care portalul mi-o deschisese spre lumea de dincolo de el, simţeam cum inerţia punea încet stăpânire pe mine. Un fatalism mai profund decât tetrametul, o convingere că nu prea mai aveam ce face şi că va trebui să mă mulţumesc cu ce mă aştepta acolo.

Cred că eşti pe moarte, Tak. E normal să te ajungă din urmă. Chiar şi cu tetrametul, la nivel celular, orice corp…

Sau poate că doar ţi-e frică să treci dincolo şi să te trezeşti din nou în nava Mivtsemdi.

Hai, să terminăm odată!

Focosul porni din tanchetă cu viteză redusă, îndeajuns ca să-l pot vedea, pătrunse în portalul care păru că-l aspiră şi se pierdu în câmpul stelar. Câteva secunde mai târziu explozia albi totul în jur. Vizorul mi se întunecă automat. Am aşteptat, pe tanchetă, până când lumina a scăzut în intensitate. Din câte vedeam nu-mi puteam da seama cât de puternică era unda de radiaţii, dar, oricum, senzorul montat pe cască nu anunţa pericol de contaminare.

E bine când ai dreptate, nu?

Nu că ar mai conta acum.

Am ridicat vizorul şi am fluierat. A doua tanchetă se înălţă de după stâncă şi lăsă o brazdă scurtă prin nisip. Vongsavath o aşeză la fix, aliniată cu a mea. Wardani coborî din spatele ei cu o încetineală care trăda durere.

— Două ore ai spus, Tanya.

Nu mă băgă în seamă. Nu-mi mai vorbise de când îl împuşcasem pe Lamont.

— Poţi să începi de-acum, i-am zis eu verificând din nou

siguranţa Sunjetului.

— Dar dacă nu te întorci la timp? obiectă Vongsavath.

Am zâmbit larg.

— Nu fi naivă. Dacă nu pot să-i fac felul lui Carrera şi să revin aici în două ore, nu mă mai întorc deloc. Doar ştii prea bine.

Am coborât vizorul şi am pornit tancheta.

Prin portal. Priveşte – simplu ca bună ziua.

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos în timp ce imponderabilitatea dădea năvală în tanchetă. Urmată imediat de vertij.

Hai că o luăm de la capăt.

Carrera făcu prima mişcare.

O pată minusculă de roz pe vizor odată cu zgomotul unui motor undeva, deasupra mea. Reflexul de agent special acţionă concomitent, mâinile mele întorcând tancheta ca să-l înfrunt pe agresor. Sistemele defensive se puseră în funcţiune. O pereche de drone de intercepţie ţâşniră din tuburile de lansare. Virară ca să evite riposta directă a proiectilului care se apropia, apoi îl atacară din direcţii opuse şi explodară. Una dintre ele mi s-a părut că o ia razna şi se desface, înainte de explozie. Am văzut o lumină albă, tăcută, apoi vizorul s-a înnegrit de tot.

Pe urmă am fost prea ocupat ca să mai urmăresc ce se întâmplă.

M-am desprins de tanchetă, înăbuşindu-mi un fior de groază în timp ce părăseam soliditatea vehiculului şi pluteam în întuneric. Mâna stângă căută braţul de control al sfredelului şi îl strânse bine.

Nu încă.

Tancheta se îndepărtă de mine, rostogolindu-se, cu luminile încă aprinse. M-am silit să nu mă gândesc la pustiul acela infinit în care pluteam şi m-am concentrat pe nava de deasupra mea, pe care de-abia o percepeam. În lumina săracă a stelelor, costumul de luptă din polialiaj şi sfredelul prins în spate erau aproape invizibile. Un sfredel inactiv putea fi detectat doar de cele mai sensibile aparate şi eram gata să pun pariu că amicul Carrera nu avea aşa

ceva la îndemână. Câtă vreme sfredelul nu funcţiona, singura ţintă vizibilă aici era tancheta. M-am ghemuit în liniştea imponderabilă, am tras Sunjetul spre mine şi i-am fixat patul în umăr. Am respirat. Încercând să aştept cât mai calm următoarea mişcare a lui Carrera.

Hai, nemernicule.

Aha. Văd că te aştepţi la ceva, Tak.

Noi te vom învăţa să nu te aştepţi la nimic. Aşa vei fi gata pentru orice.

Mulţumesc, Virginia.

Echipat corespunzător, cel care acţionează în spaţiul cosmic nu trebuie să facă toate acestea: un set complet de sisteme de detecţie fixat în casca unui costum de luptă, coordonat de un mic computer performant, insensibil la blocajul emoţional pe care oamenii îl simt cu prisosinţă în vid. Trebuie să te adaptezi, dar, aşa cum se întâmplă cu mai toate armele din ziua de azi, maşinăria se ocupă aproape de toate.

Nu avusesem timp să instalez tehnica de luptă Wedge, dar eram aproape sigur că nici Carrera n-o făcuse. Ceea ce însemna că avea doar armele Wedge pe care echipa lui Loemanako le lăsase la bordul navei şi poate un Sunjet. Pentru un membru al unui comando Wedge e absurd să lase arsenalul nesupravegheat – deci Carrera nu putea fi înarmat până-n dinţi.

Speri.

Restul se reducea la egalitatea de şanse, care mergea până la campioni orbitali ca Armstrong şi Gagarin, situaţie care, după cum îmi spunea tetrametul care fierbea în mine, trebuia să fie în favoarea mea. Am lăsat ca pregătirea de agent special să-mi dovedească neliniştea, în tandem cu tetrametul, şi am renunţat la atitudinea ce-o fi, o fi.

Acolo.

O flacără roz dinspre marginea întunecată a carcasei navei.

M-am răsucit cât de lin am putut în costumul de mobilitate, m-am orientat spre navă şi am turat sfredelul la

maximum. Undeva, sub mine, o lumină albă se lăţi şi astupă jumătatea de jos a razei mele vizuale. Proiectilul lui Carrera izbi tancheta.

Am oprit sfredelul şi am înaintat în linişte spre navă. Am simţit, pe sub vizor, cum faţa mi se întinde într-un rânjet satisfăcut. Urma sfredelului aproape sigur se pierduse în explozia tanchetei, iar acum Carrera nu mai avea, din nou, niciun indiciu. Poate se aşteptase la aşa ceva, dar nu mă vedea şi, până să mă vadă…

Flacăra Sunjetului ţâşni dinspre navă. O rază largă. Am tresărit, apoi rânjetul reveni la loc. Carrera trăgea la întâmplare, prea departe, între tancheta distrusă şi locul în care mă aflam acum. Degetele mi se înţepeniră pe Sunjet.

Nu încă. Nu…

Încă o rafală, dar tot departe. M-am uitat cum raza se aprinde şi se stinge, se aprinde şi se stinge, şi mi-am pregătit arma pentru următoarea. Acum distanţa era mai mică de un kilometru. Peste câteva secunde o rază cu dispersie minimă avea să străpungă costumul din polialiaj purtat de Carrera, plus materia organică din drum. Cu puţin noroc, raza urma să-i ia capul sau să-i topească inima ori plămânii. În cel mai rău caz, rănile aveau să fie destul de grave şi, în timp ce Carrera se îngrijea de ele, mă puteam apropia şi mai mult.

Simţeam cum buzele îmi dezveleau dinţii în timp ce mă gândeam la ce urma să se întâmple.

Lumina erupse în jurul meu.

Pentru o fracţiune de secundă, pe care doar reflexele de agent special o percepură, am crezut că echipajul se întorsese, înfuriat de explozia nucleară atât de aproape de nava lor funerară şi de lupta cu focul ce urmase.

Lumina. Idiotule, te-a prins în lumina reflectoarelor.

Am activat sfredelul şi am virat brusc. Raza Sunjetului mă urmări de pe o fortificaţie a navei, deasupra mea. M-am răsucit şi am răspuns cu aceeaşi monedă. Trei secunde la rând, Carrera însă încetă să mai tragă. M-am refugiat spre partea superioară a navei, ca să am obstacol între mine şi Carrera, am redus viteza şi am lăsat sfredelul să

plutească încet. Sângele îmi zvâcnea în tâmple.

L-am nimerit?

Apropierea de corpul navei îmi limita raza vizuală. Arhitectonica marţiană, atât de stranie, deveni brusc suprafaţa unui planetoid. Stăteam cu capul în jos, la cinci metri deasupra lui. Am văzut raza constantă a Sunjetului la vreo sută de metri de mine – arunca umbre contorsionate dincolo de fuzelajul navei în spatele căreia pluteam. Pereţii erau plini de forme ciudate, spiralate, basoreliefuri indescifrabile, glife la scară monumentală.

L-am…

— Frumoasă eschivă, Kovacs.

Vocea lui Carrera îmi răsună în urechi de parcă stăpânul ei stătea lângă mine, în cască.

— Nu-i rău pentru unul care nu ştie să înoate, adăugă el. Am verificat display-urile căştii. Radioul costumului era fixat doar pe recepţie. Am apăsat pe butonul de transmisie. O mişcare precaută a corpului mă aduse paralel cu nava. Între timp…

Ţine-l de vorbă.

— Cine ţi-a spus că nu ştiu să înot?

— A, am uitat. Eşecul din Randall. Dar numai câteva ieşiri nu fac din tine un veteran al deplasării în vid.

Încerca să fie amuzant, dar nu izbutea să-şi ascundă furia ce clocotea în el.

— Fapt care explică de ce-mi va fi foarte uşor să te ucid. Fiindcă asta voi face, Kovacs. Îţi voi sfărâma vizorul şi mă voi uita cum ţi se evaporă faţa.

— Atunci grăbeşte-te, i-am zis eu scanând peretele bombat al navei din faţa mea, căutând un loc din care să nu greşesc ţinta. Fiindcă n-am de gând să rămân prea mult pe aici.

— Aha, ai venit doar ca să admiri peisajul. Sau ai uitat vreo hologramă porno, cu valoare sentimentală, în zona de andocare?

— Vreau să te ţin ocupat până închide Wardani portalul, atâta tot.

O pauză scurtă, în care l-am auzit cum respiră. Am tras

Sunjetul aproape, lângă braţul drept, apoi am atins comenzile de pe braţul sfredelului şi am riscat un impuls de o jumătate de secundă. Centurile traseră de mine în timp ce motoarele din spate mă ridicară uşor şi mă împinseră înainte.

— Ce-i cu tine, Isaac? Ţi-ai pierdut buna dispoziţie?

Îşi drese glasul.

— Eşti o jigodie, Kovacs. Ţi-ai vândut camarazii fără niciun scrupul. I-ai ucis contra cost.

— Credeam că asta şi e menirea noastră, Isaac. Să ucidem contra cost.

— Slăbeşte-mă cu quellismele tale. Mai ales după ce-ai măcelărit o sută de militari Wedge. Nu după ce te-ai mânjit cu sângele lui Tony Loemanako şi Kwok Yuen Yee. *Tu* eşti ucigaşul. Ei şi-au făcut datoria de militari.

La auzul numelor am simţit cum mă usturĂ gâtul şi ochii.

Stăpâneşte-te.

— Ucideau cam uşor pentru nişte militari de carieră.

— *Te-n mă-ta,* Kovacs!

— Dacă zici tu…

Aproape de mine, în locul în care peretele navei se curba uşor, era un pinten rotund. Am întins braţele şi m-am prins de el, rămânând apoi nemişcat. Preţ de o clipă m-a cuprins panica la gândul că pe perete ar putea fi mine de contact…

Mda, nu mă pot gândi la toate.

…apoi mâinile acoperite de mănuşi se opriră pe suprafaţa curbată, iar eu am aşteptat. Sunjetul se mişcă uşor pe umăr. Am riscat o privire rapidă printre alţi doi pinteni care se intersectau ca nişte aripi de pescăruş. Şi m-am retras imediat. Memoria de agent special reţinu imaginea în cele mai mici detalii.

Era zona de andocare, plasată la baza aceleiaşi scobituri de trei sute de metri şi presărată de bule mici a căror simetrie era stricată de alte umflături, mai mici, care se înălţau la întâmplare din marginile lor. Echipa lui Loemanako trebuie să fi lăsat o baliză acolo, altfel Carrera n-ar fi putut găsi locul atât de uşor într-o navă lată de aproape treizeci de kilometri şi lungă de şaizeci. M-am

uitat din nou la display-ul receptorului din costum, dar singurul canal perceput era cel prin care auzeam respiraţia uşor întretăiată a lui Carrera. Deloc surprinzător; de îndată ce găsea poziţia cea mai avantajoasă întrerupea transmisia. N-avea niciun rost să dezvăluie locul în care-şi pregătise ambuscada.

Unde dracu' eşti, Isaac? Îţi aud respiraţia, dar vreau să te şi văd, ca să te las fără suflu.

Mi-am schimbat cu mare efort poziţia, ca să pot vedea ce se întâmplă şi am scanat împrejurimile centimetru cu centimetru. De-o singură mişcare neglijentă aveam nevoie, doar atât.

Din partea lui Isaac Carrera, comandant decorat al comandourilor în vid, supravieţuitor al unei jumătăţi de mii de lupte în vid şi învingător în cele mai multe. O mişcare neglijentă. Desigur, Tak. Numaidecât.

— Ştii, Kovacs, m-am tot întrebat…

Vocea lui era din nou calmă. Reuşise să-şi stăpânească furia. În împrejurările date, era ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Ce ţi-a promis Hand?

Scanează, cercetează. Ţine-l de vorbă.

— Mai mult decât îmi dai tu, Isaac.

— Cred c-ai uitat de asigurarea noastră de sănătate excelentă.

— Deloc. Încerc doar să nu mai am nevoie de ea.

Scanează, cercetează.

— A fost chiar atât de rău să lupţi pentru Wedge? Ţi s-a garantat reîntruparea oricând şi oricum. În plus, un om cu pregătirea ta nu prea avea cum să moară de-adevăratelea.

— Trei membri ai echipei mele n-ar fi de acord cu tine, Isaac. Dacă n-ar fi morţi cu acte în regulă.

O mică ezitare.

— Echipa *ta?*

Am făcut o grimasă.

— Jiang Jianping a fost făcut terci de o rafală de ultravibraţii, nanobii i-au omorât pe Hansen şi Cruicksha…

— Echipa *ta…*

— Am auzit de prima dată, Isaac.
— A, scuze. Mă întrebam…
— Pregătirea n-are nimic de-a face cu asta, după cum prea bine ştii. Textul ăsta poţi să i-l vinzi lui Lapinee. Maşinile şi norocul, astea te omoară sau te ţin în viaţă pe Sanction IV.
Scanează, cercetează, găseşte-l pe nenorocit.
Şi calmează-te.
— Pe Sanction IV sau în orice altă zonă de conflict, spuse Carrera pe un ton egal. Tu ar trebui să ştii cel mai bine. Aşa e jocul. Dacă nu voiai să-l joci, nu trebuia să intri în el. Wedge nu e o armată regulată.
— Isaac, toată nenorocita asta de planetă e implicată în război. Nimeni nu mai are de ales. *Dacă vrei să te implici, trebuie să te asiguri că ai toate atuurile de partea ta.* Un quellism pentru tine, dacă tot te întrebi…
Scoase un mormăit.
— Asta e mai mult o observaţie de bun-simţ. Târfa aia n-a venit şi ea cu ceva original?
Acolo. Am simţit cum mi se încordează nervii stimulaţi de tetramet. *Chiar acolo.*
Marginea subţire a unui obiect construit de tehnologia umană, conturul ascuţit, precis, surprins de flacără printre curbele de la baza unui mănunchi de bule. O parte dintr-un sfredel. Mi-am sprijinit Sunjetul în umăr şi l-am îndreptat spre ţintă. I-am răspuns cât se putea de rar:
— N-a fost filosof, Isaac. A fost militar.
— A fost teroristă.
— Ne încurcăm în termeni.
Am apăsat pe trăgaci. Focul se lăţi brusc pe arena concavă. Ceva explodă pe peretele navei, făcându-se fărâme. Am simţit cum mi se destind colţurile gurii.
Respiră.
Singurul lucru care mă punea în gardă. Respiraţia aspră, abia auzită prin receptorul din costum. Gâfâitul.
La nai…
Ceva invizibil se desfăcu deasupra mea şi îmi lumină faţa. Ceva la fel de invizibil ricoşă din vizorul meu, lăsând

în urmă un V minuscul, lucios, de sticlă ciupită. Alte obiecte minuscule ricoşară din costum.

Grenadă!

Instinctul mă făcu să mă răsucesc spre dreapta. Ulterior mi-am dat seama de ce. Era cel mai scurt drum dintre mine şi Carrera, în jurul zonei de andocare. În timp ce vorbea cu mine, Carrera acoperise o treime a cercului. Renunţând la sfredelul care mă indusese în eroare în privinţa deplasării lui, se apropiase folosindu-se de fiecare obiect de sprijin întâlnit în cale. Furia îi ascunsese încordarea din voce în timp ce se târa dintr-un loc în altul şi, la un moment dat, considerând că era îndeajuns de aproape, îşi ţinuse răsuflarea şi aşteptase să-mi dezvălui poziţia cu Sunjetul. Şi, cu experienţa zecilor de ani petrecuţi în luptele din spaţiu, mă lovise cu singura armă care nu putea fi detectată.

Exemplar, ce mai!

Venea spre mine, de la cincizeci de metri, o versiune zburătoare a lui Semetaire pe plajă, cu braţele întinse. Trăgând cu Sunjetul ţinut în pumnul drept şi cu lansatorul Philips în cel stâng. Deşi n-aveam cum s-o detectez, ştiam că a doua grenadă electromagnetică zbura deja între noi.

Am turat sfredelul şi m-am dat pe spate. Nava dispăru din raza vizuală, apoi, în timp ce mă îndepărtam în spirală, deveni vizibilă de sus. Grenada, abătută de mişcarea sfredelului, explodă şi sfârtecă spaţiul cu schijele ei. Am simţit cum câteva îmi străpung un picior, amorţindu-l, pentru ca în clipa următoare să tresar de durerea care părea că-mi secţionează carnea ca nişte biofilamente. Urechile îmi pocneau în timp ce presiunea din costum scădea vertiginos. Polialiajul slăbi şi el în vreo zece locuri, dar rezistă.

Am făcut o tumbă peste mănunchiul de bule, o ţintă uşoară în raza Sunjetului, ameţit de nava care părea că se învârteşte în jurul meu. Durerea din urechi mă mai lăsă, pe măsură ce polialiajul se întărea pe găurile din costum. Nu mai aveam timp să-l caut pe Carrera. Am reglat viteza sfredelului şi am plonjat din nou spre peisajul globular ce

se întindea sub mine. Sunjetul lui Carrera trăgea în continuare pe lângă mine.

M-am izbit de navă şi m-am folosit de impact ca să schimb traiectoria, moment în care am văzut cum o altă rază pornită din Sunjet trece razant prin stânga mea. L-am zărit pe Carrera prinzându-se de un pinten de pe peretele scobiturii. Ştiam deja care era următoarea lui mutare. De acolo avea să-şi facă vânt cu picioarele şi, folosindu-se de viteza astfel creată, să se îndrepte spre mine, trăgând mereu. Ajuns suficient de aproape, avea să-mi găurească şi mai mult costumul, nelăsând polialiajul să-şi facă treaba.

M-am desprins de o altă bulă. Altă tumbă caraghioasă. Altă rafală de Sunjet care nu nimeri ţinta. Am reglat din nou sfredelul şi am încercat să mă ascund în umbra mănunchiului de bule. Ajuns acolo, am oprit sfredelul. Am bâjbâit după un punct de sprijin şi m-am prins de unul dintre basoreliefurile văzute mai devreme. M-am oprit şi m-am întors ca să-l văd pe Carrera.

Nici urmă de el. Nu era în raza mea vizuală.

Răsuflând uşurat, m-am târât în jurul bulelor. După încă o spirală am întins mâna şi…

Ei, drăcie.

Mă prinsesem de aripa unui marţian.

Preţ de o clipă am rămas înlemnit. Răstimp în care m-am gândit că era un fel de scoabă în peretele navei, dar şi să-mi dau seama că nu era, de fapt, nici vorbă de aşa ceva.

Marţianul murise ţipând. Aripile erau întoarse în spate, înfipte în peretele navei aproape în întregime, lăsând afară doar extremităţile îndoite şi ţesătura de muşchi de sub şira spinării arcuite. Capul era întors într-o poziţie nefirească, cu ciocul larg deschis, cu ochii precum orbitele unor comete ale căror cozi nu se mai sfârşesc. O gheară stătea ridicată. Cadavrul era îmbrăcat în materialul din care era făcută nava – marţianul se zbătuse acolo, înecându-se în el.

Mi-am mutat privirea la peretele din faţa mea, la detaliile acelea în relief şi, în sfârşit, mi-am dat seama ce sunt. Tot ce se afla în jurul zonei de andocare, scobitura aceea – totul, întreaga suprafaţă acoperită de bule – era o

groapă comună, o pânză de păianjen pentru miile de marţieni care muriseră înecaţi în substanţele ce dăduseră în clocot aici când…

Când *ce?*

Dimensiunile catastrofei depăşeau orice închipuire. Nu-mi puteam imagina armele care puteau face aşa ceva, cauzele conflictului între două civilizaţii la fel de avansate faţă de micul imperiu saprofag al umanităţii precum eram noi faţă de pescăruşii care umpleau apa din jurul oraşului Sauberville. Nu înţelegeam cum se întâmplase. Vedeam doar rezultatele. Vedeam doar morţii.

Nimic nu se schimbă. La o sută cincizeci de ani-lumină de casă şi aceleaşi porcării.

Trebuie să fie vorba de o constantă universală.

Grenada ricoşă de un alt marţian înecat în corpul navei, la zece metri de mine, o luă în sus şi explodă. M-am dat de-a rostogolul. O lovitură scurtă în spate şi o durere ascuţită sub umăr. Presiunea scăzu ca un cuţit trecut prin timpane. Am ţipat.

La naiba.

Am activat sfredelul şi am ieşit de sub bule, neştiind ce să fac. Silueta lui Carrera se lăsă în faţa mea la mai puţin de cincizeci de metri. Am văzut focul pornit din Sunjet, m-am întors şi am plonjat direct în zona de andocare. Vocea lui Carrera mă urmări, aproape amuzată.

— Chiar crezi că scapi, Kovacs?

Ceva explodă în spatele meu şi sfredelul se opri brusc. Am simţit cum mă arde ceva. Carrera şi iscusinţa lui proverbială de a se lupta în spaţiu. Dar cu ce mai rămăsese din viteză şi, hm, poate cu puţin noroc din lumea spiritelor invocată de fantoma răzbunătoare a lui Hand – *doar el te-a împuşcat, Matt, şi l-ai blestemat* – ca să ung palma sorţii…

Am căzut pieziş printre deflectoarele atmosferice din zona de andocare, am simţit forţa gravitaţională sub mine şi m-am izbit de un perete, am ricoşat cu toată forţa greutăţii redate de câmpul gravitaţional şi m-am prăbuşit pe punte, urmat de dârele de fum şi foc lăsate de sfredelul făcut zob.

Câteva clipe am rămas nemişcat în liniştea cavernoasă a zonei de andocare.

Apoi, de undeva, am auzit un bolborosit ciudat în cască. Mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama că râdeam.

Ridică-te, Takeshi.

Hai...

Te poate ucide la fel de bine şi aici, Tak. Ridică-te.

Am întins un braţ şi am încercat să mă ridic. Braţul care nu trebuia – cotul rupt se îndoi în direcţia greşită. Muşchii şi tendoanele solicitate se crispară de durere. M-am rostogolit, gâfâind, şi am întins celălalt braţ. Acum era mai bine. Costumul scoase un zgomot ciudat, semn că ceva nu funcţiona cum trebuie, dar mă săltă în picioare. Acum era momentul să scap de sfredelul stricat. Debranşarea de urgenţă încă mergea – m-am eliberat de povara din spate, numai că Sunjetul se prinsese de sfredel. Am tras de cablul subţire, fără folos, apoi am renunţat la el şi m-am aplecat ca să desprind arma din cealaltă parte.

— OK... vacs, am auzit vocea lui Carrera, întreruptă de interferenţele din interiorul navei. Dacă... asta... vrei...

Venea după mine.

Sunjetul se înţepenise de tot.

Lasă-l naibii!

Şi să-l înfrunt cu pistolul? Împotriva polialiajului?

Armele sunt o extensie, ţipă Virginia Vidaura exasperată, în capul meu – *tu eşti ucigaşul, distrugătorul. Eşti întreg, cu sau fără el. Lasă-l naibii!*

OK, Virginia. Am scos un chicot. *Cum spui tu.*

M-am furişat spre ieşirea din zona de andocare, proptită bine în grinzi, şi am scos pistolul interfaţă din tocul lui. Lăzile cu echipamentul Wedge erau depozitate în celălalt capăt. Baliza, lăsată de izbelişte, era şi acum în standby, cum probabil o lăsase Carrera. O ladă din apropiere era deschisă, lăsând să se vadă piesele componente ale unui lansator Philips. După toate aparenţele, echipamentul fusese abandonat în grabă, însă o grabă militărească. Viteză controlată, luptă după toate regulile, meserie stăpânită la perfecţie. Carrera era în elementul lui.

Pleacă de aici, Tak.

În sala următoare. Maşinile marţiene se agitară, se zburliră apoi se îndepărtară posace, mormăind în legea lor. Am trecut pe lângă ele, şchiopătând, luându-mă după săgeţile vopsite, *nu, nu te lua după săgeţi.* În stânga mea am văzut un coridor neexplorat în expediţie şi am intrat repede în el. O maşină se luă după mine câţiva metri, apoi se întoarse.

Mi s-a părut că aud mişcare în spatele şi deasupra mea. Am aruncat o privire la umbrele de sus. Absurd.

Controlează-te, Tak. E din cauza tetrametului. Te-ai forţat prea mult şi acum ai halucinaţii.

Alte săli, curbe care se intersectau şi mereu spaţiul de deasupra. Am renunţat să mai privesc în sus. Durerea pricinuită de schijele grenadei înfipte în picior şi umăr începea să-şi facă loc prin armura chimică a tetrametului, trezind ecouri în mâna stângă vătămată şi cotul drept, distrus. Energia furioasă pe care o simţisem mai devreme se redusese la schimbări bruşte de viteză şi la accese de veselie inexplicabilă care ameninţau să se transforme în chicote.

În starea aceea m-am retras într-o sală închisă, mai mică, m-am întors şi am dat nas în nas cu ultimul meu marţian.

Acum membranele aripilor, mumificate, erau strânse în jurul scheletului, marţianul stând chircit pe o grindă joasă. Craniul lung îi căzuse în piept, ascunzându-i hipofiza. Ochii erau închişi.

Ridică ciocul şi mă privi.

Nu. Nici pomeneală.

Am clătinat din cap, m-am tras mai aproape de cadavru şi l-am privit lung. Parcă-mi venea să mângâi osul lung din dosul craniului.

— Am să stau aici o vreme, i-am promis eu, înăbuşindu-mi un nou chicot. În linişte. Câteva ore, de-atâta am nevoie.

M-am lăsat pe podea, pe braţul teafăr, m-am rezemat de peretele înclinat din spatele nostru şi am strâns pistolul

interfaţă ca pe o amuletă. Corpul meu era un mănunchi de funii răsucite în colivia costumului de mobilitate, un ansamblu de ţesut moale ce tremura uşor, lipsit de voinţa de a-şi însufleţi exoscheletul. Privirea îmi alunecă în spaţiul întunecat din tavanul sălii şi, câteva secunde, mi s-a părut că văd cum se zbat aripi palide, încercând să scape din curba ce le ţinea prizoniere. La un moment dat am conştientizat, totuşi, că erau în capul meu fiindcă simţeam cum îmi atingeau cu textura lor subţire ca hârtia interiorul craniului, zgâriind milimetru cu milimetru, dureros, pe dinăuntru, globurile ochilor şi făcându-mă să văd tot mai puţin, de la palid la negru, palid la negru, palid la negru, la negru, la negru…

Şi un vaier subţire, tot mai puternic, ca o durere fără margini.

— Trezeşte-te, Kovacs.

Vocea era blândă. Ceva mă împungea în mână. Îmi simţeam ochii de parcă erau lipiţi, neputând să-i deschid. Am ridicat un braţ şi mâna s-a lovit de curbura molcomă al vizorului.

— Trezeşte-te.

Mai puţin blândă acum. Schimbarea de ton mă învioră puţin. Am clipit de câteva ori, rapid, până mi-am limpezit ochii. Marţianul era tot acolo – *nu zău, Tak* –, dar vederea îmi era blocată de silueta în costum de polialiaj care stătea la trei-patru metri de mine, cu Sunjetul gata pentru orice eventualitate.

Am simţit din nou cum mă împunge ceva în mână. Am ridicat vizorul şi am privit în jos. Una dintre maşinăriile marţiene îmi mângâia mănuşa cu un şir de receptori subţiri. Am împins-o cât colo. Maşinăria se îndepărtă câţiva paşi, bolborosind ceva, apoi reveni amuşinând, ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Carrera izbucni în râs. Hohotul răsună prea tare în receptorul din cască. Aveam senzaţia că aripile fâlfâiseră până îmi goliseră capul, iar acum craniul meu era la fel de subţire precum rămăşiţele mumificate cu care împărţeam sala aceea.

— Da! Parascovenia asta m-a adus până aici, dacă-ţi vine să crezi! Mi-a fost de mare ajutor, bestia mică.

Moment în care am izbucnit şi eu în râs. Era singura reacţie potrivită cu situaţia în care mă găseam. Comandantul mă acompanie. Îmi luă pistolul interfaţă cu mâna stângă, râzând şi mai tare.

— Chiar voiai să mă ucizi cu ăsta?

— Mă îndoiesc.

Ne-am oprit din râs. Îşi ridică vizorul şi mă privi cu ochii uşor duşi în orbite. Am bănuit că cele câteva minute în care mă căutase prin nava marţiană îi dăduseră de furcă.

Mi-am flexat palma, o dată, sperând că pistolul lui Loemanako nu fusese personalizat, că orice placă Wedge îl putea activa. Carrera sesiză mişcarea şi clătină din cap. Îmi aruncă pistolul pe genunchi.

— E neîncărcat. Poţi să-l păstrezi, dacă vrei – unii se simt mai în siguranţă cu un pistol la îndemână. Şi poate că le e de ajutor. În loc de altceva. Mâna mamei, poate. Scula ta. Vrei să mori în picioare?

— Nu, am răspuns eu în şoaptă.

— Îţi scoţi casca?

— De ce?

— Poate aşa vrei tu…

— Isaac…

Mi-am dres glasul de ceea ce părea a fi un nod de sârmă ruginită. Cuvintele încercau să-şi facă loc, zgâriindu-mi gâtul. Brusc, mi s-a părut important să le rostesc.

— Isaac, îmi pare rău.

Îţi va părea rău

Mă potopi ca lacrimile adunate în dosul ochilor. Ca urletul de lup pe care moartea lui Loemanako şi Kwok mă făcuse să-l scot.

— Foarte bine, zise el, simplu. Dar e cam târziu.

— Ai văzut ce-i în spatele tău, Isaac?

— Da. Impresionant, dar morţi de-a binelea. N-am văzut nicio stafie… Mai ai ceva de spus?

Am clătinat din cap. Ridică Sunjetul.

— Asta e pentru oamenii pe care mi i-ai ucis, spuse el.

— Uită-te la el! am ţipat eu, cu toată puterea de convingere a unui agent special şi, pentru o fracţiune de secundă, Carrera întoarse capul.

Am sărit de pe podea, flexându-mi muşchii în costumul de mobilitate, azvârlind pistolul interfaţă în spaţiul de sub vizorul lui ridicat şi năpustindu-mă asupra lui.

Un dram de noroc, ultimele picături de tetramet şi ce-mi mai rămăsese din stăpânirea de sine a agentului special. Cu atât mai rămăsesem, cu atât am acoperit spaţiul dintre noi, arătându-mi colţii. Glonţul Sunjetului ajunse în locul în care tocmai fusesem. Poate din cauza strigătului meu, care-i distrăsese atenţia, poate din cauza pistolului primit în faţă, poate doar fiindcă simţea, ca şi mine, oboseala, că totul se sfârşise.

Izbitura mea îl făcu să se dea înapoi, clătinându-se. I-am imobilizat Sunjetul. Încercă să mă blocheze cu o mişcare din judo, o figură care ar fi trântit la podea pe oricare altul, lipsit de protecţie. Eu am rezistat datorită costumului luat de la Loemanako. Carrera mai făcu doi paşi înapoi şi, împreună, am căzut peste cadavrul mumificat al marţianului. Cadavrul se înclină şi se prăbuşi. Ne-am rostogolit peste el, ca nişte clovni, alunecând de câte ori încercam să ne ridicăm în picioare. Cadavrul se dezintegră, iar aerul se umplu de un praf portocaliu-deschis.

Îmi pare rău.

Îţi va părea rău, dacă pielea se fărâmiţează.

Cu vizorul deschis, gâfâind, Carrera trebuie să fi inhalat o gură bună de praf. Un strat i se lăsă pe ochi şi pe pielea expusă a feţei.

Primul urlet ieşi când simţi cum începe să-l devoreze.

Apoi urletele.

Se îndepărtă de mine, poticnit, scăpând Sunjetul pe podea, încercând să-şi frece faţa. Doar că aşa nu făcea decât să ajute praful să-i intre şi mai mult în ţesutul care se dizolva. Un ţipăt îi ţâşni din fundul gâtului şi o spumă aproape roşie începu să i se scurgă printre degete, peste mâini. Probabil praful îi rosese o parte din corzile vocale,

fiindcă ţipetele se prefăcură într-un zgomot asemănător cu cel al unei instalaţii de drenare defectă.

Astfel căzu la podea, cu zgomotul acela, strângându-şi faţa, de parcă numai aşa o putea ţine în loc, şi scoţând bucăţi de ţesut amestecat cu sânge din plămânii corodaţi. Până să ajung la Sunjet şi să mă întorc cu el, Carrera se îneca deja în propriul sânge. Sub polialiaj, corpul începu să-i tremure, intrând în şoc.

Îmi pare rău.

Am pus ţeava armei pe mâinile care-i mascau faţa ce se topea şi am apăsat pe trăgaci.

CAPITOLUL 42

Când am terminat de povestit, Roespinoedji îşi împreună mâinile, un gest care-l făcea să arate aproape ca un copil, deşi era departe de a fi aşa ceva.

— Minunat! exclamă el. O adevărată epopee!

— Să nu exagerăm, i-am spus eu.

— Dar nu exagerăm deloc. Cultura noastră este atât de tânără. Nici măcar un secol de istorie planetară. Avem nevoie de asta.

— Mă rog, am replicat, înălţând din umeri şi întinzându-mă după sticla de pe masă.

Durerea amorţită până acum mă săgetă prin cotul zdrobit.

— Îţi cedez drepturile de autor. Poţi să vinzi povestea grupului Lapinee. Poate scoate o operă spaţială din ea.

— Râzi tu, dar să ştii că e o piaţă serioasă pentru chestii din astea, locale, zise Roespinoedji, cu ochii scăpărând de perspectiva unei afaceri lucrative. Practic tot ce avem aici este importat de pe Latimer. Întrebarea e cât poţi trăi din visurile altora?

Mi-am umplut din nou paharul cu whisky, până la jumătate.

— Kemp văd că se descurcă.

— Asta e *politică,* Takeshi. Nu-i acelaşi lucru. Amestec de sentimentalism neoquellist şi comin, comu… spuse el şi plesni din degete. Hai, tu eşti de pe Lumea lui Harlan. Cum îi spuneţi la chestia aia demodată?

— Comunitarianism.

— Asta-i, făcu el, clătinând din cap, a înţelepciune. Asta n-are cum să reziste în timp, ca o epopee autentică. Producţie planificată, egalitate socială, ca un construct de şcoală generală. Cine să mai creadă aşa ceva, pentru numele lui Samedi? Unde e savoarea? Unde e adrenalina?

Am sorbit din whisky şi am privit peste acoperişurile depozitelor din Situl 27, spre locul în care benzile excavatorului erau scăldate de soarele aflat la apus.

Conform ultimelor zvonuri, aproape bruiate pe canalele vizionate pe ascuns, războiul se înteţea în vestul ecuatorial. O contralovitură a lui Kemp pe care Cartelul n-o prevăzuse.

Păcat că cei de acolo nu-l mai aveau pe Carrera ca să gândească pentru ei.

M-am înfiorat puţin în timp ce whisky-ul o lua la vale. Ciupea destul de bine, dar politicos, rafinat. Nu era marca din Sauberville din care băusem împreună cu Luc Deprez, într-o altă viaţă subiectivă, obiectiv doar cu o săptămână în urmă. Într-un fel, nu-mi imaginam cum Roespinoedji l-ar fi putut adăposti pe unul ca Deprez.

— E multă vărsare de sânge acolo, am remarcat eu.

— *Acum,* da. Dar asta înseamnă revoluţie. Gândeşte-te la ce urmează. Să presupunem că amicul Kemp câştigă războiul ăsta absurd şi introduce votul. Ce crezi că se va întâmpla? Îţi spun eu.

— Ştiam eu.

— În mai puţin de un an va semna aceleaşi contracte cu Cartelul pentru aceeaşi dinamică generatoare de bogăţie… Dacă n-o face, propriii lui oameni votează ca să-l alunge din Indigo City şi semnează ei contractele.

— Kemp nu pare a fi genul de om care să se lase cu una, cu două.

— Mda, asta e problema cu votul, spuse Roespinoedji, urmându-şi raţionamentul. În aparenţă. Chiar l-ai întâlnit personal?

— Pe Kemp? Da, de câteva ori.

— Şi cum e?

Era ca Isaac. Era ca Hand. Era ca toţi ceilalţi. Aceeaşi ardoare, aceeaşi convingere nestrămutată că are dreptate. Doar visul era altul.

— Înalt. Înalt bine.

— Aha. Bănuiam eu.

M-am întors ca să-l privesc pe băiatul de lângă mine.

— Nu-ţi faci griji, de ce se va întâmpla dacă oamenii lui Kemp ajung până aici?

Djoko zâmbi larg.

— Mă îndoiesc că evaluatorii lor politici se deosebesc de cei ai Cartelului. Toţi au poftele lor. Şi, cu ce mi-ai dat tu… Cred că am destul capital ca să mă pot tocmi cu însuşi şeful cel mare şi să-mi răscumpăr sufletul pe care mi l-am ipotecat de-atâtea ori, răspunse, iar privirea i se înăspri. Asta dacă am dezasamblat *întreaga* aparatură de transmitere a datelor.

— Fii fără grijă. Ţi-am spus doar, am lucrat numai cu cei cinci. Suficient pentru ca Mandrake, în caz că începe să amuşineze, să se convingă că au fost acolo. Doar pentru asta am avut timp.

— Hmm, făcu Roespinoedji clătinându-şi paharul în care mai rămăsese un deget de whisky, pe un ton judicios deloc potrivit cu vocea lui de copil. Personal, cred că ai riscat enorm luând cu tine atât de puţini oameni. Dacă Mandrake îi deconspira pe toţi?

Am înălţat din umeri.

— Ce dacă? Hand nu putea risca să se creadă că i-a găsit pe toţi, prea multe erau în joc. Mai sigur să dea drumul la bani. Esenţa oricărui bluf reuşit.

— Mda. Tu eşti agentul special, zise şi dădu un bobârnac cutiei mici, subţiri, cu tehnologie Wedge, din mijlocul mesei. Dar eşti sigur că Mandrake n-are cum să recunoască ce-i aici?

— Ai încredere în mine, am spus eu, cuvintele făcându-mă să zâmbesc. Sistem militar de camuflaj, ultraperformant. Fără cutiuţa asta de aici, transmisiunea nu se deosebeşte de paraziţii stelari. Pentru Mandrake, pentru oricine. Tu eşti deţinătorul mândru şi necontestat al unei astronave marţiene. Ediţie strict limitată.

Roespinoedji ascunse cutiuţa şi ridică mâinile.

— Am înţeles. Destul. Avem o înţelegere. Nu mă mai bate la cap cu ea. Un comis voiajor experimentat ştie când să se oprească.

— Sper să nu te pună naiba să mă tragi în piept, am zis pe un ton amabil.

— Sunt om de cuvânt, Takeshi. Poimâine cel mai târziu. Cea mai bună marfă, spuse smârcâind din nas. Cel puţin în

Landfall.

— Şi un tehnician care să se pricească. Unul adevărat, nu un amărăştean calificat în realitatea virtuală.

— Ciudată atitudine din partea unuia care vrea să-şi petreacă următorii zece ani în realitatea virtuală. Să ştii că am şi eu o diplomă în domeniu. În gestionarea afacerilor, mai precis. Până acum am rezolvat peste treizeci de cazuri. E mult mai bine decât în lumea reală.

— Vorba vine… Deci un tehnician adevărat. Nu te zgârci tocmai cu mine.

— Mda… Dacă n-ai încredere în mine, de ce nu-i ceri tinerei tale pilot s-o facă? întrebă el arţăgos.

— Pilotul va urmări toată operaţiunea. Şi e destul de experimentată ca să vadă dacă tehnicianul face treabă de mântuială.

— De asta sunt sigur. Pare foarte competentă.

Am simţit cum colţurile gurii mi se lasă în jos. Comenzi nefamiliare, un sistem de blocare codificat de Wedge care se tot interpunea cu fiecare manevră şi val de radiaţii. Ameli Vongsavath reuşise să le stăpânească, scoţând doar câte o înjurătură printre dinţi, şi să ducă nava de la Dangrek la situl 27 în puţin peste cincisprezece minute.

— Chiar este.

— Ştii, azi-noapte am crezut că mi-a sosit ceasul când am văzut însemnele Wedge pe monstrul ăla. N-am crezut că un vehicul Wedge ar putea fi deturnat.

M-am înfiorat din nou.

— Mda. N-a fost deloc uşor.

Am rămas la măsuţa aceea încă o vreme, privind cum lumina soarelui alunecă pe traversele de susţinere ai excavatorului. Pe strada de lângă depozitul lui Roespinoedji mai mulţi copii strigau şi se alergau. Râsetele lor urcau până la terasa de pe acoperiş precum fumul unui grătar de pe plajă.

— I-ai dat un nume? întrebă Roespinoedji într-un târziu. Astronavei.

— Nu, n-a fost timp de aşa ceva.

— Aha. Dar acum e. Ai vreo idee?

Am înălţat din umeri.

— *Wardani*?

— Ştiu şi eu, zise el şi mă privi şiret. Crezi că i-ar plăcea?

Am luat paharul de pe masă şi l-am dat pe gât.

— De unde naiba să ştiu?

De-abia dacă-mi adresase câteva cuvinte după ce m-am târât înapoi prin portal. Uciderea lui Lamont părea s-o fi îndepărtat pentru totdeauna de mine. Asta sau faptul că, trecând ca un robot, în costumul de mobilitate, de la un cadavru la altul pe plaja acoperită de cei peste o sută de militari Wedge, le curmasem viaţa pentru totdeauna. Închisese portalul cu o figură la fel de inexpresivă precum cea a unui corp sintetic, apoi ne urmase, pe mine şi pe Vongsavath, în nava *Virtutea lui Angin Chandra* ca un omdroid şi, odată ajunşi acasă la Roespinoedji, se încuiase în camera ei şi nu mai ieşise.

Pe de altă parte, nu voiam să întind prea mult coarda. Eram prea obosit ca să iniţiez discuţia de care aveam nevoie, nu foarte convins că mai aveam nevoie de ea şi, îmi spuneam eu, până îl convingeam pe Roespinoedji oricum aveam alte griji pe cap.

Până la urmă l-am convins.

A doua zi dimineaţă am fost trezit, târziu, de zgomotul unui crusier care asoliză cu greutate, cu doi tehnicieni din Landfall. Uşor mahmur după whisky şi cocteilurile tari, antiradiaţii/analgezice cumpărate de Roespinoedji de pe piaţa neagră, m-am ridicat şi am coborât în întâmpinarea lor. Tineri, ferchezuiţi şi meseriaşi, probabil, i-am antipatizat din prima clipă. Ne-am înţepat reciproc sub privirea indulgentă a lui Roespinoedji, dar, din păcate, era evident că-mi pierdeam capacitatea de a insufla teamă. Atitudinea lor rămase neschimbată, de parcă se întrebase tot timpul *ce caută aici tipul ăsta bolnav, în costum de mobilitate.* Până la urmă m-am lăsat păgubaş şi i-am condus la navă, unde Vongsavath aştepta deja, la intrare, cu braţele încrucişate, arătând fioros de posesivă. La

vederea ei, cei doi tehnicieni renunţară la aerul lor arogant.

— Nu e nevoie, îmi zise ea când am încercat să intru după ei. Ce-ar fi să vorbeşti puţin cu Tanya? Cred că vrea să-ţi spună ceva.

— Mie?

Pilotul înălţă din umeri cu nerăbdare.

— Oricui, dar se pare că te-a ales pe tine. Mie nu vrea să-mi spună.

— E tot în camera ei?

— A ieşit, răspunse Vongsavath fluturând din mână, vag, spre grupul de clădiri ce alcătuia centrul oraşului Sit 27. Du-te. Stau eu cu ochii pe tipii ăştia.

Am găsit-o după o jumătate de oră, pe o stradă din partea de sus a oraşului, privind faţada unei case. O părticică din ea era specifică arhitecturii marţiene, faţete albăstrite, conservate perfect, cimentată acum de ambele părţi, astfel încât să se integreze într-un perete cu arcadă. Cineva scrisese cu vopsea groasă, de iluminiu peste glifele şterse de vreme: RECONDIŢIONATĂ DUPĂ INFILTRAŢII. Dincolo de arcadă, solul nepavat era acoperit de maşini dezmembrate, aliniate aproximativ, ca nişte răsaduri stranii. Câteva siluete îmbrăcate în salopete se foiau de colo colo, printre ele.

La apropierea mea, Wardani întoarse privirea. Trasă la faţă, roasă de o furie de care nu putea să scape.

— Mă urmăreşti?

— Neintenţionat, am minţit eu. Ai dormit bine?

Clătină din cap.

— Încă-l mai aud pe Sutjiadi.

— Mda.

Când tăcerea se prelungi prea mult, am arătat spre arcadă.

— Intri aici?

— Eşti nebun? Nu. M-am oprit doar ca să…

Arătă, neputincioasă, spre aliajul marţian pătat de vopsea.

M-am uitat mai îndeaproape la glife.

— Instrucţiuni privind deplasarea cu o viteză superluminică, corect?

Aproape că zâmbi.

— Nu, răspunse ea şi îşi trecu degetele peste una dintre glife. E o tiradă moralizatoare. Un fel de hibrid între un poem şi un set de instrucţiuni de siguranţă pentru începători. O parte sunt ecuaţii, probabil pentru decolare şi frânare. E şi un fel de graffiti. Sună cam aşa, continuă ea, se opri şi clătină din cap. N-am cum să-mi dau seama. Dar promite ceva. Iluminare, un simţ al eternităţii, visul în care-ţi foloseşti aripile înainte de a învăţa să zbori. Şi să te uşurezi bine înainte să ajungi într-o zonă populată.

— Râzi de mine. Nu cred că scrie asta.

— Ba da. Toate legate de acelaşi şir de ecuaţii, răspunse ea şi se întoarse. Se pricepeau să integreze lucrurile. Din câte ştim noi, psihicul marţienilor nu era foarte compartimentat.

Demonstraţia de erudiţie părea că o epuizase. Lăsă capul jos.

— Voiam să văd excavatorul, adăugă Wardani. Cafeneaua aia pe care ne-a arătat-o Roespinoedji ultima oară. Nu cred că stomacul meu mai primeşte ceva, dar…

— Sigur. Merg şi eu cu tine.

Se uită la costumul de mobilitate, acum mai evident sub hainele împrumutate de la antreprenorul din Situl 27.

— Poate că ar trebui să îmbrac şi eu unul.

— Nu ştiu dacă mai merită, ţinând cont că nu mai avem timp.

Am luat-o la deal, anevoie.

— Eşti sigur că reuşim? întrebă ea.

— Ce? Să-i vindem lui Roespinoedji cea mai mare descoperire arheologică din ultimii cinci sute de ani pentru accesul nelimitat la realitatea virtuală şi o navă rapidă cumpărată de pe piaţa neagră? Tu ce crezi?

— Eu cred că e un speculant ordinar în care poţi avea tot atâta încredere cât ai avut şi în Hand.

— Tanya, am spus eu cu blândeţe în glas. Nu Hand ne-a

vândut lui Carrera. Roespinoedji încheie târgul mileniului, ştie foarte bine cât de important e. Aici nu umblă cu fofârlica, crede-mă.

— La urma urmei, tu eşti agentul special, nu eu.

Cafeneaua arăta cam la fel cum mi-o aminteam, mai multe scaune şi mese automulante care prinseseră şi vremuri mai bune, adunate la umbra lăsată de traversele de susţinere ai excavatorului. Un holomeniu lucea uşor deasupra capului, iar din difuzoarele prinse de excavator susura o melodie a lui Lapinee. Din loc în loc câte un artefact marţian, fără să respecte vreo ordine anume. Eram singurii clienţi.

Un chelner plictisit de moarte ieşi dintr-o ascunzătoare şi se opri la masa noastră, privindu-ne cu antipatie. M-am uitat la meniu, apoi din nou la Wardani. Tanya clătină din cap.

— Doar apă, zise ea. Şi ţigări, dacă aveţi.

— *Site Sevens* sau *Will to Victory?*

Wardani făcu o grimasă.

— *Site Sevens.*

Chelnerul mă privi lung, sperând, evident, să nu-i stric ziua, comandând ceva de mâncare.

— Aveţi cafea?

Înclină din cap.

— Adu-mi una. Fără zahăr, cu whisky în ea.

Chelnerul se îndepărtă, târându-şi picioarele. Am înălţat o sprânceană spre Wardani.

— Lasă-l în pace. Nu vezi unde munceşte?

— I-ar putea fi şi mai rău. Ar putea fi luat în armată. Şi mai e ceva, am zis arătând artefactele. Uită-te la decor. Ce ţi-ai dori mai mult?

Un zâmbet şters.

— Takeshi, spuse şi se aplecă peste masă. După ce se instalează echipamentul virtual... să ştii că nu merg cu tine.

Am înclinat din cap. *Mă aşteptam la aşa ceva.*

— Îmi cer scuze.

— Pentru ce?

— Pentru că… în ultimele luni ai făcut o mulţime de lucruri pentru mine. M-ai scos din lagăr…

— Te-am scos din lagăr fiindcă aveam nevoie de tine. Să nu uiţi asta.

— Eram furioasă când am spus asta. Nu pe tine, ci…

— Ba pe mine, pe Schneider, pe toţi cei care poartă uniformă, am replicat înălţând din umeri. Nu te învinovăţesc. Aveai dreptate. Te-am scos de acolo fiindcă aveam nevoie de tine. Nu-mi datorezi nimic.

Îşi studie mâinile, lăsate în poală.

— M-ai ajutat să-mi revin, Takeshi. La vremea aceea n-am vrut să recunosc, dar să ştii că metoda prin care vă recuperaţi voi, agenţii speciali, e valabilă şi pentru mine. Mă simt mai bine. Chiar dacă procesul e lent.

— Mă bucur, am spus, şovăitor, apoi mi-am luat inima în dinţi şi am continuat: Adevărul e că am făcut-o fiindcă aveam nevoie de tine. Ca parte din expediţia de salvare; n-avea niciun rost să te scot din lagăr dacă-ţi lăsam acolo jumătate din suflet.

Tresări.

— Suflet?

— Scuze. A fost o figură de stil. Am petrecut prea mult timp în preajma lui Hand… Uite ce-i, nu mă deranjează că nu vrei să vii. Sunt doar curios să ştiu motivul.

Am tăcut când chelnerul reveni la fel de agale. Aşeză cafeaua şi apa pe masă, plus ţigările. Tanya Wardani desfăcu pachetul şi îl întinse spre mine. Am clătinat din cap.

— Mă las. Astea nu fac decât să te omoare.

Wardani râse aproape fără zgomot şi scoase o ţigară. Atinse plasturele de fosfor şi fumul începu să se răsucească în aer. Chelnerul ne lăsă singuri. Am sorbit din cafeaua cu whisky, plăcut surprins de calitatea ei. Wardani suflă fumul în direcţia excavatorului.

— De ce rămân aici?

— De ce rămâi aici?

Privi spre masă.

— Nu pot pleca acum, Takeshi. Mai curând sau mai

târziu, tot ce-am descoperit acolo va înceta să mai fie un secret. Portalul va fi deschis din nou. Sau se vor face călătorii până acolo. Sau şi una, şi alta.

— Mda, mai curând sau mai târziu. Dar, pe moment, războiul împiedică aşa ceva.

— Nu-i nimic, aştept.

— De ce n-ai aştepta pe Latimer? Acolo e mult mai sigur.

— Nu pot. Ai spus-o chiar tu, tranzitul cu *Chandra* durează cel puţin unsprezece ani. La o acceleraţie maximă, fără modificarea cursului, pe care Ameli ar fi obligată s-o facă. Cine ştie ce s-ar putea întâmpla acolo în următorii unsprezece ani?

— În primul rând s-ar putea încheia războiul.

— Războiul s-ar putea încheia anul viitor, Takeshi. Atunci Roespinaodji îşi va activa investiţia, şi atunci vreau să fiu de faţă.

— Acum zece minute aveai tot atâta încredere în el pe cât aveai şi în Hand. Acum vrei să lucrezi pentru el?

— Păi... făcu ea privindu-şi mâinile din nou. Tocmai am discutat cu el despre asta azi-dimineaţă. E dispus să mă ascundă până se linişte sc lucrurile. Şi să-mi facă rost de un corp nou.

Zâmbi puţin cu sfială.

— Maeştrii Ghildei s-au rărit de când a început războiul. Cred că fac şi eu parte din investiţia lui.

— S-ar putea, am spus fără să-mi dau seama de ce insistam atât de mult s-o conving să-şi schimbe hotărârea. Ştii că asta nu te va ajuta prea mult dacă cei din Wedge pornesc în căutarea ta.

— Crezi că e posibil?

— De ce nu? am răspuns oftând. Deşi mă cam îndoiesc. Carrera trebuie să aibă o clonă ascunsă pe undeva, dar va mai trece ceva timp până-şi vor da seama apropiaţii lui că e mort. Plus cât va dura autorizarea unui corp nou pentru el. Şi, chiar dacă iese din Dangrek, nu cred că a mai rămas cineva care să-i spună ce s-a întâmplat acolo.

Wardani se înfioră şi îşi întoarse ochii în altă parte.

— Trebuia s-o fac, Tanya. Trebuia să ne acoperim

urmele. Tu ar trebui să ştii cel mai bine.

— Poftim? întrebă fulgerându-mă cu privirea.

— Am spus că tu ar trebui să ştii cel mai bine, am răspuns, susţinându-i privirea. Este exact ce-ai făcut şi tu ultima dată, nu?

Tresări şi se uită iar pe lângă mine. Fumul se încolăcea din ţigară, iar adierea de vânt îl ducea mai departe. M-am aplecat spre ea, în tăcerea care se aşternuse între noi.

— Nu mai contează acum. N-ai cum să ne dobori pe drumul spre Latimer şi, din clipa în care vom ajunge acolo, nu mă vei mai vedea din nou. Nu mă vei mai fi văzut din nou… Înţeleg, nu vrei să vii cu noi. Dar, cum spuneam, sunt curios să aflu de ce.

Îşi mişcă braţul de parcă nu era legat de ea, trase din ţigară, expiră mecanic. Privea fix un lucru pe care, din locul în care stăteam, nu aveam cum să-l văd.

— De când ştii?

— De când ştiu? i-am repetat cuvintele şi m-am gândit câteva clipe. Ca să fiu drept, cred că am ştiut din ziua în care te-am scos din lagăr. Nimic precis, ştiam însă că aveam o problemă. Cineva încercase să te scoată de acolo înainte de venirea noastră. Comandantul lagărului a scăpat informaţia, între două guri pline cu salivă.

— Curios, ştiind cât de apatic era, remarcă şi trase iar din ţigară, suflând fumul printre dinţi.

— Mda. Pe urmă, desigur, m-au intrigat şi amicii tăi de la Mandrake. O chestie de care ar fi trebuit să-mi dau seama pe rampa de lansare. E cea mai veche şmecherie din arsenalul unei curve. Du-ţi clientul pe o alee întunecoasă şi dă-l pe mâna peştelui.

Wardani tresări. Eu m-am căznit să zâmbesc.

— Îmi cer scuze. O figură de stil. Acum îmi pare rău că am fost atât de idiot. Spune-mi, treaba aia cu pistolul la cap a fost de ochii lumii sau chiar adevărată?

— Nu ştiu, zise clătinând din cap. Tipii făceau parte din conducerea revoluţiei. Gealaţii lui Kemp. L-au eliminat pe Deng când au aflat că se interesează de ei. L-au omorât de-adevăratelea, i-au ars memoria corticală şi i-au vândut

corpul bucată cu bucată. Mi-au spus asta în timp ce te aşteptau. Poate ca să mă sperie, nu ştiu. Probabil că ar fi preferat să mă împuşte decât să-mi dea drumul din nou.

— Mda, au reuşit să mă convingă şi pe mine. Dar tot i-ai chemat…

— Da, şopti ca pentru sine, de parcă acum descoperise adevărul. I-am chemat.

— Poţi să-mi spui de ce?

Păru să clatine din cap sau poate doar se înfiorase.

— OK. Atunci îmi spui *cum* ai făcut?

Reuşi să se adune şi mă privi lung.

— Printr-un semnal codificat. L-am instalat în timp ce erai plecat cu Jan ca să trataţi cu Mandrake. Le-am spus să-mi aştepte semnalul, pe urmă i-am sunat din camera mea din turn când am fost sigură că mergem la Dangrek.

Un zâmbet îi flutură pe faţă, vocea însă părea mecanică.

— Am comandat lenjerie intimă. Dintr-un catalog. Codul era în numerele de acolo. O chestie de rutină.

Am încuviinţat din cap.

— Ai fost dintotdeauna kempistă?

Se foi, pierzându-şi răbdarea.

— Eu nu sunt de aici, Kovacs. N-am nicio convingere politică şi niciun drept să am o convingere politică aici, spuse şi-mi aruncă o privire furioasă. La urma urmei e planeta lor, nu?

— Asta-mi sună a convingere politică.

— Poate. Îmi închipui ce bine trebuie să-ţi fie fără convingeri de vreun fel sau altul.

Trase din ţigară de mai multe ori. Am văzut cum îi tremură mâna, uşor.

— Te invidiez pentru detaşarea ta ipocrită, arogantă, adăugă ea.

— Nici nu-i greu s-o dobândeşti, i-am răspuns eu, străduindu-mă să nu pară că mă apăr. Încearcă să fii consilierul militar al lui Joshua Kemp în timp ce protestele civile instaurează haosul în Indigo City. Ţi-aduci aminte de sistemele inhibitoare, cele mici şi drăgălaşe, cu care ne-a procopsit Carrera? Crezi că pe Sanction IV le-am văzut

prima oară în acţiune? Gărzile lui Kemp le-au folosit împotriva negustorilor de artefacte care protestau în Indigo City, cu un an înainte de izbucnirea războiului. Eficienţă maximă, atacuri continue. Nicio îndurare pentru clasele exploatatoare. După ce vezi cum sunt curăţate câteva străzi pline de cadavre, n-ai altă soluţie decât să te detaşezi.

— Aşa că ai schimbat tabăra, conchise ea cu acelaşi dispreţ pe care-l simţisem în seara aceea, la bar, când îl gonise pe Schneider.

— Nu imediat. O vreme m-am gândit să-l asasinez pe Kemp, dar parcă nu merita efortul. I-ar fi luat locul un membru al familiei, un alt cadru de nădejde. Şi războiul oricum părea că e pe sfârşite. Şi, ca s-o citez pe Quell, lucrurile astea trebuie să-şi urmeze cursul hormonal.

— Aşa supravieţuieşti tu? şopti ea.

— Tanya, de atunci tot încerc să plec.

— Eu… zise şi se înfioră din nou. Eu te-am urmărit cu mare atenţie, Kovacs. Şi în Landfall, şi în timpul schimbului de focuri din birourile promotorului, şi în Turnul Mandrake, şi pe plaja din Dangrek, cu oamenii tăi. Şi te-am invidiat pentru felul tău de a fi. Pentru cum reuşeşti să te împaci cu tine însuţi.

M-am refugiat puţin în cafeaua cu whisky. Wardani păru că nu observă.

— Nu pot, spuse ea cu un gest de neajutorare, de apărare disperată. Nu pot să mi-i scot din cap. Dhasanapongsakul, Aribowo, ceilalţi. Pe cei mai mulţi… nici măcar nu i-am văzut murind… dar îmi revin mereu în minte.

Înghiţi în sec.

— Cum ţi-ai dat seama? întrebă.

— Îmi dai o ţigară?

Îmi întinse pachetul, în tăcere. Am aprins încet ţigara, am tras adânc fumul în piept, dar fără niciun folos. Sistemul meu era atât de zdruncinat de radiaţii şi de drogurile lui Roespinoedji, încât ar fi fost o minune să mă ajute cu ceva. Era doar plăcerea viciului, atât.

— Intuiţia unui agent special nu funcţionează aşa, am zis eu, rar. Repet, ştiam că ceva nu e în regulă. Doar că nu-mi venea să cred. Tu… tu faci o impresie bună, Tanya Wardani. La un anumit nivel, n-am vrut să cred că tu eşti vinovatul. Chiar şi atunci când ai sabotat ce era în cală…

— Vongsavath spunea…

— Da, ştiu. Încă mai crede că a fost mâna lui Schneider. Nu m-am deranjat s-o contrazic. Eram şi eu aproape sigur că era vorba de Schneider, mai ales după ce-a fugit. Repet, nu voiam să cred că ai putea fi tu. Când mi-a dat un motiv solid ca să-l suspectez, n-am mai stat pe gânduri. Eram în zona de andocare când mi-am zis că el e. Ştii ce-am simţit? Am răsuflat uşurat. Aveam soluţia şi nu trebuia să mă mai gândesc la cine ar mai fi putut fi implicat. Vezi ce înseamnă să fii detaşat?

Nu spuse nimic.

— Erau însă o grămadă de motive pentru care Schneider nu avea cum să fie singurul vinovat. Iar pregătirea mea de agent special a început să le întoarcă pe toate feţele până când mi-am dat seama că erau prea multe detalii pe care le ignorasem.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi asta, am răspuns şi am scos din buzunar un datastack portabil.

Membrana se lăsă pe masă şi display-ul se acoperi de puncte luminoase.

— Şterge astea, te rog.

Wardani mă privi curioasă, apoi se aplecă şi împinse punctele în colţul din stânga sus al display-ului. Gestul îmi era familiar din orele în care o urmărisem cum lucra pe ecranele monitoarelor. Am înclinat din cap şi am zâmbit.

— Interesant obicei. Cei mai mulţi dintre noi le apăsăm. Mai hotărât, mai fără drept de apel, aş zice. Tu însă faci altfel. Le împingi sus.

— Wycinski. Aşa făcea el.

— De la el ai învăţat?

— Nu ştiu, răspunse ea înălţând din umeri. Probabil.

— Sper că nu eşti Wycinski…

Râse uşor, surprinsă.

— Nu. Am lucrat cu el în Bradbury, şi pe Lumea lui Nkrumah, şi am jumătate din vârsta lui. Ce te face să crezi că aş fi?

— Nimic. Mi-a trecut prin minte. Ştii, când am făcut sex în realitatea virtuală, am observat la tine mai multe chestii pe care numai bărbaţii le agreează. Şi m-am întrebat: Cine ştie mai bine ce-şi doreşte un bărbat decât un bărbat?

Zâmbi.

— Greşeşti, Takeshi. Greşeşti total. Cine ştie mai bine ce-şi doreşte un bărbat decât o femeie?

Preţ de o clipă, între noi se aprinse o scânteie, care se stinse aproape imediat. Zâmbetul îi pieri de pe faţă.

— Ce spuneai?

Am arătat spre display.

— Ăsta e tiparul pe care l-ai lăsat după închiderea portalului. Ăsta e tiparul pe care l-ai lăsat pe display-ul de la bordul traulerului. Probabil după ce le-ai închis portalul în nas lui Dhasanapongsakul şi colegilor lui, după ce i-ai luat pe cei doi de pe trauler şi i-ai aruncat în năvoade. Am văzut dimineaţa, după petrecere. Nu mi-am dat seama imediat, dar, cum spuneam, aşa funcţionează agenţii speciali. Adună tot felul de indicii până când se luminează.

Deşi privea concentrată display-ul, tot am observat cum tresare la numele lui Dhasanapongsakul.

— Au fost şi alte indicii, după ce am început să caut. Grenadele corozive din cală. Sigur, Schneider a închis monitoarele din *Nagini,* dar la rugămintea ta, doar te culcai cu el. Vechea lui pasiune, nu? Nu cred că ţi-a luat mai mult timp ca să-l convingi decât ţi-a luat ca să mă faci să cobor pe puntea de la Mandrake. Nu m-am prins de la început, fiindcă insistai atât de mult să urcăm baliza la bord. Dar nu înţelegeam de ce-ai încercat să scoţi din funcţiune balizele pentru ca apoi să insişti ca ultima să fie plasată la faţa locului.

Înclină din cap câteva ori, mai mult cu gândul la Dhasanapongsakul. Vorbeam la pereţi.

— Nu era logic. Asta până când am aflat ce mai fusese

scos din funcţiune. Nu numai balizele, ci şi seturile de identificare şi evaluare. Le-ai stricat pe toate. Fiindcă aşa nimeni nu mai putea să-i pună pe Dhasanapongsakul şi pe ceilalţi în realitatea virtuală ca să afle ce li se întâmplase. Sigur, până la urmă tot aflam, după ce-i duceam înapoi, la Landfall. Dar tu n-aveai de gând să ne laşi să ne întoarcem, aşa-i?

Întrebarea o făcu atentă. O privire hăituită, prin rotocoalele de fum.

— Ştii când am pus aproape toate lucrurile cap la cap? am zis şi am tras tare din ţigară. Când m-am întors la portal. Eram aproape convins că va fi închis când voi ajunge la el. Nu-mi dădeam seama de ce credeam asta, dar aşa-mi spunea intuiţia. Dhasanapongsakul şi restul echipei pătrunseseră prin portal, apoi portalul li se închisese în nas. De ce? Cum se face că sărmanul Dhasanapongsakul sfârşise de partea cealaltă, îmbrăcat într-un tricou? Pe urmă mi-am amintit de cascadă.

Wardani clipi de câteva ori.

— De cascadă?

— Da, orice om normal, după un act sexual, mi-ar fi dat brânci în apă şi ar fi râs. Amândoi am fi râs. Tu însă ai început să plângi, am spus şi am examinat capătul ţigării de parcă văzusem cine ştie ce acolo. Stăteai cu Dhasanapongsakul în faţa portalului şi, la un moment dat, i-ai dat brânci dincolo. Pe urmă ai închis portalul. Nu ai nevoie de două ore ca să închizi portalul, aşa-i, Tanya?

— Da, şopti ea.

— Te gândeai deja că mi-ai putea face acelaşi lucru? Acolo, la cascadă?

— Nu… ştiu, răspunse clătinând din cap.

— Cum i-ai ucis pe cei doi de pe trauler?

— Cu stunerul. Apoi i-am aruncat în năvoade. S-au înecat înainte să se dezmeticească, spuse şi îşi drese glasul. I-am ridicat mai târziu. Cred că voiam să-i înmormântez, undeva. Poate chiar să aştept câteva zile şi să-i târăsc până la portal, să încerc să-l deschid şi să-i arunc dincolo. Dar am intrat în panică. Nu mai suportam

să stau acolo, să mă întreb dacă Aribowo şi Weng puteau găsi o modalitate de a deschide portalul înainte să li se termine aerul.

Mă privi sfidător.

— Nu credeam aşa ceva. Doar sunt arheolog, ştiu cum…

Rămase tăcută câteva clipe.

— Nici eu n-aş fi putut să-l deschid din nou ca să-i salvez. Mă gândeam la portal… la ce însemna el… Eu stăteam pe puntea traulerului, iar ei stăteau de partea cealaltă… şi se sufocau. La milioane de kilometri deasupra mea, şi totuşi atât de aproape, în peştera aceea. Atât de aproape. Ca un uriaş, care mă aşteaptă.

Am înclinat din cap. Pe plaja din Dangrek le spusesem lui Wardani şi Vongsavath despre cadavrele pe care le găsisem prinse în substanţa din care era făcut vehiculul marţian, în timp ce eu şi Carrera ne vânam prin navă. Dar nu le spusesem şi despre ultima jumătate de oră petrecută acolo, despre lucrurile pe care le văzusem şi le auzisem în timp ce reveneam, anevoie, în zona de andocare, însoţit doar de ecoul paşilor, cu sfredelul lui Carrera prins de umeri, despre lucrurile care mă însoţiseră, umblând pe lângă mine, până la portal. După o vreme, n-am mai văzut decât pata aceea de lumină, difuză, care orbita în întuneric, şi n-am mai vrut să privesc în jur, temându-mă de ce-aş putea să văd, de ce s-ar putea ascunde acolo, întinzând gheara spre mine. Pur şi simplu am plonjat spre lumină, nevenindu-mi să cred că era tot acolo, îngrozit că s-ar putea închide în orice moment, lăsându-mă în beznă pentru totdeauna.

Halucinaţie provocată de tetramet, mi-am spus mai târziu, o explicaţie cu care trebuia să mă mulţumesc.

— De ce n-ai luat traulerul?

Clătină din cap şi strivi mucul de ţigară.

— M-am panicat. În timp ce scoteam memoria corticală a celor doi din năvoade am… spuse şi se cutremură. Am simţit că mă priveşte ceva. I-am lăsat din nou în apă şi le-am azvârlit memoriile cât mai departe. Pe urmă am luat-o la fugă. Nici măcar n-am încercat să arunc în aer peştera

sau să-mi acopăr urmele. Am mers pe jos până în Sauberville. Ultimii kilometri i-am parcurs cu maşina unui tip. Un tânăr cu doi copii. Se întorceau dintr-o excursie antigravitaţională… Cred că sunt morţi acum, încheie ea cu vocea schimbată.

— Da.

— Sauberville nu era îndeajuns de departe. M-am îndreptat spre sud. Eram undeva, prin Bootkinaree, când Protectoratul a semnat acordurile alea. Trupe ale Cartelului m-au luat dintr-o coloană de refugiaţi. M-au aruncat în lagăr împreună cu mulţi alţii. La momentul acela mi s-a părut aproape ca un act de dreptate.

Scoase altă ţigară şi o duse la gură. Mă privi pieziş.

— Îţi vine să râzi?

— Nu, am răspuns golind ceaşca de cafea. Nu, doar să-ţi pun o întrebare. Ce făceai în Bootkinaree? De ce nu te-ai întors în Indigo City? Doar erai o kempistă.

Făcu o grimasă.

— Kempiştilor nu cred că le-ar fi făcut plăcere să mă vadă, Takeshi. Le anihilasem întreaga expediţie. Mi-ar fi venit greu să dau explicaţii.

— Kempiştilor?

— Da, răspunse pe un ton în care desluşeam un zâmbet acru. Cine crezi că a finanţat expediţia aia? Costumele spaţiale, instalaţiile de forare, materialele de construcţie, unităţile analoge şi sistemul de procesare a datelor pentru portal? Să fim serioşi, Takeshi. Eram în prag de război. De unde crezi că proveneau toate materialele? Cine crezi că a şters portalul din arhiva Landfall-ului?

— Cum îţi spuneam, n-am vrut să cred, am mormăit eu. Aşadar, a fost o operaţiune kempistă… Atunci de ce i-ai omorât?

— Nu ştiu… Mi s-a părut că aşa… Nu ştiu, Kovacs.

— Bună explicaţie, am zis, am strivit mucul de ţigară, am rezistat tentaţiei de a mai lua una, dar până la urmă am luat-o. M-am uitat spre Wardani şi am aşteptat.

— Credeam… se opri şi clătină din cap, apoi reîncepu, rostind cuvintele cu multă grijă. Credeam că sunt de

partea lor. Era logic. Am fost cu toţii de acord. În mâinile lui Kemp, nava putea fi un atu pe care Cartelul nu putea să-l ignore. Nava ne putea aduce victoria. Fără vărsare de sânge.

— Hmm.

— Pe urmă am aflat că era o navă de război. Aribowo a găsit o baterie de tunuri la proră. De neconfundat. Pe urmă alta, spuse, se opri ca să bea puţină apă şi îşi drese glasul. Pe urmă s-au schimbat, aproape peste noapte, toţi. Chiar şi Aribowo. Era atât de… De parcă erau posedaţi. De parcă fuseseră luaţi în stăpânire de una dintre entităţile alea din filmele de groază experia. De parcă ceva pătrunsese prin portal şi…

Altă grimasă.

— Cred că nici nu-i cunoşteam prea bine. Cei doi de pe trauler erau din conducere. Nu-i cunoşteam deloc. Dar toţi vorbeau la fel. Despre ce-ar trebui făcut. Despre ce era necesar, ce putea ajuta revoluţia. Distrugerea Landfall-ului până la dispariţia ei de pe orbită. Activarea motoarelor navei, se gândeau la viteze superluminice, discutau despre transformarea Latimerului în câmp de război. Aplicarea aceleiaşi strategii şi acolo. Bombardament planetar. Latimer City, Portausaint, Soufriere. Toate distruse, ca şi Sauberville-ul, până la capitularea Protectoratului.

— Erau în stare de aşa ceva?

— Poate. Sistemele de pe Lumea lui Nkrumah sunt destul de simple, după ce te-ai familiarizat cu elementele de bază. Dacă nava era compatibilă, răspunse şi înălţă din umeri. Numai că nu era. Dar noi nu ştiam la momentul acela. Ceilalţi credeau că se poate. Numai asta conta. Nu voiau o monedă de schimb. Voiau o maşină de război. Iar eu le-o dădusem. Aclamau moartea a milioane de oameni de parcă era nu ştiu ce glumă reuşită. Se îmbătau seara şi-şi făceau tot felul de planuri. Cântau cântece revoluţionare. Justificau totul cu retorica revoluţiei. Rahaturile pe care le auzi la nesfârşit pe canalele guvernamentale, întoarse şi răsucite pe toate feţele. Jargon politic, teorie politică, numai ca să justifice

folosirea unei maşini capabile de un masacru la nivel planetar. Iar eu le-o dădusem. Fără mine nu cred că ar fi putut deschide portalul din nou. Erau doar nişte racleţi. Aveau nevoie de mine. La altcineva nu puteau apela, Maeştrii Ghildei erau deja în drum spre Latimer, în criocapsule, cu mult înainte ca jocul să înceapă, sau ascunşi în Landfall, aşteptând să sosească hipercasturile plătite de Ghildă. Wang şi Aribowo m-au căutat în Indigo City. M-au implorat să-i ajut. Şi am făcut-o.

Se întoarse spre mine. I-am ghicit rugămintea din privire.

— Şi le-am dat-o, adăugă ea.

— Dar până la urmă le-ai luat-o, am spus cu blândeţe în glas.

Întinse mâna, şovăitor, peste masă. I-am prins-o şi am ţinut-o strâns o vreme.

— Voiai să procedezi la fel şi cu noi? am întrebat când mi s-a părut că se linişteşte.

Încercă să-şi retragă mâna, dar n-am lăsat-o.

— Acum nu mai contează, am spus repede. Ce-a fost a fost, trebuie să te împaci cu gândul. Asta trebuie să faci, Tanya. Şi să recunoşti dacă e adevărat. Măcar pentru tine, dacă nu pentru mine.

O lacrimă se scurse pe faţa ei inexpresivă acum.

— Nu ştiu, şopti. Nu voiam decât să supravieţuiesc.

— E bine şi aşa.

Am rămas ţinând-o de mână, în tăcere, până când chelnerului i se năzări să ne întrebe dacă mai dorim ceva.

Mai târziu, întorcându-ne pe străzile Sitului 27, am trecut pe lângă aceeaşi curte cu vechituri şi acelaşi artefact marţian prins în perete cu ciment. O imagine îmi veni în minte, marţienii îngheţaţi în chinurile morţii, afundaţi şi prinşi în peretele navei. Mii de marţieni, înşiraţi până la orizontul negru al navei cât un asteroid, o naţiune înecată, de îngeri, dând din aripi într-o ultimă încercare nebunească de a scăpa de catastrofa care copleşise nava în toiul luptei.

M-am uitat pieziş la Tanya Wardani şi mi-am dat seama, ca după o doză de empatin, că avea aceeaşi imagine în minte.

— Sper să nu vină aici, murmură ea.

— Cine?

— Wycinski. Când se va afla, va dori… să vină aici ca să vadă ce-am găsit. Mă tem că-l va distruge.

— Va fi lăsat să vină?

Înălţă din umeri.

— E greu să-l ţii la distanţă dacă ţine morţiş să vină. A fost pensionat şi i s-a dat o sinecură într-un laborator de cercetare din Bradbury, în secolul trecut, dar mai are câţiva prieteni tăcuţi în Ghildă. Încă are admiratori. Şi detractori care au regretat felul în care l-au tratat. Până la urmă se va găsi unul care să-i întoarcă un serviciu, să-i facă rost de un hipercast măcar până la Latimer. Apoi… e îndeajuns de înstărit ca să ajungă singur aici.

Clătină din cap şi continuă:

— Dar sigur îl va distruge. Marţienii lui dragi, care au luptat şi au murit cu miile, precum oamenii. Gropi comune şi bogăţie planetară comprimate în maşini de război. Va da peste cap tot ce voia să creadă despre ei.

— Războinicii prin definiţie…

— Ştiu. Războinicii prin definiţie sunt mai deştepţi, îşi impun voinţa, dezvoltă civilizaţia şi populează stelele. Acelaşi text vechi.

— Acelaşi univers vechi, am completat.

— Doar că…

— Cel puţin nu se mai luptau între ei. Chiar tu ai spus că cealaltă navă nu era marţiană.

— Ştiu şi eu… Cu siguranţă nu părea a fi marţiană. Dar contează chiar atât de mult? Unifică-ţi specia ca să zvânţi în bătaie altă specie. Nu puteau trece peste asta?

— Se pare că nu.

Nu mai asculta. Privea în gol, spre artefactul cimentat.

— Trebuie să fi ştiut că vor muri. Poate că au încercat să zboare de acolo din instinct. Aşa cum fugi de explozia unei bombe. Sau cum întinzi mâinile ca să opreşti un glonţ.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? Pereţii s-au topit?

Clătină iar din cap, încet.

— Nu ştiu, nu cred. M-am gândit la asta. Armele pe care le-am văzut păreau că fac mai mult decât să tragă. Poate schimbau lungimea de undă a materiei? Ceva hiperdimensional? Ceva dincolo de spaţiul tridimensional? Senzaţia asta am avut-o. Cred că pereţii navei au dispărut, cred că marţienii stăteau în spaţiu, încă vii, fiindcă nava era, într-un fel, tot acolo, dar ştiau că va dispărea pentru totdeauna. Cred că atunci au încercat să zboare.

Imaginea evocată mă înfioră puţin.

— Trebuie să se fi întâmplat în cursul unui atac mai puternic decât cel pe care l-am văzut eu, continuă. Ce-am văzut noi nici nu se compară.

— Mda, am mormăit, sistemele automate au avut o sută de mii de ani la dispoziţie ca să se rodeze. E normal să fi transformat totul în artă. Ai auzit ce spunea Hand chiar înainte să înceapă canonada?

— Nu.

— A spus *asta i-a ucis pe ceilalţi.* Cel pe care l-am găsit pe coridor, dar se referea şi la ceilalţi. Weng, Aribowo, restul echipei. De asta au rămas acolo până li s-a terminat aerul. Au păţit-o şi ei.

Se opri în mijlocul străzii şi mă privi lung.

— Păi, dacă aşa s-a întâmplat…

Am înclinat din cap.

— Da, la asta m-am gândit şi eu.

— Am analizat toate datele cometei. Glifele şi propriile noastre instrumente, ca să fim siguri. Aproximativ la fiecare o mie două sute de ani standard. Dacă acelaşi lucru i s-a întâmplat şi echipei lui Aribowo, înseamnă…

— Înseamnă o altă intersecţie aproape de coliziune cu o altă navă de război. Între un an şi optsprezece luni în urmă… Cine ştie pe ce fel de orbită navighează la nesfârşit.

— Statistic vorbind, şopti ea.

— Mda. Te-ai gândit şi tu la asta. Fiindcă, statistic vorbind, şansele ca două expediţii, la interval de

optsprezece luni, să aibă ghinionul să se intersecteze cu o navă-cometă în spaţiu sunt…

— Infime.

— O estimare prudentă. Sunt aproape imposibile.

— Doar dacă…

Am înclinat din cap şi am zâmbit văzând cum prinde puteri din nou în timp ce-şi urma raţionamentul.

— Exact. Doar dacă sunt atât de multe nave abandonate acolo, încât aşa ceva se întâmplă în mod obişnuit. Doar dacă, altfel spus, avem de-a face cu continuarea unei confruntări între două sisteme.

— Dar ar fi trebuit să vedem mai multe nave, zise ea, nesigură. Până acum am fi zărit măcar câteva.

— Mă îndoiesc. Universul e necuprins, chiar şi o navă lungă de cincizeci de kilometri e destul de mică după standardele asteroizilor. Şi, oricum, noi nici n-am căutat. De când am ajuns aici, stăm cu nasul în pământ, scormonind după artefacte de duzină, pe care să le vindem cât mai repede. Investiţie cu profit. Asta e deviza în Landfall. Am uitat că mai există şi altceva.

Wardani izbucni în râs sau în ceva asemănător.

— Sper că nici tu nu eşti Wycinski! Uneori vorbeşti exact ca el.

Am încercat un nou zâmbet.

— Nu, nici eu nu sunt Wycinski.

Telefonul împrumutat de la Roespinoedji începu să vibreze. L-am scos din buzunar, simţind o durere bruscă în cotul vătămat.

— Alo?

— Sunt Vongsavath. Tehnicienii şi-au terminat treaba. Dacă vrei, până diseară putem pleca de aici.

M-am uitat spre Wardani şi am oftat.

— Da, vreau. Vin şi eu în câteva minute.

Am băgat telefonul în buzunar şi am pornit din nou la drum. Wardani mă urmă.

— Hei!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ce-ai spus mai devreme, că n-am căutat, că stăm cu

nasul în pământ… De unde ţi-a venit aşa, dintr-odată, domnule Nu-sunt-Wycinski?

— Nu ştiu, am răspuns înălţând din umeri. Poate fiindcă sunt de pe Lumea lui Harlan. Singurul loc din Protectorat unde priveşti în sus când te gândeşti la marţieni. Sigur, avem şi noi şantierele noastre, ce-a mai rămas din civilizaţia lor. Dar singurul lucru pe care nu-l uităm sunt navele lor orbitale. Sunt acolo sus, zi de zi, ne dau ocol, ca nişte îngeri cu săbii şi degete care abia aşteaptă să le folosească. Sunt o parte din cerul nopţii. Nimic din ce-am găsit aici nu mă surprinde cu adevărat. Era şi timpul.

— Da.

Energia pe care vedeam că şi-o recapătă răzbătea în tonul ei – în clipa aceea am ştiut că se va descurca. Crezusem că nu va rezista aici, că decizia ei de a rămâne până la sfârşitul războiului era o formă obscură de pedeapsă pe care şi-o impunea singură. Acum entuziasmul şi seninătatea din voce îmi erau de-ajuns.

Se va descurca.

Mă simţeam ca la sfârşitul unei lungi călătorii. Un drum care începuse cu folosirea tehnicilor de recuperare psihică specifice agenţilor speciali, într-o navetă furată în cealaltă parte a lumii.

Era ca o crustă care se lua.

— Încă ceva, am spus când am ajuns pe strada care cobora în viraje „ac de păr” prăfuite spre micul aerodrom amărât al Sitului 27.

Am văzut holoprelata cenuşie care camufla nava Wedge. Ne-am oprit şi am privit-o pe îndelete.

— Spune.

— Ce vrei să fac cu partea ta de bani?

Râse din nou, de data aceasta din toată inima.

— Trimite-mi-o prin needlecast. Unsprezece ani, nu? Merită să aştept.

— Aşa e.

Jos, pe aerodrom, Ameli Vongsavath apăru brusc de sub holoprelată şi privi spre noi cu mâna streaşină la ochi. Am fluturat un braţ spre ea, apoi am început să cobor spre

navă şi călătoria îndelungată ce ne aştepta.

EPILOG

Virtutea lui Angin Chandra *părăseşte orbita ecliptică şi se avântă în spaţiu. Deja se deplasează mai repede decât îşi pot imagina majoritatea oamenilor, dar, după standardele interstelare, e tot înceată. Accelerată la maximum, va atinge doar o fracţiune din vitezele apropiate de cea a luminii atinse de transportoarele coloniale care au venit din direcţia opusă cu un secol în urmă. Nu e o navă pentru călătorii interstelare, nu a fost construită pentru aşa ceva. Dar sistemele de ghidare sunt Nuhanovic, deci până la urmă va ajunge la destinaţie.*

Aici, în realitatea virtuală, pierzi contextul extern. Tehnicienii lui Roespinoedji au făcut treabă bună. Ţărmul e străjuit de stânci din calcar roase de vânt şi de valuri, înclinate spre apă ca nişte straturi de ceară topită la baza unei lumânări. Soarele bate atât de tare în terase, încât îţi trebuie ochelari ca să te uiţi la ele, iar marea pare că e acoperită de diamante. Poţi păşi de pe stânci direct în apa adâncă de cinci metri, limpede precum cristalul şi îndeajuns de rece ca să scapi de dârele de sudoare ca de nişte haine purtate prea mult. În apă se văd peşti multicolori, printre formaţiunile de corali care se înalţă din nisipul alb de pe fundul mării ca nişte fortificaţii baroce.

Casa e veche şi încăpătoare, aşezată între dealuri şi construită ca un castel căruia cineva i-a retezat partea de sus. Acoperişul plat este susţinut din trei părţi şi are mai multe terase mozaicate. Din spatele casei ajungi direct pe dealuri. Înăuntru, dacă vrem să fim singuri, e destul spaţiu pentru toţi, iar mobilierul din bucătărie şi sufragerie încurajează mesele luate împreună. Din pereţi răzbate muzică în surdină mai tot timpul, spaniolă, la chitară, din Adoracion, şi pop, din Latimer City. Majoritatea pereţilor au rafturi cu cărţi.

În timpul zilei temperaturile sunt atât de ridicate, încât te fac să intri în apă la câteva ore după micul dejun. Seara e mai răcoare, îndeajuns ca să îmbraci un jerseu subţire

sau o haină dacă vrei să stai pe acoperiş şi să priveşti stelele, ceea ce facem cu toţii. Deocamdată nu poţi vedea cerul în fiecare noapte de pe puntea pilotului navei – unul dintre tehnicieni mi-a spus că au luat formatul dintr-unul vechi, pământean, găsit într-o arhivă. Nu că ar conta.

Ca viaţă de apoi, nu-i rea deloc. Poate că nu se ridică la înălţimea aşteptărilor unuia ca Hand – în primul rând accesul nu e restricţionat îndeajuns –, dar trebuie să ţinem cont că e opera unor simpli muritori. Oricum, e superioară celei de care are parte echipajul mort al navei Tanya Wardani. *Dacă punţile şi coridoarele pustii ale* Chandrei *îţi dau senzaţia unei nave-fantomă, cum spune Ameli Vongsavath, e o formă infinit mai agreabilă de a bântui decât cea lăsată de marţieni de cealaltă parte a portalului. Dacă sunt o stafie, prinsă în circuitele minuscule din pereţii navei, şi iute ca un electron, n-am de ce mă plânge.*

Dar seara sunt momente când mă uit la masa de lemn, masivă, dincolo de sticlele şi pipele goale şi regret că ceilalţi nu sunt alături de mine. Lui Cruickshank îi simt cel mai mult lipsa. Deprez, Sun şi Vongsavath sunt o companie agreabilă, dar niciunul dintre ei nu are aceeaşi veselie aspră cu care munteanca din Limon te surprindea când stăteai de vorbă cu ea. Şi, desigur, niciunul nu e interesat să facă sex cu mine cum ar fi fost ea.

Nici Sutjiadi nu a supravieţuit. Memoria lui corticală a fost singura pe care n-am ars-o pe plaja din Dangrek. Am încercat s-o descărcăm înainte de a părăsi Situl 27 – Sutjiadi a ieşit urlând de nebun. L-am înconjurat într-un format de curte pavată cu lespezi de marmură, dar nu ne-a recunoscut. Ţipa, bolborosea, îi curgeau balele şi se ferea dacă cineva încerca să-l atingă. Până la urmă l-am dezactivat şi am şters formatul, fiindcă în mintea noastră curtea aceea era contaminată pentru totdeauna.

Sun a pomenit ceva despre psihochirurgie. Îmi amintesc de sergentul artificier din Wedge care a fost reîntrupat de prea multe ori şi mă întreb dacă să apelez la aşa ceva. Indiferent cât costă psihochirurgia pe Latimer, Sutjiadi va beneficia de ea. Eu nu mă uit la bani.

Suţjiadi.

Cruickshank.

Hansen.

Jiang.

Unii ar spune că am scăpat uşor.

Uneori, când stau sub cerul nopţii cu Luc Deprez, la o sticlă de whisky, aproape că sunt de acord.

Periodic, Vongsavath dispare undeva. Un construct pus la patru ace, modelat după un birocrat din Anii Colonizării planetei Hun Home, vine s-o ia în aerojeepul lui vechi, decapotabil. O bate la cap ca să-şi prindă bine centurile de siguranţă, spre amuzamentul celor care privesc, apoi decolează şi se îndreaptă agale spre dealurile din dosul casei. De cele mai multe ori Vongsavath revine după o jumătate de oră.

Desigur, în timp real, asta înseamnă câteva zile. Tehnicienii lui Roespinoedji au încetinit realitatea virtuală de la bord, atât cât s-a putut. Trebuie să fi fost o premieră pentru ei – majoritatea clienţilor vor ca timpul virtual să treacă de zeci sau de sute de ori mai repede decât cel real. Dar tot atât de adevărat e că majoritatea oamenilor nu au la dispoziţie un deceniu sau chiar mai mult în care să stea degeaba. Suntem la capătul celui de-al unsprezecelea an aici, cu o viteză de o sută de ori mai mare decât în realitate. Săptămânile pe puntea navei Chandra, *plină de fantomele echipajului, sunt ore pentru noi. Până la sfârşitul lunii vom reveni în sistemul Latimer.*

Ar fi fost mult mai uşor să dormim tot drumul, Carrera însă se pricepea la natura umană ca păsările de pradă adunate în jurul unei planete paralizate precum Sanction IV. Ca toate navele care puteau scăpa din ghearele războiului, Chandra *este echipată doar cu o singură criocapsulă de urgenţă – pentru pilot. Nici măcar nu e o capsulă de calitate – Vongsavath îşi petrece cea mai mare parte din timp decongelând şi recongelând criosistemele extrem de complexe ale navei. Birocratul acela din Hun Home e, de fapt, rezultatul unei farse născocite de Sun*

Liping, sugerată şi apoi introdusă în format când Vongsavath s-a întors într-o seară înjurând ineficienţa procesorului criocapsulelor.

Vongsavath exagerează, desigur, aşa cum facem toţi cu micile neplăceri când viaţa este aproape perfectă în aspectele ei majore. De cele mai multe ori se întoarce înainte de a se răci cafeaua, semn că verificarea sistemelor pe puntea pilotului e, cel puţin până acum, complet inutilă. Sistemele de ghidare Nuhanovic. Aşa cum spunea Sun cândva, în nava marţiană, altele mai bune nu există.

I-am pomenit cuvintele în urmă cu câteva zile, în timp ce făceam pluta pe valurile lungi, verzi-albăstrii, dincolo de promontoriu, cu ochii mijiţi din cauza soarelui. Abia dacă-şi amintea de ele. Tot ce s-a întâmplat pe Sanction IV pare din ce în ce mai îndepărtat. În lumea de apoi pierzi noţiunea timpului sau poate că nu mai simţi nevoia sau dorinţa s-o mai ai. Fiecare dintre noi poate afla din baza de date a realităţii virtuale de cât timp suntem plecaţi, când vom sosi, dar se pare că nimeni nu vrea aşa ceva. Preferăm ambiguitatea. Ştim că pe Sanction IV au trecut deja mai mulţi ani, dar câţi anume pare – şi probabil este – irelevant. Războiul s-ar putea să se fi terminat, la fel negocierile privind pacea. Sau poate că nu. E greu să dai mai multă importanţă unor astfel de lucruri. Cei vii n-au cum să ajungă la noi, aici.

În cea mai mare măsură.

Din când în când mă întreb ce face Tanya Wardani. Mă întreb dacă a ajuns deja la marginea sistemului Sanction, undeva, şi cercetează, cu faţa obosită şi concentrată a unui corp nou, glifele enigmatice dintr-o navă de război marţiană. Mă întreb câte alte nave abandonate rătăcesc pe acolo, prinzându-se în schimbul de focuri cu duşmani vechi pentru ca mai apoi să se retragă din nou în noapte ca să-şi oblojească rănile, maşinile ieşind din lăcaşurile lor ca să le aline suferinţa, să le repare şi să le pregătească pentru următoarea confruntare. Mă întreb peste ce vom mai da în acest univers atât de aglomerat, din clipa în care vom începe să ne uităm în jur. Apoi, tot din când în când, mă

întreb ce căutau acolo. Mă întreb pentru ce luptau în jurul acelei steluţe mai mult decât obişnuite şi mă întreb dacă, în cele din urmă, au ajuns la concluzia că merită.

Mai rar, mă duc cu gândul la ce voi face când ajungem în Latimer, dar detaliul pare ireal. Quelliştii vor cere un raport. Vor dori să afle de ce nu l-am convins pe Kemp să le accepte planurile privind sectorul Latimer, de ce am schimbat tabăra în momentul cel mai delicat şi, aici e aici, de ce n-am ameliorat situaţia după ce m-au trimis acolo prin needlecast. Probabil că nu la asta se aşteptau când m-au angajat.

Va trebui să născocesc ceva.

N-am un corp acum, însă acesta e un inconvenient minor. Am jumătate din cele douăzeci de milioane de dolari într-o bancă din Latimer City, o mică bandă alcătuită din specialişti în operaţiuni speciale, toţi buni amici, unul chiar lăudându-se că ar avea legături de sânge cu o familie ilustră de militari de pe Latimer. Trebuie să găsesc un psihochirurg pentru Suţjiadi. Să găsesc puterea de a merge în munţii Limon ca să dau familiei Cruickshank vestea morţii lui Yvette. În afară de asta, poate că mă voi întoarce la ruinele din Innenin, năpădite de iarba argintie, ca să ascult, cu atenţie, vreun ecou al celor găsite în Tanya Wardani.

Acestea sunt priorităţile mele când mă voi întoarce din morţi. Cine are o problemă cu ele, să-mi spună.

Din mai multe puncte de vedere, de-abia aştept sfârşitul lunii.

Viaţa asta de apoi e supraevaluată.

VIRTUAL
VP
PROJECT

A doua carte din seria
Takeshi Kovacs

Ecoul primei împușcături, ca o primă gură de whisky, care arde...

Un nou corp. O nouă aventură. La treizeci de ani după evenimentele din *Carbon modificat*, Takeshi Kovacs este angajat în calitate de consilier militar pentru a pune capăt revoluției care face ravagii pe planeta Sanction IV. Însă în planul inițial intervine un misterios și prețios artefact marțian care poate reprezenta sfârșitul umanității sau începutul unei noi ere.

Colonizarea planetară este, invariabil, un proces distructiv, iar tehnologia avansată n-a făcut decât să salubrizeze procesul pentru ca oamenilor să li se garanteze poziția primordială în ecosistemul pe care-l distrug.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

